

Allan
KARDEC

UMI EVANKELIUMI EVAN
AN SPIRITISMIN MUKAAN SPI

Allan Kardec

EVANKELIUMI SPIRITISMIIN MUKAAN

Allan Kardecin opin ystävät ry on jakanut tämän pdf-kirjan tekijänoikeuksien haltijan luvalla.

Allan Kardec

EVANKELIUMI SPIRITISMIN MUKAAN

SISÄLTÄÄ

KRISTUKSEN MORAALISTEN ELÄMÄNOHJEIDEN SELITYKSEN,
NIIDEN YHDENMUKAISUUDEN SPIRITISMIN KANSSA JA
NIIDEN SOVELTAMISEN USEISSA ELÄMÄNTILANTEISSA

AINOASTAAN SE USKO, JOKA PYSTYY KOHTAAMAAN JÄRJEN
KAIKKINA IHMISKUNNAN AIKOINA, ON HORJUMATON.

Allan Kardecin opin ystävät ry on jakanut tämän pdf-kirjan tekijänoikeuksien haltijan luvalla.

COPYRIGHT © 2014

International Spiritist Council

SGAN Q. 909 – Conjunto F

70790-090 – Brasilia (DF) – Brazil

& Allan Kardecin opin ystävät ry

Kaikki oikeudet tämän kirjan jäljentämiseen, kopioimiseen, julkiseen esittämiseen ja taloudelliseen hyödyntämiseen on ainoastaan kansainvälisellä spiritistisellä keskusjärjestöllä (International Spiritist Council) ja Allan Kardecin opin ystävät ry:llä. Tämän kirjan osittainenkin jäljentäminen tai hyväksikäyttö missään muodossa tai tarkoituksessa, elektronisesti, mekaanisesti, kuten valokuvaamalla, nauhoittamalla tai millään muulla tiedon taltiointija muokkausmenetelmällä on kielletty ilman kustantajan kirjallista lupaa.

Alkuperäisteos:

L'ÉVANGILE SELON LE SPIRITISME, Allan Kardec

Pariisi, 1864

Lähdeteos: ISBN 978-85-7945-413-4 (3. painos)

Käännös: Pekka Kaarakainen

Avustajat: Mikko Kyöstillä, Eero Mattila

Kansi: Luciano Carneiro Holanda

Taitto: Gesiane G. F. Pajarinen

Suomenkielisen teoksen kustantajat:

ALLAN KARDECIN OPIN YSTÄVÄT RY.

www.allankardec.fi | info@allankardec.fi

www.spiritismi.fi | info@spiritismi.fi

OFICYNA WYDAWNICZA RIVAIL

Konrad Jerzak vel Dobosz

ul. Wałbrzyska 11/85

02-739 Warszawa. Poland

tel: +48 502651666

EDICEI EUROPE GMBH

Industriestrasse 8

CH 8404 Winterthur

www.edicei.eu

edicei@edicei.ch

Authorized edition by:

INTERNATIONAL SPIRITIST COUNCIL

SGAN Q. 909 – Conjunto F

70790-090 – Brasilia (DF) – Brazil

www.edicei.com | edicei@edicei.com

+55 61 3038 8400

SISÄLLYSLUETTELO

TERMISTÖ JA VIITTEET	13
ESIPUHE.....	25
JOHDANTO	27

LUKU I

MINÄ EN TULLUT KUMOAMAAN LAKIA.....	57
-------------------------------------	----

Kolme paljastusta: Mooses; Kristus; Spiritismi – Tieteen ja uskonnon liitto – Henkien opetukset: Uusi aikakausi.

LUKU II

MINUN KUNINKUUTENI EI OLE TÄSTÄ MAAILMASTA	69
--	----

Tuleva elämä – Jeesuksen kuninkuus – Näkökulma – Henkien opetukset: Maallinen kuninkuus

LUKU III

MINUN ISÄNI KODISSA ON MONTA ASUINSIJAA	77
---	----

Erilaiset sielun tilat ruumiillisten elämien välisenä aikana – Erilaiset asuttujen maailmojen kategoriat – Maan tarkoituserä. Maallisten kurjuuksien syyt – Henkien opetukset: Ylemmät ja alemmat maailmat – Koetusten ja hyvitysten maailmat – Uudistavat maailmat – Maailmojen kehitys

LUKU IV

JOKA EI SYNNY UUDESTI, EI VOI NÄHDÄ JUMALAN VALTAKUNTA.....	91
---	----

Ylösousemus ja jälleensyntyminen – Perhesiteiden vahvistuminen jälleensyntymisen kautta ja niiden katkeaminen elämän ykseyden kautta – Henkien opetukset: Ruumiillistumisen rajat – Onko ruumiillistuminen rangaistus?

LUKUV

AUTUAITA OVAT MURHEELLISET 107

Murheiden oikeudenmukaisuus – Nykyiset murheiden syyt – Aikaisemmat murheiden syyt – Menneisyyden unohtaminen – Syyt alistuneisuuteen – Itsemurha ja hulluus – Henkien opetukset: Kärsiä oikein ja väärin – Vaikeudet ja lääke niihin – Onni ei ole tässä maailmassa – Rakkaiden ihmisten menetyt. Ennenaikaiset kuolemat – Jos olisi ollut hyväntahtoinen ihminen, niin olisi kuollut – Vapaaehtoiset piinat – Todellinen epäonni – Melankolia – Vapaaehtoiset koetukset – Todellinen katumushihna – Täytyykö asettaa loppu lähimmäisen koetuksille? – Onko sallittua lyhentää sairaan elämää, jos ei ole toiveita paranemisesta? – Oman elämänsä uhraaminen – Lähimmäisen eteen koettujen kärsimysten hyöty

LUKUVI

KRISTUS LOHDUTTAJA 141

Keveä kuorma – Luvattu lohduttaja – Henkien opetukset: Totuuden Hengen tuleminen.

LUKUVII

AUTUAITA OVAT HENGELISESTI KÖYHÄT 149

Mitä tarkoitetaan hengellisesti köyhillä – Jokainen, joka itsensä ylentää, alennetaan – Viisailta ja harkitsevaisilta salatut asiat - Henkien opetukset: Ylpeys ja vaatimattomuus – Älykkään ihmisen tehtävä maan päällä.

LUKUVIII

AUTUAITA OVAT PUHDASSYDÄMISET 165

Sallikaa lasten tulla minun tyköni – Tehdä syntiä ajatuksissa. Aviorikos. – Todellinen puhtaus. Pesemättömät kädet. – Pahennus. Jos sinun kätesi aiheuttaa sinulle pahennuksen, hakkaa se poikki. – Henkien opetukset: Sallikaa lasten tulla minun tyköni. – Autuaita ovat ne, joiden silmät ovat suljetut.

LUKU IX

AUTUAITA OVAT HILJAISET JA RAUHANTEKIJÄT.....181

Herjaukset ja väkivaltaisuudet – Henkien opetukset: Ystävällisyys ja lempeys – Kärsivällisyys – Tottelevaisuus ja alistuminen – Suuttumus

LUKU X

AUTUAITA OVAT LAUPIAAT.....189

Anna anteeksi, jotta Jumala antaa anteeksi sinulle – Sovinnon tekeminen vastustajiensa kanssa – Kaikista miellyttävin uhraus Jumalalle – Rikka ja malka silmässä – Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi. Joka teistä on synnitön, se heittäköön häntä ensimmäisenä kivellä – Henkien opetukset: Rikkomusten anteeksi antaminen – Armollisuus – Onko sallittua nuhdella muita, tarkkailla lähimmäisten epätäydellisyyksiä ja tuoda julki heidän pahuutensa?

LUKU XI

RAKASTA LÄHIMMÄISTÄSI NIIN KUIN ITSEÄSI.....205

Suurin käsky. Tehdä toisille se, mitä haluaisimme toisten meille tekevän. Vertaus velkojista ja velallisista. – Antakaa keisarille, mikä keisarin on. – Henkien opetukset: Rakkauden laki – Itsekkyys – Usko ja hyväntekeväisyys –Hyväntekeväisyys rikollisia kohtaan – Täytyykö vaarantaa oma henkensä pahantekijän vuoksi?

LUKU XII

RAKASTAKAA VIHOLLISIANNE 221

Maksaa paha hyvällä – Ei-ruumiillista elämää elävät viholliset – Jos joku sinua lyö oikealle poskelle, käännä hänelle toinenkin – Henkien opetukset: Kosto – Viha – Kaksintaistelu

LUKU XIII

ÄLKÖÖN VASEN KÄTESI TIETÄKÖ, MITÄ OIKEA KÄTESI TEKEE.....237

Tehdä hyvää ilman komeilua – Piilossa olevat onnettomuudet

– Köyhän lesken uhrilahja – Kutsua köyhiä ja raajarikkoja. Tehdä palvelus vastalahjaa toivomatta. – Henkien opetukset: Materiaalinen ja moraalinen hyväntekeväisyys – Hyvän tekeminen – Sääli – Orvot – Kiittämättömyydellä palkitut hyvät teot – Ehdoton hyväntekeväisyys.

LUKU XIV

KUNNIOITA ISÄÄSI JA ÄITIÄSI.....263

Kunnioitus vanhempia kohtaan – Kuka on minun äitini, ja ketkä ovat minun veljeni? – Ruumiillinen ja hengellinen sukulaisuussuhde – Henkien opetukset: Lasten kiittämättömyys.

LUKU XV

ILMAN HYVÄNTEKEVÄISYYTTÄ EI OLE PELASTUSTA.....277

Mitä tulee tehdä tullakseen pelastetuksi. Vertaus laupiaasta samarialaisesta. – Suurin käsky – Hyväntekeväisyyden välttämättömyys Paavalin mukaan – Ilman kirkkoa ei ole pelastusta. Ilman totuutta ei ole pelastusta – Henkien opetukset: Ilman hyväntekeväisyyttä ei ole pelastusta.

LUKU XVI

EI VOI PALVELLA JUMALAA JA MAMMONAA 287

Rikkaiden pelastus – Kavahtakaa ahneutta – Jeesus Sakkeuksen kotona – Vertaus pahasta rikkaasta – Vertaus leivisköistä – Omaisuuden kaitselmuksellinen hyödyllisyys – Rikkauten ja kurjuuden koetukset – Rikkauksien epätasainen jakautuminen – Henkien opetukset: Todellinen omaisuus – Omaisuuden käyttö – Maan omaisuuksista vapautuneisuus – Omaisuuden siirtäminen.

LUKU XVII

OLKAA TÄYDELLISET 309

Täydellisyiden ominaispiirteet – Kunnollinen ihminen – Hyvät spiritistisen opin omaksuneet – Vertaus kylväjästä – Henkien opetukset: Velvollisuus – Hyve – Ylemmät ja alemmat – Ihminen maailmassa – Huolehtikaa ruumiista ja mielestä.

LUKU XVIII

MONET OVAT KUTSUTUT, MUTTA HARVAT VALITUT 327

Vertaus hääpidoista – Ahdas portti – Ei jokainen, joka sanoo minulle: ‘Herra, Herra!’, pääse taivasten valtakuntaan – Jolle on paljon annettu, myös paljon vaaditaan – Henkien opetukset: Sille annetaan, jolla on – Tunnistakaa kristitty hänen teoistansa.

LUKU XIX

USKO SIIRTÄÄ VUORIA 341

Uskon voima – Hurskas usko. Järkkymättömän uskon tila – Vertauskuva viikunapuusta – Henkien opetukset: – Usko, toivon ja hyväntekeväisyyden äiti – Jumalallinen ja inhimillinen usko

LUKU XX

VIIME HETKEN TYÖNTEKIJÄT.....351

Henkien opetukset: Viimeiset tulevat ensimmäisiksi – Spiritistisen opin omaksuneiden missio – Herran työntekijät.

LUKU XXI

VÄÄRIÄ KRISTUKSIA JA VÄÄRIÄ PROFEETTOJA NOUSEE.....359

Puu tunnetaan hedelmästään – Profeettojen missio – Väärien profeettojen ihmeet – Älkää jokaista Henkeä uskoko. Henkien opetukset: Väärät profeetat – Todellisen profeetan tunnusmerkit – Väärät profeetat ruumiillisten elämien välisenä aikana – Jeremia ja väärät profeetat.

LUKU XXII

ÄLKÄÄ EROTTAKO, MINKÄ JUMALA ON YHDISTÄNYT 373

Avioliiton purkamattomuus – Avioero.

LUKU XXIII

MERKILLINEN MORAALINEN OPETUS 379

Joka ei vihaa isäänsä ja äitiänsä – Luopua isästään, äidistään ja lapsistaan – Antaa kuolleitten haudata kuolleensa – En tullut tuomaan rauhaa vaan eripuraisuutta.

LUKU XXIV

EI LAMPPUA SYTYTETÄ JA PANNA VAKAN ALLE 391

Lamppu vakan alla. Miksi Jeesus puhuu vertauskuvin. – Älkää menkö pakanain luokse – Eivät terveet tarvitse parantajaa vaan sairaat – Uskon rohkeus – Kanna ristisi. Joka tahtoo pelastaa elämänsä, hän kadottaa sen.

LUKU XXV

ETSIKÄÄ, NIIN TE LÖYDÄTTE 403

Auta itseäsi ja taivas tulee sinua auttamaan – Katsokaa taivaan lintuja – Älkää olko huolissanne kullasta.

LUKU XXVI

ANTAKAA ILMAISEKSI, MITÄ ILMAISEKSI OLETTE VASTAANOTTANEET 411

Parantamisen lahja – Maksetut rukoukset – Temppelistä ulos ajetut myyjät – Ilmainen meediokyky.

LUKU XXVII

ANOKAA, NIIN SE ON TEILLE TULEVA.....417

Rukouksen ominaisuudet – Rukouksen tehokkuus – Rukouksen toiminta. Ajatusten välitys. – Ymmärrettävät rukoukset – Rukous kuolleiden ja kärsivien Henkien puolesta – Henkien opetukset: Tapa rukoilla – Rukoilemisen onni.

LUKU XXVIII

KOKOELMA SPIRITISTISIÄ RUKOUKSIA.....435

Allan Kardecin opin ystävät ry on jakanut tämän pdf-kirjan tekijänoikeuksien haltijan luvalla.

Allan Kardecin opin ystävät ry on jakanut tämän pdf-kirjan tekijänoikeuksien haltijan luvalla.

TERMISTÖ JA VIITTEET

”Uusien asioiden käsittelyyn tarvitaan uusia sanoja. Näin ollen uusien asioiden kuvaus vaatii selvyyttä käytetyltä kieliasulta, jotta vältettäisiin sanojen monimerkityksisyyden aiheuttamaa sekaannusta.”

VIITE [1]

RANSKAN KIELELLÄ (ALKUPERÄISTEOS):   DOCTRINE SPIRITE /
SPIRITISME

TERMI KÄÄNNETTYNÄ SUOMEN KIELELLE: SPIRITISTINEN OPPI /
SPIRITISMI

SANAN TARKOITUS LYHENNETYSSÄ MUODOSSA:

Alkuperäisen ranskankielisen termin *spiritisme* alkuosa tulee latinan kielen sanasta *spiritus* (englanniksi spirit, suomeksi henki) ja sanan loppuosa *-isme* ilmaisee aatetta tai oppia (ts. ismiä).

Ranskalainen Hippolyte Léon Denizard Rivail koonsi *spiritismin* eli *spiritistisen opin* 1800-luvun puolivälissä Allan Kardecin kirjailijanimellä julkaistuissa teoksissa: **Henkien Kirja, Meedioiden Kirja, Evankeliumi Spiritismin Mukaan, Taivas ja Helvetti, Genesis**. *Spiritismi* eli *spiritistinen oppi* omaa tieteellisen, filosofisen ja uskonnollisen näkökulman. Se perustuu materiaalisen maailman suhteisiin *Henkien* tai *Henkien maailmassa* olevien olentojen kanssa.

Termit *spiritistinen oppi* ja *spiritismi* tarkoittavat käytännössä samaa asiaa. Yleisessä käytössä termi *spiritistinen oppi* kattaa useimmiten vain opin, kun taas termi *spiritismi* kattaa myös *spiritismiin* liittyvän toiminnan, kuten esimerkiksi *spiritistisen opin* opiskelun ryhmissä, hyväntekeväisyystyön ja vakavamielisten tarkoituksien mukaisen kommunikoinnin *Henkien* kanssa. Nämä ovat tuottaneet ja tuottavat edelleen lisääntyvästi helpotusta lukemattomille ihmisille.

Nykyään *spiritismillä*, termin tässä alkuperäisessä merkityksessä, on jatkuvasta kasvusta johtuen miljoonia kannattajia ympäri maailmaa ja tämän opin omaksuneita ihmisiä kutsutaan yleisesti *spiritisteiksi*.

Ks. Henkien Kirja – Johdanto I

VIITE [2]

RANSKAN KIELELLÄ (ALKUPERÄISTEOS):   ESPRIT

TERMI KÄÄNNETTYNÄ SUOMEN KIELELLE: **HENKI**

SANAN TARKOITUS LYHENNETYSSÄ MUODOSSA:

Sanalla *Henki* tarkoitetaan älyllistä, ei-materiaalista olentoa, joka asuu meissä ja säilyy kuoleman jälkeen. Ruumiillisen elämän aikana *Henki* on yhdistettynä ruumiiseen, ja silloin sitä kutsutaan useimmiten *sieluksi*. Kuoleman jälkeen *Henki* eli sielu irtaantuu lyhyemmän tai pitemmän ajanjakson jälkeen ruumiista ja palaa *Henkien maailmaan* säilyttäen yksilöllisyytensä.

Lisää termiin liittyen:

Ruumis on kuin vaate, joka on tietyn aikaa *Hengen* eli *sielun* käytettävissä ja hajoaa ruumiillisen elämän loputtua.

Ks. Henkien Kirja – Johdanto II, 134, 149 & 163

VIITE [2A]

RANSKAN KIELELLÄ (ALKUPERÄISTEOS):   ESPRIT

TERMI KÄÄNNETTYNÄ SUOMEN KIELELLE: **HENKI**

SANAN TARKOITUS LYHENNETYSSÄ MUODOSSA:

Henkien Kirjassa, kun tämä termi on kirjoitettu isolla alkukirjaimella, kyseessä on tietyn yksilön *Henki*^[2], kuten erään ihmisen *Henki*^[2]. Kun termi *henki* on kirjoitettu pienellä alkukirjaimella, sillä ei tarkoiteta yksilöä vaan yleisesti maailmankaikkeuden ei-materiaalista, *älyllistä tekijää*^[9]. Vastaavasti kuten elottomat kappaleet voidaan käsittää materiaalisen tekijän eli materian yksilöllistymiksi, *Henget*^[2] voidaan käsittää *älyllisen tekijän*^[9] eli *hengen* yksilöllistymiksi.

Ks. Henkien Kirja – 23 & 79

VIITE [3]

RANSKAN KIELELLÄ (ALKUPERÄISTEOS): MÉDIUMNITÉ
TERMI KÄÄNNETTYNÄ SUOMEN KIELELLE: **MEEDIOKYKY**

SANAN TARKOITUS LYHENNETYSSÄ MUODOSSA:

Merkitys yleisesti: latinaa [medium] = välillinen, välittäjä

Kyky havaita *Henkien* vaikutuksia. Tämä kyky on lähes kaikilla ihmisillä ja ilmenee hyvin erityyppisenä ja hyvin eritasoisena. Tätä kykyä riittävästi omaava henkilö voi palvella välittäjänä *Henkien* ja ihmisten välillä. Meedioiden Kirja kokonaisuudessaan käsittelee tätä aihetta seikkaperäisesti.

Ks. Dicionário de Filosofia Espírita – MEDIUNIDADE

VIITE [4]

RANSKAN KIELELLÄ (ALKUPERÄISTEOS): MONDE SPIRITUEL (OU SPIRITE)
TERMI KÄÄNNETTYNÄ SUOMEN KIELELLE: **HENKIEN MAAILMA**

SANAN TARKOITUS LYHENNETYSSÄ MUODOSSA:

Tällä termillä tarkoitetaan maailmaa, jossa *Henget* ovat ja jota kutsutaan myös meille näkymättömäksi tai ei-materiaaliseksi maailmaksi. Se poikkeaa oleellisesti meidän maailmamme tiheästä materiaasta. Kuten meidän maailmassammekin, myös *Henkien maailmassa* on lukemattomia yhdyskuntia, joissa *Henget* elävät enemmän tai vähemmän onnellisesti taipumustensa ja moraalinsa mukaisesti. Tämän maailman kanssa voidaan kommunikoida rajoitetusti ja se on havaittavissa *meediokykyjen* avulla.

Ks. Henkien Kirja – Johdanto VI, 84...87 & 977; Dicionário de Filosofia Espírita – MUNDO ESPIRITUAL

VIITE [5]

RANSKAN KIELELLÄ (ALKUPERÄISTEOS): ÂME
TERMI KÄÄNNETTYNÄ SUOMEN KIELELLE: **SIELU**

SANAN TARKOITUS LYHENNETYSSÄ MUODOSSA:

Ruumiillisen elämän aikana *Henki*^[2] on yhdistettynä ruumiiseen, ja silloin sitä kutsutaan useimmiten *sieluksi*^[5]. *Sielu* on ei-materiaalinen olento, joka asuu meissä ja säilyy kuoleman jälkeen.

Ks. Henkien Kirja – Johdanto II & 134

VIIITE [6]

RANSKAN KIELELLÄ (ALKUPERÄISTEOS): PRINCIPE VITAL
TERMI KÄÄNNETTYNÄ SUOMEN KIELELLE: **VITAALI TEKIJÄ, ELÄVÖIT
TÄVÄ TEKIJÄ¹**

SANAN TARKOITUS LYHENNETYSSÄ MUODOSSA:

Elämä on seurausta *vitaalinen tekijän*¹ vaikutuksesta/toiminnasta materian kanssa. *Vitaali tekijä*¹ on syy materian eläväisyyteen. *Vitaali tekijä*¹ on materiaalisen elämän alkuperuste kaikille orgaanisille oli-
oille, kuten ihmisille, eläimille ja kasveille.

Elinten yhdistelmä muodostaa eräänlaisen mekanismin, joka on elimissä olevan sisäisen aktiviteetin tai *vitaalinen tekijän*¹ aikaansaama. *Vitaali tekijä*¹ on orgaanisten kehojen liikkeelle paneva voima. Samanaikaisesti kun *vitaali tekijä*¹ antaa virikkeitä elimille, elinten toiminta kiihtyy ja kehittää *vitaalinen tekijän*¹ aktiviteettia samalla tavalla kuin lämpö kehittyi hankauksen kautta.

Termin tarkoitusta selvitetään syvällisemmin Allan Kardecin kirjassa Genesis (1868).

Ks. Henkien Kirja – Johdanto II & 67

VIIITE [7]

RANSKAN KIELELLÄ (ALKUPERÄISTEOS): PÉRISPRIT
TERMI KÄÄNNETTYNÄ SUOMEN KIELELLE: **PERISPIRIT, HENKINEN/
HENGEN KEHO**

SANAN TARKOITUS LYHENNETYSSÄ MUODOSSA:

Termi tulee sanoista: *péripéric* (suomeksi: perifeerinen, reuna-, ulompi) ja *esprit* (suomeksi henki).

Sielulla on kaksi päällystettä: Yksi hienojakoinen ja kevyt, joka on ensimmäinen ja jota kutsumme *perispiritiksi*. Toinen tiheä, materiaa-

linen ja painava, joka on ruumis. *Sielu* on näiden päällysteiden keskus niin kuin alkion ydin.

Ihminen on muodostunut kolmesta olennaisesta osasta:

1: ruumis eli materiaalinen osa, yhdenmukainen eläinten ruumiiden kanssa, jonka materia on saman *vitaal*in (*elävöittävän*) *tekijän* elävöittäjä

2: *sielu* eli *ruumiillistunut* (*eli jälleensyntynyt*) *Henki*, joka on ruumiissa

3: välittävä tekijä eli *perispirit*, eli Henkinen keho, puolimateriaalinen aine, joka toimii *Hengelle*^[2] ensimmäisenä päällysteenä ja yhdistää *sielun* ja ruumiin. Ne ovat kuin hedelmän siemen, hedelmäliha ja kuori.

Puolimateriaalinen *perispirit* on ominaisuuksiltaan ei-materiaalisen *Hengen* ja materiaalisen ruumiin väliltä. Se toimii välittäjänä ruumiin ja *Hengen* välillä ja on tarpeen, jotta *Henki* voisi olla yhteydessä materiaan ja päinvastoin.

Perispiritillä on se muoto, jonka *Henki* haluaa, ja sellaisen näköisenä *Henki* näyttäytyy joskus unessa tai valveilla voiden ottaa näkyvän ja jopa koskettamalla tuntuva muodon.

Ks. Henkien Kirja – 95, 135, 141, 257

VIITE [8]

RANSKAN KIELELLÄ (ALKUPERÄISTEOS): TABLE TOURNANTE
TERMI KÄÄNNETTYNÄ SUOMEN KIELELLE: PYÖRIVÄ PÖYTÄ

SANAN TARKOITUS LYHENNETYSSÄ MUODOSSA:

Ranskassa ja muuallakin 1850-luvulla usein havaittu ilmiö, jossa pöydän nähtiin tekevän liikkeitä (kohoavan ilmaan, pyörivän sekä tekevän äkkinäisiä liikkeitä ilmassa, koputtavan lattiaa jne., vaikka sen ääreen istuneet henkilöt perääntyivät ja etääntyivät sivummalle) ilman fyysisesti havaittavaa aiheuttajaa. Allan Kardecin elämäntyö alkoi tämän fyysisen ja kiistattomasti havaitun ilmiön tutkimisesta.

Ks. Dicionário de Filosofia Espírita, MESA GIRANTE; Henkien Kirja – Johdanto I & Loppupäätelmä III

VIITE [9]

RANSKAN KIELELLÄ (ALKUPERÄISTEOS): PRINCIPE INTELLIGENT
TERMI KÄÄNNETTYNÄ SUOMEN KIELELLE: **ÄLYLLINEN TEKIJÄ¹**

SANAN TARKOITUS LYHENNETYSSÄ MUODOSSA:

Maailmankaikkeus koostuu kolmesta pääasiallisesta osasta:

1. Jumala, Luoja, kaikkien asioiden isä
2. *älyllinen tekijä¹*
3. materiaallinen tekijä eli materia.

Vastaavasti kuten elottomat kappaleet voidaan käsittää materiaallisen tekijän eli materian yksilöllistymiksi, *Henget* voidaan käsittää *älyllisen tekijän* yksilöllistymiksi.

Termin tarkoitusta selvitetään syvällisemmin Allan Kardecin kirjassa Genesis (1868).

Ks. Henkien Kirja – 23, 27 ja 79

VIITE [10]

RANSKAN KIELELLÄ (ALKUPERÄISTEOS): FLUIDE
TERMI KÄÄNNETTYNÄ SUOMEN KIELELLE: **FLUIDI¹**

SANAN TARKOITUS LYHENNETYSSÄ MUODOSSA:

Nykyään sanalla *fluidi* tarkoitetaan normaaleissa olosuhteissa (CNPT) virtaavia aineita (nesteet, kaasut ja plasma). Teoksen kirjoittamisen ajankohtana termillä *fluidi¹* kuvattiin hienojakoisia, ihmiselle normaalisti havaitsemattomia energioita tai kenttiä (mm. sähköisyys, magneettikenttä). Edellä mainittujen lisäksi, *spiritistisessä opissa* termiä *fluidi¹* käytetään mm. tiettyjen hienojakoisten ja normaalisti meille havaitsemattomien maailmankaikkeuden alkeisainesosasten nimityksen yhteydessä (esim. *yleismaailmallinen fluidi*).

Termin tarkoitusta selvitetään syvällisemmin Allan Kardecin kirjasta Genesis (1868). Esim. Allan Kardec, Genesis Luku XIV, 4: *Henkien maailman fluidiset¹* osaset eivät ole meidän instrumenttiemme analysoitavissa eivätkä meidän tuntemustemme havaittavissa, sillä ne on tehty kosketettavissa olevaa materiaa eikä eteeristä, hienojakoista materiaa varten. Osa *fluideista¹* on niin erilaisia, että voimme luoda

niistä yhtä epätäydellisen teorian kuin sokea pystyy luomaan väreistä. Näiden *fluidien*¹ joukossa on kuitenkin sellaisia, jotka ovat läheisesti yhteydessä ruumiilliseen elämään ja kuuluvat tietyllä tavalla maallisten asioiden piiriin. Tällaisten *fluidien*¹ tutkiminen on olennaista, koska se on ratkaisu hyvin suureen joukkoon ilmiöitä, joita ei voi selittää ainoastaan materian lakien mukaan.

Ks. Dicionário de Filosofia Espírita – FLUIDO; Genesis – Luku XIV

VIITE [11]

RANSKAN KIELELLÄ (ALKUPERÄISTEOS):   **PLANCHETTE**
TERMI KÄÄNNETTYNÄ SUOMEN KIELELLE: **KIRJOITUSLAUTA**

SANAN TARKOITUS LYHENNETYSSÄ MUODOSSA:

Levy, johon on kiinnitetty kynä, joka liikkuessaan muodostaa kirjoituksen levyn alle asetettuun paperiin. Joissakin kirjoituslaudoissa on kaksi rullaa helpottamassa kynän liikkumista paperin päällä. Kirjoitus syntyy, kun yksi tai useampi *meedio*^[12] asettaa sormensa laudan päälle. Tätä käytettiin apuvälineenä kommunikaatiossa *Henkien*^[2] kanssa *spiritismin*^[1] alkuvaiheilla.

Ks. Dicionário de Filosofia Espírita – PRANCHETA

VIITE [12]

RANSKAN KIELELLÄ (ALKUPERÄISTEOS):   **MÉDIUM**
TERMI KÄÄNNETTYNÄ SUOMEN KIELELLE: **MEEDIO**

SANAN TARKOITUS LYHENNETYSSÄ MUODOSSA:

Meedio on *meediokyvyn*^[3] omaava henkilö, joka voi toimia ihmisten ja *Henkien*^[2] välikätenä. Meedioiden Kirja kokonaisuudessaan käsittelee tätä aihetta seikkaperäisesti.

Ks. Dicionário de Filosofia Espírita – MÉDIUM

VIITE [13]

RANSKAN KIELELLÄ (ALKUPERÄISTEOS):   **MAGNÉTISME**
TERMI KÄÄNNETTYNÄ SUOMEN KIELELLE: **MAGNETISMI¹**

SANAN TARKOITUS LYHENNETYSSÄ MUODOSSA:

Spiritistisessä opissa termillä *magnetismi*¹ ei tarkoiteta magnetismia sen yleisesti fysiikassa tunnetussa merkityksessä, vaan viitataan Franz Anton Mesmerin havaitsemaan *animaaliseen magnetismiin*.

Niin kuin normaalilla magneetilla on fyysinen vaikutus magneetikentässä, myös animaalisen magnetismin vaikutuksesta henkilöllä/ryhmällä on psyykinen ja/tai orgaaninen vaikutus toiseen henkilöön/ryhmään. Sillä tarkoitetaan hienojakoista energiaa, jota me emme normaalisti havaitse ja joka säteilee ihmisen *sielusta* tai *Hengistä*. *Animaalisen magnetismin* vaikutus voidaan havaita mm. hypnoosissa ja myös valveilla.

Ks. Dicionário de Filosofia Espírita – MAGNETISMO

VIITE [14]

RANSKAN KIELELLÄ (ALKUPERÄISTEOS): SOMNAMBULISME

TERMI KÄÄNNETTYNÄ SUOMEN KIELELLE: SOMNAMBULISMI¹

SANAN TARKOITUS LYHENNETYSSÄ MUODOSSA:

Tyypillisesti *somnambulismi*¹-ilmiö tapahtuu nukkuessa, jolloin ihminen voi puhua ja jopa kävellä tiedostamattaan. Herättyään tästä tilasta henkilö ei useinkaan pysty kokonaisuudessaan muistamaan, mitä koki. Vastaava olotila voidaan saada aikaan *magnetismin* avulla. Tätä termiä käytetään tilasta, jossa ihminen on unta syvemmissä transsissa. Tällöin *sielu* on suurimmalta osin vapautunut ruumiista (mutta on kuitenkin vielä side, joka yhdistää ne). Tietyillä ihmisillä edellä mainittu voi tapahtua valveilla ollessa spontaanisti.

Ks. Henkien Kirja – 455, 425...438

VIITE [15]

RANSKAN KIELELLÄ (ALKUPERÄISTEOS): FLUIDE UNIVERSEL

TERMI KÄÄNNETTYNÄ SUOMEN KIELELLE: YLEISMAAILMALLINEN
FLUIDI¹

Tämä alkeellinen tekijä on levittäytynyt kaikkialle ja niin sanotusti kyllästää kaiken, eikä sitä voi mitata normaaleilla menetelmillä.

*Yleismaailmallinen fluidi*¹ on asetettu *hengen* ja *materian* välille. *Materian* täytyy yhdistyä *yleismaailmalliseen fluidiin*¹, jonka tehtävänä on toimia välikätenä *hengen* ja itse *materian* välillä, koska *materia* on liian karkeajakoinen, jotta *henki* voisi harjoittaa toimintaa suoraan *materiassa*. *Yleismaailmallinen fluidi*¹ on altis, *materian* kanssa syntyvien lukemattomien yhdistelmien kautta, sekä *Hengen* toiminnan alaisena, tuottamaan loputtoman määrän asioita (mm. sähköisyys, *vitaali* (*elävöittävä*) *tekijä*, *perispirit*), joista tunnemme vain hyvin pienen osan.

*Yleismaailmallinen fluidi*¹ asettaa mahdolliseksi *Henkien* välille jatkuvan kommunikation; se on *Henkien* ajatuksia kuljettava *tekijä*, kuten ilma on ääntä kuljettava aine. Se on eräänlainen maailmankaikkeuden sähköitin, joka yhdistää kaikki maailmat ja sallii *Henkien* kommunikoida yhdestä maailmasta toiseen.

Ks. *Henkien Kirja* – 27, 65, 94 & 282; *Genesis* – Luku II, 24

VIITE [16]

RANSKAN KIELELLÄ (ALKUPERÄISTEOS):	FLUIDE VITAL
TERMI KÄÄNNETTYNÄ SUOMEN KIELELLE:	VITAALI FLUIDI, ELÄVÖITTÄVÄ FLUIDI ¹

SANAN TARKOITUS LYHENNETYSSÄ MUODOSSA:

Elimet tulevat niin sanotusti kyllästetyiksi *vitaalilla*, *elävöittäväällä fluidilla*¹. Tämä *vitaali fluidi* antaa kaikille organismin osille aktiiviteetin. *Vitaali fluidi* ehtyy ja voi tulla riittämättömäksi ylläpitämään elämää, jos sitä ei uudisteta imeyttämällä ja sulauttamalla niitä aineita, jotka sitä sisältävät.

Vitaalinen fluidin määrä ei ole kaikissa orgaanisissa eliöissä sama. Sen määrä vaihtelee lajin mukaan, kussakin yksilössä ja on erilainen saman lajin eri yksilöissä. On olemassa joitakin, jotka ovat ns. kylästäettyjä *vitaalilla fluidilla*, kun taas toisilla on sitä ainoastaan juuri välttämätön määrä. Sen takia elämä on joillekin aktiivisempaa, energisempää ja tietyllä tavalla yltäkylläisempää.

Ks. *Henkien Kirja* – Johdanto II, 70

VIITE [17]

RANSKAN KIELELLÄ (ALKUPERÄISTEOS): INCARNER
TERMI KÄÄNNETTYNÄ SUOMEN KIELELLE: **RUUMIILLISTUA,**
JÄLLEENSYNTYÄ

SANAN TARKOITUS LYHENNETYSSÄ MUODOSSA:

Ruumiillistumisella tarkoitetaan ruumiiseen syntymistä eli jälleensyntymistä. Kun *Henki* syntyy ihmiseksi, se lähestyy (itsensä tai muiden toimesta) äitiään ja yhdistyy uuteen ruumiilliseen olentoon, joka muodostuu hedelmöityksen hetkestä lähtien. Se tulee asteittain kehittymään alkioista sikiöksi syntymäänsä saakka. Koska *Henki* kokee kehitystaipaleellaan lukuisia perättäisiä ruumiillisia elämiä, termin *ruumiillistua* paikalla käytetään myös termiä *jälleensyntyä*. Toisin kuin eräissä muissa uskomuksissa, ruumiillistuminen ei koskaan tapahdu kehityksen vastaisesti. Näin ollen ihmisen *Henki* ei voi tulevassa elämässä elävöittää esimerkiksi eläimen ruumista, koska eläin (moraaliselta) kehitysasteeltaan alemmalla tasolla.

Ks. Dicionário de Filosofia Espírita – ENCARNAR; Henkien Kirja – 166...170 & 222

VIITE [18]

RANSKAN KIELELLÄ (ALKUPERÄISTEOS): CHARITÉ
TERMI KÄÄNNETTYNÄ SUOMEN KIELELLE: **HYVÄNTEKEVÄISYYS**

SANAN TARKOITUS LYHENNETYSSÄ MUODOSSA:

Hyväntekeväisyys = Hyväntahtoisuus kaikkia kohtaan, armah-tavaisuus toisten epätäydellisyyksiä kohtaan ja loukkausten anteeksiantaminen.

Ks. Henkien Kirja – 886

VIITE [19]

RANSKAN KIELELLÄ (ALKUPERÄISTEOS): OBSESSION
TERMI KÄÄNNETTYNÄ SUOMEN KIELELLE: **OBSESSIO, HENKINEN**
OBSESSIO

SANAN TARKOITUS LYHENNETYSSÄ MUODOSSA:

Obsessio on jatkuvaa toimintaa, jota pahantahtoinen *Henki* harjoittaa yksilöön.

Obsessio tarkoittaa vaikutusvaltaa, jota alhaiset *Henget* pystyvät pitämään tiettyihin ihmisiin. Jos nämä yltyvät saamaan jonkun henkilön valtansa alle, ne samaistuvat sen henkilön oman *Hengen* kanssa ja ohjaavat tätä kuin lasta.

Obsessio näyttää erilaisia tunnusmerkkejä, jotka on tarpeen erotella ja jotka johtuvat sidonnaisuuden tasosta ja niiden tuottamien vaikutusten luonteesta.

Ks. Meedioiden Kirja XXIII, 237; Evankeliumi Spiritismin Mukaan XXVIII, 81

VIITE [20]

RANSKAN KIELELLÄ (ALKUPERÄISTEOS):   CENTRE SPIRITE

TERMI KÄÄNNETTYNÄ SUOMEN KIELELLE: **SPIRITISTINEN KESKUS**

SANAN TARKOITUS LYHENNETYSSÄ MUODOSSA:

Tässä viitataan spiritistisiin ryhmiin tai toiminnallisiin keskuksiin, joissa harjoitetaan yhteisen hyvän eteen *spiritismin* perustoimintoja, kuten esim. opiskellaan yhdessä *spiritististä oppia*, järjestetään *spiritistiseen oppiin* liittyviä esitelmiä, harjoitetaan hyväntekeväisyyttä ja harjoitetaan *meediokykä* vakavamielisesti *spiritistisen* opin periaatteiden mukaisesti.

VIITE [21]

VIITTAUS ALKUPERÄISEEN LÄHTEESEEN:

Tämän teoksen raamatun lainausten lähteinä on käytetty Suomen kirkolliskokouksen vuonna 1938 käyttöön ottama suomennos sekä Allan Kardecin teoksissa lainattu rankankielinen *Le Maistre Sacyn* raamattu 1800-luvulta. Em. syystä Kardecin teoksissa raamatun lainaukset eivät vastaa kirjaimellisesti viimeisintä suomenkielisen raamatun käännöstä.

VIITE [22]

RANSKAN KIELELLÄ (ALKUPERÄISTEOS): EVOCATION

TERMI KÄÄNNETTYNÄ SUOMEN KIELELLE: **EVOKAATIO**

SANAN TARKOITUS LYHENNETYSSÄ MUODOSSA:

Evokaatiolla tarkoitetaan tuonpuoleiseen *Henkien maailmaan* siirtyneen tai elävän ihmisen *Hengen* kutsumista läsnäolevaksi. Kutsu voidaan tehdä useissa tarkoituksissa kuten esim. kutsu kommunikoi-
maan, kutsu auttamaan parantamisessa, kutsu suojelemaan ym.

”*Henget*²¹ voivat kommunikoida spontaanisti tai tulla kutsuessamme heitä, toisin sanottuna he voivat tulla evokaation johdosta.”

Sana tulee latinan kielisestä verbistä ”*evocare*”, joka tarkoittaa edes-
menneen ihmisen *Hengen* kutsumista kommunikointiin.

Ks. Meedioiden Kirja XXV, 269; Dicionário de Filosofia Espírita
– EVOCAÇÃO

¹ Viitteellä 1 varustettujen termien kuvaus ei ole tänä päivänä tarkasteltuna yksiselitteinen. 1800-luvulla käytössä ollut termistö ei ole ymmärrettävyydeltään analoginen tänä päivänä yleisesti käytetyn termistön kanssa. Edellä mainitusta syystä tähän termiin liittyvien kysymysten ja vastausten syvällinen ymmärtämien vaatii alkuperäisteoksen ja siinä käytettyjen termien tuntemista. Tässä käännöksessä on tukeuduttu teoksen kirjoittamisen ajankohtana voimassa olleeseen sanakirjaan (Dictionnaire de L’Académie française, 6th Edition, 1832-1835). *Kääntäjän huomautus*

ESIPUHE

¹Herran Henget, jotka ovat taivaiden veljeskunta, ovat kuin suunnaton armeija, joka lähtee liikkeelle heti käskyn saatuaan ja levittäytyy kaikkialle maan pinnalle. Kuin taivaalta putoilevat tähdet ne tulevat valaisemaan tietä ja avaamaan sokeiden silmiä.

Totisesti minä sanon teille, ovat tulleet ajat, jolloin kaikki asiat on palautettava todelliseen merkitykseensä, jotta pimeydet hälvennisivät, ylpeät tulisivat nöyryytetyiksi ja oikeudenmukaiset tulisivat ylistetyiksi.

Suuret taivaan äänet jylisevät kuin trumpetit ja enkelikuorot kokoontuvat. Ihmiset, me kutsumme teidät taivaalliseen konserttiin. Tarttukoot kätenne lyyraan. Yhtykööt äänenne ja levittäytykööt ja värähdelkööt ne pyhänä ylistyslauluna maailman-kaikkeuden äärestä toiseen.

Ihmiset, veljet, joita rakastamme, olemme teidän kanssanne; rakastakaa toinen toisianne, noudattakaa taivaassa olevan Isän tahtoa ja sanokaa sydämenne pohjasta: ”Herra! Herra!”, niin voitte astua taivasten valtakuntaan.

Totuuden Henki

---

1 Huomautus: Yllä oleva ohje, joka on annettu *meediokyvyn*^[3] kautta, tiivistää yhdellä kertaa *spiritismin*^[1] todellisen luonteen ja tämän teoksen tarkoituksen; sen takia se on laitettu tähän esipuheeksi. – Allan Kardec

Allan Kardecin opin ystävät ry on jakanut tämän pdf-kirjan tekijänoikeuksien haltijan luvalla.

JOHDANTO

I – Tämän teoksen tarkoitus

Evankeliumissa olevat aiheet voidaan jakaa viiteen osaan: *Kristuksen elämän yleiset teot, ihmeet, ennustukset, kirkon uskonnokappaleiden perustana toimineet puheet ja moraaliset ope-
tukset*. Neljästä ensimmäisestä on väitelty, mutta viimeistä ei ole kukaan pystynyt kiistämään. Tämän pyhän lain edessä epäusko-
kin taipuu; se on maaperä, jolla kaikki uskonnot voivat kohdata, lippu, jonka alla jokainen voi olla suojassa huolimatta siitä, mihin uskoo, sillä se ei koskaan ole ollut niiden uskonnollisten kiistojen kohde, joita uskonnokappaleiden kysymykset ovat aina ja kaikkialla nostattaneet. Niistä kiistellessään uskonsuuntauk-
set olisivat itse asiassa ajaneet itsensä tuomioon, koska useimat niistä ovat kiinnostuneempia mystisestä kuin moraalisesta osuudesta, joka vaatii itseään uudistumaan. Erityisesti ihmisten kohdalla tässä on kyse ohjenuorasta, joka pitää sisällään kaikki yksityisen ja julkisen elämän tilanteet, periaatteen kaikille sosi-
aalisille suhteille, jotka perustuvat kaikista tinkimättömimpään oikeudenmukaisuuteen. Se on itse asiassa ja ennen kaikkea pettä-
mätön tie odotettuun onneen, tulevan elämän yltä nostettu hunnun lieve. Tämän teoksen kohteena on yksinomaan tämä osuus.

Kaikki ihailevat evankelista moraalialia, kaikki julistavat sen ylevyyttä ja tarpeellisuutta. Kuitenkin monet luottavat siihen, mitä ovat kuulleet siitä sanottavan, tai muutamiiin elämänoh-
jeisiin, jotka ovat muuntuneet sananparsien kaltaisiksi. Kui-
tenkin vain harvat tuntevat sen läpikotaisin ja vielä harvemmat ymmärtävät sitä ja osaavat tehdä siitä johtopäätöksiä. Tähän on

suurelta osin syynä vaikeus, joka evankeliumin lukemisessa ilmenee, sillä suurimman osan on mahdotonta ymmärtää sitä. Vertauskuvallinen esitystapa ja tarkoituksellisesti mystinen kieli aiheuttavat sen, että suurin osa lukee sitä varmuuden vuoksi ja velvollisuudesta, aivan kuten he lukevat rukouksia ymmärtämättä niitä, toisin sanoen hyödyttömästi. Sinne tänne muiden kertomusten sekaan siroteltuna moraaliset säännöt jäävät huomaamatta. Silloin on mahdotonta ymmärtää niitä kokonaisuutena ja tehdä niistä erillisiä lukemisen ja pohdiskelun kohteita.

On totta, että evankelisesta moraalista on tehty tutkielmia, mutta järjestely modernin kirjallisuuden tapaan vie niiltä alkuperäisen luonnollisuuden, joka antaa samalla evankeliselle moraalille sen viehätysvoiman ja aitouden. Sama koskee irrallisia elämänohjeita, jotka on kutistettu kaikkein yksinkertaisimmiksi sananparsiksi. Silloin ne eivät ole enää muuta kuin aforismeja, jotka menettävät osan arvostaan ja merkittävyystään sivuseikkojen ja annettujen olosuhteiden puuttuessa.

Välttääksemme nämä varjopuolet olemme koonneet tähän teokseen kappaleet, jotka voivat varsinaisesti muodostaa yleismaailmallisen moraalisen lain uskonnosta riippumatta. Laina-uksissa olemme säilyttäneet kaiken, mikä on hyödyllistä ajattelun selittämiseksi ja karsineet ainoastaan asiaan liittymättömät seikat. Toisaalta olemme noudattaneet tunnollisesti de Sacyn alkuperäistä käännöstä, kuten myös tekstin jaottelua jakeisiin. Mutta sen sijaan että olisimme sitoutuneet kronologiseen järjestykseen, joka on mahdoton ja ilman todellista hyötyä tällaisessa aiheessa, olemme ryhmitelleet ja luokitelleet elämänohjeet järjestelmällisesti luonteensa mukaisesti siten, että ne seuraavat toinen toistaan niin johdonmukaisesti kuin mahdollista. Järjestysnumeroiden palauttaminen kappaleista ja jakeista sallii kansanomaisen luokittelun käyttämisen, jos se katsotaan hyväksi tehdä.

Se ei ollut muuta kuin materiaalista työtä, josta yksistään olisi ollut vain toisarvoista hyötyä. Olennaista oli asettaa teos kaikkien saataville selittämällä epäselvät kohdat ja yksityiskohtaisesti kaikki seuraamukset, silmällä pitäen niiden soveltamista eri elämän tilanteisiin. Sen yritimme tehdä meitä avustavien hyvien *Henkien*^[2] avulla.

Useat kohdat evankeliumista, Raamatusta ja pyhistä kirjoituksista yleensä eivät ole mahdottomia ymmärtää, ne näyttävät järjenvastaisilta ainoastaan selityksen puuttuessa niiden todellisen tarkoituksen ymmärtämiseksi. Tämä selitys on kokonaisuudessaan *spiritismissä*^[1], kuten siitä ovat jo voineet vakuuttua ne, jotka ovat sitä vakavamielisesti opiskelleet ja joka vielä tullaan tuntemaan paremmin myöhemmin. *Spiritismiä*^[1] esiintyy kaikkialla antiikissa ja kaikkina ihmiskunnan aikoina. Kaikkialla kohdataan sen jälkiä kirjoituksissa, uskomuksissa ja monumenteissa. Tämän vuoksi, jos se avaa uusia näkymiä tulevaisuuteen, se tuo myös ainakin yhtä loistavaa valoa menneisyyden mysteerien ylle.

Kunkin ohjesäännön täydennykseksi olemme liittäneet joitakin valittuja opetuksia niiden joukosta, jotka olivat saneltuja *Henkien*^[2] toimesta eri maissa ja eri *meedioiden*^[12] välityksellä. Jos nämä ohjeet olisivat tulleet yhdestä lähteestä, ne olisivat voineet kärsiä henkilökohtaisesta tai ympäristöstä tulevasta vaikutuksesta, kun sitä vastoin lähteiden moninaisuus todistaa *Henkien*^[2] antavan opetuksiaan kaikkialla ja että tässä suhteessa ei ole ketään etuoikeutettua .

---

1 Huomautus (Allan Kardec): Olisimme epäilemättä voineet osoittaa kullekin aiheelle suuremman lukumäärän kommunikaatioita, joita on saatu lukuisista muista kaupungeista ja spiritistisistä keskuksista, kuin mitä tässä teoksessa mainitsemme. Meidän täytyi kuitenkin ennen kaikkea välttää tarpeettomien toistojen aiheuttamaa monotoniaa ja rajoittua valitsemaan ne, jotka sopivat sisällöltään ja muodoltaan erityisesti tämän teoksen aiheeseen, varaten tuleviin julkaisuihin ne, joille ei löytynyt paikkaa tässä teoksessa mitä tulee *meedioihin*^[12], pidättäydyimme nimeämstä heistä yhtään. Suurin osa pyysi olemaan nimeämättä heitä ja näin ollen ei ollut sopivaa tehdä poikkeuksia. Sitä paitsi *meedioiden*^[12] nimet eivät olisi tuo-

Tämä teos on kaikkien käyttöön. Kukin voi ammentaa siitä keinoja mukauttaa käytöstään Kristuksen moraaliin. Toisaalta *spiritistisen opin*^[1] omaksuneet löytävät siitä erityisesti juuri heitä^[4] koskevia käyttöaloja. Ihmisten ja *näkymättömän maailman*^[4] välillä vastedes pysyviksi vakiintuvien kommunikaatioiden ansiosta evankelinen laki, joka on kaikille kansoille opetettu itse *Henkien*^[2] toimesta, ei ole enää pelkkä kuollut kirjain. Näin on, koska kukin tulee sen ymmärtämään ja jokaista vedotaan lakkaamatta toteuttamaan sitä käytännössä henkisten oppaiden neuvoilla. *Henkien*^[2] ohjeet ovat todellakin *taivaan ääniä*, jotka tulevat valaisemaan ihmisiä ja kehottavat heitä *evankeliumin harjoittamiseen*.

II – Spiritistisen opin auktoriteetti *Henkien Opetusten Yleismaailmallinen Kontrolli*

Jos *spiritistinen oppi*^[1] olisi ainoastaan puhtaasti inhimillinen käsite, sillä ei olisi takuunaan muuta kuin sen henkilön tiedot, joka sen olisi laatinut. Mutta kukaan täällä maan päällä ei pystyisi perustellusti väittämään omaavansa yksinoikeuden absoluuttiseen totuuteen. Jos opin paljastaneet *Henget*^[2] olisivat ilmaisseet itseään ainostaan yhdelle henkilölle, mikään ei takaisi sille alkuperää, sillä olisi uskottava sen sanaan, joka kertoisi vastaanottaneensa heidän opetuksensa. Olettaen, että hän olisikin täydellisen vilpittön, hän voisi vakuuttaa korkeintaan lähipiirinsä henkilöt. Hänellä voisi olla seuraajia, mutta hän ei koskaan onnistuisi saamaan puolelleen koko maailmaa.

---

neet minkäänlaista lisäarvoa *Henkien*^[2] teokselle. Se olisi ollut vain itserakkauden tyydyttämistä, josta todella vakavamieliset *meediat*^[12] eivät lainkaan välitä. He ymmärtävät, että heidän osansa on puhtaasti passiivinen eikä kommunikaatioiden arvo korosta mitenkään heidän henkilökohtaista ansiotaan ja että olisi lapsettoma ylpeillä älykkyyden työllä, jolle on antanut ainoastaan mekaanista apua.

Jumala halusi, että uusi paljastus tulisi ihmisille nopeampaa ja autenttisempaa reittiä. Sen takia Hän antoi *Hengille*^[2] tehtäväksi mennä viemään sitä maapallon navalta toiselle, ilmaisten itseään kaikkialla antamatta kenellekään etuoikeutta kuulla puheitaan yksinoikeudella. Yksi ihminen voi tulla harhaan johdetuksi tai voi erehdyttää itse itseään, mutta näin ei voisi tapahtua, jos miljoonat näkisivät ja kuulisivat saman asian. Se on takuu jokaiselle ja kaikille. Muutenkin on mahdollista hävittää yksi ihminen, mutta ei ole mahdollista hävittää massoja. Kirjoja voidaan polttaa, mutta ei voida polttaa *Henkiä*^[2]. Mutta vaikka poltettaisiinkin kaikki kirjat, niin opin alkulähde ei olisi sen takia ehtymättömämpi, koska se ei ole maasta lähtöisin, se ilmenee kaikkialla ja jokainen voi siihen turvautua. Ellei ole ihmisiä, on sen levittämiseksi aina *Henkiä*^[2], jotka tavoittavat jokaisen maailmassa ja joita kukaan ihminen ei voi tavoittaa.

Tosiasiassa siis itse *Henget*^[2] tiedottavat lukemattomien *meedioiden*^[12] avulla, joita ne nostattavat esiin kaikkialla. Jos olisi ollut vain yksi opin tulkitsija, vaikka kuinka lahjakas hän olisi-kin ollut, *spiritismi*^[1] olisi tuskin tunnettu. Tämä tulkitsija itse, mihin tahansa luokkaan hän kuuluisikin, olisi ollut ennakkoluulojen kohde suurten ihmisjoukkojen taholta. Kaikki kansat eivät olisi häntä hyväksyneet, sitä vastoin kun *Henget*^[2], jotka kommunikoivat kaikkialla kaikille kansoille, kaikille uskonuuntauksille ja kaikille ammattikunnille ja ovat kaikkien hyväksymiä. *Spiritismillä*^[1] ei ole kansallisuutta, se on kaikkien erityisten uskontojen ulkopuolella, eikä sitä ole määrätty millekään yhteiskuntaluokalle, koska jokainen voi vastaanottaa opetuksia sukulaisiltaan ja ystäviltään haudan tuolta puolen. Näin oli tarpeen olla, jotta se pystyi kutsumaan kaikkia ihmisiä veljellisyyteen. Jos se ei olisi asettautunut neutraalille maaperälle, se olisi pitänyt yllä eripuraisuutta sen sijaan, että olisi niitä rauhoittanut.

Tämä yleismaailmallisuus *Henkien*^[2] opetuksissa on *spiritismin*^[1] vahvuus ja myös syy sen niin nopeaan etenemiseen.

Siinä kun yhden ainoan ihmisen ääni, vaikka kirjapainojenkin auttamana, kuluttaisi vuosisatoja yltääkseen kaikkien kuultavaksi, niin tuhannet äänet tulevat kuulluiksi samanaikaisesti kaikissa maailman osissa julistaen samoja periaatteita ja välittäen niitä sekä kaikista tietämättömimmille että kaikista viisaimmille, jotta ketään ei jätettäisi osattomaksi. Se on etu, jota ei ole nauttinut yksikään tähän päivään mennessä esiin tullut uskonoppi. Jos siis *spiritismi*^[1] on totuus, se ei pelkää ihmisten pahantahtoisuutta, moraalisia mullistuksia eikä edes maan fyysisiä järkkymisiä, koska mikään näistä asioista ei voi saavuttaa *Henkiä*^[2].

Mutta tämä ei ole ainoa etu, joka seuraa tästä poikkeuksellisesta asemasta. *Spiritismi*^[1] kohtaa siinä kaikkivoivan takeen hajaanusta vastaan, jota voisi aiheuttaa joko joidenkin kunnianhimo tai joidenkin *Henkien*^[2] ristiriitaisuudet. Nämä ristiriitaisuudet ovat varmastikin eräs kompastuskivi, mutta se on kompastuskivi, joka tuo itsessään lääkkeen pahuuteen.

Tiedetään, että Henget^[2] kykyjensä eroavaisuuksien seurauksena ovat kaukana siitä, että kullakin yksilöllisesti olisi hallussaan kokonaisvaltainen totuus; että kaikkien ei anneta päästä selville tietyistä mysteereistä; että Henkien^[2] tietämys on suhteessa niiden puhdistuneisuuteen; että tavalliset Henget^[2] eivät tiedä sen enempää kuin ihmisetkään ja vähemmän kuin tietyt ihmiset; että niin Henkien^[2] kuin ihmistenkin keskuudessa on mahtailevia ja näennäisesti tietäviä, jotka uskovat tietävänsä sen, mitä eivät tiedä; että on systemaattikkoja, jotka pitävät omia ajatusmallejaan totuutena ja että on myös niitä korkeimman tason täysin materiasta vapautuneita Henkiä^[2], jotka ovat ainoina riisuuntuneet maallisista ennakkoluuloista ja ajatusmalleista. Kuitenkin tiedetään myös, että harhaanjohtavat Henget^[2] eivät epäröi käyttää lainattuja nimiä saadakseen hyväksynnän utopioilleen. Tästä on seuraksena, että kaikelle yksinomaan moraalisen opetuksen ulkopuolella olevalle, jokaisen saata-

vissa olevat paljastukset ovat yksilöllisiä ilman autenttisuutta, että niitä täytyy pitää tietyn *Hengen*^[2] henkilökohtaisina mielipiteinä ja että olisi varomatonta hyväksyä ja noudattaa niitä absoluuttisina totuuksina.

Ensimmäinen kontrolli on kiistämättä järjen kontrolli, jonka harkittavaksi on poikkeuksetta jätettävä kaikki, mikä tulee *Hengiltä*^[2]. Jokainen teoria, joka on vastoin selvää järkeä, tarkkaa logiikkaa tai tiettyjä hallittuja faktoja, täytyy hylätä, olkoon se minkä tahansa kunnioitettavan nimen allekirjoittama. Kuitenkin tämä kontrolli on vajaa useissa tapauksissa, johtuen tiettyjen henkilöiden riittämättömästä tietämyksestä ja monien taipumuksesta ottaa vain oma näkökantansa totuuden ainoaksi erotuomariksi. Mitä tekevät vastaavanlaisessa tapauksessa ne, joilla ei ole itseensä absoluuttista luottamusta? He seuraavat suuren joukon mielipiteitä ja enemmistön mielipide on heidän johdattajansa. Näin sen on oltava verrattuna *Henkien*^[2] opetukseen, Henget toimittavat meille keinot kontrolliin.

Henkien^[2] opetusten yhtäpitävyys on siis paras kontrolli, mutta on lisäksi tarpeen, että se tapahtuu tietyissä olosuhteissa. Kaikista epäluotettavin kontrolli on se, kun *meedio*^[12] itse haastattelee useita *Henkiä*^[2] epävarmasta aiheesta. On hyvin ilmeistä, että jos *meedio*^[12] on *obsession*^[19] vallassa tai jos hän on tekemisissä harhaanjohtavan *Hengen*^[2] kanssa, tämä *Henki*^[2] voi kertoa hänelle saman asian esittäytyen eri nimillä. Myöskään yhdenmukaisuus, jonka voi saada saman *spiritistisen keskuksen*^[20] *meedioiden*^[12] kautta, ei ole riittävä takuu, koska nämä *meediot*^[12] voivat kärsiä samasta vaikutuksesta.

Ainoa luotettava takuu Henkien^[2] *opetuksesta on siinä yhdenmukaisuudessa, joka on olemassa spontaanisti tehdyillä paljastuksilla, lukuisten toisilleen tuntemattomien ja eri paikoissa olevien meedioiden*^[12] *välityksellä.*

Voidaan ymmärtää, että tässä ei käsitellä toisarvoisia asioita koskevia kommunikaatioita, vaan niitä, jotka sitoutuvat itse

opin periaatteisiin. Kokemus näyttää toteen, että kun uuden periaatteen täytyy saada ratkaisunsa, se on opetettu spontaanisti eri paikoissa samanaikaisesti ja samalla tavalla, jos ei muodoltaan, niin ainakin sisällöltään. Jos siis *Henkeä*^[2] huvittaa muodostaa eriskummallinen ajatusmalli perustuen sen omiin ajatuksiin ja totuudesta poiketen, niin voidaan olla varmoja, että tämä ajatusmalli tulee pysymään rajoitettuna ja tulee kaatumaan yksimielisten, kaikkialla annettavien ohjeiden edessä, kuten on jo tapahtunut useissa esimerkeissä. Tämä yksimielisyys kaatoi kaikki osittaiset ajatusmallit, jotka tulivat esiin *spiritismin*^[1] alkuajoina, jolloin kukin selitti ilmiöitä omalla tavallaan ja ennen *enkien maailman*^[4] ja meidän maailmamme suhteita säännöstelevät lait.

Tällainen on perusta, johon nojaamme, kun muotoilemme opin periaatteen. Me emme esitä sitä totuutena siksi, että se on yhdenmukainen meidän ajatusmalliemme kanssa. Me emme aseta itseämme millään tavalla totuuden ylituomariksi, emmekä me sano kenellekään ”uskokaa tähän asiaan, koska me sen teille sanomme.” Meidän oma mielipiteemme ei ole meidän silmissämme muuta kuin henkilökohtainen mielipide, joka voi olla oikea tai väärä, koska emme me ole erehtymättömämpiä kuin kukaan muukaan. Periaate ei ole meille totuus myöskään siksi, että se on meille opetettu, vaan sen takia, että se on saanut vahvistuksen yhteneväisyydelle.

Vastaanottaessamme kommunikaatioita lähes tuhannesta vakavamielisestä, ympäri maailmaa levinneestä *spiritistisistä keskustelusta*^[20] meillä on tässä asemassa mahdollisuus nähdä ne periaatteet, joihin tämä yhteneväisyys perustuu. Juuri tämä tarkastelu on ohjannut meitä tähän päivään asti ja se myös tulee ohjaamaan meitä uusille alueille, joita *spiritismi*^[1] on kutsuttu tutkimaan. Juuri tutkiskelemalla tarkkaavaisesti eri puolilta saatuja kommunikaatioita, niin Ranskasta kuin ulkomailtakin, tunnistamme paljastuksien erityisestä luonteesta pyrkimyksen

astua uudelle tielle ja että on tullut aika ottaa askel eteenpäin. Nämä paljastukset, joskus vihjaillusti tehtyinä, jäivät usein huomaamatta monilta niitä saaneilta. Useat muut uskoivat olleensa ainoita, jotka olivat niitä saaneet. Irrallaan ne olisivat meille arvottomia, sillä ainoastaan yhteneväisyys antaa niille painoarvon. Myöhemmin, kun on tullut hetki paljastaa ne avoimesti julkisuuteen, jokainen muistaa silloin saaneensa samansuuntaisia opetuksia. Tätä yleistä liikehdintää me tarkastelemme ja opiskelemme oppainamme olevien *Henkien*^[2] avustuksella, jotka auttavat meitä arvioimaan sitä, onko jonkun asian tekeminen otollista vai pidättäydymmekö vielä sen tekemisestä.

Tämä yleismaailmallinen kontrolli on takuu *spiritismin*^[1] tulevalle yhtenäisyydelle ja se tulee kumoamaan kaikki ristiriitaiset teoriat. Juuri tällä haetaan tulevaisuudessa totuuden kriteeriä. Se, mikä aiheutti *Henkien Kirjassa* ja *Meedioiden Kirjassa* muodostetun opin suosion, oli se, että kaikkialla jokainen on voinut vastaanottaa suoraan *Hengiltä*^[2] vahvistuksen siihen, mitä nämä teokset sisältävät. Jos kaikkialla *Henget*^[2] olisivat tulleet väittämään niitä vääriksi, nämä kirjat olisivat ajan mittaan joutuneet saman kohtalon alaisiksi kuin kaikki mielikuvitukselliset käsitykset. Ei edes lehdistön tuki olisi pelastanut heitä haaksirikolta, kun sitä vastoin ilman tätä tukea nämä teokset menivät nopeaa tietä julkisuuteen, koska heillä oli tukenaan *Henget*^[2], joiden hyvä tahto kompensoi ja ylitti ihmisten pahan tahdon. Näin tulee käymään kaikille ajatusmalleille, jotka ovat lähtöisin niistä *Hengistä*^[2] tai ihmisistä, jotka eivät voisi kestää tämän kontrollin koetusta, jonka voimaa kukaan ei voi kiistää.

Olettakaamme siis, että tietyt *Henget*^[2] haluaisivat sanella minkä tahansa otsikon alla kirjan, joka on merkitykseltään vastakkainen. Olettakaamme myös, että tämä vihamielinen aikomus ja tarkoitusperä opin huonoon valoon saattamiseksi synnyttäisi hämäräperäisiä kommunikointeja. Millainen vaikutus näillä kirjoituksilla olisi, jos ne osoittautuisivat vääriksi

joka taholla *Henkien*^[2] toimesta? Täytyisi varmistaa *Henkien*^[2] tuki ennen kuin voisi tuoda ajatusmallin omalla nimellä julki-
suuteen. Ero yhden ainoan henkilön ajatusmallin ja kaikkien
ajatusmallin välillä on ääretön. Mitä itse asiassa voivat kaikki
panettelijoiden argumentit suurten massojen mielipiteille, kun
miljoonat ystävälliset äänet, jotka tulevat avaruudesta kaikki-
alle maailmaan ja kunkin perheen luokse, murskaavat ne? Eikö
kokemus ole jo vahvistanut tässä suhteessa teoriaa? Minne jou-
tuivat kaikki ne julkaisut, joiden piti muka hävittää *spiritismi*^[1]?
Mikä niistä on vain viivästyttänyt *spiritismin*^[1] kulkua? Tähän
päivään mennessä kukaan ei ole tarkastellut tätä asiaa tästä
näkökulmasta, joka on kiistämättä yksi tärkeimmistä: kukin on
luottanut itseensä ottamatta huomioon *Henkien*^[2] vaikutusta.

Yhteneväisyyden periaate on lisäksi takuu muutoksia vastaan,
joita uskonpuhaukset voisivat aiheuttaa *spiritismille*^[1], koska
haluaisivat vallata sen omaksi edukseen ja mukauttaa sitä oman
mielensä mukaiseksi. Hän, joka yrittäisi vetää *spiritismiä*^[1]
syrjään sen kaitselmuksellisesta tarkoituksesta, epäonnistuisi
siitä yksinkertaisesta syystä, että *Hengen*^[2], opetuksiensa yleis-
maailmallisuutensa kautta, kukistaisivat kaikki totuudesta poik-
keavat muunnokset.

Tästä on seurauksena se tärkeä totuus, että halutessaan kuka
tahansa, joka asettuisi perustettujen ja vahvistettujen ajatusmal-
lien etenemistä vastaan, voisi hyvinkin aiheuttaa pienen paikal-
lisen ja hetkellisen häiriön, mutta ei koskaan hallitsisi kokonai-
suutta, ei nykyaikana ja vielä vähemmän tulevaisuudessa.

Tästä seuraa lisäksi, että *Henkien*^[2] antamista opetuksista ja
kommunikaatioista ei voida tehdä lakia koskien vielä selvittä-
mättömiä *spiritistisen opin*^[1] kohtia siinä määrin, että ne pysy-
vät eristettyinä. Niiden ei näin ollen pidä tulla hyväksytyiksi
muuten kuin kaikin varauksin ja tiedonantoina.

Tämän takia niiden julkaisemisessa on noudatettava äärim-
mäistä varovaisuutta ja siinä tapauksessa, kun niiden julkaise-

minen uskotaan velvollisuudeksi, on tärkeää, ettei niitä esitetä enemmän tai vähemmän todennäköisenä yksilöllisenä mielipiteenä, vaan että kaikissa tapauksissa ne on tarpeen vahvistaa. Tätä vahvistusta täytyy odottaa ennen kuin periaate esitetään absoluuttisena totuutena, jollei halua tulla syytetyksi kevytmielisydestä tai harkitsemattomasta herkkäuskoisuudesta.

Ylemmälle kehittyneet *Henget*^[2] toimivat paljastuksissaan äärimmäisen viisaasti. Ne käsittelevät *spiritistisen opin*^[1] suuria kysymyksiä vain asteittain, sitä mukaa kun älykkyys on kykenevä ymmärtämään ylemmän järjestyksen totuuksia ja kun olosuhteet ovat suotuisia uuden ajatusmallin lähettämiseksi. Juuri tämän vuoksi ne eivät alusta lähtien eivätkä vielä tähän päivään mennessäkään ole kertoneet kaikkea eivätkä ne ole koskaan taipuneet niiden kiireisten ihmisten kärsimättömyyden edessä, jotka haluavat kerätä hedelmät ennen kuin ne ovat kypsiä poimittaviksi. Olisi siis tarpeetonta haluta ennenaikaisesti kullekin asialle Luojan osoittamaa ajankohtaa, sillä siinä tapauksessa todella vakavamieliset *Henget*^[2] kieltäisivät ehdottomasti apunsa, mutta kevytmieliset *Henget*^[2] vähää välittävät totuudesta ja vastaavat kaikkeen. Juuri tämän takia kaikkiin ennenaikaisiin kysymyksiin on aina ristiriitaisia vastauksia.

Yllä mainitut periaatteet eivät johdu henkilökohtaisesta teoriasta, vaan ne ovat väistämätön seuraus olosuhteista, joissa *Henget*^[2] itseään ilmaisevat. On hyvin ilmeistä, että jos yksi *Henki*^[2] sanoo yhtä toisaalla ja tuhannet *Henget*^[2] sanovat päinvastaista muualla, niin totuuden oletamus ei voi olla sen puolella, joka on mielipiteessään yksin tai lähes yksin. Se, että olettaa itse olevansa oikeassa vastoin kaikkia muita, on yhtä epäloogista niin *Henkien*^[2] kuin ihmistenkin toimesta. Jos todella viisaat *Henget*^[2] eivät tunne itseään riittävän valistuneiksi jossakin asiassa, eivät he koskaan anna ratkaisua nopeasti absoluuttisella tavalla, vaan ilmoittavat ratkaisun olevan vain heidän yksilöllinen näkökantansa ja neuvovat itse odottamaan vahvistusta tälle näkökannalle.

Vaikka jokin ajatus olisikin hyvin merkittävä, kaunis ja oikeudenmukainen, on mahdotonta, että siihen yhtyvät alusta pitäen kaikkien mielipiteet. Ristiriidat, jotka siitä seuraavat, ovat väistämättömiä tällä tavalla tapahtuvasta liikehännästä. Ne ovat jopa tarpeellisia, jotta totuus tulisi paremmin esiin ja on eduksi, että ne tapahtuvat alussa, jotta väävät ajatusmallit oikaistaisiin mahdollisimman pian. *Spiritistisen opin*^[1] omaksuneiden, jotka tästä tuntevat pelkoa, kuuluu olla siis täysin rauhoittuneina. Kaikki erilliset vaatimukset tulevat kukistumaan asioiden voimasta, suuren ja voimakkaan yleismaailmallisen kontrollin karstinnan edessä.

Se ei ole yhden ihmisen mielipide, johon yhdytään, vaan Henkien^[2] yksimielinen ääni. Se ei ole yksi ihminen, ei sen *enempää me kuin kukaan muukaan*, joka perustaa *spiritistisen opin*^[1] puhdasoppisuuden. Yksikään *Henki*^[2] ei myöskään tule määräämään ketä hyvänsä. Se on *Henkien*^[2] yleismaailmallisuus, joka kommunikoi kaikkialla maailmassa Jumalan käskystä. Siinä on *spiritistisen opin*^[1] olennainen luonne, voima ja auktoriteetti. Jumala tahtoi, että hänen lakinsa rakentuisi horjuttomalle perustalle, eikä Hän sen takia tukenut sitä pelkäämään yhden ihmisen heikon mielen varaan.

Kaikki vastaväitteet, kaikki kunnianhimot ja kaikki henkilökohtaista ylemmyyttä vaativat tulevat lannistumaan näiden vahvojen oikeuden puolustajien edessä, jotka eivät tunne kuppikuntia, kateellista kilpailuhenkeä, uskonsuuntauksia eivätkä kansoja. *Me tuhoaisimme itse itsemme, jos haluaisimme korvata nämä Jumalan säännöt omilla ideoillamme.* Ainoastaan Hän ratkaisee kaikki kiistanalaiset kysymykset, vaientaa mielipide-erot ja antaa myönteisen tai kielteisen kantansa asianmukaiselle henkilölle. Mitä merkitseekään tämän kaikkien *taivaan äänien* mahtavan yksimielisyyden edessä yhden ihmisen tai yhden *Hengen*^[2] mielipide? Vähemmän kuin vesipisara, joka sekoit-

tuu mereen, vähemmän kuin lapsen ääni, joka tukahtuu myrskyn pauhussa.

Yleismaailmallinen mielipide on siis ylin tuomari; se, joka julistaa viime kädessä. Se muodostuu kaikista yksilöllisistä mielipiteistä. Jos yksi niistä sisältää totuuden, sillä on vain suhteellinen painoarvonsa. Jos se on väärä, se ei voi voittaa kaikkia muita. Tässä valtavassa asioiden käsittelyssä yksilöllisyydet väistyvät ja siinä on uusi tappio ihmisen ylpeydelle.

Tämä sopusointuinen kokonaisuus hahmottuu jo. Tämä vuosisata ei mene ohi, kun se jo säteilee kaikella kirkkauudellaan ratkaistakseen kaikki epävarmuudet, sillä siihen mennessä vaikutusvaltaiset äännet ovat vastaanottaneet tehtävän tulla kuulluiksi kootakseen ihmiset saman lipun alle heti, kun maaperä on tähän riittävän valmis. Tätä odotellessa kahden eri vastakkaisen ajatusmallin välillä pohtiva voi tarkkailla, mihin suuntaan yleinen mielipide muodostuu. Oikeansuuntainen on se, jota suurin osa *Hengistä*^[21] puoltaa neuvoissaan eri maailman pisteissä, joissa he kommunikoivat. Se on varma merkki osoittamaan sitä, kumpi kahdesta eri ajattelujärjestelmästä tulee vallitsevaksi.

III – Historialliset seikat

Ymmärtääkseen paremmin tiettyjä otteita evankeliumeista on tarpeen tuntea lukuisten sanojen painoarvo, joita niissä usein käytetään ja jotka kuvastavat juutalaisten tapojen ja yhteiskunnan tilaa sinä aikana. Koska näillä sanoilla ei ole enää meille samaa tarkoitusta, ne ovat usein väärin tulkittuja ja tästä syystä saaneet aikaan epävarmuutta. Näiden sanojen tarkoituksen ymmärtäminen selittää toisaalta tiettyjen ensi silmäyksellä oudoilta näyttävien elämänohjeiden todellisen merkityksen.

SAMARIALAISET. Kun hajaannus oli tapahtunut kymmeneksi heimoksi, Samariasta tuli Israelista eriytyneen kuningaskun-

nan pääkaupunki. Useita kertoja tuhottu ja uudelleenrakennettu Samaria oli roomalaisten johdon keskus ja yksi Palestiinan neljästä osasesta. Herodes Suureksi sanottu kaunisti kaupungin ylenpalttisilla monumenteilla ja miellyttääkseen keisari Augustusta nimesi kaupungin *Augustaksi*, kreikaksi *Sebasteksi*.

Samarialaiset olivat lähes aina sodassa Juudaan heimon kuninkaan kanssa. Eroamisesta lähtien syvä vastenmielisyys säilyi näiden kahden kansan välillä, jotka karttoivat kaikkia keskinäisiä suhteita. Syventääkseen hajaannusta ja välttyäkseen Jerusalemin uskonnollisiin juhliin menemiseltä samarialaiset rakensivat erityisen tempelin ja omaksuivat tiettyjä uudistuksia. He eivät hyväksyneet kuin viisi Mooseksen kirjaa poissulkien kaikki muut kirjat, jotka siihen oli jälkeensä liitetty. Heidän pyhät tekstinsä oli kirjoitettu kaikista vanhimmilla heprealaisilla kirjainmerkeillä. Puhdasoppisten juutalaisten silmissä he olivat harhaoppisia ja sen takia väheksytyjä, pannaanjulistettuja ja vainottuja. Näiden kahden kansan vihamielisyyden ainoana perustana oli siis eroavaisuus uskonnollisissa mielipiteissä, vaikka heidän uskomuksillaan olikin sama alkuperä; he olivat sen ajan *protestantteja*.

Vielä tänäänkin¹ kohdataan samarialaisia muutamilla Levantin² alueilla, erityisesti Nabluksessa ja Jaffassa. He noudattavat Mooseksen lakia kurinalaisemmin kuin muut juutalaiset, eivätkä he solmi avioliittoa kuin keskenään.

NASARETILAISET. Kutsumanimi, joka on annettu vanhassa laissa juutalaisille, jotka antoivat joko koko elämänsä tai vain tietyn aikaa kestävän lupauksen täydellisen puhtauden säilyttämisestä. He velvoittivat itsensä siveellisyyteen, alkoholista pidättyväisyyteen ja hiustensa säilyttämiseen. Samson, Samuel ja Johannes Kastaja olivat nasaretilaisia.

---

1 Tässä on otettava huomioon alkuperäisteoksen kirjoitusajankohta 1864. Kääntäjän huomautus.

2 Levanti tarkoittaa aluetta Välimeren itärannikolla. Kääntäjän huomautus.

Myöhemmin juutalaiset antoivat tämän nimen ensimmäisille kristityille viitaten Jeesus Nasaretilaiseen.

Se oli myös erään kristillisen ajanlaskun ensimmäisten vuosisatojen harhaoppisen uskonuuntauksen nimi. Uskonuuntaus sekoitti Mooseksen lakien mukaiset käytäntönsä kristinopin uskonkappaleisiin samalla tavalla kuin ebionit, joilta he omaksuivat tiettyjä periaatteita. Tämä uskonuuntaus hävisi kolmannella vuosisadalla.

PUBLIKAANIT. Muinaisessa Roomassa publikaaneiksi kutsuttiin niitä, jotka olivat vastuussa julkisten verojen ja kaikenlaisten tulojen keräämisestä joko itse Roomassa tai muualla imperiumin alueella. He olivat samankaltaisia kuin Ranskassa vanhan vallan aikana olleet kruununvoudit, joita vieläkin esiintyy tietyillä alueilla. Riskit, joita he ottivat, saivat sulkemaan silmät rikkauksilta, joita he usein hankkivat ja jotka useille olivat tuotos vallan väärinkäytöstä ja halpamaisista etuisuuksista. Nimitys publikaani laajeni myöhemmin tarkoittamaan alempiarvoisia virkailijoita ja kaikkia niitä, jolle kuului julkisten varojen hoito. Nykyään tämä sana on siirtynyt osoittamaan vähemmän kunniallisia rahoittajia ja kaupantekijöitä. Joskus sanotaan ”ahne kuin publikaani, rikas kuin publikaani” viitaten epärehellisestä alkuperästä lähtöisin olevaan omaisuuteen.

Rooman alaisuudessa verot olivat juutalaisille kaikista vaikeimmin hyväksyttävä asia ja se aiheutti heidän keskuudessaan eniten ärtymystä. Tästä seurasi useita kapinoita ja siitä tehtiin uskonnollinen kysymys, koska sen katsottiin olevan lainvastainen. Muodostui jopa voimakas puolue, jonka johdossa toimi Juudas Galilealainen, jonka periaatteena oli kumota kaikki verot. Juutalaiset siis inhosivat veroja ja sen seurauksena kaikkia niitä, jotka olivat vastuussa niiden perimisestä. Siitä johtui heidän vastenmielisyytensä kaikkien arvoasteiden publikaaneja kohtaan, joiden joukossa saattoi olla erittäin kunnioitettavia henkilöitä, mutta jotka toimiensa vuoksi olivat halveksittuja,

kuten myös niitä, jotka olivat heidän kanssaan tekemisissä ja jotka yhdistettiin samaan paheksuntaan. Merkittävät juutalaiset uskoivat saattavansa itsensä huonoon valoon, jos heillä olisi heidän kanssaan läheisiä suhteita.

TIEMAKSUN KERÄÄJÄT olivat alempien luokkien veronkantajia, jotka olivat pääasiallisesti vastuussa sisäänpääsymaksun perinnästä kaupunkiin tulevilta. Heidän toimensa vastasivat lähinnä tullivirkailijoiden ja kaupunkitullin kerääjien tehtäviä. He olivat saman paheksunnan kohde kuin publikaanitkin. Juuri tämän takia evankeliumissa kohdataan usein nimi *publikaani* liitettynä *pahan elämän ihmisiin*. Tämä luokittelu ei edellyttänyt haureellista elämää ja irtolaisuutta, vaan se oli halveksinnan ilmaisu ja synonyymi *huonon seuran ihmisille*, jotka olivat kelvottomia olemaan tekemisissä *kunniallisten ihmisten* kanssa.

FARISEUKSET (hepreaksi *Parasch*, jako, ero). Perimätieto muodosti merkittävän osan juutalaista teologiaa. Se muodostui perättäisten tulkintojen kokoelmasta, joita oli annettu Pyhän kirjan merkityksistä ja jotka olivat muodostuneet uskonkappaleiksi. Useimmiten pelkkä sanojen tai esitysmuodon kysymys oli tohtorien kesken loputtomien väittelyjen kohde, kuten keskiajan teologiset kiistat ja skolastiikan hienoudet. Sieltä syntyivät erilaiset uskonuuntaukset, jotka väittivät kukin omaavansa ainoana maailmassa totuuden ja jotka, kuten käy lähes aina, inhosivat toisiansa sydämensä pohjasta.

Näiden uskonuuntauksien joukossa kaikista vaikutusvaltaisimpia olivat *fariseukset* johtajanaan Hillel. Hän oli Babyloniasta syntyisin oleva juutalainen tohtori ja erään maineikkaan koulun perustaja, missä opetettiin, että usko oli lähtöisin ainoastaan Pyhästä kirjasta. Fariseusten alkuperä ulottuu vuoteen 180 tai 200 eKr. He olivat vainottuja useina eri ajanjaksoina, etenkin Hyrkanoksen aikana, joka oli vallitseva ylipappi, sekä juutalaisten kuninkaan Aristobuloksen ja Syyrian kuninkaan Alek-

santerin aikana. Kuitenkin kun viimeksi mainittu palautti heille kunniansa ja omaisuutensa, ottivat he takaisin haltuunsa aikaisemman valtansa, jota he pitivät *Jerusalemien luhistumiseen* (70 jKr.) saakka, jolloin heidän nimensä hävisi juutalaisten hajaantumisen seurauksena.

Fariseukset ottivat aktiivisesti osaa uskonnollisiin kiistelyihin. He olivat orjallisia ulkoisten jumalanpalvelusten ja seremonioiden noudattajia, täynnä käännytystyön kiihkeää intoa, uudistajien vihollisia ja he vaikuttivat suuresti opin periaatteisiin. Mutta pikkutarkan hurskauden ulkokuoren alla he piilottivat pahellisia tapoja, paljon ylpeyttä ja ennen kaikkea ylenpalttista vallanhimoa. Uskonto oli heille ennemminkin tapa kehittyä uralla kuin vilpittömän uskon kohde. Heillä ei ollut muuta kuin ulkokuori ja hyveillä pöyhkeily, mutta sillä he tekivät hyvin suuren vaikutuksen kansaan, joiden silmissä he olivat pyhiä henkilöitä. Sen takia he olivat hyvin vaikutusvaltaisia Jerusalemissa.

He uskoivat – tai ainakin esittivät julkisesti uskovansa – Luojaan, *sielun*^[5] kuolemattomuuteen, iankaikkiseen kadotukseen ja kuolleista ylösnousemiseen. (Luku IV, jae 4.) Jeesus, joka arvosti ennen kaikkea vaatimattomuutta ja sydämen hyveitä ja joka piti laissa parempana *henkeä, joka tekee eläväksi, kuin kirjainta, joka tuo kuoleman*, omistautui koko elämäntehtävänsä ajan heidän tekopyhyytensä paljastamiselle ja näin ollen teki heistä leppymättömiä vihollisia. Siksi he liittoutuivat ylioppaisten kanssa yllyttääkseen kansan häntä vastaan ja tuhotakseen hänet.

KIRJANOPPINEET. Tämä nimi on alkujaan annettu juutalaisten kuninkaiden sihteereille ja tietyille juutalaisten armeijan intendentille. Myöhemmin tätä nimitystä käytettiin erityisesti tohtoreista, jotka opettivat Mooseksen lakia ja tulkitsivat sitä kansalle. He vetivät yhtä köyttä fariseuksien kanssa, joiden kanssa heillä oli yhteiset periaatteet ja sama vastenmielisyys uudistajia kohtaan. Sen takia Jeesus yhdistää heidät samaan kadotustuomioon.

SYNAGOGA (kreikaksi *Sunagoguê*, kokous, veljeskunta). Juudeassa oli vain yksi temppele, Jerusalemissa oleva Salomonin temppele, jossa juhlittiin suuria uskonmenoja. Juutalaiset menivät sinne joka vuosi pyhiinvaellukselle suurimpiin juhliin, kuten pääsiäiseksi, kirkon vihkimisen vuosipäiväksi ja lehtimajajuhlaan. Juuri näissä tapauksissa Jeesus teki useita vierailuja sinne. Muissa kaupungeissa ei ollut tempeleitä, vaan synagogia. Ne olivat rakennuksia, jonne juutalaiset kokoontuivat sapattina pitämään julkisia rukoushetkiä kylän vanhimpien, kirjanoppineiden tai fariseusten ohjauksessa. Synagogissa luettiin myös pyhistä kirjoituksista otettuja tekstejä, joita selitettiin ja kommentoitiin. Jokainen saattoi ottaa siihen osaa ja sen takia Jeesus, vaikkei ollutkaan pappi, opetti synagogissa sapattina.

Jerusalemien luhistumisesta ja juutalaisten hajaannuksesta lähtien niissä kaupungeissa, joissa he asustivat, synagogat toimivat tempeleinä uskonmenojen juhlintaa varten.

SADDUKEALAISET. Tämä oli eräs juutalainen uskonsuuntaus, joka muodostui n. vuonna 248 eKr. ja sai nimensä perustajansa *Sadokin* mukaisesti. Saddukealaiset eivät uskoneet *sielun*^[5] kuolemattomuuteen, ylösnousemukseen, eivätkä hyviin tai pahoihin enkeleihin. Kuitenkin he uskoivat Jumalaan, mutta eivät odottaneet mitään kuoleman jälkeen eivätkä palvelleet Jumalaa muuten kuin maallisten palkitsemisien tarkoituksessa, johon heidän mukaansa rajoittui hänen pelastuksensa. Niinpä aistien tyydyttäminen oli heidän silmissään elämän olennainen tarkoitus. Pyhien tekstien suhteen he sitoutuivat vanhaan lakiin hyväksymättä perimätietoa tai minkäänlaista tulkintaa. He asettivat hyvät työt sekä puhtaan ja koruttoman lain noudattamisen uskonsuuntauksen ulkoisten jumalanpalveluksien harjoittamisen yläpuolelle. He olivat, kuten näkyy, ajanjaksonsa materialisteja, deistejä ja sensualisteja. Tämä uskonsuuntaus oli vähälukuinen, mutta siihen kuului tärkeitä henkilöitä ja se muodostui poliittiseksi puolueeksi, joka oli jatkuvasti fariseuksia vastaan.

ESSEENIT tai ESSEALAISET oli juutalainen uskonsuuntaus, joka perustettiin n. 450 eKr. makkabealaisten hallinnan aikana. Sen jäsenet, jotka asuttivat eräänlaisia luostareita, muodostivat keskenään eräänlaisen moraalisen ja uskonnollisen yhdistyksen. He erosivat muista hyväluonteisilla tavoillaan ja ankaralla siveydellään ja opettivat Jumalan rakkautta sekä lähimmäisen rakastamista, *sielun*^[5] kuolemattomuutta ja uskoivat ylösnousemukseen. He elivät selibaatissa, paheksuivat sotaa ja orjuutta, panivat omaisuutensa yhteen ja omistautuivat maanviljelykselle. Vastoin sensuelleja saddukealaisia, jotka kielsivät kuolemattomuuden ja vastoin fariseuksia, jotka olivat ankaria ulkoiisiin hartaushetkiin ja joille hyve ei ollut muuta kuin näennäistä, essealaiset eivät ottaneet minkäänlaista osaa riitoihin, jotka jakoivat em. uskonsuuntauksia. Heidän elämäntyyliinsä lähestyi ensimmäisiä kristittyjä ja heidän opettamansa moraaliset periaatteet saivat jotkut uskomaan, että Jeesus oli osa tätä uskonsuuntausta ennen kuin aloitti elämäntehtävänsä. On varmaa, että Hänen on täytynyt tuntea tämä uskonsuuntaus, mutta mikään ei todista, että Hän olisi liittynyt siihen ja kaikki, mitä tästä on kirjoitettu, on hypoteettista¹.

TERAPEUTIT (Kreikan kielestä *thérapeutai*, *thérapeuein*, palvelulla, hoitaa; toisin sanoen Jumalan palvelijat tai parantajat) olivat Jeesuksen ajanjakson juutalaisia uskonsuuntauksen seuraajia, jotka asettuivat asumaan etenkin Alexandriaan, Egyptiin. Heillä oli hyvät suhteet esseeneihin, joille he opettivat opin periaatteita. Kuten esseenitkin, myös terapeutit antautuivat harjoittamaan kaikkia hyveitä. Heidän opetuksensa oli äärimmäinen vaatimattomuus; selibaatille, mietiskelylle ja yksinäiselle elämälle omistautuneina he muodostivat todellisen uskonnollisen ryhmittymän. Filon, platonilainen juutalainen filosofi Alexandriaasta, oli ensimmäinen

1 Huomaus (Allan Kardec): **Jeesuksen kuolema** oli oletettavasti kirjoitettu erään esseenin toimesta ja se on täysin apokryfinen kirja, jonka tarkoituksena oli palvella yhtä mielipidettä ja joka tuo itsessään todisteen uudenaikaisesta alkuperästään.

mäinen, joka puhui terapeuteista ja piti heitä juutalaisena uskonsuuntauksena. Eusebius, Pyhä Hieronymus ja muut kirkonisät pitivät heitä kristittyinä. Olivat he sitten juutalaisia tai kristittyjä, on ilmeistä, että esseerien lailla he muodostavat yhdyssiteen juutalaisuuden ja kristinuskon välille.

IV – Sokrates ja Platon, kristillisen ja spiritistisen ajatusmallin edelläkävijät

Siitä tosiasiaista, että Jeesuksen on täytynyt tuntea esseerien uskonsuuntaus, olisi erheellistä tehdä johtopäätös, että Jeesus ammensi siitä oppinsa ja että toisessa ympäristössä eläessään Hän olisi opettanut muunlaisia periaatteita. Suurenmoiset ajatusmallit eivät koskaan ilmene yllättäen. Niillä, joilla on perustana totuus, on aina edelläkävijänsä, jotka valmistavat heille osittain tietä. Kun oikea aika on koittanut, Jumala lähettää ihmisen tehtävänään kiteyttää, koordinoida ja täydentää nämä erilliset osaset ja muodostaa niistä kokonaisuus. Tällä tavalla ajatusmalli ei tule äkkinäisesti ja se kohtaa ilmestyttyään *Henkiä*^[2], jotka ovat täysin taipuvaisia hyväksymään sen. Näin tapahtui myös kristilliselle ajatusmallille, jota ounasteltiin useita vuosisatoja ennen Jeesusta ja esseenejä ja jonka pääasiallisia edelläkävijöitä olivat Sokrates ja Platon.

Sokrates, samoin kuin Jeesus, ei kirjoittanut mitään tai ei ainaakaan jättänyt mitään kirjoitusta. Kuten Jeesuskin, Sokrates kuoli rikollisen kuoleman fanatismiin seurauksena hyökättyään perinteisiä uskomuksia vastaan ja asetettuaan todellisen hyveellisyyden tekopyhyiden ja valheellisten muotoseikkojen ylle, toisin sanoen kamppailtuaan uskonnollisia ennakkoluuloja vastaan. Kuten Jeesus oli syytettynä fariseusten toimesta kansan turmelemisesta opetuksillaan, myös Sokrates tuli syytetyksi oman aikansa fariseusten toimesta, sillä niitä oli kaikkina aikoina, nuorien turmelemisesta julistaessaan Jumalan ykseyttä, *sielun*^[5] kuo-

lemattomuutta ja tulevaa elämää. Samalla tavalla kuin me emme tunne Jeesuksen oppia muuten kuin hänen opetuslapsiensä kirjoitusten kautta, me emme tunne Sokrateen oppia muuten kuin hänen opetuslapsensa Platonin kirjoitusten kautta. Uskomme olevan hyödyllistä tiivistää tässä opin pääkohdat näyttääksemme sen yhtäpitävyyden kristinuskon kanssa.

Niille, jotka pitävät tätä vertailua pyhänhäväistyksenä ja ajattelevat, että ei voi olla yhtäläisyyttä pakanallisen uskonopin ja Kristuksen opin kesken, vastaamme, että Sokrateen uskonoppi ei ollut pakanallinen, koska sen tavoitteena oli taistella pakanuutta vastaan; että Jeesuksen opilla, joka on täydellisempi ja puhtaampi kuin Sokrateen oppi, ei ole mitään menetettävää tässä vertailussa; että Kristuksen jumalallisen elämäntehtävän suuruus ei pienene siinä millään tavalla; että muutenkin tämä itse asiassa on historiaa, jota ei voi tukahduttaa. Ihminen on saavuttanut sen pisteen, että kynttilä tulee itsekseen esiin vakan alta. Ihminen on riittävän kypsä kohdatakseen sen kasvotusten. Harmillista niille, jotka eivät rohkene avata silmiään. On tullut aika tarkastella asioita laajasti ja korkealta eikä enää uskon-suuntausten ja yhteiskuntaluokkien intressien pikkumaisesta ja kapeasta näkökulmasta.

Nämä lainaukset todistavat toisaalta, että jos Sokrates ja Platon uumoilivat kristillistä ajatusmallia, heidän opeistaan löydetään myös *spiritismin*^[1] peruseriaatteet.

Tiivistelmä Sokrateen ja Platonin Opista

I - Ihminen on ruumiillistunut^[17] sielu^[5]. Ennen ruumiillistumistaan^[17] sielu^[5] oli olemassa yhdistyneenä keskeisiin ajatusmalleihin, käsityksiin oikeasta, hyvästä ja kauniista. Se eroaa niistä ruumiillistuessaan^[17] ja muistaessaan menneisyytensä sitä kalvaa enemmän tai vähemmän halunsa palata siihen.

Älyllisen tekijän^[9] eroa ja riippumattomuutta materiasta ei voi selvemmin esittää. Toisaalta se on oppi *sielun*^[5] pre-eksistenssista; sen heikosta intuitiosta, jonka se säilyttää toisesta maailmasta, johon pyrkii; sen jäännöksistä ruumiissa; sen lähdöstä *Henkien maailmasta*^[4] *ruumiillistuaakseen*^[17] ja paluusta tähän samaan maailmaan kuoleman jälkeen. Sanalla sanoen se on siemen langenneiden enkeleiden uskonopista.

II – Sielu^[5] *harhautuu ja häiriintyy käyttäessään ruumista jonkin asian pohtimiseen. Se tuntee huimausta kuin olisi humaltunut, koska se omistautuu asioille, jotka ovat luonteeltaan alttiita muutoksille. Sen sijaan, koska se tarkastelee omaa sisintä olemustaan, sielu*^[5] *vie itseään kohti sitä, mikä on puhdasta, ikuista ja kuolematonta ja ollessaan samanluonteinen, pysyy siihen kiinnittyneenä niin kauan kuin pystyy. Silloin sen erheet lakkaavat, koska se on yhdistyneenä siihen, mikä on muuttumatonta. Tämä on sielun*^[5] *tila, jota kutsutaan viisaudeksi.*

Samoin ihminen, joka ottaa asiat huomioon alhaisesta, tavallisesta, materialistisesta näkökulmasta, johtaa itseään harhaan. Arvioidakseen asioita tarkasti on tarpeen nähdä ne ylhäältä, toisin sanoen henkisestä näkökulmasta. Todellisen viisaan siis täytyy jollakin tavalla eristää *sielu*^[5] ruumiista nähdäkseen mielen silmillä. Näin *spiritismi*^[11] opettaa. (Luku II, jae 5.)

III – Niin kauan kuin meillä on ruumiillinen kehomme ja sielu^[5] *uppoutuneena tässä turmeltuneisuudessa, me emme koskaan tule omistamaan toiveidemme kohdetta, totuutta. Ruumiillinen kehomme saa aikaan itse asiassa tuhat vastusta tarpeitten kautta, jotka vaativat pitämään siitä huolta. Sen lisäksi se täyttää meidät haluilla, himoilla ja peloilla, tuhansilla harhakuvitelmillä ja typeryyksillä sillä tavalla, että sen kanssa on mahdotonta olla viisas hetkeäkään. Mutta jos ei ole mahdollista tuntea mitään puhtaasti sillä aikaa kun sielu*^[5] *on yhdistyneenä ruumiiseen, on jäljellä kaksi mahdollisuutta: joko ei ikinä tunne totuutta, tai sen tulee tuntemaan kuoleman jälkeen. On syytä*

uskoa, että vapaana ruumiin järjettömydestä keskustelemme ihmisten kanssa, jotka myös ovat vapaita ja että tulemme tuntemaan itsemme kautta asioiden sisimmän olemuksen. Sen takia todelliset filosofit valmistautuvat kuolemaansa eikä kuolema vaikuta heistä millään tavalla pelottavalta. (Allan Kardec, Taivas ja Helvetti, 1. osa, luku II; 2. osa, luku I.)

Tässä on periaate *sielun*^[5] ruumiillisten elinten välityksellä sumentuneista kyvyistä ja näiden kykyjen laajenemisesta kuoleman jälkeen. Mutta tämä ei koske muita kuin *sielujen*^[5] parhaimmista, jo puhdistuneita sieluja. Sama ei päde epäpuhtaisiin *sieluihin*^[5].

IV – Epäpuhdas sielu^[5] on tässä tilassa turtunut ja temmattu uudelleen ruumiillista maailmaa kohti pelosta siihen, mikä on näkymätöntä ja materiatonta. Sanotaan, että se harhailee hautojen ja muistomerkkien ympärillä, joiden luona on nähty joskus salaperäisiä haamuja, kuten ruumiinsa jättäneiden *sielujen*^[5] hahmoja, jotka eivät vielä ole kokonaan puhdistautuneita ja joilla on vielä jäljellä jotain materiaalisesta muodosta, jonka vuoksi ne voi havaita. Nämä eivät ole hyviä vaan pahoja *sieluja*^[5], jotka ovat pakotettuja harhailemaan näissä paikoissa, jonne ne kantavat ensimmäisen elämänsä rangais-
tukset ja joissa harhailevat siihen asti kunnes materiaaliselle muodolle ominaiset himot, joille ne ovat antautuneet, palauttavat ne takaisin ruumiiseen. Silloin ne omaksuvat epäilemättä samat tavat, jotka ensimmäisessä elämässä olivat niiden miel-
tymyksien kohde.

Tässä ei ole ainoastaan jälleensyntymisen periaate selvästi esitettyä, vaan myös vielä materian vaikutuksen alaisena olevien *sielujen*^[5] tila on kuvattu kuten *spiritismi*^[11] sen osoittaa *Henkien*^[2] haastatteluissa. Lisäksi on kerrottu, että jälleensyntymisen materiaaliseen ruumiiseen on seurausta *sielun*^[5] epäpuhtaudesta, kun taas epätäydellisyyksistä puhdistuneet *sielut*^[5] ovat siitä vapaita. *Spiritismi*^[11] ei kerro muuta, vaan lisää ainoastaan,

että *sielu*^[5], joka on tehnyt hyviä päätöksiä ruumiillisten elämänsä välisenä aikana ja jolla on tarvittavat tiedot, tuo jälleensyntyessään mukanaan vähemmän vikoja ja enemmän hyveitä ja intuitiivisia käsityksiä kuin sillä oli edellisessä elämässään. Näin kukin elämä merkitsee sille älyllistä ja moraalista edistystä (Allan Kardec, Taivas ja Helveti, 2. osa: Esimerkit).

V – Kuolemamme jälkeen Henki^[2] (daïmon, démon, demoni), joka meille oli määrätty elämämme ajaksi, johdattaa meidät paikkaan, jossa kokoontuvat kaikki ne, jotka täytyy johdattaa Haadekseen tullakseen siellä tuomituiksi. Sen jälkeen kun *sielut*^[5] ovat olleet Haadeksessa tarvittavan ajan, ne johdetaan tähän elämään lukuisia kertoja ja pitkiksi ajoiksi.

Tämä on oppi suoje-lusenkeleistä tai suojelevista *Hengistä*^[2] ja perättäisistä jälleensyntymisistä ruumiillisten elämien välisessä tilassa vietetyn enemmän tai vähemmän pitkän ajanjakson jälkeen.

VI – Demonit täyttävät välin, joka erottaa taivaan maasta; ne ovat side, joka yhdistää Suuren Kaikkeuden itsensä kanssa. Koska jumalallisuus ei koskaan käy suoraan kommunikointiin ihmisen kanssa, jumalat käyvät kauppaa ja keskustelevat ihmisen kanssa demonien kautta hänen joko valveilla tai unessa ollessaan.

Antiikin aikaan sanaa *daïmon*, josta muodostui *démon*, ei pidetty pahaan viittaavana, kuten nykyaikoina. Se ei tarkoittanut ainoastaan pahansuopia olentoja, vaan yleisesti kaikkia *Henkiä*^[2], joiden joukosta erottuivat *Jumaliksi* kutsutut korkeammat *Henget*^[2] ja vähemmän kehittyneet *Henget*^[2], tai varsinaiset demonit, jotka kommunikoivat suoraan ihmisten kanssa. Myös *spiritismi*^[1] sanoo, että *Henget*^[2] asuttavat avaruuden tilaa; että Jumala ei kommunikoiv i ihmisten kanssa muuten kuin puhtaiden *Henkien*^[2] välityksellä, joiden tehtävänä oli välittää Hänen tahdoon; että *Henget*^[2] kommunikoivat ihmisten kanssa näiden

valveilla ollessa tai nukkuessa. Korvatkaa sana *demoni* sanalla *Henki*^[2], niin teillä on *spiritistinen oppi*^[1]; asettakaa sen tilalle sana *enkeli* ja teillä on siinä kristinusko.

VII – *Filosofin jatkuva huolenaihe (kuten Sokrates ja Platon sen ymmärsivät) on huolehtia eniten sielusta*^[5] ja vähemmän tästä materiaalisesta elämästä, joka ei ole muuta kuin yksi hetki ikuisuudessa. Jos sielu^[5] on kuolematon, eikö olekin viisasta elää ikuisuus huomioiden?

Spiritismi^[1] ja kristinusko opettavat samaa asiaa.

VIII – Jos sielu^[5] on aineeton, niin tämän elämän jälkeen sen täytyy myös palata näkymättömään ja aineettomaan maailmaan, samalla tavoin kuin ruumis hajotessaan palaa materiaan. On tärkeää ainoastaan selvästi erottaa todellakin aineeton, puhdas sielu^[5], joka ravitsee itseään Jumalan tavoin tietämyksellä ja ajatuksilla, sellaisesta sielusta^[5], joka on enemmän tai vähemmän tahriintunut materiaalisista epäpuhtauksista, jotka estävät sitä kohoamasta jumalallisuuteen ja pidättävät sitä maallisten asuinpaikkojensa luona.

Kuten havaitaan, Sokrates ja Platon ymmärsivät täydellisesti sielun^[5] eri aineettomaksi muuttumisen tasot. He korostavat olotilan erilaisuutta, joka on seurausta sielun^[5] enemmästä tai vähemmästä puhtaudesta. Sen, mitä he kertoivat intuition kautta, *spiritismi*^[1] todistaa oikeaksi lukuisilla esimerkeillä, jotka se asettaa meidän tarkasteltavaksemme. (Allan Kardec, Taivas ja Helveti, 2. osa.)

IX – Jos kuolema olisi ihmisen totaalinen sulautuminen, se olisi suuri etu paholle ihmisille, jotka kuolemansa jälkeen olisivat vapaita samaan aikaan ruumiistaan, sielustaan^[5] ja paheistaan. Ainoastaan hän, joka ei kaunistellut elämänsä aikana sieluaan^[5] itselleen kuulumattomilla koristeilla vaan sellaisilla, jotka olivat sille ominaisia, voi odottaa rauhallisesti lähtönsä ajankohtaa kuoleman jälkeiseen maailmaan.

Toisin sanoen materialismi, joka julistaa kuolemaa seuraavan olemattomuuden, olisi kaiken myöhemmän moraalisen vastuun mitätöimistä ja niin ollen pahaan kiihottaja, että paha hyötyy täysin olemattomuudesta; että ainoastaan ihminen, joka on luopunut paheistaan ja rikastuttanut itsensä hyveillä, voi odottaa rauhallisin mielin heräämistä tuonpuoleisessa elämässä. *Spiritismi*^[1] opettaa meille jokapäiväisten esimerkkien kautta, kuinka tuskallista huonolle ihmiselle on siirtyminen yhdestä elämästä toiseen ja astuminen tulevaan elämään. (Allan Kardec, Täivas ja Helveti, 2. osa, luku I.)

X – Ruumis säilyttää selväpiirteiset jäänteet saamastaan huolenpidosta tai kokemistaan onnettomuuksista. Sama tapahtuu myös sielun^[5] kanssa. Kun se on jättänyt ruumiin, se kantaa mukanaan selviä piirteitä luonteestaan ja mieltymyksistään sekä merkkejä kustakin taakse jääneen elämänsä teosta. Näin ollen suurin epäonni, jonka ihminen voi kohdata, on mennä tuonpuoleiseen maailmaan rikoksia täynnä olevan sielun^[5] kanssa. Et sinä Kallikles, eikä myöskään Polus tai Gorgias, osaisi näyttää toteen, että mitä sellaista täytyisi viedä mukanaan tuonpuoleiseen elämään, joka olisi meille hyödyllistä siellä ollessamme. Niin monesta eriävästä mielipiteestä ainoa, joka pysyy horjumattomana, on se, että on parempi vastaanottaa kuin tehdä vääryyttä ja että ennen kaikkea ei pidä yrittää näyttää olevansa kunnan ihminen vaan pitää myös olla sitä. (Sokrateen keskusteluja seuraajiensa kanssa vankilassa.)

Tässä kohdataan toinen olennainen seikka, joka on tänään kokemuksen kautta vahvistettu, että puhdistumaton *sielu*^[5] säilyttää maan päälliset ajatusmallinsa, taipumuksensa, luonteenpiirteensä ja intohimonsa. Eikö elämänohje ”on parempi vastaanottaa kuin tehdä vääryyttä” olekin kokonaan kristillinen? Se on sama ajatus, jonka Jeesus ilmaisee tällä kuvauksella: ”jos joku lyö sinua poskelle, tarjoa hänelle toinenkin”. (luku XII, jae 7, 8.)

XI – On kaksi mahdollisuutta: joko kuolema on absoluuttinen tuhoutuminen, tai se on sielun^[5] siirtyminen toiseen paikkaan. Jos kaiken täytyy loppua, kuolema on kuin yksi niistä harvoista öistä, jonka ohitamme ilman unta ja ilman minkäänlaista tietoisuutta itsestämme. Mutta jos kuolema ei ole muuta kuin olinpaikan muutos, läpikulku sellaiseen paikkaan, jossa kuolleitten täytyy kokoontua, mikä onni onkaan kohdata siellä ne, jotka on tuntenut! Minun suurin onneni olisi tarkastella läheltä tämän olinpaikan asukkaita ja erottaa siellä, kuten täälläkin, viisaat niistä, jotka uskovat olevansa viisaita, mutta jotka eivät sitä ole. Mutta meidän on aika jättää toisemme, minun kuolla ja teidän elää. (Sokrateen puheesta tuomareilleen.)

Sokrateen mukaan ihmiset, jotka elivät maan päällä, kohtaavat uudestaan kuoleman jälkeen ja tunnistavat toisensa. *Spiritismi*^[1] näyttää meille heidän suhteidensa jatkuvan sillä tavalla, että kuolema ei ole keskeytys tai elämän lakkaaminen, vaan muuttuminen ilman keskeytystä.

Jos Sokrates ja Platon olisivat tunteneet Jeesuksen opetukset, jotka Hän antoi noin 500 vuotta heidän jälkeensä, sekä ne opetukset, joita *Henget*^[2] antavat nykyisin, niin he eivät olisi puhuneet eri tavalla. Siinä ei ole mitään hämmästyttävää, jos ottaa huomioon sen, että suuret totuudet ovat ikuisia ja että kehittyneiden *Henkien*^[2] on täytynyt tuntea ne ennen tulemistaan maan päälle, jonne he toivat ne mukanaan. Sokrates, Platon ja heidän aikansa suuret filosofit ovat voineet olla myöhemmin niiden joukossa, jotka avustivat Kristusta Hänen pyhässä elämäntehtävässään ja jotka olivat valittuja erityisesti sen vuoksi, että heillä oli muita enemmän ymmärrystä Hänen suurenmoisille opetuksilleen. He voivat lopultakin tänään olla ottamassa osaa *Henkien*^[2] ryhmään, jonka tehtävänä on tulla opettamaan ihmisille samoja totuuksia.

XII – Vääryyteen ei koskaan pidä vastata vääryydellä, eikä tehdä pahaa kellekään, mikä tahansa vääryys meille onkaan

tehty. Hyvin harvat ihmiset kuitenkaan tulevat hyväksymään tätä periaatetta ja ihmisten, jotka ovat tästä eri mieltä, täytyy vain olla välittämättä toisistaan.

Eikö tässä olekin *hyväntekeväisyyden*^[18] periaate, joka opettaa meitä olemaan vastaamatta pahaan pahalla ja antamaan anteeksi meidän vihollisillemme?

XIII – Hedelmistään puun tunnistaa. On arvioitava kukin teko sen mukaan, mitä se tuottaa: kutsua sitä pahaksi teoksi, kun siitä aiheutuu paha ja hyväksi teoksi, kun siitä syntyy hyvää.

Elämänohje ”*Hedelmistään puun tunnistaa*” tavataan sanatar-kasti toistettuna useaan otteeseen evankeliumissa.

XIV – Rikkaus on suuri vaara. Jokainen, joka rakastaa rikkautta, ei rakasta itseään eikä omaisuuttaan, vaan erästä asiaa, joka hänelle on vieläkin vieraampi kuin hänen omaisuutensa. (osa XVI)

XV – Kaikista kauneimmat rukoukset ja kaikista kauneimmat uhraukset miellyttävät vähemmän Jumalallisuutta kuin hyveel-linen sielu^[5], *joka ponnistelee ollakseen Hänen kaltaisensa. Olisi vakavaa, jos jumalat antaisivat enemmän arvoa meidän uhrilahjoillemme kuin sielullemme*^[5]. *Tällä tavalla kaikista syyllisimmät voisivat taipua heille suosiollisiksi. Mutta ei, ei ole muita todella oikeamielisiä ja viisaita kuin ne, jotka sanojensa ja tekojensa kautta täyttävät velvollisuutensa jumalia ja ihmisiä kohtaan. (Luku X, jae 7, 8)*

XVI – Minä kutsun paheelliseksi ihmiseksi sitä tavallista rakas-tajaa, joka rakastaa ruumista enemmän kuin sielua^[5]. *Rak-kaus on kaikkialla luonnossa, joka kutsuu meidät harjoittamaan älykkyttämme. Se nähdään jopa tähtien liikkeissä. Juuri rak-kaus koristaa luontoa upealla peitteellään. Se koristautuu ja tekee kotinsa sinne, missä on kukkia ja tuoksuja. Juuri rakkaus antaa rauhan ihmisille, tyyneyden merelle, hiljaisuuden tuulille ja levon tuskille.*

Rakkaus, jonka täytyy yhdistää ihmiset veljellisellä siteellä, on tämän Platonin teorian seuraus yleismaailmallisesta rakkaudesta luonnonlaiksi otettuna. Sokrates sanoi, että ”rakkaus ei ole jumala eikä kuolevainen vaan suuri demoni”, toisin sanoen suuri *Henki*^[2], joka johtaa yleismaailmalliseen rakkauteen. Tämä väite oli ennen kaikkea se, minkä takia häntä syytettiin rikoksesta.

XVII – Hyvettä ei voi opettaa; se tulee Jumalan lahjana niille, jotka sen omaavat.

Se on lähes sama kuin kristillinen oppi armosta. Mutta jos hyve on Jumalan lahja, niin se on suosionosoitus, joten voidaan kysyä, miksi sitä ei ole suotu kaikille. Toisaalta jos se on lahja, niin se on ansioton sille, joka sen omaa. *Spiritismi*^[1] on selväsanaempimpi; se kertoo, että se, joka omaa hyveen, on hankkinut sen omien ponnistelujensa kautta perättäisten elämiensä aikana riisuen vähitellen epätäydellisyytensä. Armo on voima, jolla Jumala suosii kaikkia hyväntahtoisia ihmisiä, jotta he jättäisivät pahan ja tekisivät hyvää.

XVIII – Meidän jokaisen luonnollinen taipumus on huomata paljon vähemmän omia vikojamme kuin läheistemme vikoja.

Evankeliumi sanoo: ”näet rikan, joka on veljesi silmässä, mutta et huomaa malkaa omassa silmäsi.” (Luku X, jae 9, 10)

XIX Jos lääkärit epäonnistuvat useimpien sairauksien kanssa, niin se tapahtuu, koska he hoitavat ruumista eivätkä sielua^[5]. *Jos kokonaisuus ei ole hyvässä kunnossa, on mahdotonta, että osa siitä voisi hyvin.*

Spiritismi^[1] antaa avaimen *sielun*^[5] ja ruumiin väliseen yhteyteen ja todistaa, että niillä on lakkaamaton vastavaikutus toisiinsa. Se avaa näin uuden tien tieteelle näyttämällä sille tiettyjen sairauksien todelliset aiheuttajat ja antamalla keinot taistelussa niitä vastaan. Kun tiede ottaa huomioon henkisen osan toiminnan organismissa, se tulee epäonnistumaan harvemmin.

XX –Lapsuudesta lähtien kaikki ihmiset tekevät paljon enemmän paha kuin hyvää.

Nämä Sokrateen sanat kajoavat vakavaan kysymykseen pahan vallitsevuudesta maan päällä, joka on ratkaisematon kysymys ilman tietoa maailmojen moninaisuudesta ja maan tarkoituksesta, jossa ei asu kuin pieni osa ihmiskunnasta. Ainoastaan *spiritismi*^[1] antaa siihen ratkaisun, joka on esitetty seikkaperäisesti tuonnempana luvuissa II, III ja V.

XXI On viisautta olla uskomatta tietävänsä sitä, mitä ei tiedä.

Tämä on osoitettu ihmisille, jotka kritisoivat sellaista, mistä eivät usein tunne edes perusasioita. Platon täydentää tämän Sokrateen ajatuksen sanoen ”Pyrkikäämme ensin tekemään heidät mikäli mahdollista rehellisemmiksi sanoissaan. Muutoin emme välitä heistä emmekä etsi muuta kuin totuutta. Yrittäkäämme saada oppia, mutta älkäämme herjatko itseämme.” Juuri tällä tavalla *spiritistisen opin*^[1] omaksuneen täytyy menettellä hyväntai pahantahtoisten vastaanväättäjien kanssa. Jos Platon eläisi tänään, hän kohtaisi asiat suurin piirtein samanlaisina kuin omana aikanaan ja voisi puhua samaa kieltä. Myös Sokrates kohtaisi ihmisiä, jotka ivaisivat hänen uskoaan *Henkiin*^[2] ja kohtelisivat häntä hulluna, kuten hänen seuraajaansa Platonia.

Opetettuaan näitä periaatteita Sokrates tehtiin ensin naurettavaksi ja sen jälkeen häntä syytettiin jumalanpilkasta ja tuomittiin juomaan myrkyä, koska uudet suuret totuudet, joita loukatut edut ja ennakkoluulot nousevat vastustamaan, eivät voi juurtua ilman taistelua ja marttyyreja.

LUKU I

Minä en tullut kumoamaan lakia

Kolme paljastusta: Mooses; Kristus; Spiritismi – Tieteen ja uskonnon liitto – Henkien opetukset: Uusi aikakausi.

1. Älkää luulko, että olen tullut lakia tai profeettoja kumoamaan. En minä ole tullut kumoamaan, vaan toteuttamaan. Totisesti: laista ei häviä yksikään kirjain, ei pieninkään piirto, ennen kuin taivas ja maa katoavat, ennen kuin kaikki on tapahtunut. (Matteuksen evankeliumi^[21] V:17–18)

Mooses

2. Mooseksen laissa on kaksi erillistä osaa: Jumalan laki, joka vahvistettiin Siinain vuorella ja kansallinen tai kurinpidollinen laki, joka on Mooseksen perustama. Toinen on muuttumaton ja toinen, joka on tarkoituksenmukainen kansan tavoille ja luonteelle, muuttuu aikaa myöten.

Jumalan laki muodostuu seuraavista kymmenestä käskystä:

- I. Minä olen Herra, sinun Jumalasi, joka johdatin sinut pois Egyptistä, orjuuden maasta. Älä pidä muita jumalia minun rinnallani. Älä tee itsellesi patsasta äläkä muutaakaan jumalankuvaa, älä siitä, mikä on ylhäällä tai vaassa, älä siitä, mikä on alhaalla maan päällä, äläkä siitä, mikä on vesissä maan alla. Älä kumarra, äläkä palvele niitä.*
- II. Älä turhaan lausu Herran, sinun Jumalasi, nimeä.*
- III. Muista pyhittää lepopäivä.*
- IV. Kunnioita isääsi ja äitiäsi, että kauan eläisit siinä maassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa.*
- V. Älä tapa.*
- VI. Älä tee huorin. VII. Älä varasta.*
- VIII. Älä sano väärää todistusta lähimmäisestäsi.*
- IX. Älä himoitse lähimmäisesi huonetta.*
- X. Älä himoitse lähimmäisesi vaimoa, älä hänen palvelijaansa tai palvelijatartaan, älä hänen härkäänsä, hänen aasiaan, äläkä mitään, mikä on hänen.*

Tämä on kaikkien aikojen ja kaikkien kansojen laki ja sillä on juuri sen takia jumalallinen ominaispiirre. Kaikki muut lait perusti Mooses, joka oli pakotettu hillitsemään pelolla luonnostaan kuohahtelevaa ja kuritonta kansaa, jonka keskuudessa hänen täytyi taistella Egyptin orjuudessa haalittuja juurtuneita epäkohtia ja ennakkoluuloja vastaan. Antaakseen auktoriteetin laeillensa hän antoi niille jumalallisen alkupe-
rän, niin kuin ovat tehneet kaikkien alkukantaisten kansojen lainsäätäjät. Ihmisen auktoriteetin täytyi nojata Jumalan auktoriteettiin. Mutta ainoastaan ajatusmalli kauheasta Jumalasta pystyi vaikuttamaan tietämättömiin ihmisiin, joiden moraa-

linen ymmärrys ja tietoisuus oikeudentajusta olivat vielä kehittymättömiä. On hyvin ilmeistä, että se, joka oli laittanut käskyihinsä ”*älä tapa, älä aiheuta paha lähimmäisellesi*” ei voinut kumota itseään tekemällä tuhoamisesta velvollisuuden. Varsinaiset Mooseksen lait olivat siis lähinnä väliaikaisia.

Kristus

3. Jeesus ei tullut kumoamaan lakia, toisin sanoen Jumalan lakia. Hän tuli toteuttamaan sitä, eli esittämään sen seikkaperäisesti, antamaan sille todellisen merkityksensä ja sovittamaan sen ihmisten kehityksen tasolle. Juuri sen takia tässä laissa on velvollisuuksien periaatteet Jumalaa kohtaan ja lähimmäistä kohtaan, jotka ovat Hänen uskonoppinsa perusta. Sitä vastoin varsinaisia Mooseksen lakeja Hän muunsi syvällisesti, joko sisällöltään tai muodoltaan. Hän taisteli jatkuvasti ulkoisten hartausten epäkohtia ja vääriä tulkintoja vastaan, eikä Hän olisi voinut tehdä niille perusteellisempaa muutosta kuin tiivistäessään ne sanoihin ”*Rakasta Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistäsi kuten itseäsi*” ja sanoessaan ”*siinä on kaikki laki ja profeetat*”.

Sanoilla ”*laista ei häviä yksikään kirjain, ei pieninkään piirto, ennen kuin taivas ja maa katoavat, ennen kuin kaikki on tapahtunut*” Jeesus halusi sanoa, että Jumalan lain on tarpeen saada täyttymyksensä, eli että sitä harjoitettaisiin kaikkialla maassa, kaikessa puhtaudessaan, kaikkien yksityiskohtaisten selityksensä ja seurauksiensa myötä, sillä mitä hyötyä olisi ollut tämän lain perustamisesta, jos sen täytyi pysyä vain joidenkin ihmisten tai jopa vain yhden kansan etuisuutena? Kaikkien ihmisten ollessa Jumalan lapsia he ovat ilman erottelua saman huolenpidon kohteena.

4. Mutta Jeesuksen rooli ei ollut ainoastaan olla moralistinen lainsäätäjä ilman muuta auktoriteettia kuin oma sanansa. Hän tuli lunastamaan ennustukset, jotka olivat ilmoittaneet hänen

saapumisensa. Hänen auktoriteettinsa johtui Hänen *Henkensä*^[2] poikkeuksellisesta luonteesta ja jumalallisesta elämäntehtävästään. Hän oli tullut opettamaan ihmisille, että todellinen elämä ei ole maassa, vaan taivasten valtakunnassa. Hän opetti heille sinne johtavan tien ja tavat sovinnon tekemiseen Jumalan kanssa sekä ennakoi ihmisiä tulevien asioiden kulusta, jotta heidän kohtalonsa tulisivat täytetyiksi. Hän ei kuitenkaan kertonut kaikkea ja rajoittui antamaan useista asioista vain totuuksien siemeniä, joista hän itse ilmoitti, etteivät ne vielä voineet tulla ymmärrettyiksi. Hän puhui kaikesta, mutta enemmän tai vähemmän tarkoilla termeillä. Jotta ymmärrettiin tiettyjen puheiden piilotetut merkitykset, uusien ajatusmallien ja uusien tietojen täytyi tulla antamaan niihin ratkaisun avain, eivätkä nämä ajatusmallit voineet tulla ennen ihmisen *sielun*^[5] tietyn asteista kypsyyttä. Tieteen täytyi omalta osaltaan voimakkaasti auttaa näitten uusien ajatusmallien esiinkuoriutumisessa ja kehitymisessä. Oli siis annettava tieteelle aikaa kehittyä.

Spiritismi

5. *Spiritismi*^[1] on uusi tiede, joka tulee paljastamaan ihmisille kiistämättömien todisteiden kautta *Henkien maailman*^[4] olemassaolon ja luonteen sekä sen suhteen ruumiilliseen maailmaan. Se ei näytä sitä meille enää yliluonnollisena asiana, vaan päinvastoin yhtenä luonnon elävänä ja taukoamattomana aktiivisena voimana, kuin alkulähteenä suurelle joukolle tähän asti väärinymmärrettyjä ilmiöitä, jotka tästä syystä on sysätty mielikuvituksellisten ja yliluonnollisten asioiden piiriin. Juuri näistä suhteista Kristus vihjaa useissa tilanteissa ja sen takia useat Hänen sanomansa asiat ovat pysyneet käsittämättöminä tai ovat tulleet väärin tulkituiksi. *Spiritismi*^[1] on avain, jonka avulla kaikki selittyy helposti.

6. Vanhan testamentin laki on henkilöitynyt Moosekseen, Uuden testamentin Jeesukseen. *Spiritismi*^[1] on kolmas Jumalan lain paljastus, mutta se ei ole henkilöitynyt kehenkään yksilöön, koska se ei ole yhden henkilön antaman opetuksen tuote vaan *Henkien*^[2] opetuksien tuote, joka on *taivaan ääniä* kaikkien maailman paikkojen yllä, jotka tulevat lukemattomien välittäjien kautta. Se on eräänlainen kollektiivinen olento, joka käsittää *Henkien maailman*^[4] olentojen muodostaman ryhmän, josta jokainen tulee tuomaan ihmisille osuutensa tietämyksestään tehdäkseen heille tunnetuksi *Henkien maailman*^[4] ja sen kohtalon, joka heitä siellä odottaa.

7. Samoin kuin Kristus sanoi ”*en minä ole tullut kumoamaan vaan toteuttamaan lakia*”, myös *spiritismi*^[1] sanoo ”*en minä ole tullut kumoamaan vaan toteuttamaan Kristuksen lakia*”. Se ei opeta mitään vastoin Jeesuksen opetuksia, vaan esittää seikkaperäisesti, täydentää ja selittää kaikille selvillä termeillä sen, mitä ei ollut sanottu muuten kuin vertauskuvallisessa muodossa. *Spiritismi*^[1] tulee ennustettuna aikana täyttämään sen, minkä Jeesus on ilmoittanut ja valmistamaan tulevaisuuden asioiden täyttymistä maan päällä. Se on siis Kristuksen työ ja kuten on ilmoittanutkin, Hän itse johtaa tapahtuvaa uudistumista ja valmistelee Jumalan valtakuntaa maan päällä.

Tieteen ja uskonnon liitto

8. Tiede ja uskonto ovat kaksi inhimillisen älykkyyden kannustinta. Toinen paljastaa materiaalisen maailman lakeja ja toinen moraalisen maailman lakeja, *mutta koska niillä on sama alkuperä, joka on Jumala*, ei kumpikaan voi olla toistaan vastaan. Jos nämä lait ovat toisensa kieltäviä, on toisen niistä pakko olla väärässä ja toisen oikeassa, sillä Jumala ei voi tahtoa tuhota omaa aikaansaannostaan. Ristiriitaisuus, jota luullaan nähtävän näiden kahden ajatusmallin välillä, johtuu tarkastelun puut-

teesta ja liiallisesta taipumuksesta muiden näkökantojen pois-sulkemiseen molemmiin puolin. Siitä on tullut konflikti, josta ovat syntyneet epäuskoisuus ja suvaitsemattomuus.

On tullut aika, jolloin Kristuksen opetuksien täytyy saada täytymyksensä; jolloin hunnun, joka oli tarkoituksellisesti heitetty tämän opetuksen tiettyjen osien ylle, täytyy tulla poistetuksi; jolloin tiede lakkaa olemasta kokonaan materialistinen ja sen täytyy ottaa huomioon henkinen tekijä; jolloin uskonto lakkaa vähättelemästä materian muuttumattomia ja orgaanisia lakeja ja jolloin nämä kaksi voimaa, toisiinsa tukeutuen ja yksimielisesti kulkien, antavat toisilleen molemminpuolisen tuen. Silloin uskonto, kun ei enää saa oikaisuja tieteeltä, saavuttaa horjumattoman voiman, sillä se tulee olemaan samaa mieltä järjen kanssa, eikä sitä vastaan voida esittää kiistämättömien tosiasioiden logiikkaa.

Tiede ja uskonto eivät ole kyenneet löytämään yhteisymmärrystä tähän päivään mennessä, koska kumpikin tutkiessaan asioita yksinomaan omasta näkökulmastaan hylkii toista. Olisi löydettävä jotakin, millä täyttää tämä niitä erottava väli, yhdyside, joka niitä lähentäisi. Tämä yhdyside on niiden lakien tuntemisessa, jotka säätelevät *Henkien maailmaa*^[4] ja sen suhteita ruumiilliseen maailmaan. Nämä lait ovat yhtä muuttumattomia kuin ne lait, jotka säätelevät taivaankappaleiden liikkeitä ja olentojen olemassaoloa. Kun nämä suhteet on kerran todettu kokemuksen kautta, uusi valistus on tullut: usko on kääntynyt järjen puoleen, eikä järki kohtaa mitään epäloogista uskossa ja materialismi on tullut voitetuksi. Mutta kuten kaikissa asioissa, myös tässä on ihmisiä, jotka pysyvät jäljessä siihen asti kunnes tempautuvat mukaan yleisen liikehdintään, joka ajaa heidän ylitseen, jos he haluavat vastustaa sitä antautumisen sijaan. Se on kokonaisuudessaan moraalinen mullistus, joka tapahtuu nykyhetkellä ja joka muokkaa ihmisten mieliä. Kehittyttyään yli kahdeksantoista vuosisadan ajan se lähestyy täyttymistään

ja tulee merkitsemään uutta ajanjaksoa ihmiskunnalle. Tämän mullistuksen seuraukset ovat helppoja ennustaa. Sen täytyy tuoda mukanaan sosiaalisiin suhteisiin väistämättömiä muutoksia, joita kukaan ei pysty vastustamaan, koska ne ovat Jumalan suunnitelmissa ja koska ne johtuvat kehityksen laista, joka on Jumalan laki.

Henkien opetukset: Uusi aikakausi

9. Jumala on ainutlaatuinen ja Mooses on *Henki*^[2], jonka Jumala lähetti tehdäkseen tämän tunnetuksi ei ainoastaan heprealaisille, vaan myös pakanallisille kansoille. Heprean kansa oli Jumalan instrumentti, jota Hän käytti tehdäkseen paljastuksensa Mooseksen ja profeettojen kautta ja tämän kansan vaiheet olivat määrättyjä kohtalossa hätkähdyttääkseen heitä ja poistaakseen hunnun, joka peitti jumalallisuuden ihmisiltä.

Mooseksen antamat Jumalan kymmenen käskyä ovat siemen laajemmasta kristillisestä moraalista. Raamatun huomautukset rajoittivat kristillisen moraalin merkitystä, koska kaikessa puhtaudessaan toteutettuna se ei olisi tullut ymmärretyksi. Mutta ei edes sen takia Jumalan kymmenen käskyä olleet vähemmän kuin loistava keulakuva, kuin majakka, joka valaisee ihmiskuntaa sillä tiellä, jota sen täytyy kulkea.

Mooseksen opettama moraalit soveltui niiden kansojen kehityksen tasoon, joita hänet oli kutsuttu uudistamaan. Nämä kansat, joiden *sielut*^[5] olivat edistyneisyytensä suhteen vielä puolivillejä, eivät olisi ymmärtäneet, että Jumalaa voi palvoa muullakin tapaa kuin joukkoteurastuksilla tai että olisi tarpeen antaa anteeksi viholliselle. Heidän ymmärryksensä oli huomattava niin materiaalisesta kuin myös taiteiden ja tieteiden näkökulmasta, mutta hyvin jälkeenyäännyt moraaliltaan, eikä se olisi

kääntynyt täysin henkisen uskonnon vallan alle. Heille oli siis tarpeen puoli-materiaalinen kuvaus, jollaisen heille tarjosi heprealainen uskonto. Näin ollen joukkoteurastukset puhuttelivat heidän aistejaan, kun taas ajatus Jumalasta puhutteli heidän mieltään.

Kristus oli kaikista puhtaimman ja ylevimmän moraalin alkuunpanija, evankelisen kristityn moraalin, jonka täytyy uudistaa maailmaa, lähentää ihmisiä ja tehdä heistä veljiä; jonka täytyy saada kumpuamaan kaikkien ihmisten sydämistä *hyväntekeväisyyttä*^[18] ja lähimmäisenrakkautta ja luoda kaikkien ihmisten välille yhteistä solidaarisuutta. Hän oli lyhyesti sanottuna alkuunpanija moraalille, jonka täytyy muuntaa maa ja tehdä siitä olinpaikka *Hengille*^[21], jotka ovat edistyneempiä kuin ne, jotka tänään maata asuttavat. Tämä kehityksen laki, johon luonto on alistettu, toteutuu ja *spiritismi*^[11] on kannustin, jota Jumala käyttää kehittääkseen ihmiskuntaa.

On tullut aika, jolloin moraalisten ajatusmallien täytyy kehittyä saattaakseen päätökseen kehityksen, joka on Jumalan suunnitelmassa. Niiden täytyy seurata samaa tietä kuin mitä vapauden ajatusmallit ovat kulkeneet ja jotka olivat näiden moraalisten ajatusmallien edeltäjiä. Mutta ei pidä luulla, että tämä kehitys tapahtuu ilman taisteluja. Ei, ne tarvitsevat kypsyyden saavuttamiseksi sysäyksiä ja väittelyjä, jotta ne herättäisivät massojen kiinnostuksen. Kun huomio on kerran kiinnitetty, moraalien kausneus ja pyhyys tulevat tekemään vaikutuksen ihmisten *mieliin* ja he tulevat omistautumaan tieteelle, joka antaa heille avaimen tulevaan elämään ja avaa heille ovet ikuiseseen onneen. Mooses avasi tien, Jeesus jatkoi työtä ja *spiritismi*^[11] viimeistelee sen. (Eräs juutalainen *Henki*^[21], Mulhouse, 1861).

10. Eräänä päivänä Jumala ehtymättömässä *hyväntekeväisyydessään*^[18] salli ihmisten näkevän totuuden tulevan esiin pimeydestä. Tämä päivä oli Kristuksen tulemisen päivä. Elävän valon jälkeen pimeydet ovat palanneet. Totuuden ja pimeyden

vaihtoehtojen jälkeen maailma hairahtui uudestaan. Sitten, samalla tavalla kuin profeetat Vanhassa testamentissa, *Henget*^[2] ryhtyvät puhumaan ja varoittamaan teitä. Maailma on järkkynyt perustuksillaan; ukkonen jyrähtää; pysykää lujina!

Spiritismi^[1] on jumalallisessa järjestyksessä, koska se nojaa samoihin luonnonlakeihin ja uskokaa, että kaikella sillä, mikä on jumalallisessa järjestyksessä, on suuri ja hyödyllinen päämäärä. Teidän maailmanne harhautui. Tiede, joka kehittyi moraalisen järjestyksen kustannuksella ja johdatti kaikessa teitä materiaaliseen hyvinvointiin, kääntyi pimeyden hengen hyödyksi. Te tiedätte sen, kristityt, sydämen ja rakkauden täytyy kulkea yhtyneenä tieteeseen. Voi! Kristuksen valtakunta ei ole vielä tullut kahdeksantoista vuosisadan jälkeen ja huolimatta monien marttyyrien verestä. Kristityt, kääntykää Herran puoleen, Hän haluaa teidät pelastaa. Kaikki on helppoa sille, joka uskoo ja rakastaa. Rakkaus täyttää hänet sanoinkuvaamattomalla onnellisuudella. Kyllä, lapseni, maailma on järkkynyt. Hyvät *Henget*^[2] kertovat teille siitä kyllicksi. Kumartukaa rajuilmaa ennakoivien tuulien edessä, jotta ette kaatuisi. Toisin sanoen valmistautukaa älkääkää olko niitten harkitsemattomien neitsyiden kaltaisia, jotka tulivat yllätetyiksi ylkänsä saapumisesta¹.

Mullistus, johon valmistaudutaan, on enemmän moraalinen kuin materiaallinen. Suuret *Henget*^[2], jumalalliset lähettiläät, lietsovat uskoa, jotta kaikki te, hartaat ja valaistuneet työskentelijät, saatte kuuluviin vaatimattoman äänenne; sillä te olette kuin hiekanjyviä, mutta ilman hiekanjyviä ei olisi vuoria. Niinpä siis sanoilla ”*olemme pieniä*” ei ole enää tarkoitusta teille. Jokaisella on tehtävänsä ja jokaisella on työnsä. Eikö muurahainen rakennakin itse kekonsa ja eivätkö tuskin havaittavat pieneliöt nostata mantereita? Uusi ristiretki on alkanut; ei sodan, vaan yleismaailmallisen rauhan apostolit, uuden ajan Pyhät Bernhardt, katsokaa ja

---

1 Viittaus Matteuksen Evankeliumiin 25-5. -Kääntäjän huomautus.

marssikaa eteenpäin: maailmojen laki on kehityksen laki. (Fénelon, Poitiers, 1861.)

11. Pyhä Augustinus on yksi suurimpia niistä, jotka tekevät *spiritismiä*^[1] yleisesti ymmärrettäväksi ja hän ilmaisee itseään lähes kaikkialla. Syyn siihen löydämme tämän suuren kristillisen filosofin elämästä. Hän kuuluu tähän voimakkaaseen Kirkon Isien falangiin, jolle kristikunta on velkaa kaikista jyrkevimmän perustansa. Kuten monet muut, myös hänet tempaistiin pois pakanuudesta tai paremmin sanottuna syvästä jumalattomuudesta totuuden loisteella. Huikentelevaisuutensa keskellä hän tuns *sielussaan*^[5] sen oudon värinän, joka kutsui häntä itseensä ja sai hänet ymmärtämään onnellisuuden olevan muualla kuin tuskastuttavissa ja lyhytaikaisissa nautinnoissa. Kun hän lopulta kuuli Damaskoksen tiellänsä¹ pyhän äänen huutavan hänelle ”*Saul Saul, miksi vainoat minua?*”, hän huudahti ”*Jumalani! Jumalani! anna minulle anteeksi, minä uskon, olen kristitty!*” ja siitä lähtien hänestä tuli yksi evankeliumin kaikista lujaluontoisimmista tukijoista. Niistä huomattavista tunnustuksista, joita tämä merkittävä *Henki*^[2] jätti, voidaan lukea samanaikaisesti hänelle ominaiset ja ennustukselliset sanat, jotka hän lausui Pyhän Monican² kuoltua: ”*Olen vakuuttunut, että äitini tulee minua tapaamaan ja antamaan minulle neuvoja, paljastaen minulle sen, mikä meitä odottaa tulevassa elämässä.*” Mikä opetus onkaan näissä sanoissa ja mikä loistava ennustus tulevasta opista! Juuri tämän vuoksi nyt, nähdessään ajan olevan kypsä aiemmin ennustamansa totuuden paljastamiselle, hänestä on tullut aatteen harras levittäjä ja hän niin sanoakseni moninkertaistuu vastatakseen kaikille niille, jotka häntä kutsuvat. (Erastus, Paavalin seuraaja, Pariisi, 1863.)

---

1 Viittaus Paavalin vastaavaan kääntymyksen hetkeen Damaskoksen tiellä. Kääntäjän huomautus.

2 Viittaus Pyhän Augustinuksen äitiin. Kääntäjän huomautus.

Huomautus: Tuleeko Pyhä Augustinus siis kumoamaan sen, minkä pystytti? Ei todellakaan, mutta kuten monet muut, hän näkee *hengen*^[2a] silmin sen, mitä ei nähnyt ihmisen silmillä. Hänen vapaa *sielunsa*^[5] näkee vilahdukselta uusia kirkkauksia ja ymmärtää sen, mitä ei ymmärtänyt aikaisemmin. Uudet ajatusmallit ovat paljastaneet hänelle tiettyjen puheiden todellisen tarkoituksen. Maan päällä ollessaan hän muodosti mielipiteensä oman tietämyksensä mukaisesti, mutta kun uusi valaistus tuli hänelle, hän kykeni muodostamaan mielipiteensä paljon järkevämmiin. Näin hänen täytyy peruuttaa uskomuksensa koskien *Henkiä*^[2] (incubusta¹ ja succubusta) ja pannaanjulistusta, jonka hän oli asettanut antipodes-teorialle. Nyt kun kristinuskko paljastuu hänelle kaikessa puhtaudessaan, hän voi tietyissä asioissa ajatella eri tavalla kuin eläessään lakkaamatta silti olemasta kristillinen apostoli. Hän voi uskoaan kieltämättä tulla *spiritismin*^[1] julistajaksi, koska hän näkee siinä ennustettujen asioiden täyttymisen. Julistamalla sitä tänään hän vain johdattaa meitä tekstien järkevämpään ja loogisempaan tulkintaan. Näin tapahtuu myös muiden vastaavassa asemassa ole vien *Henkien*^[2] kanssa.

---

1 Incubus on mytologian mukaan miespuolinen demoni, jonka uskottiin ahdistelevan nukkuvia naisia seksuaalisessa tarkoituksessa. Incubukset myös imivät energiaa uhreistaan, jotka jäivät hyvin heikkoon tilaan tai saattoivat jopa kuolla. Incubuksen naispuolinen vastine on succubus.

Allan Kardecin opin ystävät ry on jakanut tämän pdf-kirjan tekijänoikeuksien haltijan luvalla.

LUKU II

Minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta

Tuleva elämä – Jeesuksen kuninkuus – Näkökulma – Henkien opetukset: Maallinen kuninkuus

1. Niin Pilatus meni taas sisälle palatsiin ja kutsui Jeesuksen ja sanoi hänelle: ”Oletko sinä juutalaisten kuningas?” Jeesus vastasi hänelle: Minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta; jos minun kuninkuuteni olisi tästä maailmasta, niin minun palvelijani olisivat taistelleet, ettei minua olisi annettu juutalaisten käsiin, mutta nyt minun kuninkuuteni ei ole täältä”. Niin Pilatus sanoi hänelle: ”Sinä siis kuitenkin olet kuningas?” Jeesus vastasi: ”Sinäpä sen sanot, että minä olen kuningas. Sitä varten minä olen syntynyt ja sitä varten maailmaan tullut, että minä todistaisin totuuden puolesta. Jokainen, joka on totuudesta, kuulee minun ääneni.” (Johanneksen evankeliumi^[21], XVIII: 33, 36, 37.)

Tuleva elämä

2. Näillä sanoilla Jeesus nimeää selvästi *tulevan elämän*, jonka hän esittää kaikissa tilanteissa päätepisteeksi, johon ihmiskunta päätyy ja kuinka sen tulisi olla ihmisten pääasiallisten huolenaiheiden kohde maan päällä. Kaikki Hänen elämänohjeensa liittyvät tähän suureen periaatteeseen. Itse asiassa ilman tulevaa elämää suurimmalla osalla hänen moraalisäännöistään ei olisi minkäänlaista syytä olla olemassa. Sen takia ne, jotka eivät usko tulevaan elämään ja ajattelevat, että Hän puhuu vain nykyisestä elämästä, eivät ymmärrä niitä tai pitävät niitä lapsellisina.

Tätä uskonkappaletta voidaan siis pitää Kristuksen opetusten keskeisenä kysymyksenä. Sen takia se on asetettu tämän teoksen yhdeksi ensimmäisistä opetuksista, koska sen täytyy olla kaikkien ihmisten huomion kohde. Ainoastaan se voi perustella maallisen elämän poikkeavat ilmiöt ja sopii yhteen Jumalan oikeudenmukaisuuden kanssa.

3. Juutalaisilla oli vain hyvin epävarmoja käsityksiä tulevasta elämästä. He uskoivat enkeleihin, joita pitivät Luojan etuoikeuttamina luomuksina, mutta eivät tienneet ihmisistä voivan tulla jonain päivänä enkeleitä ja että he voisivat jakaa niiden onnellisuuden. Heidän mukaansa Jumalan lakien noudattaminen oli palkittu maallisilla rikkauksilla, heidän kansansa ylemmyydellä ja vihollistensa voittamisilla. Yleiset suuronnottomuudet ja tappiot sodassa olivat rangaistus heidän tottelemattomuudestaan. Mooses ei voinut sanoa siitä enempää tietämättömälle paimentolaiskansalle, jonka täytyi tulla kosketetuksi ennen kaikkea tämän maailman asioilla. Myöhemmin Jeesus tuli paljastamaan heille, että on olemassa eräs toinen maailma, jossa Jumalan oikeudenmukaisuus jatkaa kurssiaan. Tämä on se maailma, jonka Hän lupaa niille, jotka noudattavat Jumalan käskyjä ja missä hyvät kohtaavat palkintonsa. Tämä maailma on Hänen valtakuntansa. Juuri

siellä Jeesus on kaikessa kunniaansa ja sinne Hän palaa jätettyään maan.

Kuitenkin muokatessaan opetuksensa aikalaistensa tilan mukaiseksi, Jeesus ei uskonut, että heille täytyisi antaa täydellinen valaistus, joka olisi sokaissut heidät valistamatta, koska he eivät olisi ymmärtäneet sitä. Hän rajoittui asettamaan tietyllä tavalla tulevan elämän periaatteeksi, kuin luonnonlaiksi, jota kukaan ei voi paeta. Jokainen kristitty uskoo siis pakostakin tulevaan elämään. Kuitenkin monilla on siitä epämääräinen, puutteellinen käsitys ja sen vuoksi jopa väärä useissa kohdissa. Enemmistölle se ei ole muuta kuin uskomus ilman absoluuttista varmuutta. Siitä ovat lähtöisin epäilykset ja jopa epäuskoisuus.

Spiritismi^[1] on tullut täydentämään tässä, kuten monissa muissakin kohdin, Kristuksen opetuksia, kun ihmiset ovat olleet kypsiä ymmärtämään totuuden. *Spiritismin*^[1] kanssa tuleva elämä ei ole enää pelkkä uskonkysymys, hypoteesi. Se on materiaallinen, tosiasioiden osoittama realiteetti, sillä on silminnäköijöitä, jotka tulevat kuvaamaan sitä kaikissa vaiheissaan ja kaikissa tapahtumisissaan sillä tavalla, ettei epäilykselle ole enää sijaa ja sen lisäksi myös kaikista tavallisinkin ymmärrys pystyy tekemään mielikuvan sen todellisesta näkökulmasta, aivan kuten tekee mielikuvan maasta, josta luetaan yksityiskohtainen kuvaus. Tämä tulevan elämän kuvaus on hyvin seikkaperäinen; onnellisen tai onnettoman olemassaolon edellytykset ovat siellä oleville niin rationaalisia, että ajatellaan vastoin tahtoa, ettei voi olla toisin ja että juuri siellä on todellinen Jumalan oikeudenmukaisuus.

Jeesuksen kuninkuus

4. Jokainen ymmärtää, että Jeesuksen valtakunta ei ole tästä maailmasta, mutta eikö Hänellä maan päälläkin ole kuninkuus? Kuninkaan titteli ei aina edellytä väliaikaisen vallan käyttöä. Se

on annettu yksimielisellä suostumuksella sille, jonka kyvyt asettavat hänet ensimmäiseksi missä tahansa ajatusmallissa, joka hallitsee omalla vuosisadallaan ja joka vaikuttaa ihmiskunnan kehitykseen. Juuri tässä mielessä puhutaan filosofien, taiteilijoiden, runoilijoiden, kirjailijoiden ym. kuninkaista tai ruhtinaista. Eikö tällä kuninkuudella, joka on syntynyt henkilökohtaisesta meriitistä ja joka on vakiintunut jälkipolvien myötä, olekin usein paljon suurempi valta-asema kuin sillä kuninkuudella, minkä kruunu antaa? Se on häviämätön, kun taas toinen on elämän vaihteluiden uhri. Se on aina tulevien sukupolvien siunaama, kun taas toinen on joskus tulevien sukupolvien kiroama. Maallinen kuninkuus päättyy kuoleman myötä, moraalinen kuninkuus hallitsee vielä ja varsinkin kuoleman jälkeen. Eikö tällä perusteella Jeesus olekin paljon suurivaltaisempi kuningas kuin monet suurvaltojen johtajat? Hän oli siis oikeassa sanoessaan Pilatukselle: ”*Olen kuningas, mutta minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta.*”

Näkökulma

5. Selvä ja tarkka käsitys tulevasta elämästä antaa horjumattoman uskon tulevaisuuteen ja tällä uskolla on suunnattomat seuraukset ihmisten moralisointiin, kun se muuttaa kokonaan *näkökulman, josta he tarkkailevat maallista elämää*. Hänelle, joka asettaa itsensä ajatuksissaan henkiseen elämään, joka on rajaton, ruumiillinen elämä ei ole muuta kuin läpikulkumatka, lyhyt pysähdys ankeassa maassa. Elämän vaiheet ja koettelemukset ovat enää vain välikohtauksia, jotka hän vastaanottaa kärsivällisesti, koska hän tietää niiden olevan ainoastaan lyhytkestoisia ja niitä täytyy seurata onnellisempi olotila. Kuolemassa ei ole enää mitään kauhistuttavaa, se ei ole enää ovi olemattomuuteen, vaan vapautus, joka avaa karkoitettulle pääsyn onnellisuuden ja rauhan asuinpaikkaan. Tietäen olevansa väliaikaisessa eikä lopullisessa paikassa hän ottaa vastaan elämän ahdistukset

suuremmalla välinpitämättömyydellä ja siitä on hänelle seurauksena tyyni mieli, joka lieventää sen katkeruutta.

Jo pelkällä epäilyksellä koskien tulevaa elämää ihminen ohjaa kaikki ajatuksensa maalliseen elämään. Ollessaan epävarma tulevaisuudesta hän omistautuu täysin nykyhetkelle. Aavistamatta omaisuuksia, jotka ovat paljon arvokkaampia kuin maan omaisuudet, hän on kuin lapsi, joka ei näe muuta kuin lelunsa. Ei ole mitään, mitä hän ei tekisi näiden hankkimiseksi. Pieninkin omaisuuden menetys on hänelle katkera murhe, pettymys, turhautunut toivo, tyydyttämätön kunnianhimo, epäoikeudenmukaisuus, jonka uhri hän on. Ylpeys tai loukattu turhamaisuus ovat samoin kärsimyksiä, jotka tekevät hänen elämästään loputonta tuskaa ja näin hän *antautuu vapaaehtoisesti todelliselle kidutukselle joka hetki*. Pitäessään näkökulmanaan maallista elämää, jonka keskukseen hän on asetettuna, kaikki hänen ympärillään ottaa hyvin suuret mittasuhteet. Paha, joka hänet saavuttaa, kuten muille lankeava hyvä, kaikki se saa suuren merkityksen hänen silmissään. Samoin sille, joka on suuren kaupungin sisällä, kaikki näyttää isolta: suurempikokoiset ihmiset ovat kuin monumentteja. Mutta kun hän siirtyy vuoren päälle, kaukaa katsottuna ihmiset ja asiat näyttävät pieniltä.

Mutta sille, joka tarkastelee maallista elämää tulevan elämän näkökulmasta, asia on näin: ihmiskunta häviää suunnattomuuteen kuten tähdet taivaankannella. Hän huomaa silloin, että suuret ja pienet ovat sekaisin kuin muurahaiset mättään päällä ja että työläiset ja hallitsijat ovat samankokoisia. Hän surkuttelee näitä katoavaisia ihmisiä, jotka kantavat niin paljon huolta saavuttaakseen aseman, joka ylentää heitä niin vähän ja jossa he pysyvät niin vähän aikaa. Samoin maallisiin omaisuuksiin kiinnitetty tärkeys on aina päinvastaisessa suhteessa tulevan elämän uskoon.

6. Sanotaan, että jos kaikki ajattelisivat tällä tavoin eikä kukaan olisi huolissaan tämän maailman asioista, kaikki sortuisi. Ei,

ihminen etsii vaistonvaraisesti hyvinvointiaan ja vaikka onkin varma, että ei ole kuin lyhyen ajan yhdessä paikassa, hän tahtoo vielä olla siellä parhaimmalla tavalla tai mahdollisimman hyvällä tavalla. Ei ole ketään, joka löytäessään tikun kädestään ei sitä poista, jotta ei tuntisi pistosta. Hyvinvoinnin etsiminen pakottaa ihmisen kuitenkin parantamaan kaikkia asioita kehitys- ja itsesäilytysvaiston ajamana, jotka ovat luonnonlaeissa. Hän työskentelee siis tarpeen vuoksi, mielihyvästään ja velvollisuudesta ja hän täyttää siinä Luojan tarkoituspäätä, joka laittoi hänet maan päälle tässä tarkoituksessa. Ainoastaan hän, joka arvostaa tulevaisuutta, ei kiinnitä nykyhetkelle muuta kuin suhteellista tärkeyttä ja toipuu helposti tappioistaan ajatellessaan häntä odottavaa kohtaloa.

Jumala ei siis tuomitse maallisia nautintoja, vaan näiden nautintojen väärinkäyttöä *sielun*^[5] asioiden kustannuksella. Ne, jotka omaksuvat nämä Jeesuksen sanat: ”*Minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta*”, ovat suojautuneet tältä väärinkäytöltä.

Se, joka samaistuu tulevan elämän ajatusmallin kanssa, on verrattavissa rikkaaseen mieheen, joka menettää pienen summan siitä huolestumatta. Se, joka keskittää ajatuksensa maalliseen elämään, on kuin köyhä ihminen, joka menettää kaiken omaisuutensa ja joutuu epätoivoon.

7. *Spiritismi*^[1] avartaa ajattelua ja avaa uusia näköaloja. Sen kapean ja pikkumaisen näkemyksen sijasta, joka keskittää ajatuksen nykyiseen elämään, mikä tekee maan päällä vietetystä hetkestä ainoan ja hauraan perustan ikuiselle tulevaisuudelle, *spiritismi*^[1] näyttää, että tämä elämä on vain yksi linkki Luojan työn suurenmoisessa ja sopusointuisessa kokonaisuudessa. Se näyttää solidaarisuuden, joka liittää toisiinsa kaikki saman olennon elämät, saman maailman kaikki olennot ja kaikkien maailmojen olennot. Se antaa näin perustan ja olemassaolon tarkoituksen yleismaailmalliselle veljeydelle, kun taas oppi siitä, että *sielu*^[5] syntyisi ruumiin syntymisen myötä, tekee kaikki olennot

toisilleen vieraiksi. Tämä saman kaikkeuden osasten solidaariisuus selittää sen, mikä on selittämätöntä, jos otetaan huomioon vain yksi ainoa seikka. Juuri tätä kokonaisuutta Jeesuksen ajan ihmiset eivät olisi ymmärtäneet ja sen vuoksi Hän varasi sen tuntemisen myöhemmille ajoille.

Henkien opetukset: Maallinen kuninkuus

8. Kuka minua paremmin voisi ymmärtää näiden meidän Heramme sanojen totuuden: ”*Minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta*”? Ylpeyteni johti minua harhaan maan päällä. Kuka siis ymmärtäisi tämän maailman valtakuntien mitättömyyden, jos minä en sitä ymmärtäisi? Mitä kannoin mukanani maallisesta kuninkuudestani? En mitään, en yhtään mitään ja jotta opetus tulisi kauheammaksi, se ei seurannut minua hautaankaan asti! Kuningatar olin ihmisten keskellä, kuningattarena uskoin meneväni taivasten valtakuntaan. Mikä pettymys! Mikä nöyryytys, kun sen sijaan että olisin siellä tullut vastaanotetuksi hallitsijana, näin itseni yläpuolella ja todella paljon yläpuolellani ihmisiä, joiden oletin olevan hyvin mitättömiä ja joita väheksyin, koska he eivät olleet jaloverisiä! Oi, sitten ymmärsin kunniavirkojen ja suuruuksien turhuuden, joita niin ahnaasti tavoitellaan maan päällä!

Valmistellakseen paikkaansa tässä valtakunnassa, täytyy olla uhrautuvaisuutta, nöyryyttä ja *hyväntekeväisyyttä*^[18] kaikessa taivaallisessa harjoittamisessaan, hyväntahtoisuutta kaikkia kohtaan. Teiltä ei kysytä, mitä te olette olleet ja minkä aseman olette omanneet, vaan mitä hyvää olette tehneet ja mitä kyyneleitä olette kuivanneet.

Oi! Jeesus! Sanoit, että valtakuntasi ei ole tästä maailmasta, koska täytyy kärsiä saavuttaakseen taivaan ja valtaistuimen por-

taat eivät meitä sinne lähennä. Ne ovat elämän kaikista tuskallisimmat polut, jotka sinne johtavat. Etsikää siis tienne piikkien ja okapensaitten lävitse, älkääkää kukkien keskeltä.

Ihmiset juoksevat maallisten rikkauksien perässä aivan kuin he voisivat säilyttää ne ikuisesti, mutta täällä ei ole enää illuusioita. He huomaavat pian, että ovat tarraantuneet vain haavekuviin ja laiminlyöneet ainoita vankkoja ja pysyviä rikkauksia. Ainoita, jotka ovat heille hyödyllisiä taivaallisessa asuinpaikassa ja ainoita, jotka voivat heille antaa sinne sisäänpääsyn.

Säälikää niitä, jotka eivät ole ansainneet taivasten valtakuntaa. Auttakaa heitä rukouksillanne, sillä rukous lähentää ihmistä Korkeimpaan ja on yhdysside maan ja taivaan välillä. Älkää unohtako sitä. (Eräs Ranskan kuningatar, Le Havre, 1863.)

LUKU III

Minun isäni kodissa on monta asuinsijaa

Erilaiset sielun tilat ruumiillisten elämien välisenä aikana – Erilaiset asuttujen maailmojen kategoriat – Maan tarkoitusperä. Maallisten kurjuuksien syyt – Henkien opetukset: Ylemmät ja alemmat maailmat – Koetusten ja hyvitysten maailmat – Uudistavat maailmat – Maailmojen kehitys

1. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun. Minun isäni kodissa on monta asuinsijaa. Jos ei niin olisi, sanoisinko minä teille, että menen valmistamaan teille sijaa? Ja vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen. (Johanneksen evankeliumi^[21], XIV:1–3)

Erilaiset sielun tilat ruumiillisten elämien välisenä aikana

2. Isän koti on maailmankaikkeus. Erilaiset asuinsijat ovat maailmoja, jotka kiertävät loputtomassa avaruudessa ja tarjoavat *ruumiillistuneille*^[17] *Hengille*^[2] heidän kehityksensä tason mukaisia olinpaikkoja.

Riippumatta maailmojen moninaisuudesta nämä sanat voivat myös tarkoittaa *Hengen*^[2] onnellista tai onnetonta tilaa ruumiillisten elämien välisenä aikana. Ympäristö mistä hänet silloin kohdataan, asioiden näkökulma, tuntemukset ja hänen havaintonsa vaihtelevat äärettömästi sen mukaan, kuinka puhdistunut ja irrottautunut *Henki*^[2] on materiaalisista siteistä. Kun toiset eivät voi etäännyä ympäristöstä, jossa ovat eläneet, toiset kohoavat ja kulkevat läpi avaruuden ja maailmojen. Kun syyllistyneet *Henget*^[2] vaeltavat pimeydessä, onnelliset *Henget*^[2] nauttivat loistavasta valosta ja suurenmoisesta äärettömyyden näkymästä. Ilkeämielinen *Henki*^[2], joka kärsii omantunnon tuskista ja katumuksesta, on usein yksin ilman lohdutusta ja erotettuna kiintymyksensä kohteista ja vaikeroi moraalisten kärsimysten aiheuttamasta tuskasta, kun taas oikeamielinen *Henki*^[2] kokoontuu niiden kanssa, joita rakastaa ja nauttii sanoinkuvaamattomasta onnen ihanuudesta. Tällä tavoin voidaan myös siis käsittää useat asuinsijat, vaikkakaan ne eivät ole rajoitettuja tai sijainniltaan määritettyjä.

Erilaiset asuttujen maailmojen kategoriat

3. *Henkien*^[2] antamasta opetuksesta on seurauksena, että erilaiset maailmat ovat hyvin erilaisissa olosuhteissa mitä tulee niiden asukkaiden kehityksen tai alemmuuden tasoon. Joukossa on niitä, joiden kehityksen taso on fyysisesti ja moraa-

lisesti vieläkin alhaisempi kuin maassa olevien. Toiset ovat samalla tasolla, ja toiset ovat enemmän tai vähemmän kehittyneitä joka suhteessa. Alemmissa maailmoissa elämä on kokonaan materiaalista, paheet vallitsevat ja moraalinen elämä on lähes olematonta. Sitä mukaa kun moraalinen elämä kehittyy, materian vaikutus pienenee sillä tavalla, että kaikista kehittyneimmissä maailmoissa elämän voidaan sanoa olevan täysin henkistä.

4. Välillisissä maailmoissa on sekoitus hyvää ja paha, jomankumman vallitessa kehityksen tason mukaisesti. Vaikka eri maailmoista ei voidakaan tehdä absoluuttista luokittelua, voi ne kuitenkin tilan ja tarkoituksensa huomioon ottaen ja kaikista silmiinpistävimpiin eroihin perustuen jakaa yleisesti ottaen seuraavasti: primitiiviset maailmat, jotka ovat määrättyjä ihmisen *sielun*^[5] ensimmäisille *ruumiillistumisille*^[17]; koetusten ja hyvitysten maailmat, joissa paha vallitsee; uudistavat maailmat, joissa ne *sielut*^[5], joiden täytyy vielä hyvittää, keräävät uusia voimia ja lepäävät taistelun väsymyksestä; onnelliset maailmat, joissa hyvä voittaa pahan; taivaalliset tai jumalalliset maailmat, jotka ovat puhdistuneiden *Henkien*^[2] asuinpaikkoja ja joissa hyvyys vallitsee kokonaisuudessaan. Maa kuuluu hyvitysten ja koetusten maailmojen luokkaan ja tämän takia ihminen on täällä niin monien kurjuuksien kohteena.

5. Yhteen maailmaan *ruumiillistuneet*^[17] *Henget*^[2] eivät ole siihen sidoksissa loputtomasti, eivätkä ne suorita siellä kaikkia niitä kehityksen vaiheita, joiden läpi niiden täytyy kulkea saavuttaakseen täydellisyys. Kun ne ovat saavuttaneet yhdessä maailmassa sille kuuluvan kehityksen tason, ne siirtyvät toiseen kehittyneempään maailmaan ja näin edelleen siihen asti, kunnes ovat saavuttaneet puhtaiden *Henkien*^[2] kehitystason. Ne maailmat ovat pelkkiä pysähdyspaikkoja, joista jokaisesta *Henget*^[2] löytävät ne kehityksen osaset, jotka on suhteutettu niiden oman kehityksen tasoon. *Hengelle*^[2] on palkinto päästä

yhdestä maailmasta toiseen kehittyneempään maailmaan, kuten sille on myös rangaistus pitkittää oleskeluaan onnettomassa maailmassa tai tulla karkoitetuksi vieläkin onnettomampaan maailmaan kuin se, mistä he ovat olleet pakotettuja lähtemään pysyttyään jääräpäisesti pahassa.

Maan tarkoitusperä, maallisten kurjuuksien syyt

6. Ihmiset hämmästelevät sitä, kuinka maasta löytyy niin paljon pahuutta ja pahoja himoja, niin paljon kurjuutta ja kaikenlaisia vammoja ja päätellään siitä, että ihmislaji on surullinen asia. Tämä arviointi johtuu rajoittuneesta näkökulmasta, josta asiaa tarkastellaan ja antaa väärän kuvan kokonaisuudesta. On otettava huomioon, että maan päällä ihmiskuntaa ei näe kokonaan, vaan vain hyvin pienen osan siitä. Ihmislaji itse asiassa käsittää kaikki järjelliset olennot, jotka asuttavat maailmankaikkeuden lukemattomia maailmoja. Mutta mitä on maan populaatio näiden kaikkien maailmojen yhteenlasketun populaation rinnalla? Se on jopa paljon vähemmän kuin pienessä kylässä on verrattuna suureen imperiumiin. Maallisen ihmiskunnan moraalisisessa ja materiaalisessa tilassa ei ole mitään hämmästeltyä, jos ymmärretään maan tarkoitusperä ja sitä asuttavien kehityksen tila.

7. Suurkaupungin asukkaista saisi hyvin väärän kuvan, jos heitä arvioisi pelkästään vähäpätöisimpien ja surkeimpien kaupunginosien väestön suhteen. Ei sairaalassakaan näe muita kuin sairaita ja runneltuja; kuritushuoneella nähdään kokoontuneina kaikenlaisia riettauksia ja paheita; asumiskelvottomilla seuduilla suurin osa asukkaista on kalpeita, heikkoja ja kärsiviä. Jos maasta siis luo mielikuvan kuin se olisi laitakaupunki, sairaala, kuritushuone tai asumiskelvoton seutu, sillä se on kaikkea sitä samanaikaisesti, silloin ymmärtää miksi kärsimykset voittavat ilonaiheet, koska ei sairaaloihin lähetetä terveitä ihmisiä eikä

kuritushuoneille niitä, jotka eivät ole tehneet paha. Eivätkä nämä paikat ole onnellisuuden ja nautintojen paikkoja.

Mutta samalla tavalla kuin eivät kaikki kaupungin asukkaat ole vankiloissa tai sairaaloissa, niin ei myöskään koko ihmiskunta ole maan päällä. Samalla tavalla kuin sairaalasta lähdetään sen jälkeen kun on parantunut ja vankilasta, kun on siellä istunut rangaistuksensa loppuun, ihminen jättää maan ja siirtyy onnellisempiin maailmoihin parannuttuaan moraalisisista vioistaan.

Henkien opetukset: Ylemmät ja alemmat maailmat

8. Ylempien ja alempien maailmojen luokittelu on enemmänkin suhteellista kuin absoluuttista. Kukin maailma on kehitysstaaltaan ylempi tai alempi suhteessa niihin maailmoihin, jotka ovat sen ylätai alapuolella asteittain ylenevällä asteikolla.

Jos maata pidetään vertailupisteenä, voidaan saada käsitys alemman maailman tilasta, kun sinne kuvitellaan ihmisiä, jotka ovat villi-ihmisten tai barbaarikansojen tasolla, joita yhä tavataan maan pinnalla ja jotka ovat jäänteitä sen alkukantaisesta tilasta. Kaikista jälkeenjäänneimmissä maailmoissa asukkaat ovat tietyllä tavalla alkeellisia: he omaavat inhimillisen muodon, mutta ilman minkäänlaista kauneutta. Minkäänlaiset hienostuneet ja hyväntahtoiset tunteet tai käsitykset oikeasta ja väärästä eivät hillitse heidän vaistojaan. Brutaali voima on siellä ainoa laki. Ilman teollisuutta ja keksintöjä asukkaat kuluttavat elämänsä ravinnostansa taistellen. Kuitenkaan Jumala ei hylkää yhtäkään luomuksistaan. Älyn pimeyden sopukoissa makaa piilevänä ja enemmän tai vähemmän kehittyneenä heikko intuitio Ylemmästä Olenosta. Tämä vaisto riittää tekemään heistä toinen toistaan parempia ja valmistelemaan heidän tulemistaan täydellisem-

män elämän kukoistukseen, sillä eivät he ole turmeltuneita olentoja, vaan lapsia, jotka kasvavat.

Näiden alempien ja kaikista kehittyneimpien tasojen välillä on lukemattomia välitasoja. Puhtaista *Hengistä*^[2], jotka ovat materiattomia ja loistavat autuutta, on vaikea tunnistaa niitä, jotka ovat aikaisemmin elävöittäneet näitä alkukantaisia olentoja, samalla tavalla kuin aikuista ihmistä on vaikea tunnistaa sikiöstä lähtöisin olevaksi.

9. Ylemmän tason saavuttaneissa maailmoissa elämän moraaliset ja materiaaliset olosuhteet ovat hyvin toisenlaiset kuin maan päällä. Ruumiin muoto on yhä sama, kuten kaikkialla, mutta kaunistuneempi, kehittyneempi ja ennen kaikkea puhdistunut. Ruumiissa ei ole jäljellä mitään maallisesta materiaalisuudesta, eikä se näin ollen ole altis millekään tarpeille, sairauksille tai minkäänlaiselle turmeltumiselle, mitä materian vallitsevuus synnyttää. Aistit ovat hienostuneempia ja tekevät havaintoja, jotka elinten karkeus tukahduttaa tässä maailmassa. Ruumiiden suhteellinen keveys tekee liikkumisen helpoksi ja nopeaksi. Sen sijaan, että ne laahautuisivat raskaasti maata pitkin, ne niin sanottusti liukuvat pinnalla tai liitävät ilmakehässä pelkän tahdonvoiman avulla, samoin kuin kuvataan enkeleistä, joita antiikin ihmiset pitivät Elysiön kenttien¹ asukkaina. Ihmiset säilyttävät tahtonsa mukaisesti aikaisempien elämiensä piirteet ja ilmestyvät ystävilleen sellaisina kuin he nämä tunsivat, mutta jumalallisella valolla valaistuneina ja aina ylevien sisäisten tunteiden kirkahtamina. Kärsimyksistä ja paheista kalpeiden ja riutuneiden kasvojen sijasta älykkyys ja elämä säteilevät sitä loistetta, jonka maalarit ovat kuvanneet pyhimysten sädekehäksi.

Vähäinen vastustus, jota materia tuottaa jo hyvin pitkälle kehittyneisiin Henkiin^[2], tekee ruumiin kehittymisen nopeaksi ja

---

1 Elysiön kentät on kreikkalaisen mytologian onnena. Lähde: WSOY Facta. Kääntäjän huomautus.

lapsuuden lyhyeksi tai lähes olemattomaksi. Elämä vapaana huolenaiheista ja ahdistuksista on suhteellisesti paljon pitempi kuin maassa. Periaatteessa pitkäikäisyys on suhteessa maailmojen edistyneisyyden tasoon. Kuolemassa ei ole mitään ruumiin hajoamisen kauhuja, eikä se ole suuresti pelätty asia, vaan sitä pidetään onnellisena olotilan muutoksena, koska epäilystä tulevasta maailmasta ei ole. Elämän aikana *sielu*^[5], jota ei ympäröi tiivis materia, loistaa ja nauttii valaistuneisuudesta, joka asettaa sen lähes pysyvään vapautuneisuuden tilaan ja sallii ajatusten vapaan siirtymisen.

10. Näissä onnellisissa maailmoissa kansojen suhteet toisiinsa ovat aina ystävällisiä. Niitä ei koskaan häiritse pyrkimys hallita naapuria eivätkä sodat, jotka ovat siitä seurauksena. Siellä ei ole herroja, orjia tai syntymässään etuoikeutettuja. Ainoastaan moraalinen ja älyllinen paremmuus on perustana olosuhteiden eroille ja antaa ylemmyyden. Auktoriteetti on aina kunnioitettu, koska sen saa vain ansiosta ja sitä käytetään aina oikeudenmukaisesti. *Ihminen ei yritä kohota toisen ihmisen, vaan oman itsensä yläpuolelle kehittäessään itseään.* Hänen tavoitteenaan on päästä puhtaiden *Henkien*^[2] tasolle ja tämä lakkaamaton tahto ei ole piinaa vaan jaloa kunnianhimoa, joka saa hänet opiskelemaan innokkaasti voidakseen tulla puhtaiden *Henkien*^[2] veroiseksi. Kaikki ihmisluonnon hellät ja ylevät tunteet ovat siellä suurempia ja puhdistuneita. Vihan tunteet, pikkumaiset mustasukkaisuudet ja alhaiset kateellisuudet ovat siellä tuntemattomia. Rakkauden ja veljeyden side yhdistää kaikkia ihmisiä ja vahvimmat auttavat heikoimpia. He omistavat enemmän tai vähemmän sen mukaan, mitä ovat hankkineet älykkyydellensä, mutta kukaan ei kärsi välttämättömän puutteesta, koska kukaan ei ole siellä hyvittämässä. Sanalla sanoen pahuutta ei siellä ole olemassa.

11. Teidän maailmassanne te tarvitsette pahaa, jotta voisitte tuntea hyvän. Tarvitsette yötä, jotta voisitte ihailia päivää. Tarvit-

sette sairautta, jotta voisitte arvostaa terveyttä. Ylemmissä maailmoissa nämä kontrastit eivät ole tarpeen. Ikuinen valo, ikuinen kauneus ja ikuinen *sielun*^[5] tyyneys tuottavat ikuista iloa, jota ei häiritse materiaalisen elämän ahdistukset eivätkä pahojen kontaktit, joilla ei ole sinne sisäänpääsyä. Tämä on ihmis-mielelle kaikista vaikeinta käsittää. Se oli kekseliäs maalamaan helvetin tuskat, mutta se ei ole koskaan voinut esittää taivaan nautintoja. Miksi näin on? Koska ollessaan alemmalla tasolla ihminen ei ole kokenut muuta kuin tuskaa ja kurjuutta. Se ei ole nähnyt vilahdukseltaan taivaallisia kirkkauksia, eikä ole voinut puhua siitä, mitä ei ole tuntenut. Mutta sitä mukaa kun ihminen kehittyy ja puhdistuu, sen näköpiiri kirkastuu ja se ymmärtää edessään olevan hyvyyden, samoin kuin ymmärtää taakseen jättämänsä pahan.

12. Kuitenkaan nämä onnelliset maailmat eivät ole etuoikeutettuja maailmoja, sillä Jumala ei ole puolueellinen ketään lastansa kohtaan. Hän antaa kaikille samat oikeudet ja samat mahdollisuudet saavuttaa se maailma. Hän asettaa kaikki lähtemään samasta pisteestä, eikä Hän varusta ketään enempää kuin muita. Ensimmäiset tasot ovat kaikkien saavutettavissa. Kukin voi ne valloittaa työllään ja saavuttaa ne mahdollisimman nopeasti tai riutua vuosisatoja ja taas vuosisatoja ihmiskunnan alhaisimmissa luokissa. (*Tiivistelmä kaikkien korkeimpien Henkien*^[2] *opetuksista.*)

Koetusten ja hyvitysten maailmat

13. Mitä sellaista minä sanoisin teille koetusten ja hyvitysten maailmoista, mitä te ette jo tietäisi, kun kerran teille riittää, että tarkastelette asuttamaanne maata? Älykkyyden kehittyneisyys suuressa osassa asukkaita osoittaa, että se ei ole primitiivinen maailma, jonne on määrätty *ruumillistumaan*^[17] *Henget*^[2], jotka ovat juuri Luojan luomia. Synnynnäiset kyvyt, joita

ne kantavat mukanaan, ovat todiste siitä, että nämä *Henget*^[2] ovat jo eläneet ja että ne ovat jo suorittaneet tietyn kehityksen. Mutta myös lukuisat paheet, joihin ne ovat taipuvaisia, osoittavat suurta moraalista kehittymättömyyttä. Sen takia Jumala asetti ne kiittämättömälle maaperälle, jotta ne siellä hyvittäisivät virheensä raskaalla työllä ja elämän kurjuuksilla, siihen asti kunnes ovat ansainneet päästä onnellisempaan maailmaan.

14. Kuitenkaan kaikkia maan päälle *ruumiillistuneita*^[17] *Henkiä*^[2] ei ole lähetetty sinne ainoastaan hyvitystä varten. Villi-ihmisiksi kutsumanne heimot ovat *Henkiä*^[2], jotka ovat juuri päässeet ulos lapsuudestaan ja jotka ovat maassa ns. kasvatuksessa ja kehittyvät kontaktissa edistyneempien *Henkien*^[2] kanssa. Seuraavaksi tulevat osittain sivistyneet rodut, jotka ovat näistä samoista kehityksessä olevista *Hengistä*^[2] muodostuneita. Siinä ovat tietyllä tavalla maan alkuasukasrodut, jotka ovat kasvaneet vähitellen, pitkien vuosisataisten ajanjaksojen jälkeen ja joista muutamat ovat saattaneet saavuttaa valistuneimpien kansojen älyllisen kehittyneisyyden.

Siellä hyvitystä suorittavat *Henget*^[2] ovat, jos näin voi ilmaista, ulkopuolisia. Ne ovat jo eläneet muissa maailmoissa, joista tulivat poistetuiksi, koska ne pysyivät jääräpäisesti pahassa ja koska ne olivat häiriön aiheuttajia hyvillä *Hengille*^[2]. Ne karkoitettiin tietyksi ajaksi jälkeenjääneempien *Henkien*^[2] keskuuteen, tehtävänään saada nämä kehittymään, sillä ne toivat mukanaan kehittyneen älynsä ja saavutetun tietämyksensä idun. Juuri sen takia rangaistuja *Henkiä*^[2] tavataan kaikista älykkäimpien kansojen keskuudessa. Ne ovat myöskin niitä, joille elämän kurjuudet ovat kaikkein katkerimpia, koska niissä on enemmän herkkyyttä ja koska ne tuntevat loukkaukset voimakkaammin kuin alkukantaiset rodut, joiden moraalit on vähemmän herkkä.

15. Maa on siis yksi esimerkki hyvityksien maailmoista, joiden monimuotoisuus on rajatonta, mutta joiden yhteisenä tunnusmerkkinä on toimia karkotuksen sijoituspaikkana Jumalan

lakeja vastaan kapinoiville *Hengille*^[2]. Siellä näiden *Henkien*^[2] täytyy taistella samanaikaisesti ihmisten kieroutuneisuutta ja luonnon armottomuutta vastaan. Tämä on kaksinkertainen ja raskas työ, joka kehittää yhdellä kertaa sekä sydämen että älyn ominaisuuksia. Näin Jumala hyvydessään muuntaa *Hengen*^[2] rangaistuksen hänen kehityksensä eduksi. (Pyhä Augustinus, Pariisi, 1862.)

Uudistavat maailmat

16. Niiden tähtien joukossa, jotka tuikkivat sinisessä taivaankaaressa, kuinka monta teidänlaistanne maailmaa on, jotka ovat määrättyjä Luojan toimesta hyvityksiin ja koetuksiin! Mutta siellä on myös kurjempia ja parempia, kuten siirtymävaiheen maailmat, joita voidaan kutsua uudistaviksi maailmoiksi. Jokainen planettojen ryhmä, joka kulkee kiertäen avaruudessa yhteisen keskiön ympärillä, kuljettaa mukanaan primitiivisiä karkotuksen maailmoja, koetuksien maailmoja, uudistavia maailmoja ja onnellisuuden maailmoja. Teille on jo kerrottu niistä maailmoista, jonne vastasyntynyt *sielu*^[5] on asetettu, kun se on vielä tietämätön hyvästä ja pahasta ja voi kulkea Jumalaa kohti ohjaten itse itseään oman vapaan tahdon mukaan. Teille on jo kerrottu, millä suunnattomilla kyvyillä *sielu*^[5] on varustettu tehdäkseen hyvää. Mutta voi! On niitä, jotka lankeavat ja koska Jumala ei halua niiden tuhoa, Hän sallii niiden mennä näihin maailmoihin, joissa perättäisten *ruumiillistumien*^[5] kautta ne puhdistuvat, kehittyvät ja muuttuvat jälleen kunniallisiksi sille kirkkaudelle, joka niille oli varattu.

17. Uudistavat maailmat toimivat ylimenovaiheena hyvitysten maailmojen ja onnellisten maailmojen välillä. Katuva *sielu*^[5] kohtaa siellä rauhallisuuden ja levon lopulta puhdistuen. Epäilemättä näissä maailmoissa ihminen on vielä altis laeille, jotka säätelevät materiaa. Ihmiskunta kokee teidän tunteenne ja

teidän halunne, mutta on vapaa hillittömistä paheista, joille te olette orjia. Siellä ei ole enää ylpeyttä, joka vaientaa sydämen, ei kateellisuutta, joka sitä kiduttaa, eikä vihaa, joka sen tukahduttaa. Sana rakkaus on kirjoitettu kaikkiin näkyvästi. Täydellinen oikeudenmukaisuus säätelee sosiaalisia suhteita. Kaikki tuovat ilmi Jumalan ja yrittävät mennä Hänen luokseen Hänen lakejaan seuraten.

Siellä ei vielä kuitenkaan ole täydellistä onnellisuutta, vaan onnellisuuden sarastus. Ihminen on siellä vielä lihaa ja sen vuoksi altis vaikeuksille, joista ovat vapaita ainoastaan kokonaan materiattomat olennot. Heillä on vielä koetuksia kestettävään, mutta ne eivät ole enää kirveleviä hyvityksen ahdistuksia. Maahan verrattuna nämä maailmat ovat hyvin onnellisia ja monet teistä tulisivat hyvin tyytyväisiksi voidessanne viivähtää siellä, sillä se on kuin rauhallisuus rajuilman jälkeen tai toipuminen ankaran sairauden jälkeen. Mutta ihminen, joka on vähemmän materiaalien asioiden vallassa, näkee teitä paremmin tulevaisuuden. Hän ymmärtää, että on muita iloja, joita Herra lupaa niille, jotka muuttuvat niiden arvoisiksi, kun kuolema jälleen korjaa heidät pois ruumiillisista kehoistaan antaakseen heille todellisen elämän. Silloin vapautunut *sielu*^[5] liittää kaikkien taivaanrantojen yllä eikä sillä ole enää karkeita ja materialistisia tuntemuksia vaan puhtaan ja taivaallisen *perispiritin*^[7] tuntemuksia ja se hengittää Jumalan ilmentymiä rakkauden ja *hyväntekeväisyyden*^[18] tuoksuisia, jotka sen sylistä levittäytyvät.

18. Mutta voi! Näissä maailmoissa ihminen on vielä erehtyväinen, eikä paha ole menettänyt siellä kokonaan valtakuntaansa. Edistymättömyys tarkoittaa taaksepäin menemistä ja jos ei ole vankkumaton hyvään johtavalla tiellä, voi pudota takaisin hyvitysten maailmoihin, joissa odottavat uudet ja entistä kauheammat koetukset.

Tarkastelkaa siis tätä sinistä taivaanrantaa iltaisin rukouksen ja levon hetkellä ja kysykää itseltänne, mikä näistä lukemat-

tomista päidenne yllä loistavista maailmoista johdattaa Jumalan luo ja pyytäkää, että uudistava maailma avaa teille sylinsä maanpäällisen hyvityksenne jälkeen. (Pyhä Augustinus, Pariisi, 1862.)

Maailmojen kehitys

19. Kehitys on yksi luonnonlaeista. Kaikki Luojan luomat olennot, elolliset ja elottomat, ovat sille alistettuja Jumalan hyvydestä, joka haluaa, että kaikki kasvaa ja kukoistaa. Jopa tuho, joka tuntuu ihmisistä asioiden lopulta, on vain eräs keino saavuttaa muuntautumisen kautta täydellisempi olotila, sillä kaikki kuolevat syntyäkseen uudelleen eikä mikään muutu olemattomaksi.

Samalla kun elävät olennot kehittyvät moraalisesti, niin maailmat, joita he asuttavat, kehittyvät materiaalisesti. Se, joka voisi seurata maailmaa sen eri vaiheissa siitä hetkestä lähtien, kun ensimmäiset maailman koonneet atomit kasautuivat yhteen, näkisi sen kulkevan läpi jatkuvasti kehittyvien olotilojen asteikon jokaiselle sukupolvelle huomaamattomin askelin ja tarjoavan asukkailleen miellyttävämmän asuinsijan sitä mukaa kuin he itse etenevät kehitystaipaleellaan. Näin etenee samansuuntaisesti ihmisten ja heitä auttavien eläinten kehitys sekä kasvien ja asuinsijojen kehitys, koska mikään ei ole pysähdyksissä luonnossa. Kuinka suuri ja kunniallinen onkaan tämä käsitys Luojan majesteettisuudelle! Ja päinvastoin: kuinka pieni ja arvoton tämä käsitys Hänen mahdistaan on sillä, joka rajoittaa Hänen huolenpitonsa ja kaitselmuksensa koskemaan ainoastaan mitä-töntä hiekanmurusta ja rajoittaa ihmiskunnan niihin vähäisiin ihmisiin, jotka sitä asuttavat!

Tämän lain mukaisesti Maa on ollut moraalisesti ja materiaalisesti alemmassa tilassa kuin mitä se on tänään ja se tulee saavuttamaan tässä kaksinaisessa näkökulmassa kehittyneemmän

tason. Se on saavuttanut yhden muuntumisensa ajanjakson, jossa hyvitysten maailma muuntuu uudistavaksi maailmaksi. Ihmiset tulevat olemaan siellä onnellisia, koska siellä vallitsee Jumalan laki. (Pyhä Augustinus, Pariisi, 1862.)

Allan Kardecin opin ystävät ry on jakanut tämän pdf-kirjan tekijänoikeuksien haltijan luvalla.

LUKU IV

Joka ei synny uudesti, ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa

*Ylösousemus ja jälleensyntyminen – Perhesiteiden
vahvistuminen jälleensyntymisen kautta ja niiden
katkeaminen elämän ykseyden kautta – Henkien opetukset:
Ruumiillistumisen rajat – Onko ruumiillistuminen rangaistus?*

1. Kun Jeesus tuli Filippuksen Kesarean tienoille, kysyi hän opetuslapsiltaan sanoen: ”Kenen ihmiset sanovat Ihmisen Pojan olevan?” Niin he sanoivat: ”Muutamat Johannes Kastajan, toiset Eliaan, toiset taas Jeremiaan tahi jonkun muun profeteoista”. Hän sanoi heille: ”Kenenkä te sanotte minun olevan?” Simon Pietari vastasi ja sanoi: ”Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika.” Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: ”Autuas olet sinä, Simon, Joonaan poika, sillä ei liha eikä veri ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa. (Matteuksen evankeliumi^[21], XVI:13–17; Markuksen evankeliumi^[21], VIII:27–30.)

2. Ja neljännesuhtinas Herodes sai kuulla kaikki, mitä tapahtui, eikä tiennyt, mitä ajatella; sillä muutamat sanoivat: ”Johannes

on noussut kuolleista”, mutta toiset: ”Elias on ilmestynyt”; toiset taas: ”Joku vanhoista profeetoista on noussut ylös”. Ja Herodes sanoi: ”Johanneksen minä olen mestauttanut; mutta kuka tämä on, josta minä tuollaista kuulen?” Ja hän etsi tilaisuutta saada kseen nähdä hänet. (Markuksen evankeliumi^[21], VI:14–15; Luukkaan evankeliumi^[21], IX:7–9.)

3. (Muuntumisen jälkeen.) Ja hänen opetuslapsensa kysyivät häneltä sanoen: ”Miksi sitten kirjanoppineet sanovat, että Eliaan pitää tulla ensin?” Jeesus vastasi ja sanoi: ”Elias tosin tulee ja asettaa kaikki kohdalleen. Mutta minä sanon teille, että Elias on jo tullut. Mutta he eivät tunteneet häntä, vaan tekivät hänelle, mitä tahtoivat. Samoin myös ihmisen poika saa kärsiä heiltä.” Silloin opetuslapset ymmärsivät hänen puhuneen heille Johannes Kastajasta. (Matteuksen evankeliumi^[21], XVII:10–13; Markuksen evankeliumi^[21], IX: 11–13.)

Ylösousemus ja jälleensyntyminen

4. Jälleensyntyminen oli osa juutalaista uskonkappaletta, vaikka sitä kutsuttiinkin *ylösousemukseksi*. Ainoastaan saddukealaiset, jotka ajattelivat kaiken loppuvan kuolemaan, eivät uskooneet siihen. Juutalaisten ajatusmallit tämän suhteen, niin kuin monien muidenkin asioiden suhteen, eivät olleet selvästi määritettyjä, koska heillä oli vain heikot ja epätäydelliset tiedot *sielusta*^[5] ja sen yhteydestä ruumiiseen.

He uskoivat, että ihminen, joka on jo elänyt, voi elää uudestaan, mutta eivät kertoneet kuitenkaan tarkasti sitä, millä tavalla se voisi tapahtua. He nimittivät sanalla *ylösousemus* sitä, jota *spiritismi*^[1] oikeellisemmin kutsuu *jälleensyntymiseksi*. Itse asiassa *ylösousemus* olettaa elämän palaavan kuolleeseen ruumiiseen, minkä tiede osoittaa olevan materiaalisesti mahdotonta, ennen kaikkea koska ruumiinosat ovat jo pitkän aikaa olleet hajallaan ja sulaneita. *Jälleensyntyminen* on *sielun*^[5] tai

Hengen^[2] paluu ruumiilliseen elämään, mutta toiseen ruumiilliseen kehoon, joka on uudestaan muovattu häntä varten ja jolla ei ole mitään yhteyttä aikaisemman kanssa. Sanaa *ylösnousemus* voitaisiin siis käyttää Lasaruksen tapauksesta, mutta ei Eliakseen eikä myöskään muihin profeettoihin. Jos siis uskonsa mukaisesti Johannes Kastaja oli Elias, hänen ruumiillinen kehonsa ei voisi olla sama kuin Eliaan, koska hänet oli nähty lapsena ja hänen vanhempansa tunnettiin. Johannes Kastaja on siis voinut olla Elias *jälleensyntyneenä*, mutta ei *ylösnousseena*.

5. Mutta oli mies, fariseusten joukossa, nimeltä Nikodeemus, juutalaisten hallitusmiehiä. Hän tuli Jeesuksen tykö yöllä ja sanoi hänelle: ”Rabbi, me tiedämme, että sinun opettajaksi tulemisesi on Jumalasta, sillä kukaan ei voi tehdä niitä tunnus- tekoja, joita sinä teet, ellei Jumala ole hänen kanssansa.”

Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: ”Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: joka ei synny uudesti, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa.” Nikodeemus sanoi hänelle: ”Kuinka voi ihminen vanhana syntyä? Eihän hän voi jälleen mennä äitinsä kohtuun ja syntyä?”

Jeesus vastasi: ”Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: jos ihminen ei synny uudestaan vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan. Mikä lihasta on syntynyt, on liha ja mikä Hengestä on syntynyt, on henki. Älä ihmettele, että minä sanoin sinulle: teidän täytyy syntyä uudesti. Henki puhaltaa missä tahtoo ja sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee; niin on jokaisen, joka on Hengestä syntynyt.”

Nikodeemus vastasi ja sanoi hänelle: ”Kuinka tämä voi tapahtua?” Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: ”Sinä olet Israelin opettaja, etkä tätä tiedä! Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: me puhumme, mitä tiedämme, ja todistamme, mitä olemme nähneet, ettekä te ota vastaan meidän todistustamme. Jos ette usko, kun

minä puhun teille maallisista, kuinka te uskoisitte, jos minä puhuisin teille taivaallisista? (Johanneksen evankeliumi^[21], III: 1–12).

6. Ajatus siitä, että Johannes Kastaja oli Elias ja että profeetat voisivat elää uudelleen maailmassa, kohdataan useissa evankeliumien kohdissa, erityisesti niissä, jotka on mainittu ylempänä (kohdat 1, 2 ja 3). Jos tämä uskomus olisi ollut virheellinen, Jeesus olisi vastustanut sitä, kuten vastusti niin monia muita vääriä asioita. Kaukana siitä, Hän vahvisti sen kaikessa auktoriteetissaan ja asetti sen periaatteeksi ja välttämättömäksi edellytykseksi sanoessaan ”*joka ei synny uudesti, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa*” ja painottaessaan ”*Älkää ihmetelkö, että minä sanon teille: teidän TÄYTYY syntyä uudesti*”.

7. Sanat ”*jos ihminen ei synny uudestaan vedestä ja Hengestä*” on tulkittu tarkoittamaan uudestisyntymistä kastevedestä. Mutta alkuperäistekstissä sanottiin yksinkertaisesti ”*ei synny uudestaan vedestä ja Hengestä*”, sitä vastoin tietyissä käännöksissä ”*Hengestä*” on korvattu ”*Pyhästä Hengestä*”, joka ei enää vastaa samaa ajatusta. Tämä tärkeä seikka tulee selvästi ilmi ensimmäisissä evankeliumista tehdyissä kommentteissa, kuten se myös tulee eräänä päivänä todetuksi ilman mahdollista epäselvyyttä¹.

8. Jotta ymmärtäisi näiden sanojen todellisen tarkoituksen, on tarpeen myös palata sanaan *vesi*, jota ei ole käytetty omassa merkityksessään.

Antiikin tiedot fyysisistä tieteistä olivat hyvin epätäydelliset. Silloin uskottiin, että maa oli noussut vesistä ja sen takia *vettä* pidettiin absoluuttisena synnyttävänä tekijänä. Näin Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa sanotaan: ”*Jumalan Henki liik-*

---

1 Tätä seikkaa on tarkasteltu myös teoksissa: Henkien Kirja, luvut IV ja V (Allan Kardec); Qu'est-ce que le Spiritisme?, luku II (Allan Kardec); la Pluralité des existences (Pezzani).

kui vetten päällä; Kokoontukoot vedet, jotka ovat taivaan alla, yhteen paikkaan, niin että kuiva tulee näkyviin; Viliskööt vedet eläviä olentoja, ja lentäkööt linnut maan päällä, taivaanvahvuuden alla.”

Tämän uskomuksen mukaan vedestä oli tullut luonnon materiaalisen osan vertauskuva, kuten Henki oli luonnon älyllisen osan vertauskuva. ”*Jos ihminen ei synny vedestä ja Hengestä tai vedessä ja Hengessä*” tarkoittaa siis: ”*Jos ihminen ei synny ruumiin ja sielunsa^[5] kanssa*”. Tässä merkityksessä antiikin ajan ihmiset olivat sen alun perin ymmärtäneet.

Tämä tulkinta on itse asiassa oikeutettu näillä toisilla sanoilla: ”*Mikä lihasta on syntynyt, on lihaa; ja mikä Hengestä on syntynyt, on Henki.*” Jeesus tekee tässä selvän eron Hengen ja ruumiin välille. *Se, mikä on syntynyt lihasta, on lihaa* osoittaa selvästi, että ainoastaan ruumis on peräisin ruumiista ja että *Henki^[2]* on ruumiista riippumaton.

9. ”*Henki puhaltaa, missä tahtoo ja sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee*”. Tämä voidaan ymmärtää *Jumalan Hengeksi*, joka antaa elämän tai *ihmisen sielun^[5]* kelle tahtoo. Tässä viimeisessä merkityksessä ”*Et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee*” tarkoittaa, ettei tiedetä, mitä *Henki^[2]* on ollut tai tulee olemaan. Jos *Henki^[2]* tai *sielu^[5]* olisi luotu samanaikaisesti kuin ruumiillinen keho, tiedettäisiin, mistä se tulee, koska tunnettaisiin sen alku. Olkoon kuinka on, tämä kohta vahvistaa *sielun^[5]* ennaltaolemisen periaatteen ja niin ollen elämien moninaisuuden.

10. *Mutta Johannes Kastajan päivistä tähän päivään asti hyökkätään taivasten valtakuntaa vastaan, ja hyökkääjät tempaavat sen itselleen. Sillä kaikki profeetat ja laki ovat ennustaneet Johannekseen asti, ja jos tahdotte ottaa vastaan: hän on itse Elias, joka on tuleva. Jolla on korvat, se kuulכון. (Matteuksen evankeliumi^[21], XI: 12–15)*

11. Jos Johanneksen evankeliumissa ilmaistu jälleensyntymisen periaatteen voisi paremman puutteessa tulkita puhtaasti mystisessä merkityksessä, samoin ei voi tapahtua tälle Matteuksen evankeliumin kohdalle, joka ei ole kaksiselitteinen: ”*hän on ITSE Elias, joka on tuleva*”. Tässä ei ole mitään kuvainnollista tai vertauskuvallista ilmaisua, vaan se on selvä väite. ”*Johannes Kastajan päivistä tähän päivään asti hyökätään taivasten valtakuntaa vastaan, ja hyökkääjät tempaavat sen itselleen.*” Mitä tarkoittivat nämä sanat, koska Johannes Kastaja eli vielä sillä hetkellä? Jeesus selittää sanoen: ”Jos tahdotte ymmärtää, mitä teille sanon, hän on itse Elias, joka on tuleva”. Mutta Johannes Kastajan ollessa Elias Jeesus viittaa siihen aikaan, jolloin Johannes Kastaja eli Eliaan nimellä. ”*Tähän päivään asti hyökätään taivasten valtakuntaa vastaan, ja hyökkääjät tempaavat sen itselleen*” on toinen viittaus Mooseksen lakien väkivaltaisuu-teen, joka käskee tuhoamaan väärauskoiset, jotta saavutettaisiin Luvattu maa, heprealaisten paratiisi. Tätä vastoin uuden lain mukaan taivaan valtakunnan saavuttaa *hyväntekevyyssyydellä*^[18] ja hellyydellä.

Lisäksi Jeesus jatkaa: ”*Jolla on korvat, se kuulkoon*”. Nämä sanat, jotka Hän toisti niin usein, kertovat selvästi, etteivät kaikki olleet kyvykkäitä ymmärtämään tiettyjä totuuksia.

12. *Ne, jotka ovat sinun kansastasi kuolleet tulevat elämään uudelleen. Ne, jotka ovat kuolleita minun ympärilläni tulevat ylösnousemaan. Herätkää unestanne ja laulakaa Jumalan ylistyslaulua te, jotka tomussa asustatte, sillä kaste joka lankeaa päälleenne on valon kaste, ja koska tulette tuhoamaan maan ja suurten valtakunnan.* (Jesaja^[21], XXVI:19)

13. Tämä Jesajan kohta on myöskin yksiselitteinen: ”*tulevat elämään uudelleen*”. Jos profeetta olisi tarkoittanut puhuttavan hengellisestä elämästä, jos hän olisi halunnut kertoa, että ne, jotka kuolivat, eivät olleet *Hengeltään*^[2] kuolleita, hän olisi sanonut: *elävät vieläkin eikä tulevat elämään uudelleen. Henkeä*^[2] kos-

kien nämä sanat olisivat järjenvastaiset, koska ne merkitsisivät keskeytystä *sielun*^[5] elämässä. *Moraalisen uudestisyntymisen* suhteen nämä sanat merkitsisivät ikuisten rangaistusten kieltämistä, koska ne vahvistavat periaatteen, että *kaikki ne, jotka ovat kuolleita, tulevat elämään uudelleen.*

14. *Mutta kun ihminen on kerran kuollut, kun hänen ruumiinsa, erottuneena hengestään, on loppuunkäytetty, miksi hän muuttuu? Voisiko ihminen kerran kuoltuaan elää uudelleen? Tässä sodassa, jossa olen kaikki elämäni päivät, odotan, koska minun muutokseni saapuu.* (Job^[21], XIV:10,14. Le Maistre de Sacyn käännös.) *Kun ihminen kuolee, hän menettää kaiken voimansa ja hänen aikansa loppuu; missä hän on sen jälkeen? Jos ihminen kuolee, elääkö hän uudestaan? Odotanko kaikkina taisteluni päivinä siihen saakka, jolloin minulle tapahtuu jokin muutos?* (Job^[21], XIV:10,14. Osterwaldin protestanttinen käännös.)

Kun ihminen kuolee, hän elää ikuisesti; maallisen elämäni päivien loputtua minä tulen odottamaan, sillä sinne palaan vielä uudestaan. (Job^[21], XIV:10,14. Kreikkalaisen kirkon käännös.)

15. Periaate elämien moninaisuudesta on selvästi ilmaistu näissä kolmessa versiossa. Ei voi olettaa, että Job olisi halunnut puhua uudestisyntymisestä kasteveden avulla, koska hän ei sitä varmastikaan tuntenut. ”*Voisiko ihminen kerran kuoltuaan elää uudelleen?*” Ajatusmalli siitä, että kuolee kerran ja elää uudestaan, merkitsee elämistä ja kuolemista useaan kertaan. Kreikkalaisen kirkon versio on, jos mahdollista, vieläkin yksiselitteisempi: ”*Maallisen elämäni päivien loputtua odotan, sillä sinne palaan vielä uudestaan*”, eli palaan vielä uudestaan maalliseen elämään. Tämä on yhtä selvää kuin jos joku sanoisi: ”Minä menen ulos talostani, mutta tulen palaamaan sinne.”

”*Tässä sodassa, jossa olen kaikki elämäni päivät, odotan, koska minun muutokseni saapuu.*” Job selvästikin haluaa puhua tais-

telusta, jota hän kesti elämän kurjuuksia vastaan. Hän odottaa muutostaan, toisin sanoen hän alistuu siihen. Kreikkalaisessa versiossa ”*tulen odottamaan*” näyttää soveltuvan enemminkin uuden elämän suhteen: ”*Maallisen elämäni päivien loputtua minä tulen odottamaan, koska sinne palaan vielä uudestaan.*” Job näyttää asettavan itsensä kuolemansa jälkeen ajanjaksoon, joka erottaa yhden elämän toisesta ja kertoo odottavansa siellä paluutaan.

16. Ei ole siis epäilystäkään, että *ylösnousemiseksi* nimitetynä jälleensyntymisen periaate oli eräs juutalaisten perustavaa laatua olevista uskomuksista. Sen vahvistivat Jeesus ja profheet ehdottomalla tavalla. Tästä seuraa, että jälleensyntymisen kieltäminen on yhtä kuin kieltäisi Jeesuksen sanat. Nämä sanat muodostavat jonain päivänä auktoriteetin tässä suhteessa, niin kuin niin monessa muussakin suhteessa, kun niitä mietiskellään ilman ennakkoluuloja.

17. Mutta uskonnollisesta näkökulmasta tätä auktoriteettia tulevat täydentämään filosofisesta näkökulmasta todisteet, jotka ovat seurausta tosiasioiden tarkkailusta. Kun halutaan yltää seurausten aiheuttajaan, jälleensyntyminen näyttäytyy absoluuttisena tarpeena, kuten yhtenä ihmiskunnan luontaisena osana, toisin sanoen luonnonlakina. Se paljastaa itsensä seurauksillaan niin sanotusti materiaalisella tavalla, aivan kuten piilotettu moottori paljastuu liikkeen aiheuttamisella. Ainoastaan se voi kertoa ihmiselle *mistä tulee, minne menee, miksi on maan päällä* ja oikeuttaa kaikki näennäisesti epänormaalit ja epäoikeudenmukaiset asiat, joita elämä tuo esiin.

Ilman periaatetta *sielun*^[5] ennaltaolemisesta sekä elämien moninaisuudesta suurin osa evankeliumin elämänohjeista ovat käsittämättömiä. Sen takia ne ovat antaneet aiheetta hyvin vastakkaisille tulkinnoille. Tämä periaate on avain, jonka täytyy palauttaa niille niiden todellinen tarkoitus.

Perhesiteiden vahvistuminen jälleensyntymisen kautta sekä niiden rikkoontuminen elämän ykseyden kautta

18. Jälleensyntyminen ei tuhoa perhesiteitä, kuten tietyt ihmiset ajattelevat. Ne päinvastoin vahvistuvat ja lujittuvat. Vastakkainen periaate tuhoaa ne.

Henget^[2] muodostavat avaruudessa kiintymyksensä, sympatiansa ja taipumustensa samankaltaisuuden mukaan ryhmiä tai perheitä. Nämä *Henget*^[2], jotka ovat onnellisia ollessaan yhdessä, etsiytyvät toistensa seuraan. *Ruumiillistuminen*^[17] ei erota heitä kuin hetkellisesti, sillä palattuaan ruumiillisesta elämästä he tulevat tapaamaan uudestaan, kuten ystävät tapaavat toisensa matkan jälkeen. Usein he jopa seuraavat toisiaan ruumiilliseen elämään, jossa kokoontuvat samaan perheeseen tai samaan lähipiiriin työskennellen yhdessä yhteisen kehityksen eteen. Jos yhdet ovat *ruumiillistuneina*^[17] ja toiset eivät, eivät he sen takia ole vähemmän yhtyneitä ajatustensa kautta.

Ne, jotka eivät elä sillä hetkellä ruumiillista elämää, suojelevat niitä, jotka ovat ruumiillisen kehonsa vankeja. Pisimmälle kehittyneet pyrkivät auttamaan vähemmän kehittyneitä edistymään enemmän. Jokaisen ruumiillisen elämän jälkeen he ovat ottaneet yhden askeleen eteenpäin matkalla täydellisyyteen. Joka kerta vähemmän ja vähemmän sitoutuneina materiaan heidän kiintymyksensä on vieläkin elävämpi, koska se on puhdistuneempi ja koska sitä ei enää häiritse itsekkyyys taikka paheiden pilvet. He voivat siis näin kulkea läpi lukemattomia ruumiillisia elämiä ilman, että siitä olisi minkäänlaista haittaa heidän molemminpuoliselle kiintymykselleen.

Tällä kiintymyksellä tarkoitetaan tietenkin *sielun*^[5] todellista kiintymystä toiseen. Se on ainoa, joka kestää ruumiin tuhoutumi-

sen ylitse, koska olennoilla, jotka eivät kiinny toisiinsa tunteitensa kautta täällä maan päällä, ei ole mitään syytä etsiä toisiaan *Henkien maailmassa*^[4]. Ei ole muuta pysyvää kiintymystä kuin henkinen kiintymys. Ruumiilliset himot ja kiintymykset sammuvat samalla, kun niitä aiheuttava tekijä lakkaa olemasta. Tätä materiaalista syytä kiintymykseen ei ole enää *Henkien maailmassa*^[4], kun taas *sielu*^[5] on olemassa ikuisesti. Mitä tulee niihin, jotka ovat yhtyneinä keskenään pelkästään intressiensä vuoksi, he eivät todellisuudessa ole mitään toisilleen. Kuolema erottaa heitä niin maan päällä kuin taivaassa.

19. Yhteys ja kiintymys, jotka esiintyvät sukulaisten keskuudessa, ovat osoituksia aikaisemmasta myötätunnosta, joka lähensi heitä toisiinsa. Tämän vuoksi sanotaan henkilöstä, jonka luonteenpiirteet, maut ja taipumukset eivät ole lainkaan samankaltaisia hänen läheistensä kanssa, että hän ei ole samasta perheestä. Näin sanoessa tuo julki suuremman totuuden kuin uskookaan. Jumala sallii perheisiin epäsympaattisten tai vieraiden *Henkien*^[2] *ruumiillistumiset*^[17] kaksinaisen tarkoituksen vuoksi: se on koetus yksille ja mahdollisuus kehitykseen toisille. Lisäksi pahat kehittyvät vähä vähältä kontaktissa hyvien kanssa ja heiltä saamansa huolenpidon kautta. Niiden luonteenpiirteet laantuvat, tavat puhdistuvat ja antipatiat lakkaavat olemasta. Juuri näin vakiintuu eri kategorioiden *Henkien*^[2] yhteen sulautuminen, kuten tapahtuu maan eri kansojen ja rotujen välillä.

20. Pelko määrittelemättömistä sukulaissuhteista, joka on jälleensyntymisen seuraus, on itsekäs pelko, joka todistaa, että ei tunne riittävän suurta rakkautta kohdistaakseen sen suureen ihmismäärään. Rakastaako isä, jolla on monta lasta, lapsiaan vähemmän kuin jos hänellä olisi vain yksi lapsi? Itsekkäät voivat kuitenkin rauhoittua, koska tämä pelko on perusteeton. Siitä, että ihmisellä on ollut kymmenen *ruumiillistumista*^[17], ei seuraa, että hän kohtaa *Henkien maailmassa*^[4] kymmenen isää, kymmenen äitiä, kymmenen vaimoa ja vastaavan lukumäärän

suhteessa lapsia ja sukulaisia. Hän ei tule siellä aina uudelleen kohtaamaan muita kuin samat kiintymyksensä kohteet, jotka liittyivät häneen maan päällä, joko eri ominaisuudessa tai ehkä samalla tavoin.

21. Nähkäämme nyt seuraukset jälleensyntymisen kieltävästä opista. Tämä oppi kumoaa väistämättömästi *sielun*^[5] ennaltaolemisen. *Sielut*^[5] on luotu samaan aikaan kuin ruumis, eikä niiden välillä ole minkäänlaista aikaisempaa sidettä. Ne ovat täysin tuntemattomia toisilleen. Isä on täysin tuntematon pojalleen. Näin ollen sukulaisuus on rajoitettu ainoastaan ruumiilliseen suhteeseen, ilman minkäänlaista henkistä sidettä. Ei ole siis mitään syytä ylpeillä sillä, että on omannut niitä tai näitä maineikkaita esi-isiä. Jälleensyntymisen opin mukaan esi-isät ja jälkeläiset ovat voineet tuntea toisensa, elää toistensa kanssa yhdessä, rakastaa toisiaan ja he ovat voineet kokoontua yhteen myöhemmin lujittaakseen sympatian siteitensä.

22. Edellä mainittu koskee mennyttä. Mitä tulevaisuuteen tulee, niin erään perustavan uskonkappaleen mukaan, joka johtuu jälleensyntymisen kieltävästä ajattelutavasta, sielujen^[5] kohtalo on peruuttamattomasti määrätty yhden ainoan elämän jälkeen. Kohtalon lopullinen vahvistaminen edellyttää kaiken kehityksen lakkaamista, koska jos on jotain kehitystä, ei voi samalla olla lopullista kohtaloa. Sen mukaan, ovatko sielut^[5] eläneet hyvin vai huonosti, ne menevät välittömästi autuaitten asuinsijoille tai ikuiseen helvettiin; *näin ollen ne ovat välittömästi erotettuja ikuisiksi ajoiksi ja ilman toivoa koskaan enää lähestyä toisiaan*. Tällöin isät, äidit ja lapset, aviomiehet ja vaimot, veljet ja siskot sekä ystävät eivät ole koskaan varmoja jälleennäkemisestä. Tämä on kaikista absoluuttisin perheen siteiden rikkoutuminen.

Jälleensyntymisen ja siitä seuraavan kehityksen myötä kaikki ne, jotka ovat toisiaan rakastaneet, tulevat tapaamaan toisensa maan päällä ja avaruudessa ja liikkuvat yhdessä saapuakseen

Jumalan luo. Ne, jotka tekevät virheitä taipaleellaan, hidastuttavat kehitystään ja onnellisuuttaan. Mutta kaikki toivo ei ole menetetty, koska heitä auttavat, rohkaisevat ja kannattavat ne, jotka heitä rakastavat ja he tulevat eräänä päivänä pääsemään pois ahdingosta, johon ovat joutuneet. Jälleensyntymisen myötä, tunnesiteiden lujittumisen kautta on olemassa jatkuva yhteenkuuluvuus *ruumiillistuneiden*^[17] ja *Henkien maailmassa*^[4] elävien välillä.

23. Yhteenvetona voisi sanoa, että ihmisellä on neljä vaihtoehtoa haudan jälkeiselle tulevaisuudelleen:

ensimmäiseksi: olemattomuus materialistisen opin mukaisesti;

toiseksi: suureen kaikkeuteen absorboituminen panteismin mukaisesti;

kolmanneksi: yksilöllisyys, jonka kohtalo määräytyy lopullisesti kirkon opettaman mallin mukaan;

neljänneksi: yksilöllisyys jatkuvan kehityksen kanssa *spiritistisen opin*^[1] mukaisesti.

Kahden ensimmäisen mukaan perhesiteet katkeavat kuoleman jälkeen eikä minkäänlaista toivoa jälleenkohtamisesta ole. Kolmannen mukaan on mahdollista nähdä uudelleen, jos vain on samassa paikassa ja tämä paikka voi olla niin helveti kuin paratiisikin. Elämän moninaisuuksien neljännessä ajatusmallissa, joka on erottamaton asteittaisesta kehityksestä, on varmuus suhteiden jatkumisesta niiden välillä, jotka ovat rakastaneet toisiaan ja tämä on se, joka muodostaa todellisen perheen.

Henkien opetukset: Ruumiillistumisen raja

24. *Mitkä ovat ruumiillistumisen*^[17] *rajat?*

Ruumiillistumisella^[17] ei ole varsinaisesti tarkasti määritettyjä rajoja, jos sitä tarkastellaan päällysteen suhteen, jonka *Hengen*^[2] ruumiillinen keho muodostaa ja otetaan huomioon, että tämän päällysteen materiaalisuus vähenee sitä mukaa, kun *Henki*^[2] puhdistuu. Tietyissä maata kehittyneemmissä maailmoissa ruumiillinen keho on jo vähemmän tiivis, kevyempi ja vähemmän karkeajakoinen ja sen seurauksena vähemmän altis vaikeuksille. Korkeammalla tasolla ruumiillinen keho on läpikuultava ja lähes *fluidimainen*^[10]. Taso tasolta se muuttuu ei-materiaaliseksi ja lopulta sekoittuu *perispiritin*^[5] kanssa. Sen maailman mukaisesti, johon *Henki*^[2] on kutsuttu elämään, se hankkii sen maailman luonteeseen soveltuvan materiaalisen päällysteen.

Jopa *perispirit*^[5] kokee jatkuvia muunnoksia. Se muuttuu yhä enemmän ja enemmän hienojakoisemmaksi, kunnes saavuttaa täydellisen puhdistumisen, joka muodostaa puhtaat *Henget*^[2]. Jos erityiset maailmat ovat määrättyjä asemapaikoiksi erittäin kehittyneille *Hengille*^[2], ne eivät ole siellä sidoksissa kuten alemmissa maailmoissa. Vapautunut olotila sallii niiden siirtyä kaikkialle tärkeisiin tehtäviin, jotka niille on uskottu.

Jos käsitellään *ruumiillistumista*^[17] materiaalisesta näkökulmasta, sellaisena kuin se tapahtuu maan päällä, voidaan sanoa, että se rajoittuu alempiin maailmoihin. Näin ollen vapautumisen nopeus riippuu *Hengestä*^[2] itsestään, kun se ponnistelee itsensä puhdistamiseksi.

Täytyy ottaa huomioon myöskin se, että ruumiillisten elämien välisenä aikana *Hengen*^[2] tila on suhteessa sen maailman luonteeseen, johon se liittyy saavuttamansa kehityksen tason mukaisesti. Näin ruumiillisten elämiensä välisenä aikana *Henki*^[2] on vaihtelevasti onnellinen, vapaa ja valaistunut sen mukaisesti, onko se enemmän tai vähemmän vapautunut materiasta. (Pyhä Louis, Pariisi, 1859.)

Ruumiillistumisen tarve

25. *Onko ruumiillistuminen^[17] rangaistus ja ovatko ainoastaan syyllistyneet Henget^[2] siihen pakotettuja?*

Henkien^[2] ruumiillisen elämän läpikäyminen on välttämätöntä, jotta ne voivat materiaalisen toiminnan avulla täyttää ne suunnitelmat, joiden toteuttamisen Jumala heille uskoi. Se on välttämätöntä Hengille^[2] itselleen, koska ponnistelu, johon ne ovat pakotettuja, on avuksi älykkyyden kehittymisessä. Jumalan, joka on yli kaiken oikeudenmukainen, täytyy kohdella kaikkia lapsiaan samalla tavalla ja sen takia Hän antaa kaikille saman lähtöpisteen, saman kyvykkyyden, samat velvollisuudet täytettäväksi ja saman vapauden toimia. Mikä tahansa etuoikeus olisi merkki suosittuimmuudesta ja suosittuimmuus olisi epäoikeudenmukaisuutta. Ruumiillistuminen^[17] ei ole kuitenkaan kaikille Hengille^[2] muuta kuin väliaikainen tila. Se on tehtävä, johon Jumala pakottaa Henget^[2] niiden elämän alkaessa, kuin ensimmäisenä käyttökokeena siitä, mitä ne tekevät valinnanvapaudellaan. Ne, jotka suorittavat tämän tehtävän huolellisesti, ylittävät nopeasti ja tuskattomammin kehityksensä alkeistasot ja nauttivat nopeammin työnsä hedelmistä. Ne, jotka päinvastoin käyttävät huonosti Jumalan sallimaa vapautta, hidastuttavat edistymistään. Näin ne voivat pitkittää omalla jääräpäisyydellään loputtomasti jälleensyntymisensä tarvetta ja silloin ruumiillistuminen^[17] muuttuu rangaistukseksi. (Pyhä Louis, Pariisi, 1859.)

26. *Huomautus* – Kansanomainen vertailu auttaa ymmärtämään paremmin tämän eron. Opiskelija ei saavuta oppiarvoa tieteessä muuten kuin kuljettuaan läpi sarjan siihen johtavia koululuokkia. Nämä luokat, mikä tahansa onkaan niiden vaatima työ, ovat keino saavuttaa päämäärä eivätkä rangaistus. Ahkera opiskelija lyhentää taipaleitaan ja kohtaa siinä vähemmän piikkejä. Toisin käy niille, joiden huolimattomuus ja laiskuus pakottavat käy-

mään tiettyjä luokkia uudestaan läpi. Luokassa työskentely ei ole rangaistus, vaan velvollisuus aloittaa uudestaan sama työ.

Näin tapahtuu ihmiselle maan päällä. Villi-ihmisen *Hengelle*^[2], joka on jokseenkin henkisen elämän alkutaipaleella, *ruumiillistuminen*^[17] on keino kehittää älykkyytään. Valistuneelle ihmiselle, jonka moraalikäsitelmä on laajasti kehittynyt ja joka on pakotettu läpikäymään uudelleen tuskaa täynnä olevat ruumiillisen elämän vaiheet sen sijaan, että olisi voinut jo saavuttaa päämääränsä, se on rangaistus, koska on tarpeen pitkittää olemistaan alemmissa ja onnettomissa maailmoissa. Se, joka päinvastoin ponnistelee aktiivisesti moraalisen edistykseensä eteen, ei ainoastaan voi lyhentää materiaalista *ruumiillistumisesta*^[17], vaan myös ylittää yhdellä kertaa välietapit, jotka erottavat sen ylemmistä maailmoista.

Eivätkö *Henget*^[2] voisi syntyä samaan maailmaan ainoastaan yhden kerran ja suorittaa erilaiset elämänsä erilaisissa maailmoissa? Tämä mielipide olisi hyväksyttävä ainoastaan, jos kaikki ihmiset olisivat maan päällä samalla älyllisellä ja moraalillisella tasolla. Heidän välisensä erot, villi-ihmisestä sivistyneeseen ihmiseen, näyttäivät tasot, joita heidät on kutsuttu ylittämään. *Ruumiillistumisella*^[17] täytyy muutenkin olla tarpeellinen päämäärä. Mikä olisikaan varhaisessa vaiheessa kuolevien lasten lyhytaikaisten *ruumiillistumien*^[17] tarkoitus? He olisivat kärsineet ilman hyötyä itselleen ja muille. Jumala, jonka kaikki lait ovat äärimmäisen viisaita, ei tee mitään tarpeetonta. Jälleensyntymällä samaan maailmaan Hän halusi, että samat *Henget*^[2] ovat uudestaan kontaktissa ja niillä olisi tilaisuus korjata molemminpuoliset virheensä. Mitä tulee heidän aikaisempiin suhteisiinsa, Hän halusi toisaalta asettaa perhesiteet henkisellemme perustalle ja perustaa solidaarisuuden, veljellisyyden ja yhdenvertaisuuden periaatteet luonnonlakiin.

Allan Kardecin opin ystävät ry on jakanut tämän pdf-kirjan tekijänoikeuksien haltijan luvalla.

LUKU V

Autuaita ovat murheelliset

Murheiden oikeudenmukaisuus – Nykyiset murheiden syyt – Aikaisemmat murheiden syyt – Menneisyyden unohtaminen – Syyt alistuneisuuteen – Itsemurha ja hulluus – Henkien opetukset: Kärsiä oikein ja väärin – Vaikeudet ja lääke niihin – Onni ei ole tässä maailmassa – Rakkaiden ihmisten menetys. Ennenaikaiset kuolemat – Jos olisi ollut hyväntahtoinen ihminen, niin olisi kuollut – Vapaaehtoiset piinat – Todellinen epäonni – Melankolia – Vapaaehtoiset koetukset – Todellinen katumushihna – Täytyykö asettaa loppu lähimmäisen koetuksille? – Onko sallittua lyhentää sairaan elämää, jos ei ole toiveita paranemisesta? – Oman elämänsä uhraaminen – Lähimmäisen eteen koettujen kärsimysten hyöty

1. Autuaita ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen. Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan. Autuaita ovat ne, joita vanhurskauden tähden vainotaan, sillä heidän on taivasten valtakunta. (Matteuksen evankeliumi^[21], V:4, 6,10)

2. Autuaita olette te köyhät, sillä teidän on Jumalan valtakunta, Autuaita te, jotka nyt isoatte, sillä teidät ravitaan. Autuaita te, jotka nyt itkette, sillä te saatte nauraa! (Luukkaan evankeliumi^[21], VI:20–21)

Mutta voi teitä, te rikkaat, sillä te olette jo saaneet lohdutuksenne! Voi teitä, jotka nyt olette kylläiset, sillä teidän on oleva nälkä! Voi teitä, jotka nyt nauratte, sillä te saatte murehtia ja itkeä! (Luukkaan evankeliumi^[21], VI: 24–25)

Murheiden oikeudenmukaisuus

3. Korvaukset, joita Jeesus lupaa maan murheellisille, eivät voi tapahtua kuin tulevassa elämässä. Ilman varmuutta tulevaisuudesta nämä elämänohjeet olisivat järjenvastaisia, enemmänkin, ne olisivat houkutin. Tästä varmuudesta huolimatta ei juuri ymmärretä, miksi täytyy kärsiä ollakseen onnellinen. Sanotaan, jotta olisi enemmän meriittiä. Mutta siinä tapauksessa kysytään, miksi toiset kärsivät enemmän kuin toiset? Miksi toiset syntyvät kurjuuteen ja toiset yltäkylläisyyteen ilman, että olisivat mitään tehneet oikeuttaakseen tämän aseman? Miksi toisille ei mikään onnistu ja toisille kaikki näyttää hymyilevän? Mutta se, mitä on vielä vaikeampi ymmärtää, on nähdä kurjuudet ja rikkauudet jaettuna niin epätasaisesti hyvien ja pahojen kesken. Hyveellisten ihmisten nähdään kärsivän, samalla kun paheelliset ihmiset vaurastuvat heidän vierellään. Usko tulevaisuuteen voi lohduttaa ja saa malttamaan mielensä, mutta se ei selitä näitä säännöttömyyksiä, jotka näyttävät olevan ristiriidassa Jumalan oikeudenmukaisuuden kanssa.

Kuitenkin siitä hetkestä kun myöntää Jumalan, häntä ei voi mieltää ilman täydellisyyksien äärettömyyttä: hänellä täytyy olla kaikki valta, kaikki oikeudenmukaisuus ja kaikki hyvyys, joita ilman Hän ei olisi Jumala. Jos Jumala on ylitse kaiken hyvä ja oikeudenmukainen, Hän ei voi menetellä oikukkaasti

eikä puolueellisesti. *Elämän vaikeuksilla on siis syy ja koska Jumala on oikeudenmukainen, tämän syyn täytyy olla oikeudenmukainen.* Tämä on se, mistä jokaisen täytyy tulla hyvin vakuuttuneeksi. Jumala asetti ihmiset tämän elämän vaikeuksien syyn tuntemisen tielle Jeesuksen opetusten kautta ja tänään Hän katsoo ihmiset riittävän kypsiksi ymmärtämään sen ja paljastaa sen heille kokonaan *spiritismin*^[1] kautta, toisin sanoen *Henkien*^[2] äänen kautta.

Nykyiset murheiden syyt

4. Elämän vaikeuksia on kahta tyyppiä, tai niillä on kaksi hyvin erityyppistä alkuperää, jotka on tarpeen erottaa. Toisten syyt ovat nykyisessä elämässä ja toisten syyt ovat tämän elämän ulkopuolella.

Palatessa ajassa taaksepäin maallisten vaikeuksien alkuperään tunnistetaan, että monet niistä ovat luonnollista seurausta niistä kärsivien ihmisten omista luonteenpiirteistä ja käytöksestä.

Kuinka monet ihmiset kaatuvatkaan omiin virheisiinsä! Kuinka monet ovat oman lyhytnäköisyytensä, ylpeytensä ja kunnianhimonsa uhreja!

Kuinka monet ovat menneet perikatoon järjestyksen, sinnikkyuden puutteen ja pahan käytöksensä vuoksi ja koska eivät olleet rajoittaneet halujaan!

Kuinka monta onnetonta liittoa, koska ne ovat laskelmoituja oman edun tai turhamaisuuden vuoksi ja joiden suhteen sydän ei omaa mitään!

Kuinka monta riitaa ja ikävää kärhämää olisi voitu välttää enemmän kohtuullisuudella ja vähemmällä herkkänahkaisuudella.

Kuinka monet sairaudet ja vammaisuudet ovat seurausta kohtuuttomuudesta ja kaikenlaisista liiallisuuksista.

Kuinka monet vanhemmat ovat surullisia lastensa vuoksi, koska eivät taistelleet jo alussa näiden pahoja taipumuksia vastaan!

Välinpitämättömyyttään tai heikkouttaan he jättivät lapsissaan kehittymään ylpeyden, itsekkyyden ja typerän turhamaisuuden, jotka kovettavat heidän sydämensä. Sitten myöhemmin korjattaessaan sitä, mitä kylvivät, he hämmästyvät ja ahdistuvat lastensa kunnioituksen puutteesta ja kiittämättömyydestä.

Kuulustelkoon kylmästi omaatuntoaan kaikki ne, joiden sydäntä ovat koskettaneet elämän vaikeudet ja pettymykset. Palatkoon he vähä vähältä ajassa taaksepäin kohti vaikeuksiensa alkuperää ja he tulevat huomaamaan, että voisivat useimmiten sanoa: *Jos olisin tai en olisi sitä tehnyt, en nyt olisi tässä tilanteessa.*

Ketä siis voi syyttää kaikista murheistaan, jollei itseään? Ihminen on näin ollen suurimmassa osassa tapauksista omien onnettomuuksiensa seppä. Mutta sen sijaan että ihminen tunnustaisi sen, hän pitää yksinkertaisempaan ja vähemmän turhamaisuuttaan nöyryyttävänä syyttää siitä tuuriaan, kaitselmusta, epäsuotuisaa onnea, syntymistään onnettomien tähtien alle, vaikka hänen onnettomat tähtensä ovat hänen omassa välinpitämättömyydessään.

Tämän luonteiset vaikeudet muodostavat varmastikin huomattavan osuuden elämän hankaluuksista. Ihminen välttää ne, kun hän ponnistelee moraalisen kehityksensä eteen yhtä paljon kuin älyllisen kehityksensä eteen.

5. Ihmisten laki yltää tiettyihin virheisiin ja rankaisee niistä. Syytetty voi siis sanoa, että kärsii tekonsa seurauksista. Mutta ihmisten laki ei saavuta eikä voi saavuttaa kaikkia rikkeitä. Se yltää erityisesti niihin rikkeisiin, jotka vahingoittavat yhteiskuntaa, eikä niihin, jotka vahingoittavat ainoastaan rikkeen tekijää. Mutta Jumala tahtoo kaikkien olentojensa kehittyvän. Sen vuoksi hän ei jätä rankaisematta minkäänlaista poikkeamaa kaidalta tieltä. Ei ole yhtään virhettä tai lainrikkomusta, ei pienin-

täkään, jolla ei olisi pakotettuja, väistämättömiä ja enemmän tai vähemmän surullisia seurauksia. Tästä seuraa, että niin pienissä kuin suurissakin asioissa ihmistä on aina rankaistu siitä, mihin hän on syylistynyt. Kärsimykset, jotka ovat siitä seurauksena, ovat hänelle varoitus siitä, että hän on tehnyt väärin. Ne antavat hänelle kokemusta ja auttavat häntä tuntemaan hyvän ja pahan eron ja tarpeen tulla paremmaksi välttääkseen tulevaisuudessa sen, mikä hänelle oli murheidensa alkulähde. Ilman tätä hänellä ei olisi minkäänlaista motiivia korjata tapojaan ja rankaitsemattomuuteen luottaen hän viivästyttäisi kehitystään ja näin ollen tulevaa onnellisuuttaan.

Mutta kokemus tulee joskus hieman myöhään. Kun elämä on tuhlattu ja häiriintynyt, voimat ehtyneet ja kun vaivaan ei enää ole lääkettä, silloin ihminen tulee sanomaan: ”Jos elämäni alussa olisin tiennyt sen, mitä tiedän tänään, kuinka monta virhettä olisin välttänyt! *Jos minun pitäisi aloittaa uudestaan*, tekisin kaiken eri tavalla, mutta enää ei ole aikaa siihen!” Kuten laiska työmies sanoo ”Menetin työpäiväni”, myöskin hän sanoo itselleen ”Menetin elämäni.” Mutta kuten työmiehelle aurinko nousee seuraavana päivänä ja uusi työpäivä sallii hänen korjata menettämänsä ajan, myös hänelle kuoleman yön jälkeen tulee loistamaan uuden elämän aurinko ja hän voi käyttää hyväkseen menneisyyden kokemuksia ja hyviä päätöksiään tulevaisuutensa hyväksi.

Aikaisemmat murheiden syyt

6. Mutta jos on olemassa vaikeuksia, joiden alkusyy tässä elämässä on ihminen, niin on olemassa myös vaikeuksia, joille ainakin näennäisesti ihminen on kokonaan vieras ja jotka näyttävät koskettavan ihmistä kohtalon oikusta. Sellainen vaikeus on esimerkiksi läheisten ihmisten ja perheenjäsenten menetys. Sellaisia ovat myös onnettomuudet, joita ei minkäänlainen kau-

konäköisyys voisi estää. Ne, jotka tapahtuvat kaikesta huolellisuudesta huolimatta: luonnonmullistukset ja synnynäiset sairaudet, etenkin ne, jotka ottavat onnettomilta mahdollisuuden tienata elantonsa työllensä, kuten epämuodostumat, vajaaälyisyys, jne.

Ne, jotka syntyvät tällaisissa olosuhteissa, eivät varmasti ole tehneet mitään tässä elämässä ansaitakseen ilman korvausta niin surullista kohtaloa, jota he eivät pystyneet välttämään, jota he eivät kykene itse muuttamaan ja joka asettaa heidät julksen säälin armoille. Miksi on siis niin onnettomia olentoja, kun heidän rinnallaan saman katon alla on samassa perheessä toisia, jotka ovat joka suhteessa hyväosaisia?

Mitä sanoa lapsista, jotka kuolevat varhaisessa iässä ja jotka eivät koe elämässä muuta kuin kärsimystä? Ne ovat ongelmia, joita ei vielä mikään filosofia ole pystynyt ratkaisemaan, poikkeavuuksia, joita ei mikään uskonto ole voinut perustella. Ne olisivat vastakohtia Jumalan hyvyydelle, oikeudenmukaisuudelle ja kaitselmukselle siinä olettamuksessa, että *sielu*^[51] olisi luotu samalla hetkellä kuin ruumis ja että sen kohtalo olisi peruuttamattomasti määrätty muutamien maanpäällä oleskeltujen hetkien jälkeen. Mitä ovat tehneet nämä *sielut*^[51], jotka ovat juuri tulleet Luojan käsistä, kärsiäkseen niin paljon tämän maailman kurjuutta ja ansaitakseen tulevaisuudessa jonkinlaisen hyvityksen tai rangaistuksen, kun eivät ole voineet tehdä pahaa eivätkä hyvää?

Kuitenkin selviön *jokaisella seurauksella on syy* mukaisesti nämä kurjuudet ovat seurauksia, joilla täytyy olla syy ja siitä hetkestä lähtien kun myöntää Jumalan oikeudenmukaiseksi, tämän syyn täytyy olla oikeudenmukainen. Kuitenkin syy edeltää aina seurausta ja koska syy ei ole nykyisessä elämässä, sen täytyy olla aikaisemmassa elämässä, toisin sanoen kuulua edeltävään elämään. Toisaalta Jumala ei voi rankaista tehtyjä hyviä tekoja eikä tekemättömiä pahoja tekoja. Jos meitä

rangaistaan, niin näin on, koska olemme tehneet pahaa. Jos emme ole tehneet pahaa tässä elämässä, niin olemme tehneet sitä toisessa elämässä. Se on valinta kahden mahdollisuuden välillä, jota on mahdotonta paeta ja jossa logiikka sanoo, millä puolella Jumalan oikeudenmukaisuus on.

Ihmistä ei siis aina ole kokonaan rankaistu nykyisessä elämässään, mutta hän ei koskaan pääse karkuun rikkeittensä seurauksia. Pahan hyvinvointi on vain hetkellistä ja jos ihminen ei hyvitä pahoja tekojaan tänään, hän tulee hyvittämään ne huomenna. Sitä vastoin hän, joka kärsii, on hyvittämässä menneisyyttään. Vastoinkäymisellä, joka ensi silmäyksellä näyttää ansaitsemattomalta, on siis syynsä olla olemassa ja se joka kärsii, voi aina sanoa: ”Anna minulle anteeksi Herrani, koska olen tehnyt syntiä.”

7. Kärsimykset aikaisempien kuten nykyistenkin rikkeiden vuoksi ovat usein luonnollinen seuraus tehdylle virheelle. Toisin sanoen samanarvoisesti jaetun ja tinkimättömän oikeudenmukaisuuden kautta ihminen tulee kärsimään siitä, mitä on laittanut muut kärsimään. Jos hän on ollut kova ja epäinhimillinen, hän voi vuorollaan tulla kohdelluksi kovasti ja epäinhimillisesti. Jos hän on ollut ylpeä, niin hän voi syntyä nöyryyttäviin olosuhteisiin. Jos hän on ollut kitsas, itsekäs tai käyttänyt huonosti omaisuuttaan, hän voi joutua kärsimään puutetta välttämättömästi. Jos hän on ollut huono lapsi, hän voi joutua kärsimään omista lapsistaan, jne.

Näin elämien moninaisuuden kautta ja sen kautta, että maa on määrätty hyvitysten paikaksi, selittyvät poikkeavuudet, jotka näyttävät onnellisuuden ja kurjuuden jaon hyvien ja pahojen kesken tässä maailmassa. Tämä poikkeavuus ei ole olemassa muuten kuin näennäisesti, koska sitä tarkastellaan ainoastaan nykyhetken näkökulmasta. Mutta jos noustaan ajatusten kautta omaksumaan ruumiillisten elämien sarja, niin nähdään, että kukin vastaanottaa sen osan minkä ansaitsee, ottamatta huo-

mioon, mitä hänelle on annettu *Henkien maailmassa*^[4] ja että Jumalan oikeudenmukaisuus ei koskaan ole keskeytynyt.

Ihmisen ei pidä koskaan unohtaa sitä, että hän on alemmassa maailmassa, jossa hän pysyy vain epätäydellisyytensä vuoksi. Ponnistellessaan kehittymisensä eteen hänen täytyy sanoa itselleen, että kutakin hankaluutta ei tapahtuisi, jos hän olisi edistyneemmässä maailmassa ja että hänestä itsestään riippuu, palaako hän enää tähän maailmaan.

8. Elämän koettelemukset ovat voineet tulla määrättyiksi paatuneille *Hengille*^[2] tai hyvin tietämättömille *Hengille*^[2], jotka ovat kykenemättömiä tekemään valintansa asiantuntevasti, mutta *katuvat Henget*^[2], jotka haluavat korjata tekemänsä virheen ja yrittävät toimia paremmin, ovat vapaasti valinneet ja hyväksyneet ne. Katuva on se, joka tehtyään huonosti tehtävänsä pyytää sen uudestaan aloittamista, jotta ei menettäisi työnsä aikaansaamaa hyötyä. Nämä koettelemukset ovat siis samanaikaisesti hyvityksiä menneisyyden puolesta, joka heitä rankaisee ja koetuksia tulevaisuudelle, johon he valmistautuvat. Kiitämme Jumalaa, joka sallii hyvydessään ihmiselle kyvyn virheidensä korjaamiseen eikä tuomitse peruuttamattomasti ensimmäisen virheen perusteella.

9. Ei kuitenkaan olisi tarpeen uskoa, että kaikki tässä maailmassa kestetty kärsimys välttämättä olisi merkki määrätystä rikkeestä. Kärsimykset ovat usein yksinkertaisia *Hengen*^[2] valitsemia koetuksia saattaakseen puhdistumisensa loppuun asti ja kiirehtiäkseen edistymistään. Näin ollen hyvitys on aina koetus, mutta koetus ei aina välttämättä ole hyvitys. Mutta koetukset ja hyvitykset ovat aina merkkejä suhteellisesta alemmuudesta, koska sillä, mikä on täydellistä, ei ole enää tarvetta tulla todistetuksi. *Henki*^[2] on siis jo voinut saavuttaa tietyn kehityksen tason, mutta halutessaan kehittyä lisää se anoo missiota, jotain tehtävää suoritettavakseen, josta se tulee hyvitettyksi sen mukaisesti, kuinka raskas tehtävä on ollut ja jos sen käy voitokkaasti läpi. Tällaisia

ovat erityisimmin nämä ihmiset, joilla on luonnostaan hyvät vaistot, ylevä *sielu*^[5], jalot synnynnäiset tuntemukset ja jotka eivät näytä tuoneen mitään pahaa aikaisemmasta elämästään. He kestävät kristillisellä alistuvaisuudellaan kaikkein suurimmat tuskat pyytäen Jumalalta, että kestäisivät ne mukisematta. Sitä vastoin hyvityksinä voidaan pitää murheita, jotka yllyttävät valitukseen ja kannustavat ihmistä kapinoimaan Jumalaa vastaan.

Kärsimys, joka ei yllytä valitukseen, voi epäilemättä olla hyvyitys, mutta se on merkki siitä, että se oli pikemminkin vapaaehtoisesti valittu kuin määrätty hyvitys ja todiste vahvasta päätöksestä, joka on kehityksen merkki.

10. *Henget*^[2] eivät voi pyrkiä täydelliseen onnellisuuteen ennen kuin täysin puhdistuneina. Jokainen tahra heissä estää pääsyn onnellisiin maailmoihin. Sellaisia ovat laivamatkustajat, joilla on rutto ja joille pääsy kaupunkiin on kielletty siihen asti kunnes he ovat puhdistuneita. *Henget*^[2] riisuuntuvat vähitellen epätäydellisyyksistään useiden ruumiillisten elämiensä aikana. Elämän koetukset nopeuttavat tätä puhdistumista silloin kun ne ovat hyvin kestäettyjä. Hyvityksinä ne pyyhkivät pois rikkeitä ja puhdistavat. Koetukset ovat lääke, joka puhdistaa haavan ja parantaa sairaan. Mitä vakavampi paha on, sitä ponnekkaampi lääkkeen täytyy olla. Siis sen, joka kärsii paljon, täytyy ajatella, että hänellä on paljon hyvitetävänään ja hänen täytyy iloita siitä, että tulee pian parantuneeksi. Hänen itsensä tehtävänä on omalla alistuvaisuudellaan muuntaa tämä kärsimys hyödylliseksi ja olla menettämättä sen hyötyä valituksilla, koska muutoin hänen täytyy aloittaa alusta.

Menneisyyden unohtaminen

11. On turhaa väittää unohtamisen olevan este siinä, ettei voisi käyttää hyväkseen aikaisempien elämien kokemuksia. Jos Jumala on katsonut aiheelliseksi vetää verhon menneisyyden

ylle, niin näin on, koska sen täytyy olla hyödyksi. Itse asiassa muistamisella olisi merkittäviä varjopuolia: se voisi tietyissä tapauksissa häväistä meitä hyvinkin paljon tai yllyttää ylpeytämme ja sen vuoksi jopa jarruttaa valinnanvapauttamme. Joka tapauksessa se toisi väistämättä häiriötä sosiaalisiin suhteisiin.

Henki^[2] syntyy uudelleen usein samaan ympäristöön, jossa eli aikaisemmin ja sillä on suhteita samoihin ihmisiin korjatakseen sen pahan, mitä teki heille aikaisemmin. Jos se tunnistaitsi ne, joita vihasi, sen viha ehkä heräisi eloon. Joka tapauksessa se tulisi nöyryytetyksi niiden edessä, joita oli loukannut.

Jotta tulisimme paremmiksi, Jumala on antanut meille ainoastaan sen, mikä on meille tarpeen ja riittävästi: omantunnon äänen ja vaistonvaraiset taipumuksemme. Hän ottaa meiltä pois sen, mikä voisi meitä vahingoittaa.

Syntyessään ihminen tuo mukanaan sen, mitä on saavuttanut. Hän syntyy sellaisena, jollaiseksi on itsensä muokannut. Jokainen elämä on hänelle uusi lähtöpointti. Hänelle ei ole paljoa merkitystä sillä, mitä hän on jo ollut. Häntä on rankaistu, koska hän oli tehnyt pahaa ja hänen nykyiset pahat taipumuksensa ovat merkki siitä, mitä hänessä on vielä korjattavaa. Siihen hänen täytyy keskittää kaikki huomionsa, koska siitä, mikä on jo kokonaan korjaantunut, ei ole hänessä enää mitään jälkeä. Hänen tekemänsä hyvät päätökset ovat omantunnon ääni, joka varoittaa häntä hyvästä ja pahasta ja joka antaa voimaa vastustaa pahoja houkutuksia.

Tämä unohtaminen ei tapahdu muulloin kuin ruumiillisen elämän aikana. Palattuaan *Henkien maailmaan*^[4] *Henki*^[2] saa takaisin muistonsa menneisyydestä. Se on siis vain hetkellinen keskeytys, kuten tapahtuu maallisessa elämässä unen aikana ja joka ei estä muistamista seuraavana päivänä, mitä on tehnyt nukkumistaan edeltävinä päivinä.

Henki^[2] ei elvytä menneisyyden muistojaan ainoastaan kuolemansa jälkeen. Voidaan sanoa, että *Henki*^[2] ei menetä niitä koskaan, sillä kokemus osoittaa, että ruumiillisen elämän aikana unessa, kun *Henki*^[2] nauttii tiettyä vapautta, sillä on tietoisuus aikaisemmista teoistaan. Se tietää, miksi kärsii ja että kärsii oikeutetusti. Muistikuva häviää vain sen ollessa ulkoisessa suhteessa muihin ihmisiin. Mutta ilman tarkkaa muistikuvaa, joka voisi olla *Hengelle*^[2] tuskallinen ja haitata sen sosiaalisia suhteita, se ammentaa uusia voimia näinä *sielun*^[5] vapauden hetkinä, jos vain osaa käyttää niitä hyödykseen.

Syyt alistuneisuuteen

12. Sanoilla ”*Autuaita ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen*” Jeesus osoittaa samanaikaisesti korvauksen, joka odottaa kärsiviä ja alistuneisuuden, joka siunaa kärsimyksen, sen ollen kuin alkusoitto parantumiseen.

Nämä sanat voidaan myös tulkita seuraavasti: Olkaa onnellisia kärsiessänne, koska teidän kärsimyksenne tässä maailmassa ovat velka menneisyytenne erheistä ja nämä tuskat, joita kärsivällisesti kestätte maan päällä, säästävät teidät vuosisatojen kärsimykseltä tulevassa elämässä. Teidän täytyy siis olla onnellisia, että Jumala pienentää teidän velkaanne salliessaan teidän maksaa sen tällä hetkellä, mikä takaa teille rauhallisuuden tulevaisuudessa.

Kärsivä ihminen on kuin velallinen, joka on velkaa suuren summan ja jolle hänen velkojansa sanoo: ”Jos maksat minulle tänään edes sadasosan velastasi, minä annan sinulle kaiken muun velan anteeksi ja olet sen jälkeen siitä vapaa, mutta jos et sitä tee, niin tulen ajamaan sinua takaa siihen asti kunnes olet maksanut viimeisenkin lantin.” Eikö velallinen olisikin onnellinen saadessaan vapautuksen ja kestäisi kaikenlaiset puutteet saadessaan maksaa ainoastaan sadasosan siitä, mitä on velkaa?

Sen sijaan että valittelisi velkojalleen, eikö hänen kuuluisi tätä kiittää?

Sellainen on näiden sanojen merkitys: ”*Autuaita ovat murheeliset, sillä he saavat lohdutuksen.*” He ovat onnellisia, koska hyvittävät velkansa ja hyvitettyään he ovat vapaita. Mutta jos hyvittäessään yhdeltä taholta kokonaan velkansa velkaantuu toiselta taholta, niin ei koskaan tule saavuttamaan vapautumistaan. Jokainen uusi rike lisää velkaa, koska ei ole yhtäkään rikettä, minkäänlaista, joka ei tuo mukanaan pakollista väistämätöntä rangaistusta. Vaikka rangaistus ei tulisikaan tänään, niin se tulee huomenna; vaikka rangaistus ei tulisikaan tässä elämässä, niin se tulee tulevassa elämässä. Näiden rikkeiden joukossa on asetettava ensimmäiseksi alistumattomuus Jumalan tahdolle. Siis jos valittaa murheistaan, jos ei hyväksy niitä alistuen ja asiana, joka on täytynyt ansaita ja jos syyttää Jumalaa epäoikeudenmukaiseksi, hankkii uuden velan, joka täytyy hyvittää ja menettää hyödyn, jonka voisi saada kärsimyksistään. Sen takia täytyy aloittaa alusta uudelleen, aivan kuten maksatte osamaksuja ahdistelevalle velkojallenne, sen sijaan että lainaisitte häneltä taas uudelleen.

Menessään *Henkien maailmaan*^[4] ihminen on vielä kuin työmies, joka ilmoittautuu palkkapäivänään. Toisille heistä Herra sanoo: ”Tässä palkinto teidän työstänne.” Toisille, jotka olivat onnellisia maan päällä, elivät toimettomuudessa ja asettivat onnensa itserakkautensa ja maallisten nautintojensa tyydyttämiseen, Hän sanoo: ”Teille ei kuulu mitään, koska olette vastaanottaneet palkanne maan päällä. Menkää ja aloittakaa työnne uudestaan.”

13. Ihminen voi lieventää tai lisätä koetustensa kitkeryyttä tavalla, jolla hän kohtaa maallisen elämän. Hän kärsii sitä enemmän, mitä pitemmäksi näkee kärsimystensä keston. Kuitenkin hän, joka asettaa itsensä henkisen elämän näkökulmaan, luo silmäyksen ruumiilliseen elämään. Hän näkee sen yhtenä

pisteenä äärettömyydessä, käsittää sen hetkellisyyden ja sanoo itselleen tämän tuskallisen hetken menevän ohi hyvin kiireesti. Varmuus onnellisemmasta lähitulevaisuudesta kannattelee ja rohkaisee häntä. Sen sijaan että valittelisi sitä, hän kiittää tai vasta tuskistaan, jotka kehittävät häntä. Hänelle, joka päinvastoin ei näe muuta kuin ruumiillisen elämän, tämä koetus näyttää päättymättömältä ja tuska painaa hänen päällensä kaikella painollaan. Seurauksena tällaisesta elämän tarkastelusta on tämän maailman asioiden merkityksen pieneneminen. Se tekee ihmisen vaatimattommaksi haluissaan ja tyytyväisemmäksi omassa asemassaan ilman kateutta muita kohtaan. Se lieventää koettujen vastoinkäymisten ja pettymysten moraalista vaikutelmaa. Ihminen ammentaa niistä tyyneyttä ja alistuneisuutta, jotka ovat hyödyllisiä niin ruumiin kuin *sielunkin*^[5] terveydelle, kun sitä vastoin kateudella, mustasukkaisuudella ja kunnianhimmolla hän vapaaehtoisesti asettaa itseään piinaan ja lisää näin lyhyen elämänsä kurjuuksia ja ahdistuksia.

Itsemurha ja hulluus

14. Rauhallisuus ja alistuneisuus, jotka ovat haalittuja tavasta tarkastella maallista elämää ja uskosta tulevaisuuteen, antavat mielenrauhan, joka on paras ehkäisykeino *hulluutta ja itsemurhaa* vastaan. Itse asiassa on totta, että suurin osa hulluuden tapauksista johtuu vaikeuksien aiheuttamasta mielenliikuttuksesta, jota ihminen ei kestä. Jos siis sen tavan avulla, jolla *spiritismi*^[1] näyttää hänelle tämän maailman asioita, hän suhtautuu välinpitämättömästi tai jopa ilolla vastoinkäymisiin ja pettymyksiin, jotka olisivat tehneet hänet toisissa olosuhteissa epätoivoisiksi, niin on ilmeistä, että tämä voima, joka asettaa hänet tapahtumien yläpuolelle, suojelee hänen ymmärrystään kolauksia vastaan, jotka ilman tätä olisivat horjuttaneet sitä.

15. Samoin on itsemurhan kanssa pois lukien ne, jotka päättävät päivänsä humalassa ja hulluuden tilassa ja joita voimme

kutsua tiedostamattomiksi. On varmaa, että mitkä tahansa ovatkin kunkin yksilölliset motiivit, tyytymättömyys on aina yhtenä syynä. Mutta se, joka on varma siitä, että ei ole onneton kuin yhden päivän ajan ja seuraavat päivät tulevat olemaan parempia, malttaa helposti mielensä. Hän hätääntyy ainoastaan, jos ei näe loppua kärsimyksillensä. Siis mitä ihmiselämä onkaan suhteessa ikuisuuteen, yhtä päivää paljon vähäisempi asia. Mutta se, joka ei usko ikuisuuteen, vaan siihen, että kaikki loppuu elämän myötä ja joka on surun ja epäonnen murtama, ei näe sille muuta loppua kuin kuoleman. Odottamatta mitään muuta hän pitää hyvin luonnollisena, jopa hyvin loogisena, lyhentää kärsimyksiään itsemurhan kautta.

16. Epäuskoisuus ja yksinkertainen epäily tulevaisuudesta, sanalla sanoen materialistiset ajatukset, ovat suurimmat *itsemurhaan yllyttäjät*. Ne antavat *moraalisen pelkuruuden*. Kun tiedemiesten nähdään tukeutuvan tietämyksensä auktoriteettiin pyrkiessään todistamaan kuulijoilleen tai lukijoilleen, että heillä ei ole mitään odotettavissa kuoleman jälkeen, eivätkö he johdatakin heitä siihen johtopäätökseen, että jos he ovat onnettomia, niin ei ole mitään parempaa vaihtoehtoa kuin tappaa itsensä? Mitä he voisivat sanoa muuttaakseen heidän suuntaansa? Mitä vastiketta he voisivat tarjota? Mitä toivoa he voisivat heille tarjota? Eivät mitään muuta kuin olemattomuuden. Tästä on tarpeen tehdä johtopäätös, että jos olemattomuus on ainoa pelastava lääke, ainoa näköpiirissä oleva asia, niin se on parasta valita ennemmin kuin myöhemmin ja näin kärsiä vähemmän aikaa.

Materialististen ajatusmallien levittäminen on siis myrkkä, joka tartuttaa suureen joukkoon ihmisiä itsemurhan ajatuksen ja ne, jotka asettautuvat sen puolestapuhujiksi, ottavat niskoilleen hirvittävän vastuun. *Spiritismissä*^[1] epäilykselle ei ole enää sijaa ja näkökanta elämään muuttuu. Uskova tietää, että elämä jatkuu loputtomasti haudan tuolla puolen, mutta aivan

erilaisissa olosuhteissa. Siitä tulee kärsivällisyys ja alistuneisuus, jotka etäännyttävät luonnollisesti ajatuksen itsemurhasta. Siitä tulee toisin sanoin *moraalinen rohkeus*.

17. *Spiritismillä*^[1] on vielä tässä suhteessa eräs toinen yhtä kiistatonta seuraus ja ehkä vielä ratkaisevampi. Se näyttää meille itsemurhaajien tulevan itse paljastamaan onnettoman asemansa ja todistamaan, että kukaan ei riko rankaisematta Jumalan lakia, joka kieltää ihmiseltä itsemurhan. Itsemurhaajien joukossa on niitä, joiden kärsimykset, vaikka ovatkin väliaikaisia eivätkä ikuisia, eivät ole siitä johtuen vähemmän hirvittäviä ja sen luonteisia, että antavat ajattelemisen aiheita kenelle tahansa, joka pohtii täältä lähtemistä ennen kuin Jumala näin määrää. *Spiritismin*^[1] kannattajalla on siis vastapainoksi itsemurhan ajatukselle useita motiiveja: *varmuus* tulevasta elämästä, jossa hän *tietää* olevansa sitä onnellisempi, mitä onnettomampi ja alistuneempi hän on ollut maan päällä; *varmuus* siitä, että lyhentämällä elämänsä hän saavuttaa täysin vastakkaisen tuloksen kuin mitä toivoi; että vapautuessaan yhdestä tuskasta hän joutuu parempaan, pitempään ja hirvittävämpään; että hän pettää itseään, jos uskoo, että itsensä tappamalla pääsee nopeammin taivaaseen; että itsemurha on este kuoleman jälkeisessä maailmassa tavata kiintymystensä kohteita, joita toivoi siellä kohtaavansa; että tästä seurauksena itsemurha, joka antaa hänelle vain pettymyksiä, on vastoin hänen omia etujaan. Niinpä *spiritismin*^[1] estämien itsemurhien määrä on huomattava. Tästä voi päätellä, että kun koko maailma on omaksunut *spiritismin*^[1], ei enää tule olemaan tietoisia itsemurhia. Verratessa siis materialistisen ja *spiritistisen*^[1] opin seurauksia yksinomaan itsemurhan näkökulmasta, näemme toisen logiikan johdattavan meitä siihen ja toisen logiikan käännyttävän meitä siitä pois ja tämän on myös kokemus vahvistanut.

Henkien opetukset: Kärsiä oikein ja väärin

18. Sanoessaan ”*Autuaita ovat murheelliset, sillä heidän on Jumalan valtakunta*” Kristus ei tarkoittanut niitä, jotka yleensä kärsivät, sillä kaikki tässä maailmassa olevat kärsivät, olivatpa he sitten kuninkaita tai köyhiä. Mutta voi! Vain harvat kärsivät oikealla tavalla. Harvat ymmärtävät, että ainoastaan hyvin kestetyt koetukset voivat johtaa heidät Jumalan valtakuntaan. Lannistuminen on rikkomus, Jumala kieltää teiltä lohdutukset, koska teiltä puuttuu rohkeutta. Rukous on *sielun*^[5] tuki, mutta se ei riitä: sitä täytyy tukea elävällä uskolla Jumalan hyvyyteen. Hän on sanonut teille usein, että ei aseta raskaita kantamuksia heikoille hartioille.

Taakka on suhteessa voimavaroihin, kuten hyvitys tulee olemaan suhteessa alistumiseen ja rohkeuteen. Palkkio tulee olemaan sitä suurenmoisempi, mitä raskaampi murhe on, mutta tämä palkkio täytyy ansaita ja juuri sen takia elämä on täynnä hankaluuksia.

Sotilas, jota ei ole lähetetty taistelukentälle, ei ole tyytyväinen, koska lepo taka-alalla kenttäleirillä ei mahdollista hänelle ylennystä. Olkaa siis kuten sotilas älkääkä toivoko lepoa, jossa teidän ruumiinne heikentyisi ja *sielunne*^[5] turtuisi. Olkaa tyytyväisiä, kun Jumala lähettää teidät taisteluun. Tämä ei ole tulti taistelu, vaan elämän katkeruuksien taistelu, jossa tarvitaan joillakin kerroilla enemmän rohkeutta kuin verisessä taistelussa, sillä se, joka pysyy hellittämättömänä vihollisen edessä, taipuu moraalisen kärsimyksen puristuksessa. Ihmistä ei palkita tämän tyyppisestä rohkeudesta, mutta Jumala varaa hänelle seppeleen ja kunniakkaan paikan. Kun teille koittaa tuskan tai vastoinkäymisen aihe, ponnistelkaa sen ylittämiseksi ja kun onnistutte pitämään kurissa kärsimättömyyden, suuttumisen ja epätoivon

puuskat, tulette sanomaan oikeutetun tyytyväisenä: ”Minä olin vahvempi!”

”*Autuaita ovat murheelliset*” voidaan siis tulkita näin: autuaita ovat ne, joilla on mahdollisuus todistaa uskonsa, lujutensa, sinnikkyytensä ja alistuneisuutensa Jumalan tahtoon, sillä heillä tulee olemaan satakertaisesti iloa, joka heiltä puuttuu maan päällä ja työn jälkeen tulee lepo. (LACORDAIRE, Le Havre, 1863.)

Vaikeudet ja lääke niihin

19. Onko teidän maanne siis onnen paikka ja ihanuuksien paraatiisi? Eikö profeetan ääni kaiu enää korvissanne? Eikö hän julistanut, että tulisi olemaan itku ja hammasten kiristys niille, jotka syntyvät tähän kärsimysten laaksoon? Te, jotka tulette sinne elämään, odottakaa siis kirveleviä kyyneliä ja katkeria suruja ja mitä terävämpiä ja syvempiä teidän kipunne ovat, katsokaa taivaalle ja kiittäkää Jumalaa, että hän on halunnut teitä koetella! Voi teitä ihmiset! Ettekö siis tunnista teidän Herranne valtaa muuten kuin sen jälkeen, kun hän on parantanut teidän ruumiinne haavat ja kruunannut teidän päivänne kauneudella ja ilolla? Ettekö siis tunnista Hänen rakkauttaan muulloin kuin silloin, kun Hän koristelee teidän ruumiinne kaikilla ylpeyden aiheilla ja palauttaa sille sen loiston ja kirkkauden! Ottakaa mallia hänestä, joka oli annettu teille esimerkiksi: saavuttuaan alennustilan ja kurjuuden viimeiselle tasolle hän pani maaten likakasan päälle ja sanoi Jumalalle: ”Herra, tunsin kaikki yltäkylläisyyden ilot ja Te alensitte minut kaikista syvimpään kurjuuteen. Kiitos, kiitos Jumalani, koska halusitte hyvin koetella palvelijaanne!” Kuinka kauan teidän katseenne ovat takertuneena kuoleman rajaan? Koska teidän *sielunne*^[5] lopulta haluaa kohota haudan rajojen tuolle puolen? Mutta jos teidän täytyisi itkeä ja kärsiä koko elämänne ajan, mitä se olisi ikuisen kunnian rinnalla, joka on varattu

hänelle, joka kestää koetuksen uskon, rakkauden ja alistuneisuuden avulla? Etsikää siis lohdutusta tuskiinne tulevaisuudesta, jonka Jumala teille valmistaa ja etsikää tuskienne syytä menneisyydestänne. Te, jotka kärsitte eniten, pitäkää itseänne maan autuaina ihmisinä.

Ruumiillisten elämien välisenä aikana, kun liitelitte avaruudessa, valitsitte koetuksenne, koska uskoitte olevanne riittävän vahvoja sen kestämiseen; miksi nyt valittaa? Te, jotka pyysitte rikkautta ja loistoa, pyysitte sitä kestääksenne taistelun kiusausta vastaan ja voittaaksenne sen. Te, jotka pyysitte taistelemaan mielellä ja ruumiilla moraalista ja fyysistä tuskaa vastaan, teitte niin, koska tiesitte, että mitä kovempi koetus olisi, sitä kunniakkaampi olisi voitto. Tiesitte, että jos selviäisitte siitä voittajana, tulisi teidän ruumiinne heitetyksi likakasan päälle ja kuollessaan se päästä irtaantumaan valkeutta loistavan *sielun*^[5], joka on tullut jälleen puhtaaksi hyvityksen sekä kärsimyksen kasteen kautta.

Mitä lääkettä siis määrätä niille, joita ovat kohdanneet julmat *obsessiot*^[19] ja kirvelevät tuskat? Ainoastaan yksi on pettämätön: usko, katse taivaalle. Jos kaikista suurimmassa kärsimyksen puuskassa teidän äänenne laulaa Jumalalle, Hänen enkelinsä tulee teidän vuoteenne vierelle näyttämään pelastumisen merkin ja paikan, jossa te tulette olemaan eräänä päivänä... Usko on kärsimyksen taattu lääke. Se näyttää aina äärettömyyden taivaanrannan, jonka edessä häviävät nykyisyyden harvat varjoiset päivät. Älkää siis enää kysykö meiltä, mikä lääke on tarpeen parantaakseen tuollaisen tai tuollaisen haavan, tuollaisen houkutuksen tai tuollaisen koetuksen; muistakaa, että se joka uskoo, on vahva uskon lääkkeen kautta ja että sitä, joka epäilee sekunninkaan sen tehokkuutta, rankaistaan heti, koska hän kokee samalla hetkellä raastavia surun ahdistuksia.

Herra on merkinnyt leimallaan kaikki ne, jotka uskovat Häneen. Kristus on kertonut teille, että uskon avulla voi siirtää vuoria. Ja

minä sanon teille, että se, joka kärsii ja jolla on usko tukeanaan, tulee asetetuksi Hänen suojelukseensa eikä hän enää kärsi. Kaikista voimakkaimpien tuskien hetket tulevat olemaan hänelle ensimmäiset ikuisen onnellisuuden sävelet. Hänen *sielunsa*^[5] irtaantuu sillä tavalla hänen ruumiistaan, että kun hänen ruumiinsa vääntelee kouristuksissaan, hänen *sielunsa*^[5] vaeltaa taivaallisilla alueilla laulaen enkeleiden kanssa kiittollisuuden ja ylistyksen lauluja Herralle.

Onnellisia ne, jotka kärsivät ja jotka itkevät! Tulkoon heidän *sielunsa*^[5] onnelliseksi, sillä ne tulevat olemaan Jumalan siunauksia. (PYHÄ AUGUSTINUS, Pariisi, 1863.)

Onni ei ole tässä maailmassa

20. ”En ole onnellinen! Onni ei ole minua varten!” huudahtaa yleisesti ihminen sosiaalisesta asemasta riippumatta. Tämä, rakkaat lapsemme, näyttää toteen paremmin kuin kaikki mahdolliset järkeilyt tämän Saarnaajan elämänohjeen: ”Onni ei ole tässä maailmassa.” Itse asiassa ei omaisuus, ei valta eikä edes kukoistava nuoruus ole onnellisuuden oleellisia ehtoja ja sanon lisäksi, etteivät edes nämä kolme kovin kadehdittua asiaa yhdessä. Näin on, koska lakkaamatta kuulee jopa kaikista etuoikeutetuimpien keskuudessa kaikenikäisten valittelevan katkerasti olemisensa olosuhteita.

Tällaisen tuloksen edessä on uskomatonta, että työläis- ja sotilasluokat kadehtivat niin himokkaasti niiden asemaa, joita omaisuus näyttää suosineen. Tässä maailmassa, mitä tahansa tekeekin, jokainen saa osuutensa raadannasta ja kurjuudesta, kärsimyksistä ja pettymyksistä. Tästä on helppo tulla siihen johtopäätökseen, että maa on koetusten ja hyvitysten paikka.

Siispä ne, jotka julistavat maan olevan ainoa ihmisen olinpaikka ja että ainoastaan siellä ja ainoastaan yhdessä elämässä

hänelle on sallittu saavuttaa kaikista korkein onnellisuuksien taso, jonka hänen luonteensa käsittää, erehtyvät ja johtavat harhaan heitä kuuntelevia. On todistettu jo useiden vuosisatojen ajan, että tällä maapallolla on vain poikkeuksellisesti tarvittavat olosuhteet yksilön täydelliseen onnellisuuteen.

Yleisesti ottaen voidaan väittää onnellisuuden olevan utopia, jonka tavoittelemiseen sukupolvet heittäytyvät yksi toisensa jälkeen kykenemättä koskaan sitä saavuttamaan, sillä jos viisas ihminen on harvinaisuus tässä maailmassa, niin sen enempää siellä ei kohtaa absoluuttisesti onnellista ihmistä.

Se, mitä onni on maan päällä, on niin katoavaista sille, jota viisaus ei ohjaa, että yhden vuoden, kuukauden tai viikon ollessa täynnä tyytyväisyyttä kaikki loppuaika kuluu sarjassa katke-ruuksia ja pettymyksiä. Ja huomatkaa, rakkaat lapseni, että puhun tässä niistä, joita pidetään maan onnellisina ihmisinä ja jotka ovat ihmisjoukkojen kadehtimia.

Niin muodoin, jos maallinen asuinpaikka on määrätty koetuksille ja hyvityksille, on myönnettävä, että muualla on suotuisempia asuinpaikkoja, missä vielä materiaaliseen kehoonsa kahlehditulla ihmisen *Hengellä*^[2] on kaikki ihmiselämään liittyvät nautinnot. Sen takia Jumala kylvi teidän sekaanne nämä kauniit kehittyneemmät maailmat, joita kohti teidän ponnisteluinne ja pyrkimyksenne kuljettavat teidät eräänä päivänä, kun olette tarpeeksi puhdistuneet ja kehittyneet.

Älkää kuitenkaan päätelkö minun sanoistani, että maa olisi pyhitetty ainaisesti rangaistussiirtolan tarkoitukseen. Ei todellakaan! Sillä saavutetuista edistysaskeleista voitte helposti päätellä tulevaisuuden kehitysaskeleet ja saavutetuista yhteiskunnallisista parannuksista uudet ja vielä hedelmällisemmät parannukset. Tämä on suunnaton tehtävä, jonka *Henkien*^[2] teille paljastaman uuden opin täytyy viedä se päätökseen.

Näin ollen siis, rakkaat lapseni, pyhä kilpailu innostakoon teitä ja kukin teistä riisuutukoon tarmokkaasti irti vanhoista tavoista. Teidän kaikkien velvollisuus on kansantajuistaa *spiritismi*^[1], joka on jo aloittanut teidän itsenne uudistamisen. On velvollisuutenne saada veljenne ottamaan osansa pyhän valon säteistä. Siis töihin rakkaat lapseni! Pyrkiköön kaikkien teidän sydämet tässä arvokkaassa kokouksessa kohti tuota suurenmoista päämäärää: valmistella tuleville sukupolville maailma, jossa onnellisuus ei ole enää vain tyhjämpäväinen sana. (FRANÇOIS – NICOLAS – MADELEINE, kardinaali MORLOT, Pariisi, 1863.)

Rakkaiden ihmisten menetykset. Ennenaikaiset kuolemat.

21. Kun kuolema tulee korjaamaan teidän perheistänne vieden rajattomasti nuoria ihmisiä ennen vanhuksia, sanotte usein: Jumala ei ole oikeudenmukainen, koska uhraa sen, joka on vahva ja täynnä tulevaisuutta ja säästää ne, jotka ovat eläneet pitkiä vuosia täynnä pettymyksiä; koska vie ne, jotka ovat hyödyllisiä ja jättää ne, jotka eivät ole hyödyksi enää missään; koska särkee äidin sydämen riistäen häneltä viattoman olenon, joka oli koko hänen onnensa.

Ihmiset, juuri tässä teidän täytyy nostattaa itsenne maallisen elämän yli kattavaan näkemykseen ymmärtääksenne, että hyvä on usein siinä, missä uskotte näkeväne pahan; että viisas harkitsevaisuus on siinä, missä uskotte olevan kohtalon sokean väistämättömyyden. Miksi mitata jumalallista oikeutta teidän arvoillanne? Voitteko uskoa, että maailmojen Herra haluaa pelkästä oikusta määrätä teille julmia tuskia? Mitään ei tapahdu ilman järkevää päämäärää ja mitä tahansa tapahtuukin, jokaisella asialla on syynsä olla. Jos tarkastelisitte paremmin kaikkia kohtaamianne tuskia, te löytäisitte niistä aina jumalallisen

järjen, kehittävän syyn ja teidän kurjat intressinne olisivat toisarvoisia, jotka hylkäisitte taka-alalle.

Uskokaa minua, kuolema on 20-vuotiaalle parempi kuin nämä häpeälliset huikentelevaisuudet, jotka tuottavat murhetta kunniallisille perheille, särkevät äidin sydämen ja harmaannuttavat ennenaikaisesti vanhempien hiukset. Ennenaikainen kuolema on usein suuri siunaus, jonka Jumala sallii niille, jotka siihen päätyvät ja jotka huomaavat näin välttyvänsä elämän kurjuuksilta tai viettelyksiltä, jotka olisivat voineet viedä hänet katoitukseensa. Hän, joka kuolee elämänsä kukoistuksessa, ei ole väistämättömyyden uhri, vaan Jumala katsoo hänelle olevan hyödyksi olla pysymättä pidempään maan päällä.

Sanotte, että se on kauhea onnettomuus, kun niin toiveita täynnä oleva elämä katkaistaan niin aikaisin! Mistä toiveista haluaisitte puhua? Maan toiveistako, joissa se, joka maan jättää jälkeensä, olisi voinut loistaa, rakentaa elämäntaipaleensa ja omaisuutensa? Aina tämä kapea näkökulma, jossa ei voida nousta materiaalistien asioiden yläpuolelle. Tiedättekö, mikälainen olisi ollut tämä teidän mukaanne niin täynnä toiveita oleva elämän kohtalo? Kuka teille sanoo, että se ei olisi ollut täynnä katkeruuksia? Teille ei siis merkitse mitään tulevan elämän toiveet, koska pidätte parempana hetkellisen maallisen elämänne toiveita? Ajatteletteko siis, että kannattaa ennemmin olla hyvässä asemassa ihmisten keskuudessa kuin autuaitten *Henkien*^[2] keskuudessa?

Valittamisen sijasta iloitkaa, kun Jumalaa miellyttää ottaa yksi lapsistaan pois tästä murheiden laaksosta. Eikö ole itsekästä toivoa, että hän pysyisi siellä kärsiäkseen teidän kanssanne? Voi! Tämän surun voi ymmärtää sille, jolla ei ole uskoa ja joka näkee kuolemassa ikuisen eron. Mutta te *spiritismin*^[1] kannattajat tiedätte, että *sielu*^[5] elää paremmin materiaalisesta päällysteestään irtautuneena. Äidit, te tiedätte että teidän rakkaat lapsenne ovat lähellä teitä. Kyllä, hyvin lähellä; heidän *fluidiset*^[10] ruumiinsa ympäröivät teitä,

heidän ajatuksensa suojelevat teitä, teidän muistonne humalluttaa heidät ilosta, mutta myöskin teidän järjettömät tuskanne ahdistavat heitä, koska ne osoittavat uskon puutteen ja ovat kapinointia Jumalan tahtoa vastaan.

Te, jotka ymmärrätte *Hengen*^[2] elämän, kuunnelkaa sydämenne sykkettä kutsuessanne näitä rakkaitanne. Jos pyydätte Jumalaa siunaamaan heitä, niin tunnette teissä itsessänne nämä vahvat lohdutukset, jotka kuivaavat kyyneleet ja nämä suurenmoiset pyrkimykset, jotka tulevat teille näyttämään ylimmän Herramme lupaaman tulevaisuuden. (SANSON, entinen Pariisin spiritistisen yhdistyksen jäsen, 1863.)

Jos olisi ollut hyväntahtoinen ihminen, niin olisi kuollut

22. Sanotte usein pahasta ihmisestä, joka pakenee vaaraa, että ”*jos olisi hyväntahtoinen ihminen, niin olisi kuollut*”. Niinpä niin, olette oikeassa sanoessanne niin, sillä todellakin tapahtuu usein, että Jumala antaa nuorelle vielä kehityksen tiellä olevalle *Hengelle*^[2] pitemmän koetuksen. Sitä vastoin hyvä *Henki*^[2] saa ansioistaan korvaukseksi suosionosoituksena niin lyhyen koetuksen kuin mahdollista. Niinpä kun siis käytätte tätä selviötä, älkää epäilkö, että pilkkaisitte Jumalaa.

Jos hyväntahtoinen ihminen kuolee ja jos hänen talonsa vieressä on paha ihminen, kiirehditte sanomaan ”*olisi ollut parempi, että tuo paha viereinen asukas olisi kuollut*”. Te olette suuresti erehtyneitä, sillä hän, joka lähti, teki jo tehtävänsä ja hän, joka jäi, ei ehkä ole vielä tehtäväänsä aloittanut. Miksi siis haluaisitte, että pahalla ei olisi aikaa suorittaa tehtävänsä loppuun ja hyvä jäisi sidoksiin maahan? Mitä sanoisitte vangille, joka olisi täyttänyt rangaistuksensa ja jota silti pidettäisiin vankilassa, samalla kun annettaisiin vapaus sille, jolla ei siihen vielä

ole oikeutta? Tietäkää siis, että todellinen vapaus on ruumiin siteiden vapauttamisessa ja niin kauan kuin olette maan päällä, olette vankina.

Totuttautukaa siis olemaan kritisoidakseen sitä, mitä ette pysty ymmärtämään ja uskokaa, että Jumala on oikeudenmukainen kaikissa asioissa. Usein se, mikä teille näyttää pahalta, on hyvä asia. Mutta teidän kykyenne ovat niin rajoitetut, että suuren kaikkeuden kokonaisuus jää huomaamatta teidän hidasjärkiseltä ymmärrykseltänne. Ponnistelkaa siis lähteäkseen ajatuksillanne pois kapeakatseisesta piiristä ja sitä mukaa kun kohotte, materiaalisen elämän tärkeys tulee pienenevän teidän silmissänne, sillä se tulee näyttämään vain välikohtaukselta teidän *Henkenne*^[2] elämän äärettömässä kestossa, joka on ainoa oikea elämä. (FÉNELON, Sens, 1861.)

Vapaaehtoiset piinat

23. Ihminen etsii lakkaamatta onneaan, joka karkaa häneltä jatkuvasti, koska täydellistä onnea ei ole maan päällä. Kuitenkin huolimatta vaikeuksista, jotka muodostavat tätä elämää väistämättä saattavan tekijän, ihminen voisi kuitenkin nauttia suhteellisesta onnellisuudesta. Mutta hän etsii sitä katoavaisista ja vaihteleville alttiista asioista, toisin sanoen materiaalisista nautinnoista, sen sijaan että etsisi sitä *sielun*^[5] nautinnoista, jotka ovat esimerkiksi häviämättömistä taivaallisista nautinnoista. Sen sijaan että etsisi *sydämen rauhaa*, joka on ainoa todellinen onnellisuus tässä maailmassa, ihminen on ahne kaikelle sille, joka häntä voi sekoittaa ja häiriinnyttää. Tämä on todellakin omituista, koska ihminen näyttää tahallaan luovan itselleen piinoja, joita hänen tulisi ilman muuta välttää.

Onko suurempia piinoja kuin ne, joita kateus ja mustasukkaisuus aiheuttavat? Kateelliselle ja mustasukkaiselle ei ole lepoa, he ovat jatkuvasti kuumeisia. Se, mitä heillä ei ole ja muilla on,

aiheuttaa heille unettomuutta. Heidän kilpailijoidensa menestys huimaa heitä. Heidän kannustimenaan on vain naapurinsa jättäminen varjoonsa. Koko heidän ilonsa on kiihdyttää järjettömissä ihmisissä, kuten he itse, mustasukkaisuuden raivoa, jonka vallassa he ovat. Järjettömät ihmisparat, jotka itse asiassa eivät uneksikaan, että ehkä huomenna heidän täytyy jättää kaikki nämä turhuudet, joiden himo myrkyttää heidän elämänsä! He eivät ole niitä, joihin sopivat sanat ”*Autuaita ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen*”, koska heidän huolensa eivät ole niitä, joilla on hyvityksensä taivaassa.

Kuinka monelta piinalta sitä vastoin säästyy hän, joka ymmärtää tyytyä siihen, mitä hänellä on, joka näkee ilman kateutta sen, mitä hänellä ei ole ja joka ei pyri esittämään enempää kuin mitä on. Hän on aina rikas, koska hän katsoo alaspäin sen sijaan, että katsoisi ylöspäin. Hän tulee aina näkemään ihmisiä, joilla on vielä vähemmän. Hän on rauhallinen, koska ei luo itselleen epärealistisia tarpeita ja eikö rauhallisuus elämän myrskyjen keskellä olekin onnellisuutta? (FÈNELON, Lyon, 1860.)

Todellinen epäonni

24. Kaikki puhuvat epäonnesta, kaikki sitä ovat kokeneet ja uskovat tuntevansa sen moninaisen luonteen. Minä tulen kertomaan teille, että lähes kaikki erehtyvät ja että todellinen epäonni ei ole sitä, mitä ihmiset, toisin sanoen onnettomat, olettavat sen olevan.

He näkevät sen köyhyydessä, tulisijassa ilman tulta, uhkaavassa velkojassa, tyhjässä kehossa ilman hymyilevää lasta, kyyneleissä, hautajaiskulkuessa, jota seurataan hattu kourassa ja sydän särkyneenä, pettämisen ahdingossa, ylpeän kurjuudessa, joka tahotoisi kietoutua purppuraan ja joka piilottelee vaivalla alastomuuttaan turhamaisuuden ryysyjen alle. Kaikkea tätä ja vielä paljon muita asioita kutsutaan ihmisten kielellä epäonneksi. Kyllä, se

on epäonni niille, jotka eivät näe muuta kuin nykyhetken. Mutta todellinen epäonni on enemmän asian seurauksissa kuin itse asiassa. Sanokaa minulle, että eikö hetkellisesti onnellisin tapahtuma, mutta jolla on ikäviä seurauksia, olekin todellisuudessa onnettomampi kuin se, joka ensin aiheuttaa suurta mielipahaa ja lopulta tuottaa hyvää? Kertokaa minulle, onko rajuilma enemmän onni kuin epäonni, kun se kaataa puitanne, mutta puhdistaa ilmaa haihduttaen epäterveelliset höyryt, jotka olisivat aiheuttaneet kuolemaa.

Tuomitakseen jotain asiaa täytyy siis nähdä sen seuraukset. Siis pä arvioidakseen, mikä on todellakin onnea tai epäonnea ihmiselle, täytyy siirtyä tämän elämän tuolle puolen, koska juuri siellä seuraukset alkavat tuntua. Kaikki se, mitä kutsutaan lyhytnäköisyyden mukaisesti epäonneksi, lakkaa ruumiillisen elämän myötä ja kohtaa hyvityksensä tulevassa elämässä.

Tulen paljastamaan teille epäonnen uudessa muodossa, siinä kauniissa ja kukoistavassa muodossa, jonka otatte vastaan ja jota mielite kaikilla teidän erehtyneiden *sielujenne*^[5] voimilla. Epäonnea on ilo, nautinto, hälinä, turha kuohunta ja järjetön turhamaisuuden tyydyttäminen, jotka vaientavat omantunnon, tukahduttavat ajattelun toiminnan ja saavat ihmisen hämmennyksiin tulevaisuutensa suhteen. Epäonni on unohduksen oopiumi, jota toivotte hartaasti.

Odottakaa te, jotka itkette! Vapiskaa te, jotka nauratte, koska teidän ruumiinne on tyydytetty! Jumalaa ei voi pettää, kohtaloaan ei voi karttaa ja koetukset, jotka ovat säälimättömämpiä velkojia kuin kurjuudesta raivoava lauma, vaanivat teidän petollista lepoanne upottaakseen teidät yhtäkkiä todellisen epäonnen kuolinkamppailuun, siihen, joka yllättää välinpitämättömyyden ja itsekkyyden heikentämän *sielun*^[5].

Valistakoon siis *spiritismi*^[11] teitä ja asettakoon takaisin todelliseen valoosaan totuuden ja erehtymisen, jotka ovat niin oudosti

vääristeltyjä teidän sokeudellanne! Toimikaa siis kuten rohkeat sotilaat, jotka kaukana siitä, että pakenisivat vaaraa, pitävät pelottavia taisteluja parempana kuin lepoa, joka ei voi tuoda heille kunniaa eikä ylennystä. Mitä väliä sotilaalle on menettää taistossa aseensa, kantamuksensa ja sotilaspukinsa, kun hän selviää sieltä voittajana ja kunnialla! Mitä väliä on sille, joka tulevaisuuteen uskoen jättää elämänsä taistelukentälle omaisuutensa ja ruumiinsa, jos vain hänen *sielunsa*^[5] astuu loistavana taivasten valtakuntaan? (DELPHINE DE GIRARDIN, Pariisi, 1861.)

Melankolia

25. Tiedätkö miksi epämääräinen surullisuus valtaa joskus teidän sydämenne ja uskottelee teille elämän olevan niin katkeraa? Se on teidän *Henkenne*^[2], joka pyrkii onnellisuuteen ja vapauteen. Se on vankina ruumiissaan ja se uuvuttaa itsensä turhilla ponnistuksillaan poistuakseen siitä. Mutta nähdessään nämä ponnistukset hyödyttömiksi se vajoaa masennukseen ja kun ruumis joutuu sen vaikutuksen alaiseksi, kaiho, alakuloisuus ja eräänlainen apatia vallitsee teidät ja te olette onnettomia.

Uskokaa minua, vastustakaa ponnekkaasti näitä vaikutuksia, jotka heikentävät teidän tahtoanne. Nämä pyrkimykset kohti parempaa elämää ovat synnynnäisiä kaikkien ihmisten mielessä, mutta älkää etsikö niitä tästä maailmasta. Nykyään, kun Jumala lähettää *Henkensä*^[2] ilmoittamaan teille varaamastaan onnesta, odottakaa kärsivällisesti vapautuksen enkeliä, jonka täytyy auttaa teitä rikkomaan siteet, jotka pitävät teidän *Henkeänne*^[2] vangittuna. Muistakaa, että teillä on maallisen koetuksenne aikana täytettävänä tehtävä, jota ette osaa aavistaakaan. Se voi olla perheellenne omistautuminen tai velvollisuuksien täyttäminen moninaisissa tehtävissä, joita Jumala on teille luottanut. Ja jos tätä koetusta käydessänne ja tehtäväänne

täyttäessänne näette huolta tai levottomuutta tai jos murheet hyökkäävät kimppuunne, olkaa vahvoja ja rohkeita niitä kestääkseen. Kohdatkaa ne kiertelemättä. Ne ovat lyhytkestoisia ja johdattavat teidät niiden ystävien luokse, joita kaipaatte ja jotka iloitsevat teidän saapumistanne heidän joukkoonsa. He ojentavat teille kätensä johdattaakseen teidät paikkaan, minne maan murheilla ei ole pääsyä. (FRANCOIS DE GENEVE, Bordeaux.)

Vapaaehtoiset koetukset. Todellinen katumushihna.

26. Kysytte, onko teidän sallittua lievittää omia koetuksianne. Tämä kysymys johtaa seuraavaan kysymykseen: onko sallittua sille, joka on hukkumaisillaan, pyrkiä pelastamaan itsensä? Onko sallittua sille, jolla on piikki lihassaan, ottaa se pois? Onko sallittua sille, joka on sairas, kutsua lääkäri? Koetusten tarkoituksena on harjoittaa älykkyyttä samalla tavalla kuin kärsivällisyyttä ja alistuneisuutta. Ihminen voi syntyä vaikeaan ja raskaaseen asemaan tarkalleen ottaen sen vuoksi, että se pakottaisi hänet etsimään keinoja voittaakseen vaikeudet. Ansiokasta on väistämättömien vaikeuksien seurausten valittelematta kestäminen, sinnikkäänä taistelussa pysyminen, lannistumattomuus, vaikka ei olekaan onnistunut toimissaan, mutta ei leväperäisyys, joka olisi enemmän laiskuutta kuin hyvettä.

Tämä kysymys johtaa luonnollisesti erääseen toiseen kysymykseen. Koskapa Jeesus sanoi ”*Autuaita ovat murheelliset*”, onko siinä tapauksessa ansiokasta etsiä murheita tehdäkseen omista koetuksistaan suurempia vapaaehtoisilla kärsimyksillä? Tähän vastaan teille hyvin selvästi: kyllä, se on suuri meriitti silloin kun kärsimyksillä ja kieltäytymyksillä on tarkoituksenaan lähimmäisen etu, sillä se on uhrauksella tehtyä *hyväntekeväisyyttä*^[18];

ei, silloin kun sillä tavoitellaan omaa etua, koska se on fanaatista itsekkyyttä.

Tässä täytyy tehdä merkittävä erottelu; tyytykää te henkilökohtaisesti koetuksiin, jotka Jumala teille lähettää, älkääkä suurentako taakkaanne, joka on joskus niin raskas. Hyväksykää koetukset valittelematta ja uskon kanssa. Se on kaikki, mitä teiltä pyydetään.

Älkää heikentäkö ruumistanne tarkoituksettomilla kieltäyöksillä ja itsekidutuksilla, sillä tarvitsette kaikkia voimianne suorittaaksenne tehtävänne maan päällä. Teidän ruumiinne vapaaehtoinen kiduttaminen on vastoin Jumalan lakia, joka antaa teille keinon tukea sitä ja tehdä siitä vahvemman. Ruumiin heikentäminen ilman tarvetta on todellinen itsemurha. Käyttäkää, mutta älkää käyttäkö väärin. Sellainen on laki; parhaimpien asioiden väärinkäyttö tuo rangaistuksen väistämättömillä seurauksillaan.

Toinen asia on kärsimykset, johon pakottaa itsensä lähimmäisen helpottamiseksi. Jos kestätte kylmää ja nälkää lämmittäksenne ja ruokkiaksenne hänet, joka sitä tarvitsee ja jos teidän ruumiinne siinä kärsii, niin siinä on uhraus, joka on Jumalan siunaama. Te, jotka jätätte parfymoidun huoneenne mennäksenne löyhkäävään ullakkohuoneeseen viemään lohdutusta; te, jotka likaatte hienostuneet kätenne huolehtiessanne haavoista; te, jotka jätätte nukkumatta valvoaksenne sairaan päädyssä, joka ei ole muuta kuin teidän Jumalan luoma veljenne; te, jotka pilaatte terveytenne tehdessänne hyviä tekoja, siinä on teidän katumushihnanne, todellinen siunattu katumushihna, sillä maailman ilot eivät ole kovettaneet teidän sydäntänne; te ette ole nukahtaneet omaisuuden hermostuttavien nautintojen helmaan, vaan te olette tehneet itsestänne köyhien kovaosaisten lohduttavia enkeleitä.

Mutta te, jotka vetäydytte maailmasta välttääksenne sen houkutuksia ja elääksenne eristyksissä, mikä on teidän hyötynne maan päällä? Missä on teidän rohkeutenne koetuksissa, kun kerran pakenette kamppailua ja karkaatte taistelusta? Jos haluatte katumushihnan, käyttäkää sitä *sieluunne*^[5] älkääkä ruumiiseenne. Kiduttakaa *Henkeänne*^[2] älkääkä lihaanne. Ruoskikaa ylpeyttäanne, ottakaa vastaan nöyryytyksiä valittamatta, loukatkaa itserakkauttanne, terästäytykää vääryyden ja panettelun tuskaa vastaan, jotka ovat vielä kirvelempiä kuin ruumiillinen tuska. Siinä on teidän todellinen katumushihnanne, jonka haavat tulevat olemaan laskettuja, koska ne osoittavat teidän rohkeuttanne ja alistumistanne Jumalan tahdolle. (ERÄS SUOJELUSENKELI, Pariisi, 1863.)

27. Täytyykö tehdä loppu lähimmäisen koetuksista, jos näin pystyy, vai täytyykö Jumalan tarkoitusperiä kunnioittaen antaa niiden seurata kurssiaan?

Olemme sanoneet ja toistaneet usein, että olette tämän hyityksien maan päällä suorittaaksenne loppuun koetuksenne ja kaikki se, mitä teille tapahtuu, on seurausta aikaisemmista elämistänne, korko velasta, joka teidän täytyy maksaa. Mutta tämä ajatus herättää tietyissä ihmisissä mietteitä, jotka on tarpeen pysäyttää, sillä niillä voisi olla kohtalokkaita seurauksia.

Jotkut ajattelevat, että siitä hetkestä lähtien, kun on maan päällä hyvittämässä, on koetusten seurattava luonnollista kulkuaan. On jopa niitä, jotka haluavat uskoa, ettei ainoastaan tarvitse tehdä mitään koetusten lieventämiseksi, vaan on päinvastoin tarpeen edesauttaa niitä tulemaan vieläkin hyödyllisemmiksi muuntamalla ne voimakkaammaksi. Se on suuri virhe. Kyllä, koetuksienne täytyy seurata reittiä, jonka Jumala on viivoittanut, mutta tunneteko tämän reitin? Tiedättekö, mihin pisteeseen niiden täytyy mennä ja onko teidän armollinen Isänne sanonut tälle tai tuolle kärsivälle veljellenne ”Sinä et mene enää pidemmälle”? Tiedättekö, onko Luoja valinnut teidät, ei kärsimystä tuotta-

vaksi instrumentiksi syventämään syyllisen kärsimyksiä, vaan lohdutuksen salvaksi, jonka täytyy arpeuttaa haavaumia, jotka Hänen oikeudenmukaisuutensa oli avannut? Kun siis näette yhden veljistänne lyötynä, älkää sanoko ”Se on Jumalan oikeudenmukaisuutta, sen on seurattava kulkuaan”, vaan sanokaa päinvastoin: ”Katsokaamme, mitä keinoja meidän armollinen Isämme on asettanut saatavilleni lieventämään veljeni kärsimystä.” Nähkäämme, josko minun moraalinen lohdutukseni, materiaallinen apuni ja neuvoni voisivat auttaa häntä ylittämään tämän koetuksen suuremmalla voimalla, kärsivällisyydellä ja alistuneisuudella. Katsotaan, josko Jumala on asettanut minun käsiini keinon lopettaa tämä kärsimys; josko sen tuskan pysäyttäminen ja korvaaminen rauhalla on minulle annettu koetuksiksi, samoin ehkä hyvitykseksi.

Auttakaa siis aina kunkin omissa koetuksissa, älkääkä koskaan kuvitelko olevanne kidutuksen instrumentteja. Tämän ajatuksen täytyy loukata syvästi kaikkia hyväsydämissiä ihmisiä, etenkin *spiritismien*^[1] omaksuneita, koska *spiritismien*^[1] omaksuneen täytyy ymmärtää muita paremmin Jumalan loputtoman hyvyyden laajuus. *Spiritismien*^[1] omaksuneen täytyy ajatella, että hänen koko elämänsä täytyy olla rakkauden ja uhrautuvaisuuden tekoa; että mitä tahansa hän tekee Herran päätöksiä vastaan, niin hän tulee kohtaamaan Hänen oikeutensa. *Spiritismien*^[1] omaksunut voi siis pelotta ponnistella lieventääkseen hyvityksen kitkeryyttä, mutta ainoastaan Jumala voi lopettaa sen tai pidentää sitä sen mukaan, minkä näkee tarpeelliseksi.

Eikö olisi suurta ylpeyttä ihmisen puolelta uskoa omaavansa oikeuden niin sanotusti kääntää veistä haavassa tai lisätä myrkyannosta kärsivän rintaan sillä verukkeella, että se on hänen hyvityksensä? Oi! Pitäkää itseänne aina instrumenttina, joka saa sen lakkaamaan. Tiivistäkäämme näin: olette kaikki maassa hyvittääksenne, mutta kaikkien täytyy poikkeuksetta ponnistella lieventääkseen veljienne hyvitystä rakkauden ja *hyvän-*

tekeväisyyden^[18] lain mukaisesti. (BERNARDIN, suojeleva *Henki*^[21], Bordeaux, 1863.)

28. *Ihminen on kuolemaisillaan julmien kärsimysten kourissa ja tiedetään, että hänen tilanteensa on toivoton, onko siis sallittua säästää häneltä muutamia tuskan hetkiä nopeuttamalla hänen loppuaan?*

Kuka siis antaisi teille oikeuden arvioida ennalta Jumalan tarkoitukset? Eikö Jumala voi johdattaa ihmistä haudan reunalle ja ottaa hänet sieltä pois saadakseen hänet palaamaan itseensä ja johdattaakseen hänet muihin ajatuksiin? Missä tahansa ääritilanteessa kuolemaa tekevä onkaan, kukaan ei voi kertoa varmasti, koska hänen viimeinen hetkensä tulee. Eikö tiede ole koskaan erehtynyt ennustuksissaan?

Tiedän hyvin, että on tapauksia, joita voidaan pitää syystä toivottomina. Mutta jos ei ole minkäänlaista toivoa lopulliselle paluulle elämään ja terveyteen, eikö ole useita esimerkkejä, että viimeisen huokauksen hetkellä sairas ihminen virkistyy ja elvyttää kykynsä muutamiksi hetkiksi? Niinpä niin! Tämä armon hetki, joka hänelle on suotu, voi olla hänelle kaikista tärkein. Ette te tunne mietteitä, joita hänen *Henkensä*^[21] on voinut tehdä kuolinkamppailun kouristuksissa ja mitä kärsimyksiä voi häneltä säästää katumuksen välähdys.

Materialisti, joka ei näe muuta kuin ruumiin ja joka ei ota *sielua*^[21] lainkaan huomioon, ei voi ymmärtää näitä asioita. *Spiritismin*^[1] omaksunut, joka tietää mitä tapahtuu haudan tuolla puolen, tuntee viimeisen ajatuksen arvon. Lieventäkää viimeisiä kärsimyksiä niin paljon kuin voitte, mutta älkää aikaistako kuolemaa, älkää edes yhtä minuuttia, koska tämä minuutti voi säästää useita kyyneliä tulevaisuudessa. (PYHÄ LOUIS, Pariisi, 1860.)

29. *Se, joka on kyllästynyt elämään, mutta ei halua tehdä itsemurhaa, onko hän syyllinen etsiessään kuolemaa taistelukuolemantältä ajatellessaan sen siellä tulevan hyödylliseksi?*

Kun ihminen tappaa tai tapattaa itsensä, hänen tarkoituksensa on aina lyhentää elämäänsä. Niinpä jos kyseessä ei ole itsemurha tekona, niin aikomuksena ainakin. Ajatus siitä, että hänen kuolemansa olisi hyödyllinen jollekin, on harhaanjohtava. Se on vain hänen verukkeensa kaunistellakseen toimintaansa ja oikeuttaakseen sen omissa silmissään. Jos hän tuntisi todellista halua palvella maataan, hän pyrkisi elämään puolustaen sitä eikä kuolemaan, koska kuoltuaan hän ei ole maalleen ollenkaan hyödyksi. Todellinen uhrautuvaisuus on kuoleman pelkäämättömyyttä, kun se on hyödyllistä; vaaran uhmaamista; elämänsä uhraamista pyytämättä ja sitä harmittelematta, mikäli se on tarpeen. Mutta *ennalta harkittu* pyrkimys etsiä kuolemaa asettamalla itsensä vaaraan, vaikka suorittaakseen palvelusta, tekee mitättömäksi teon ansiokkuuden. (PYHÄ LOUIS, Pariisi, 1860.)

30. *Voidaanko pitää itsemurhana, kun ihminen asettaa itsensä ilmeiseen vaaraan pelastaakseen yhden lähimmäisensä elämän, vaikka tietää etukäteen tulevansa näin tehdessään kuolemaan?*

Silloin kun ei ole aikomusta etsiä kuolemaa, itsemurhaa ei ole, vaan omistautuneisuutta ja uhrautuvaisuutta, vaikka siinä olisikin varmuus kuolemasta. Mutta kenellä voi olla tämä varmuus? Kuka sanoo, että Luoja ei varaa odottamatonta pelastuksen keinoa kriittisellä hetkellä? Eikö Luoja voi säästää vaikka senkin, joka olisi tykin suuaukolla? Usein Luoja voi haluta pitkittää alistumisen koetusta sen viimeiseen rajaan asti, kunnes odottamaton asianhaara väistää hänet kuolettavalta iskulta. (PYHÄ LOUIS, Pariisi, 1860.)

31. *Ne, jotka hyväksyvät kärsimyksensä alistuen ja kuuliaisena Jumalan tahdolle silmillä pitäen tulevaa onnellisuuttaan,*

eivätkö he työskentele vain itselleen ja voivatko he muuttaa kärsimyksensä hyödyllisiksi muille?

Nämä kärsimykset voivat olla hyödyllisiä lähimmäiselle materiaalisesti ja moraalisesti. Työn, kieltäytymyksen ja uhrauksien kautta, joihin he itsensä pakottavat, he edistävät lähimmäistensä materiaalista hyvinvointia. Esimerkin kautta, jonka antavat Jumalan tahdolle alistumisesta, he edistävät lähimmäistensä moraalialia. Tämä esimerkki *spiritismin*^[1] uskon voimasta voi kannustaa onnettomia alistuvaisuuteen, pelastaa heitä epätoivotulta ja sen kolkoilta seurauksilta tulevaisuudessa. (PYHÄ LOUIS, Pariisi, 1860.)

LUKU VI

Kristus Lohduttaja

*Keveä kuorma – Luvattu lohduttaja – Henkien opetukset:
Totuuden Hengen tuleminen.*

Keveä kuorma

1. *Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon. Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä; niin te löydätte levon sielullenne. Sillä minun ikeeni on sovelias ja kuormani on keveä.* (Matteuksen evankeliumi^[21], XI:28–30)

2. Kaikki kärsimykset, kurjuudet, pettymykset, fyysiset kivut ja läheisten menetykset, kohtaavat lohdutuksensa uskossa tulevaisuuteen ja luottamuksessa Jumalan oikeudenmukaisuuteen, jonka Kristus on tullut opettamaan ihmisille. Ahdistukset iskevät koko painollaan sen päälle, joka ei odota mitään kuoleman jälkeen tai joka sitä yksinkertaisesti epäilee, eikä minkäänlainen toivo tule helpottamaan hänen katkeruuttaan. Juuri tämä sai Jeesuksen sanomaan: ”*Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon.*”

Jeesus asettaa kuitenkin yhden ehdon avulleen ja onnellisuudelle, jonka lupaa murheellisille. Tämä ehto on laissa, jota hän opettaa. Hänen ikeensä on tämän lain noudattaminen, mutta tämä ies on keveä ja tämä laki on lempeä, koska se määrää velvollisuudeksi rakkauden ja *hyväntekeväisyyden*^[18].

Luvattu lohduttaja

3. *Jos te minua rakastatte, niin te pidätte minun käskyni. Ja minä olen rukoileva Isää, ja hän antaa teille toisen lohduttajan olemaan teidän kanssanne ikuisesti, Totuuden Hengen, jota maailma ei voi ottaa vastaan, koska se ei näe häntä eikä tunne häntä; mutta te tunnette hänet, sillä hän pysyy teidän tykönänne ja on teissä oleva. Mutta lohduttaja, Pyhä Henki, jonka Isä on lähettävä minun nimessäni, hän opettaa teille kaikki ja muistuttaa teitä kaikesta, minkä minä olen teille sanonut.* (Johanneksen evankeliumi^[21], XIV:15–17, 26)

4. Jeesus lupaa toisen lohduttajan: *Totuuden Hengen*, jota maailma ei vielä tunne, koska ei ole valmis sitä ymmärtämään ja jonka Isä lähettää opettamaan kaikkia asioita ja muistuttamaan siitä, mitä Kristus on sanonut. Jos siis Totuuden Hengen täytyy tulla myöhemmin opettamaan kaikkia asioita, on tällöin niin, että Jeesus ei ole kertonut kaikkea; jos Totuuden Henki tulee muistuttamaan siitä, mitä Jeesus on sanonut, niin näin on, koska Jeesuksen sanat ovat tulleet unohdetuiksi tai väärin ymmärretyiksi.

Spiritismi^[1] tulee merkittynä aikana täyttämään Jeesuksen lupauksen. Totuuden Henki valvoo *spiritismin*^[1] perustumista, kutsuu ihmisiä noudattamaan lakia ja opettaa kaikki asiat auttaen ymmärtämään sen, mitä Jeesus sanoi vertauskuvien. Jeesus sanoi:

”Kuulkoon ne, joilla on korvat kuulla.” *Spiritismi*^[1] tulee avaamaan silmät ja korvat, sillä se puhuu ilman kieli- ja vertauskuvia. Se nostattaa hunnun, joka on jätetty tarkoituksenmukaisesti tiettyjen arvoituksien ylle ja tulee lopulta tuomaan ylimmän lohdutuksen maan kovaosaisille ja kaikille kärsiville antaen oikeudenmukaisen syyn ja hyödyllisen tarkoituserän kaikille tuskille.

Jeesus sanoi: ”*Autuaita ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen.*” Mutta kuinka tuntee itsensä onnelliseksi kärsiessään, kun ei tiedä, miksi kärsii? *Spiritismi*^[1] näyttää kärsiville syyn aikaisemmissa elämissä ja Maan tarkoituserässä, jossa ihminen sovittaa menneisyytensä. Se näyttää kärsimysten tarkoituksen siinä, että ne ovat kuin parantavia käännekohtia, jotka johtavat kärsivän paranemiseen ja että ne ovat puhdistumista, joka varmistaa onnellisuuden tulevissa elämissä. Ihminen ymmärtää, että ansaitsi kärsiä ja pitää kärsimystään oikeudenmukaisena. Hän tietää, että tämä kärsimys edistää hänen kehitystään ja hän hyväksyy sen valittelematta, kuten työmies hyväksyy työn, jonka täytyy olla hänen palkkansa arvoinen. *Spiritismi*^[1] antaa hänelle horjumattoman uskon tulevaisuuteen, eikä raastava epäily enää vaikuta hänen *sieluunsa*^[5]. Koska *spiritismi*^[1] saa ihmisen näkemään asiat korkeammasta näkökulmasta, maallisten vaikeuksien merkitys häviää suunnattomassa ja suuremmoisessa näköpiirissä ja näkymä häntä odottavasta onnellisuudesta antaa hänelle kärsivällisyyttä, alistuneisuutta ja rohkeutta kulkea tiensä loppuun.

Näin ollen *spiritismi*^[1] toteuttaa sen, mitä Jeesus sanoi luvasta lohduttajasta: tuomalla tietoa niihin asioihin, jotka sallivat ihmisen tietää, mistä hän tulee, minne hän menee ja miksi hän on maan päällä, vetäen näin ihmistä Jumalan lain todellisten periaatteiden puoleen sekä tarjoten lohdutusta uskon ja toivon kautta.

Henkien opetukset: Totuuden Hengen tuleminen

5. Tulen kuten ennen vanhaan tuomaan Israelin eksyneiden lasten keskuuteen totuuden ja hävittämään pimeyden. Kuunnellakaa minua. *Spiritismin*^[1], kuten ennen vanhaan minun sanani, täytyy muistuttaa epäuskoisia siitä, että heidän yllään vallitsee muuttumaton totuus. Hyvä Jumala, suuri Jumala, joka saa kasvit itämään ja aallot nousemaan. Toin esille pyhän opin ja elonkorjaajan lailla kokosin kimpuiksi sen hyvän, mikä oli hajallaan ihmiskunnassa ja sanoin: tulkaa minun luokseni kaikki te, jotka kärsitte!

Mutta kiittämättömät ihmiset kääntyivät pois suoralta ja leveältä tieltä, joka johdattaa minun Isäni valtakuntaan ja he ovat hukassa ankarilla ja kapeilla jumalattomuuden teillä. Minun Isäni ei halua hävittää ihmisrotua, vaan Hän haluaa, että te pelastatte toisenne auttamalla sekä eläviä että kuolleita, toisin sanoen ruumiillisesti kuolleita, koska kuolemaa ei ole olemassa. Hän haluaa, että teille ei enää julista profeettojen ja apostolien ääni, vaan niiden ääni, jotka eivät enää ole maan päällä: rukoilkaa ja uskokaa! Koska kuolema on ylösnousemus ja elämä on valittu koetus, jonka aikana teidän jalostuneiden hyveittenne täytyy kasvaa ja kehittyä kuten setripuun.

Heikot ihmiset, jotka käsitätte pimeyden ymmärryksessänne, älkää etäännykö valosoihdusta, jonka jumalallinen armo asettaa teidän käsiinne valaistakseen teidän tietänne ja johdattaakseen teidät, eksyneet lapset, teidän Isänne syliin.

Säälin liiaksi teidän kurjuuksianne ja teidän suunnatonta heikkouttanne voidakseni olla ojentamatta avuliasta kättäni teille eksyneille onnettomille, jotka nähdessänne taivaan suistutte erehdyksen syvyyksiin. Uskokaa, rakastakaa ja pohtikaa asioita,

jotka teille on paljastettu; älkää sekoittako jyviä akanoihin, utopioita totuuksiin.

Spiritismin^[1] kannattajat! Rakastakaa toisianne, siinä on ensimmäinen opetus; ohjeistakaa itseänne, siinä on toinen opetus. Kaikki totuudet kohtaatte kristinuskossa. Virheet, jotka siihen ovat juurtuneet, ovat ihmisestä lähtöisin. Ruumiillisen kuoleman tuolla puolen, jossa ette uskoneet olevan mitään, äänet huutavat teille: Veljet! Mikään ei kuole; Jeesus Kristus on pahan voittaja, olkaa te jumalattomuuden voittajia. (TOTUUDEN HENKI, Pariisi, 1860.)

6. Tulen opettamaan ja lohduttamaan köyhiä kovaosaisia. Tulen sanomaan heille, että he kohottaisivat alistumisensa heidän koetuksiensa tasolle ja että he itkisivät, sillä kipu oli pyhää Öljymäellä. Mutta että he odottaisivat, sillä lohduttavat enkelit tulevat myös pyyhkimään heidän kyynelensä.

Työntekijät, vetäkää vakoanne; aloittakaa uudelleen seuraavana päivänä edellisen päivän ankara työ. Teidän käsienne työ tuottaa maallisen leivän teidän ruumiillenne, mutta teidän *sielunne*^[5] eivät ole unohdettuja. Ja minä, jumalallinen puutarhuri, jalostan niitä teidän ajatuksienne hiljaisuudessa. Kun levon hetki on koittanut, kun teidän elämänne lanka vapautuu käsistänne ja kun teidän silmänne sulkeutuvat valoon, te tunnette minun kallisarvoisen siemeneni nousevan esiin ja itävän teissä. Mikään ei ole menetetty meidän Isämme valtakunnassa ja teidän hikenne ja teidän kurjuutenne muodostavat aarteiden, jonka täytyy tehdä teidät rikkaiksi ylemmissä sfääreissä, missä valo korvaa pimeydet ja kaikista köyhin teistä tulee olemaan ehkä kaikista loistokkain.

Todellakin minä sanon teille: ne, jotka kantavat taakkansa ja auttavat veljiään, ovat minulle hyvin rakkaita. Ohjeistakaa itsenne kallisarvoisella opilla, joka hävittää kapinoinnin erheen ja opettaa teille ihmisen koetuksen ylevimmän tarkoituksen.

Kuten tuuli lakaisee pölyä, *Henkien*^[2] inspiraatio haihduttaa teidän kateutenne maailman rikkaita kohtaan, jotka useimmiten ovat hyvinkin kurjia, koska heidän koetuksensa ovat vaarallisempia kuin teidän. Minä olen teidän kanssanne ja minun apostolini teitä opettavat. Juokaa rakkauden elävästä lähteestä ja valmistautukaa, te maalliseen elämään kahlitut, heittäytymään eräänä päivänä iloisina ja vapaina Hänen tykönsä, joka loi teidät heikkoina tehdäkseen teidät kehityskykyisiksi ja joka haluaa teidän itsenne muokkaavan saveanne, jotta olisitte itse oman kuolemattomuutenne tekijöitä. (TOTUUDEN HENKI, Pariisi, 1861.)

7. Olen suuri *sielujen*^[5] lääkäri ja tulen tuomaan teille lääkkeen, jonka täytyy parantaa *sielut*^[5]. Heikot, kärsivät ja sairaat ovat minun lempilapsiani ja tulen pelastamaan heidät. Tulkaa siis minun tyköni kaikki te, jotka kärsitte ja jotka olette ylirasittuneita ja tulette helpotetuiksi ja lohdutetuiksi. Älkää etsikö muualta voimaa ja lohdutusta, sillä maailma ei niitä voi antaa. Jumala tekee teidän sydämiinne ylimmän vetoimuksen *spiritismin*^[1] kautta, kuunnellakaa sitä. Tulkoon jumalattomuus, valhe, erhe ja epäuskoisuus revityksi pois juuriltaan teidän tuskaisista sydämistänne. Ne ovat niitä hirviöitä, jotka ahmivat kaikista puhtainta vertanne ja haavoittavat teitä lähes aina kuolettavasti. Harjoittakaa tulevaisuudessa Hänen pyhää lakiaan vaatimattomina ja alistuvaisina Jumalan tahdolle. Rakastakaa ja rukoilkaa, olkaa kuuliaisina Herran *Hengille*^[2]. Huutakaa Häntä avuksi sydämenne pohjasta ja niin Hän lähettää teille rakkaan lapsensa ohjeistaakseen teitä ja sanoakseen teille nämä hyvät sanat: ”Olen tässä; tulin teidän tyköenne, koska minua kutsuite.” (TOTUUDEN HENKI, Bordeaux, 1861.)

8. Jumala lohduttaa vaatimattomia ja antaa voimaa murheellisille, jotka sitä Häneltä pyytävät. Hänen valtansa kattaa maan ja kaikkialla kyöneleen viereen hän on asettanut palsamin, joka antaa lohtua. Omistautuminen ja uhrautuvuus ovat jatkuva rukous ja ne pitävät sisällään syvällisen opetuksen. Inhimillinen

viisaus perustuu näihin kahteen sanaan. Kyetkään kaikki kärsivät *Henget*^[2] ymmärtämään tämän totuuden, sen sijaan että valittaisivat kipujaan ja moraalisia kärsimyksiään, jotka ovat täällä maan päällä teidän osuutenne. Ottakaa siis tunnusmerkiksenne nämä kaksi sanaa, *omistautuminen* ja *uhrautuvuus*, ja te tulette olemaan vahvoja, koska ne tiivistävät kaikki velvollisuudet, joihin *hyväntekeväisyys*^[18] ja nöyryys teidät määräävät. Tunne suoritetusta velvollisuudesta antaa teille mielenrauhan ja alistuvaisuutta. Sydän lyö paremmin, *sielu*^[5] rauhoittuu, eikä ruumis enää ole vajavainen, sillä ruumis kärsii sitä enemmän, mitä syvemmin mieli on vaivaantunut. (TOTUUDEN HENKI, Le Havre, 1863.)

Allan Kardecin opin ystävät ry on jakanut tämän pdf-kirjan tekijänoikeuksien haltijan luvalla.

LUKU VII

Autuaita ovat hengellisesti köyhät

Mitä tarkoitetaan hengellisesti köyhillä – Jokainen, joka itsensä ylentää, alennetaan – Viisailta ja harkitsevaisilta salatut asiat - Henkien opetukset: Ylpeys ja vaatimattomuus – Älykkään ihmisen tehtävä maan päällä.

Mitä tarkoitetaan hengellisesti köyhillä

1. *Autuaita ovat hengellisesti köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta.* (Matteuksen evankeliumi^[21], V:3.)

2. Epäuskoisuus on voimistunut tästä mietelauseesta: *Autuaita ovat hengellisesti köyhät*, kuten monista muistakin asioista, koska niitä ei ole ymmärretty oikein. Hengellisesti köyhillä Jeesus ei tarkoita ilman järkeä olevia, vaan vaatimattomia: Hän sanoo, että taivaan valtakunta on heidän eikä ylpeiden.

Niillä, joita pidetään yleisesti tiedemiehinä ja henkevinä ihmisinä, on yleensä niin suuri käsitys itsestään ja ylemmydestään, että he eivät katso jumalallisten asioiden ansaitsevan heidän huomiotaan. Heidän omaan itseensä keskittyneet katseensa

eivät voi kohota Jumalaan asti. Heidän taipumuksensa uskoa olevansa kaiken yllä ei useimmiten johda heitä muuhun kuin kieltämään sen, että heidän yläpuolellaan oleva voisi heidät alentaa ja kieltämään jopa jumalallisuuden. Tai jos he suostuvat sen hyväksymään, niin he kiistävät kuitenkin yhden sen kaikista kauneimmista tunnusmerkeistä: Hänen kaitseellisen toimintansa tämän maailman asioiden yllä. He ovat vakuuttuneita siitä, että he yksin riittävät johtamaan maailmaa hyvin. Pitäessään omaa älykkyyttään maailmankaikkeudellisen älykkyyden veroisena ja uskoessaan olevansa kykeneviä ymmärtämään kaiken he eivät voi uskoa siihen mahdollisuuteen, että he eivät ymmärtäisikään jotain. Lausueessaan oman mielipiteensä he pitävät sitä peruuttamattomana.

Jos he kieltäytyvät myöntämästä näkymätöntä maailmaa ja yli-inhimillistä voimaa, niin se ei johdu siitä, että se ylittäisi heidän käsityskykynsä, vaan siitä, että heidän ylpeytensä kapinoi sitä ajatusmallia vastaan, että olisi olemassa jotain, jota korkeammalle he eivät voi itseään asettaa ja joka voisi saada heidät laskeutumaan jalustaltaan. Sen takia he vain hymähtelevät halveksivasti kaikelle, mikä ei ole kotoisin näkyvästä ja kosketettavissa olevasta maailmasta. He pitävät itseään sekä mieleltään että tieteellisesti liian kehittyneinä uskoakseen tällaisiin asioihin, joita pitävät hyvinä yksinkertaisille ihmisille. He pitävät *hengeltään köyhinä* niitä, jotka ottavat nämä asiat vakavasti.

Mutta mitä tahansa he sanovatkin, heidän on pakko astua sisään, kuten muidenkin, tähän naurettavana pitämäänsä *näkymättömään maailmaan*^[4]. Silloin heidän silmänsä avautuvat ja he tunnustavat erehdyksensä. Mutta oikeudenmukainen Jumala ei voi ottaa vastaan samalla tavoin sitä, joka halveksi hänen valtaansa kuin sitä, joka alistui vaatimattomasti Hänen lakeihinsa, eikä Hän voi pitää heitä samanarvoisina.

Sanoessaan taivaan valtakunnan olevan yksinkertaisille Jeesus tarkoittaa, että ketään ei hyväksytä sinne ilman *sydämen vaa-*

*timattomuutta ja hengen nöyryyttä. Tietämätön, jolla on nämä ominaisuudet, on enemmän tervetullut kuin oppinut, joka uskoo enemmän itseensä kuin Jumalaan. Kaikissa olosuhteissa Hän asettaa nöyryyden yhdeksi niistä hyveistä, jotka lähentävät meitä Jumalaan ja ylpeyden yhdeksi paheista, jotka etäännyttävät meitä Hänestä. Tähän on hyvin luonnollinen syy: nöyryys on Jumalalle kuuliaisien teko, kun taas ylpeys on kapinointia Jumalaa vastaan. Ihmisen tulevan onnellisuuden kannalta on parempi siis olla *hengellisesti köyhä* sen maallisessa merkityksessä ja rikas moraalisilta ominaisuuksiltaan.*

Jokainen, joka itsensä ylentää, alennetaan.

3. Sillä hetkellä opetuslapset tulivat Jeesuksen tykö ja sanoivat: Kuka on suurin taivasten valtakunnassa? Niin hän kutsui tykönsä lapsen, asetti sen heidän keskellensä ja sanoi: ”Totisesti minä sanon teille: ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, ette pääse taivasten valtakuntaan. Sen tähden, joka nöyrtyy tämän lapsen kaltaiseksi, se on suurin taivasten valtakunnassa. Ja joka ottaa tykönsä yhden tämänkaltaisen lapsen minun nimeeni, se ottaa tykönsä minut.” (Matteuksen evankeliumi^[21], XVIII:1–5.)

4. Silloin Sebedeuksen poikain äiti tuli poikineen hänen tykönsä ja kumarsi häntä, aikoen anoa häneltä jotakin. Niin hän sanoi vaimolle: ”Mitä tahdot?” Tämä sanoi hänelle: ”Sano, että nämä minun kaksi poikaani saavat istua, toinen sinun oikealla ja toinen vasemmalla puolellasi, sinun valtakunnassasi.” Mutta Jeesus vastasi:

”Te ette tiedä mitä anotte. Voitteko juoda sen maljan, jota minä olen juova?” He sanoivat hänelle: ”Voimme.” Hän sanoi heille: ”Minun maljani te tosin juotte, mutta minun oikealla ja vasemmalla puolellani istuminen ei ole minun annettavissani, vaan se annetaan niille, joille minun Isäni sen on valmistanut.” Kun

ne kymmenen sen kuulivat, närkästyivät he näihin kahteen veljekseen. Mutta Jeesus kutsui heidät tykönsä ja sanoi: ”Te tiedätte, että kansojen ruhtinaat herroina niitä hallitsevat ja että mahtavat käyttävät valtaansa niitä kohtaan. Näin älköön olko teidän keskenänne, vaan joka teidän keskuudessanne tahtoo suureksi tulla, se olkoon teidän palvelijanne ja joka teidän keskuudessanne tahtoo olla ensimmäinen, se olkoon teidän orjanne; niin kuin ei Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi monen edestä.” (Matteuksen evankeliumi^[21], XX:20–28.)

5. Ja kun hän sapattina tuli erään fariseusten johtomiehen taloon aterialle, pitivät he häntä silmällä. Ja huomattessaan, kuinka kutsutut valitsivat itselleen ensimmäisiä sijoja, hän puhui heille vertauksen ja sanoi heille: ”Kun joku on sinut kutsunut häihin, älä asetu aterioimaan ensimmäiselle sijalle; sillä, jos hän on kutsunut jonkun sinua arvollisemman, niin hän, joka on sinut ja hänet kutsunut ehkä tulee ja sanoo sinulle: ’Anna tälle sija’ ja silloin sinä saat häveten siirtyä viimeiselle paikalle. Vaan kun olet kutsuttu, mene ja asetu viimeiselle sijalle ja niin on se, joka sinut on kutsunut, sisään tullessaan sanova sinulle: ’Ystäväni, astu ylemmäksi.’ Silloin sinulle tulee kunnia kaikkien pöytäkumppaniesi edessä. Sillä jokainen, joka itsensä ylentää, alennetaan, ja joka itsensä alentaa, se ylennetään.” (Luukkaan evankeliumi^[21], XIV:1, 7–11)

6. Nämä elämänohjeet ovat seurausta vaatimattomuuden periaatteesta, jonka Jeesus lakkaamatta asettaa perustavaksi ehdoksi luvatulle Herran valittujen onnellisuudelle ja jonka Hän muotoili näillä sanoilla: ”Autuaita ovat hengellisesti köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta.” Hän ottaa lapsen esimerkiksi sydämen vaatimattomuudesta ja sanoo: ”Se on suurin taivaan valtakunnassa, joka itseänsä alentaa ja tekee itsensä pieneksi kuin lapsi; toisin sanoen se, joka ei vaadi itselleen minkäänlaista ylemmyyttä tai erehtymättömyyttä.”

Sama perustavaa laatua oleva ajatus kohdataan myös elämänohjeessa ”Se olkoon teidän palvelijanne, joka teidän keskuudessaanne tahtoo olla ensimmäinen” ja tässä elämänohjeessa: ”Jokainen, joka itsensä ylentää, alennetaan ja joka itsensä alentaa, se ylennetään.”

Spiritismi^[1] tulee vahvistamaan teorian esimerkeillä näyttäen meille *Henkien maailmassa*^[4] suurina ne, jotka olivat vähäpätöisiä maan päällä ja usein hyvin vähäpätöisinä ne, jotka olivat maan päällä suurimpia ja vaikutusvaltaisimpia. Vähäpätöiset maan päällä ovat vieneet kuoltuaan mukanaan ainoastaan sen, mikä heille tekee todellista suuruutta taivaassa ja joka ei katoa – hyveet. Sitä vastoin maan päällä suurimmat ovat joutuneet jättämään sen, mikä teki heidän suuruutensa maan päällä, eivätkä he vieneet mukanaan omaisuutta, titteleitä, kunniaa, syntyperää tai mitään muutakaan. He saapuvat *toiseen maailmaan*^[3] kaikkea vailla, kuten haaksirikkoutuneet, jotka ovat menettäneet kaiken, jopa vaatteensa. He eivät ole säilyttäneet muuta kuin ylpeytensä, joka muuttaa heidän uuden asemansa vieläkin nöyryyttävämmäksi, sillä he näkevät itseään korkeammalla ja kunniaa loistavana heidät, joita nöyryyttivät maan päällä ollessaan.

Spiritismi^[1] näyttää meille toisen täytöntöönpanon tälle periaatteelle perättäisissä ruumiillisissa elämissä. Ne, jotka olivat kaikista korkeimmalla yhdessä ruumiillisessa elämässä, tulevat alennetuiksi kaikista alimpaan asemaan seuraavassa ruumiillisessa elämässään, jos he tuolloin olivat ylpeyden ja kunnianhimon vallitsemia. Älkää siis pyrkikö olemaan ylimmässä asemassa maan päällä älkääkä asettako itseänne muiden yläpuolelle, jos ette halua tulla pakotetuksi alentumaan. Pyrkikää päinvastoin olemaan kaikista vaatimattomin ja nöyriin, sillä Jumala tietää antaa teille korkeamman paikan taivaassa, jos sen ansaitsette.

Viisailta ja ymmärtäväsiltä salatut asiat

7. Siihen aikaan *Jeesus johtui puhumaan sanoen: ”Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväsiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille.”* (Matteuksen evankeliumi ^[21], XI:25.)

8. Voi vaikuttaa merkilliseltä, että Jeesus kiittää Jumalaa, koska Hän oli paljastanut nämä asiat kaikista *vaatimattomimmille ja vähäisimmille*, jotka ovat *hengellisesti köyhiä* ja salannut ne *viisailta ja ymmärtäväsiltä*, jotka ovat päältäpäin katsoen kyvykkäämpiä niitä ymmärtämään. Ensin mainitut *nöyrät* tarkoittaa, että he nöyryvät Jumalan edessä eivätkä usko olevansa kaikkia ylempänä; jälkimmäiset *ylpeät* ovat turhamaisia maallista tieteistään ja pitävät itseään viisaina kieltäessään Jumalan ja käsitellessään Häntä samanarvoisena, silloin kun myöntävät Hänen olemassaolonsa. Sillä antiikin aikana *viisas* oli synonyymi sanalle *oppinut*. Sen takia Jumala antaa heidän etsiä maan salaisuuksia ja paljastaa taivaan salaisuuksia vaatimattomille ja nöyrille, jotka kumartavat hänen edessään.

9. Samoin tapahtuu tänä päivänä *spiritismin* ^[1] paljastamien suurten totuuksien kanssa. Tietyt epäuskoiset ihmettelevät, miksi *Henget* ^[2] ponnistelevat niin vähän saadakseen heidät vakuuttuneiksi. Näin on, koska nämä *Henget* ^[2] käyttävät aikansa mieluummin niihin, jotka etsivät valaistusta vilpittömästi ja vaatimattomasti kuin niihin, jotka uskovat tietävänsä kaiken ja näyttävät ajattelevan, että Jumalan pitäisi olla hyvin onnellinen vetäessään heidät takaisin luoksensa ja näyttäessään heille olemassaolonsa toteen.

Jumalan valta loistaa niin pienissä kuin suurissakin asioissa. Hän ei aseta kynttilää vakan alle, vaan Hän antaa sen loistaa kaikkialle yltäkyläisesti. Ne ovat sokeita, jotka sitä eivät näe. *Jumala ei halua avata heidän silmiään pakolla, jos kerran*

he haluavat pitää niitä suljettuna. Heidän vuoronsa tulee, mutta ensin heidän on tunnettava pimeyksien ahdistukset ja tunnustettava Jumala, eikä sattuma, siinä kädessä, joka satuttaa heidän ylpeyttään. Jumala käyttää epäuskoisuuden voittamiseksi tapoja, jotka soveltuvat kullekin yksilölle. Ei epäuskoi- sen kuulu määrätä Jumalalle, mitä Hänen täytyy tehdä ja sanoa Hänelle: Jos haluat saada minut vakuuttuneeksi, on Sinun sitä varten valittava tietty menetelmä ja tietty hetki, joka on minulle kaikista sopivin.

Olkoon siis epäuskoiset hämmästelemättä, jos Jumala ja *Henet*^[2], jotka ovat Hänen tahtonsa tekijöitä, eivät alistu heidän asettamilleen ehdoille. Kysyköön he itseltään, mitä sanoisivat, jos vähäisin heidän palvelijoistaan haluaisi pakottaa heidät suostumaan tekemään jotain. Jumala asettaa ehtonsa eikä alistu niihin; Hän kuuntelee hyväntahtoisesti niitä, jotka kääntyvät Hänen puoleensa nöyrinä, eikä niitä, jotka uskovat olevansa enemmän kuin Jumala.

10. Eikö Jumala voisi saavuttaa heidät henkilökohtaisesti merkeillä, jotka ilmaisevat Hänen läsnäolonsa ja jotka nähdessään kaikista epäuskoisimmankin täytyisi taipua? Epäilemättä voisi, mutta missä silloin olisi meriitti ja itse asiassa mitä se hyödyttäisi? Emmekö näe kaikkina päivinä kiellettävän ilmeisiä asioita ja jopa sanottavan ”Jos näkisin, niin en uskoisi, koska tiedän sen olevan on mahdotonta”? Jos he kieltäytyvät tunnustamasta totuutta, niin näin on, koska heidän mielensä ei ole kypsä ymmärtämään sitä eikä heidän sydämensä ole valmis sitä tuntemaan. *Ylpeys on kaihi, joka himmentää heidän näkönsä;* mitä hyötyä on näyttää valoa sokealle? On siis ensin parannettava taudin aiheuttaja, kuten taitava lääkäri ja korjattava ensin ylpeys. Jumala ei siis hylkää kadonneita lapsiaan, sillä Hän tietää, että ennemmin tai myöhemmin heidän silmänsä tulevat aukeamaan, mutta Jumala haluaa, että tämä tapahtuu heidän omasta tahdostaan ja silloin epäuskoisuuden ahdistuksien lyö-

minä he itse heittäytyvät Jumalan syliin tuhlaajapojan tavoin ja pyytävät armoa!

Henkien opetukset: Ylpeys ja vaatimattomuus

11. Olkoon Herran rauha kanssanne, hyvät ystäväni! Tulen teidän luoksenne rohkaistakseni teitä seuraamaan hyvää tietä.

Jumala antaa tehtäväksi köyhille *Hengille*^[2], jotka ennen vanhaan asuttivat maata, tulla valaisemaan teitä. Siunattu olkoon Herra siitä armosta, että Hän sallii meidän auttavan teitä kehityksessänne. Pyhä Henki valaiskoon minua ja auttakoon muuntamaan sanani ymmärrettäväksi ja johdattakoon laittamaan ne kaikkien saataville. Kaikki te ruumiillista elämää elävät, jotka olette vaikeuksissa ja etsitte valoa, Jumalan tahto auttakoon minua saamaan sen loistamaan teidän silmillenne!

Vaatimattomuus on kovin unohdettu hyve teidän keskuudessanne. Seuraatte hyvin vähän teille annettuja suuria esimerkkejä, mutta voisitteko ilman vaatimattomuutta olla hyväsydämissiä lähimmäistänne kohtaan? Oi! Ette, sillä se tunne asettaa ihmisiä tasa-arvoisiksi; se sanoo heille, että he ovat veljiä, joiden täytyy auttaa ja johdattaa hyvään toinen toisiaan. Ilman vaatimattomuutta te mahtaillette hyveillä, joita ette omaa, aivan kuten jos pukeutuisitte vaatteisiin piilottaaksenne kehonne epämuodostumia. Muistelkaa Häntä, joka meidät pelastaa; muistelkaa hänen vaatimattomuuttaan, joka teki hänestä niin suuren ja asetti hänet kaikkien profeettojen ylle.

Ylpeys on vaatimattomuuden kauhea vastustaja. Jos Kristus lupasi taivasten valtakunnan kaikista köyhimmille, niin näin on, koska suuret maan päällä kuvittelevat, että kuninkuuden tittelit ja rikkaudet ovat hyvityksiä heidän meriitistään ja että heidän sisimpänsä ovat puhtaammat kuin köyhien. He uskovat, että

rikkaudet kuuluvat heille ja sen takia Jumalan ottaessa ne heiltä pois he syyttävät Häntä epäoikeudenmukaisuudesta. Voi! Mitä pilkkaa ja sokeutta! Onko Jumala eritellyt teidät toisistanne ruumiinne perusteella? Eikö köyhän ruumiillinen päällyste ole samanlainen kuin rikkaankin? Tekikö Jumala kahdenlaista ihmislaajaa? Kaikki, mitä Jumala tekee, on suurta ja viisasta. Älkää sanoko Hänelle kuuluviksi ajatusmalleja, joita teidän ylpeytenne synnyttää.

Rikas! Silloin kun sinä nukut palatsissasi suojassa kylmältä, etkö tiedä, että tuhannet yhdenvertaiset veljesi makaavat olkien päällä? Eikö onneton, joka kärsii nälästä, ole samankaltaisesi? Näitä sanoja vastaan sinun ylpeytesi kapinoi, tiedän sen hyvin. Suostut antamaan hänelle almun, mutta et koskaan puristamaan veljellisesti hänen kättään! Sanot: ”Ettäkö minä jalosukuinen, maan merkkihenkilö, olisin samankaltainen tämän räsyisen kurjan kanssa? Se on niin sanottujen filosofien turhaa utopiaa! Jos olemme samankaltaisia, niin miksi Jumala on asettanut hänet niin alas ja minut niin korkealle?” On totta, että ulkoisesti ette ole juuri ollenkaan samankaltaisia, mutta mitä eroa teillä olisi ilman vaatteita? Sanot, että jaloverisyys; mutta kemia ei ole löytänyt eroa jalosukuisen ja työntekijän veren tai orjan ja hänen herransa veren välillä. Kuka sinulle sanoo, ettet myös sinä ole ollut hänen tavoin kurja ja onneton? Että sinä et ole pyytänyt almuja tai että sinä et tulisi eräänä päivänä pyytämään sitä häneltä, jota halveksut tänään? Ovatko rikkaudet ikuisia? Eivätkö ne lakkaa teidän ruumiinne, *Henkenne*^[2] katoavan päällysteen, mukana? Voi! Mene nöyrästi itseesi! Luo katseesi lopulta tämän maailman asioiden todellisuuteen; siihen, mitä suuruus ja alemmuus tekevät toisille. Muista, että sinä et tule säästymään kuolemalta sen enempiä kuin muutkaan, tittelit eivät tule säästämään sinua siltä. Kuolema voi saavuttaa sinut huomenna, tänään, minä tahansa hetkenä ja jos käperryt ylpeytesi, niin voi! Siinä tapauksessa säälin sinua, sillä silloin olet säälittävässä asemassa!

Ylpeät! Mitä te olitte ennen kuin tulitte jalosukuisiksi ja vaikutusvaltaisiksi? Ehkä olitte alempana kuin alhaisin teidän palvelijoistanne. Alistukaa siis, koska Jumala voi teidät alentaa sillä hetkellä, jolloin olette kohonneena kaikista korkeimmalle. Kaikki ihmiset ovat samanarvoisia jumalallisessa oikeudessa ja ainoastaan hyveet erottavat heitä Jumalan silmissä. Kaikki *Henget*^[2] ovat samasta ytimestä ja kaikki ruumiit ovat muodostuneet samasta massasta. Teidän tittelinne ja nimenne eivät muuta niistä mitään; ne pysyvät haudassa eivätkä anna valituille luvattua onnellisuutta; *hyväntekeväisyys*^[18] ja vaatimattomuus ovat niiden ylemmyyden tunnusmerkit.

Olentoparka! Olet äiti, lapsesi kärsivät, heillä on nälkä ja kylmä. Kuljet kumarassa ristisi painon alla ja sinun täytyy itseäsi häväistä voidaksesi hankkia heille leivänpalan. Voi! Minä kumarran edessäsi, kuinka olet jalosti pyhä ja suuri minun silmissäni! Toivo ja rukoile, onnellisuus ei vielä ole tässä maailmassa. Jumala antaa taivaan valtakunnan köyhille ja ahdistetuille, jotka luottavat Häneen.

Ja sinä, nuori tyttö, työhön ja puutteeseen tuomittu lapsiparka, miksi nämä surulliset ajatukset? Miksi itkeä? Nouskoon sinun harras ja tyyni katseesi kohti Jumalaa. Hän antaa pikkulinnuille ruokaa, luota Häneen ja Hän ei sinua hylkää. Maailman juhlien ja nautintojen melu saa sydämesi sykkimään. Haluaisit myös koristella pääsi kukilla ja sekoittua maan onnellisiin. Sanot, että voisit olla rikas, kuten nämä naiset, joiden näet kävelevän ohitsesi hullutellen ja nauraen. Voi lapsi, vaikkene! Jos tietäisit, kuinka paljon kyyneliä ja sanatonta tuskaa on piilotettuna näihin koristeltuihin pukuihin ja kuinka paljon tukahdutettuja nyyhkytyksiä tämän iloisen orkesterin melun alle peittyykään, niin pitäisit parempana vaatimatonta asemaasi ja köyhyyttäsi. Pysy puhtaana Jumalan silmissä, jos et halua, että suojelusenkelisi palaa Hänen luokseen kasvot piilotettuina valkoisten siipiensä alle ja jättää sinut omantunnon tuskiesi kanssa ilman

opasta ja tukijaa tähän maailmaan, jossa olet hukassa odottaesasi rangaistustasi *toisessa maailmassa* ^[4].

Ja kaikki te, jotka kärsitte ihmisten epäoikeudenmukaisuudesta, olkaa armollisia teidän veljienne virheille. Sanokaa itsellenne, että ette ole itsekään virheettömiä: se on *hyväntekeväisyyttä* ^[18], mutta myöskin nöyryyttä. Jos kärsitte herjaamisesta, alistukaa tämän koetuksen edessä. Mitä teille merkitsee tämän maailman herjaukset? Jos teidän käytöksenne on puhdas, eikö Jumala voi teille ne korvata? Ihmisten nöyryytysten kestäminen rohkeasti on nöyryyttä ja sen tunnustamista, että ainoastaan Jumala on suuri ja hallitseva.

Oi! Jumalani, onko Kristuksen tultava toisen kerran maan päälle opettamaan ihmisille lakisi, jonka he unohtivat? Täytyykö Hänen vieläkin karkottaa temppelin kaupustelijat, jotka sottaavat Sinulle pyhitetyt paikat, jotka ovat ainoastaan rukouksia varten? Ja kuka tietää? Voi teitä ihmisiä! Jos Jumala sallisi teille tämän armon, ehkä kieltäisitte hänet uudestaan kuten aiemminkin; te kutsuisitte Häntä jumalanpilkkajaksi, koska Hän nöyryyttäisi nykyaikaisten fariseusten ylpeyttä. Ehkä te pakottaisitte Hänet käymään uudestaan Golgatan tien.

Kun Mooses meni Siinain vuorelle vastaanottamaan Jumalan käskyt, Israelin kansa jättäytyi oman onnensa nojaan ja hylkäsi todellisen Jumalan. Miehet ja naiset antoivat kultansa ja korunsa epäjumalille, joita palvoivat. Sivistyneet ihmiset, te teette kuten he. Kristus jätti teille uskonoppinsa, Hän antoi teille esimerkin kaikista hyveistä ja te olette hylänneet esimerkit ja määräykset. Jokainen teistä, paheittenne mukaan, on tehnyt eräänlaisen omanlaisensa Jumalan. Yksien mukaan Jumala on kauhea ja vertahimoitseva, toisten mukaan Hän ei välitä maailman hyvinvoinnista. Jumala, jonka olette tehneet itsellenne, on kullattu patsas, jonka jokainen mukauttaa oman makunsa ja ajatusmalliansa mukaiseksi.

Herätkää, veljeni ja ystäväni. Koskettakoon *Henkien*^[2] ääni teidän sydäntänne. Olkaa jalomielisiä ja hyväsydämissiä komeilematta, toisin sanoen tehkää hyvää vaatimattomasti. Tuhotkaa vähä vähältä alttarit, jotka olette kohottaneet ylpeydelle, toisin sanoen olkaa todellisia kristittyjä ja teillä tulee olemaan totuuden valtakunta. Älkää enää epäilkö Jumalan hyvyyttä, koska Hän antaa teille siitä niin monta todistusta. Tulemme valmis-telemaan teitä ennustusten täyttymiseksi. Kun Herra antaa teille loistavamman ilmaisun armostaan, niin älköön taivaallinen lähetti kohdatko teissä enää muuta kuin yhden suuren perheen. Olkoon teidän lempeät ja vaatimattomat sydämenne kunniallisia kuulemaan jumalallista sanaa, jonka hän tulee teille tuomaan. Älköön valittu kohdatko tiellään muuta kuin palmunlehviä, jotka on sinne aseteltu teidän hyvyyteen, *hyväntekeväisyyteen*^[18] ja veljellisyyteen paluunne johdosta ja niin teidän maailmanne muuttuu maanpäälliseksi paratiisiksi. Mutta jos pysytte välinpitämättöminä *Henkien*^[2] äänille, jotka on lähetetty puhdistamaan ja uudistamaan teidän sivistynyttä yhteiskuntaanne, joka on rikas tieteissä ja kuitenkin niin köyhä hyvissä tuntemuksissa, niin voi! Teille ei jää muuta kuin kohtalossanne itku ja vaikeointi. Mutta ei, näin ei tule olemaan; palatkaa Jumalaan, teidän Isääne ja silloin me kaikki, jotka olemme noudattaneet Hänen tahtoaan, laulamme kiitoslaulua armon toiminnalle kiittäksemme Herraa ehtymättömästä hyvyydestä ja ylistääksemme Häntä kaikkina vuosisatoina. Näin olkoon. (LACORDAIRE, Constantine, 1863.)

12. Ihmiset, miksi valittelette vitsauksia, joita itse olette kasanneet päidenne päälle? Väheksyitte pyhää ja jumalallista Kristuksen moraalia, älkää siis hämmästelkö, kun ahdistusten malja on valunut reunojen yli kaikkialla.

Ahdistuneisuus tulee yleistymään. Ketä muuta syyttäisitte siitä kuin itseänne, kun lakkaamatta pyritte toinen toistanne museramaan? Ette voi olla onnellisia ilman vastavuoroista hyvän-

tahtoisuutta ja kuinka hyväntahtoisuutta voi olla olemassa ylpeyden kanssa? Ylpeys on kaikkien teidän paheidenne lähde. Omistautukaa siis sen tuhoamiseen, jos ette halua pysyä sen ikävissä seurauksissa. Ainoastaan yksi tapa tarjoaa teille mahdollisuuden siihen, mutta se tapa on pettämätön: ottakaa pysyväksi käytössäännöksi Jeesuksen laki, jota olette joko työntäneet syrjään tai vääristelleet tulkinnoissanne.

Miksi arvostatte enemmän sitä, mikä loistaa ja viehättää silmiänne, kuin sitä, mikä koskettaa sydäntänne? Miksi varakuuden pahe on teidän mielistelyidenne kohde, kun samanaikaisesti luotte vain yhden väheksyvän katseen todelliselle meriitille, joka on pimennossa? Ruumiiltaan ja *sielultaan*^[5] kadotuksessa olevalle haureelliselle rikkaalle avataan kaikki ovet ja kaikkien huomio on häneen kiinnittyneenä minne tahansa hän ilmestyykään, kun sitä vastoin suvaitaan tuskin sallia edes suojelevaa tervehdystä kunnolliselle ihmiselle, joka elää työllänsä ansaiten. Kun arvostus, jota ihmisille annetaan, on mitattu heidän omistamansa kullan painossa tai nimellä, jolla he komeilevat, niin mitä intressiä heillä voi olla korjata virheitään?

Olisi aivan toisin, jos yleinen mielipide arvostelisi ankarasti kullattua pahetta niin kuin se arvostelee rääsyihin pukeutunutta. Mutta ylpeys on suojelevaa kaikkea sitä imartelevaa kohtaan. Sanotte, että tämä on rahan ja ahneuden vuosisata. Epäilemättä näin on, mutta miksi olette antaneet materiaalien tarpeitten häpäistä ymmärrystä ja tervettä järkeä? Miksi jokainen teistä haluaa nousta veljeään ylemmäksi? Tänään yhteiskunta kärsii sen seurauksista.

Älkää unohtako, että tällainen asioiden tila on aina merkki moraalisisesta rappioitumisesta. Kun ylpeys saavuttaa äärimmäiset rajansa, se on merkki lähestyvistä sortumisista, sillä Jumala rankaisee aina ylimielisiä. Jos Jumala joskus antaa heidän nousta, niin Hän tekee sen antaakseen heille aikaa mie-

tiskellä ja korjata käytöstään kolhuissa, joita Jumala antaa ajoittain heidän ylpeydelleen varoittaakseen heitä. Mutta sen sijaan että he nöyryyisivät, he kapinoivat. Silloin mitan tullessa täyteen Jumala iskee heidät kokonaan alas ja heidän romahdukseensa on sitä kauheampi, mitä korkeammalle he ovat nousseet.

Ihmisrotuparka, jonka itsekkyyks on turmellut kaikin keinoin, kerää kuitenkin rohkeutta. Loputtomassa armossaan Jumala lähettää teille voimakkaan lääkkeen paheisiinne, odottamattoman avun ahdistukseenne. Avatkaa silmänne valolle; ne ovat niiden *sieluja*^[5], jotka eivät enää ole maailmassa ja jotka tulevat kutsumaan teitä todellisiin velvollisuuksiinne. He kertovat teille kokemuksen auktoriteetilla, kuinka vähäisiä ohimenevät ruumiillisen elämän turhamaisuutenne ja suuruutenne ovat ikuisuuteen verrattuna. He kertovat teille, että siellä suurin on se, joka on ollut maan päällä kaikista vaatimattomin pienten joukossa. He kertovat teille, että se, joka kaikista eniten rakasti veljiään maailmassa, tulee olemaan kaikkein rakastetuin myös taivaassa; että maan vallanpitäjät, jotka ovat käyttäneet väärin auktoriteettiaan, tulevat alennetuiksi ottamaan käskyjä alaisiltaan; että lopulta *hyväntekeväisyys*^[18] ja vaatimattomuus, nämä kaksi toisiaan auttavaa siskoa, ovat kaikista arvokkaimpia arvoniimiä armon saavuttamiseksi iankaikkisen Jumalan edessä. (ADOLFO, Argelin piispa, Marmande, 1862.)

Älykkään ihmisen tehtävä maan päällä

13. Älkää ylpeilkö sillä, mitä tiedätte, sillä tällä tietämyksellä on hyvin kapeat rajat asuttamassanne maailmassa. Mutta vaikka oletettaisiin, että olisitte yksi tämän maailman älyllisistä huipuista, niin teillä ei ole silti minkäänlaista syytä ylpistyä siitä. Jos Jumala tarkoituksella asetti teidät syntymään niiden keskuuteen, joiden kanssa voisitte kehittää älykyyttänne, niin Hän teki niin, koska halusi teidän käyttävän älyänne kaikkien

hyväksi. Sillä se on yksi Hänen teille antamansa missio, Hän asettaa teidän käsiinne instrumentin, jonka avulla voitte kehittää vuorollanne jälkeenjääneitä älykkyyksiä ja johdattaa niitä kohti Jumalaa. Eikö instrumentin luonne osoitakin sen käyttötarkoituksen? Eikö kuokka, jonka puutarhuri antaa työntekijänsä käteen, osoitakin hänelle, että hänen täytyy sillä kaivaa? Ja mitä sanoisitte, jos tämä työntekijä töiden tekemisen sijasta kohottaisi kuokkansa lyödäkseen herraansa? Sanoisitte, että se on kauheaa ja että hän ansaitsee tulla pois hätistetyksi. Niinpä, eikö sama koske häntä, joka käyttää älykkyytään tuhotakseen ajatusmallin Jumalasta ja kaitselmuksesta veljiensä keskuudessa? Eikö hän silloin kohota herraansa vastaan kuokan, joka oli tarkoitettu maan kaivamiseen? Onko hänellä oikeutta luvattuun palkkaan, vai ansaitseeko hän sitä vastoin tulla ajetuksi pois puutarhasta? Niin tulee tapahtumaan, älkää epäilkö sitä ja hän tulee laahustamaan läpi kurjien ruumiillisten elämien, jotka ovat täynnä nöyryytyksiä, siihen asti kunnes kumartaa sen edessä, jolle hän on kaiken velkaa.

Älykkyys on täynnä meriittejä tulevaisuutta varten, mutta sillä ehdolla, että sitä käytetään hyvin. Jos kaikki lahjakkaat ihmiset käyttäisivät lahjojaan Jumalan tarkoituspärien eteen, niin *Henkien*^[2] tehtävä, ihmiskunnan kehittäminen, olisi helppo. Valitettavasti useat tekevät siitä itselleen ylpeyden ja kadotuksen instrumentin. Ihminen käyttää väärin älykkyytään, kuten kaikkia muitakin kykyjään ja kuitenkin häneltä ei puutu opetuksia, jotka varoittavat häntä siitä, että voimallinen käsi voi viedä häneltä sen, minkä se itse sille antoi. (FERDINAND, suojelusenkeli, Bordeaux, 1862.)

Allan Kardecin opin ystävät ry on jakanut tämän pdf-kirjan tekijänoikeuksien haltijan luvalla.

LUKU VIII

Autuaita ovat puhdassydämiset

*Sallikaa lasten tulla minun tyköni – Tehdä syntiä ajatuksissa.
Aviorikos. – Todellinen puhtaus. Pesemättömät kädet. –
Pahennus. Jos sinun kätesi aiheuttaa sinulle pahennuksen,
hakkaa se poikki. – Henkien opetukset: Sallikaa lasten tulla
minun tyköni. – Autuaita ovat ne, joiden silmät ovat suljetut.*

Sallikaa lasten tulla minun tyköni

1. *Autuaita ovat puhdassydämiset, sillä he saavat nähdä Jumalan.* (Matteuksen evankeliumi^[21], V:8.)

2. *Ja he toivat hänen tykönsä lapsia, että hän koskisi heihin, mutta opetuslapset nuhtelivat tuojia. Mutta kun Jeesus sen näki, närkästyi hän ja sanoi heille: Sallikaa lasten tulla minun tyköni, älkääkö estäkö heitä, sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta. Totisesti minä sanon teille, joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa, niin kuin lapsi, se ei pääse sinne sisälle. Ja hän otti heidät syliinsä, pani kätensä heidän päällensä ja siunasi heitä.* (Markuksen evankeliumi^[21], X:13–16.)

3. Sydämen puhtautta ei voi erottaa nöyryydestä ja vaatimattomuudesta ja se sulkee pois kaikki itsekkäät ja ylpeät ajatukset. Sen vuoksi Jeesus ottaa tämän puhtauden vertauskuvaksi lapsuuden, kuten otti sen vertauskuvaksi vaatimattomuudellekin.

Tämä vertaus ei ehkä näytä tarkalleen oikealta, jos otetaan huomioon, että lapsen *Henki*^[2] voi olla hyvin vanha ja että se tuo jälleensyntyessään ruumiilliseen elämään epätäydellisyytensä, joista ei vielä ollut irtaantunut aikaisemmissa elämässään. Ainoastaan täydellisyyden saavuttanut *Henki*^[2] voisi antaa meille esimerkin todellisesta puhtaudesta. Vertaus on kuitenkin paikansapitävä tämän elämän näkökulmasta, sillä pikkulapsi, joka ei vielä ole voinut ilmaista yhtään paheellista taipumusta, tarjoaa meille viattomuuden ja puhtauden mielikuvan. Jeesus ei myöskään sanonut absoluuttisesti, että Jumalan valtakunta *on heidän vaan senkaltaisten*.

4. Koskapa lapsen *Henki*^[2] on elänyt jo aiemmin, niin miksi hän ei näytä heti syntymästään lähtien sitä, millainen hän oikeasti on? Kaikki on viisasta Jumalan töissä. Lapsi tarvitsee hellää huolenpitoa, jota ainoastaan äidin hellyys voi hänelle antaa ja tämä hellyys kasvaa lapsen heikkouden ja vilpittömyyden myötä. Äidille hänen lapsensa on aina enkeli ja on tarpeen että näin on, jotta se vangitsisi hänen äidillisen huolenpitonsa. Äidillä ei olisi lastaan kohtaan samaa uhrautuvaisuutta, jos viattoman sulokkuuden sijasta hän kohtaisi lapsessaan hänen lapsellisten piirteidensä alta viriilit luonteenpiirteet ja aikuisten ajatusmallit ja vielä vähemmän, jos hän tuntisi lapsensa menneisyyden.

Älyllisen tekijän^[9] toiminnan olisi itse asiassa oltava suhteessa ruumiin heikkouteen, joka ei kestäisi hyvin suurta *Hengen*^[2] aktiviteettia, kuten nähdään hyvin varhaiskypsien lasten keskuudessa. Juuri tämän vuoksi jälleensyntymisen lähestyessä *Henki*^[2] tulee sekavaan tilaan ja menettää vähä vähältä tietoisuuden itsestään. Tietyn ajanjakson ajan *Henki*^[2] pysyy eräänlaisessa unessa, jonka aikana sen kaikki kyvyt pysyvät piilevässä

tilassa. Tämä väliaikainen tila on tarpeen, jotta *Henki*^[2] saisi uuden lähtöpisteen ja unohtaisi uudessa maallisessa elämässä ne asiat, jotka voisivat jarruttaa sitä siellä. *Hengen*^[2] menneisyys kuitenkin vaikuttaa siihen. Se jälleensyntyä elämänsä suurempana, moraalisesti ja älyllisesti vahvempana ja sen intuition tukemana ja auttamana, jonka säilyttää hankkimastaan kokemuksesta.

Syntymästä lähtien sen ajatusmallit kehittyvät asteittain sitä mukaa kun elimet kehittyvät. Tästä voidaan päätellä, että ensimmäisten vuosien aikana *Henki*^[2] on todellakin lapsi, koska hänen luonteensa perustan muodostavat ajatusmallit ovat vielä horroksessa. *Hengen*^[2] vaistojen levätessä se on myöntyyväisempi ja juuri sen vuoksi herkempi vaikutuksille, jotka voivat muokata sen luonnetta ja kehittää sitä ja tämä tekee vanhemmille annetun tehtävän helpommaksi.

Henki^[2] siis pukeutuu joksikin aikaa viattomuuden kaapuun ja Jeesus on oikeassa, *sielun*^[5] aikaisemmasta olemassaolosta huolimatta, ottaessaan lapsen puhtauden ja vaatimattomuuden vertauskuvaksi.

Tehdä syntiä ajatuksissa Aviorikos

5. *Te olette kuulleet sanotuksi: ”Älä tee huorin.” Mutta minä sanon teille: jokainen, joka katsoo naista himoitien häntä, on jo sydämessään tehnyt huorin hänen kanssansa.* (Matteuksen evankeliumi^[21], V:27–28.)

6. Sanaa *aviorikos* ei pidä ymmärtää tässä sen yksinomaisessa merkityksessä vaan laajemmalti. Jeesus käytti sitä usein laajemmassa merkityksessä nimittäen sillä pahuutta, syntiä ja kaikkia pahoja ajatuksia, kuten esimerkiksi tässä kappaleessa:

”Sillä joka häpeää minua ja minun sanojani tässä avionrikkojassa ja syntisessä sukupolvessa, sitä myös ihmisen poika on häpeävä, kun hän tulee kirkkaudessa pyhien enkelien kanssa.” (Markuksen evankeliumi ^[21], VIII:38.)

Todellista puhtautta ei ole ainoastaan teoissa vaan myös ajatuksissa, koska se, jolla on puhdas sydän, ei edes ajattele pahaa. Jeesus halusi sanoa, että Hän tuomitsee synnin jopa ajatuksissa, koska se on yksi epäpuhtauden merkki.

7. Tämä periaate johtaa luonnollisesti tähän kysymykseen: *Kärsivätkö ihmiset sellaisen pahan ajatuksen seurauksista, jota ei ole pantu käytäntöön?*

Tässä on tarpeen tehdä tärkeä erottelu. Sitä mukaa kun huonolle tielle joutunut *sielu* ^[5] käy *Henkien maailmaan* ^[4], se valistuu ja luopuu vähä vähältä epätäydellisyyksistään enemmän tai vähemmän hyvän tahtonsa mukaisesti ja siitä se antaa valinnanvapautensa kautta näyttönsä. Kaikki pahat ajatukset joutuvat siis *sielun* ^[5] epätäydellisyydestä. Kuitenkin puhdistumisen mukaisesti jopa pahoista ajatuksista tulee *sielulle* ^[5] tilaisuuksia kehittymiseen, koska se hylkii niitä voimallisesti. Tämä on merkki tahrasta, josta *sielu* ^[5] pyrkii ponnistellen puhdistautumaan, eikä se anna periksi, jos tulee tilaisuus tyydyttää pahaa halua. Sen jälkeen kun se on kestänyt tämän, se tuntee itsensä vahvemmaksi ja iloisemmaksi voitostaan.

Mutta sellainen, joka päivittäin ei tehnyt hyviä ratkaisuja, etsii tilaisuutta pahan tekemiseen. Jos hän ei näin tee, niin se ei ole hänen tahtonsa vaikutuksesta, vaan tilaisuuden puuttumisen takia. Hän on silti yhtä syyllinen kuin jos sen tekisi.

Tiivistetysti: kehitys on jo tapahtunut ihmisessä, joka ei hahmottele pahoja ajatuksia. Sille, jolle paha ajatus tulee mieleen, mutta joka kuitenkin hylkii sitä, kehitys on tapahtumassa. Siinä, jolla on pahoja ajatuksia ja ne miellyttävät häntä, paha on vielä kaikessa voimassaan. Yhden työ on jo tehty ja toisen työ on

tekemättä. Jumala, joka on oikeudenmukainen, ottaa ihmisen tekojen ja ajatusten vastuussa huomioon kaikki nämä pienet erot.

Todellinen puhtaus Pesemättömät kädet

8. Silloin tuli fariseuksia ja kirjanoppineita Jerusalemissa Jeesuksen luo ja he sanoivat: Miksi sinun opetuslapsesi rikkovat vanhusten perinnäissääntöä? Sillä he eivät pese käsiään ruuveksaan aterialle. Mutta hän vastasi ja sanoi heille: Miksi te itsette rikotte Jumalan käskyn perinnäissääntönne tähden? Sillä Jumala on sanonut: ”Kunnioita isääsi ja äitiäsi” ja ”Joka kiroaa isäänsä tai äitiänsä, sen pitää kuolemalla kuoleman.” Mutta te sanotte: Joka sanoo isälleen tai äidilleen

”Se, minkä sinä olisit ollut minulta saapa, on annettu uhrilahjaksi”, sen ei tarvitse kunnioittaa isäänsä eikä äitiänsä. Ja te olette tehneet Jumalan sanan tyhjäksi perinnäissääntönne tähden.

Te ulkokullatut, oikein teistä Esaias ennusti sanoen: ”Tämä kansa kunnioittaa minua huulillaan, mutta heidän sydämensä on minusta kaukana; mutta turhaan he palvelevat minua opettaen oppeja, jotka ovat ihmiskäskyjä.”

Ja hän kutsui kansan tykönsä ja sanoi heille: Kuulkaa ja ymmärtäkää. Ei saastuta ihmistä se, mikä menee suusta sisään; vaan mikä suusta käy ulos, se saastuttaa ihmisen. Silloin opetuslapset tulivat ja sanoivat hänelle: Tiedätkö, että fariseukset loukkaantuivat kuullessaan tuon puheen? Mutta hän vastasi ja sanoi: Jokainen istutus, mitä minun taivaallinen Isäni ei ole istuttanut, on juurineen revittävä pois. Älkää heistä välittäkö: he ovat sokeita sokeain taluttajia; mutta jos sokea sokeaa taluttaa, niin he molemmat kuoppaan lankeavat. Niin Pietari vas-

tasi ja sanoi hänelle: Selitä meille tämä vertaus. Mutta Jeesus sanoi: Vieläkö tekin olette ymmärtämättömiä? Ettekö käsitä, että kaikki mikä käy suusta sisään, menee vatsaan ja ulostuu? Mutta mikä käy suusta ulos, se tulee sydäimestä, ja se saastuttaa ihmisen. Sillä sydäimestä lähtevät pahat ajatukset, murhat, aviorikokset, haureudet, varkaudet, väärät todistukset, jumalanpilkkaukset. Nämä ihmisen saastuttavat, mutta pesemättömin käsin syöminen ei saastuta ihmistä. (Matteuksen evankeliumi^[21], XV:1–20.)

9. *Hänen näin puhuessaan pyysi eräs fariseus häntä luoksensa aterioimaan; niin hän meni sinne ja asettui aterialle. Mutta kun fariseus näki, ettei hän peseytynyt ennen aterialla, ihmetteli hän. Silloin herra sanoi hänelle: Kyllä te, fariseukset, puhdistatte maljan ja vadin ulkopuolen, mutta sisäpuoli teissä on täynnä ryöstöä ja pahuutta. Te mielettömät, eikö se, joka on tehnyt ulkopuolta, ole tehnyt sisäpuoltakin? (Luukkaan evankeliumi^[21], XI:37–40.)*

10. Juutalaiset olivat laiminlyöneet Jumalan todelliset käskyt kiintyessään ihmisten asettamien sääntöjen harjoittamiseen. Ankarat tarkkailijat tekivät käskyistä omantunnon asian. Perusta, joka on hyvin yksinkertainen, oli alkanut hävitä muodon monimutkaisuuden vuoksi. Koska oli paljon helpompaa huomioida ulkoisia tekoja kuin uudistua moraalisesti, oli helpompaa *pestä käsiä kuin puhdistaa sydäntään*. Ihmiset erehdyttivät itseään ja uskoivat täyttäneensä velvollisuutensa Jumalaa kohtaan, koska olivat mukautuneet näihin käytäntöihin pysyen kuitenkin samanlaisina kuin ennen. Näin oli, koska heille opetettiin, että Jumala ei pyytänyt tätä enempää. Sen takia profeetta sanoi: *Turhaan he palvelevat minua opettaen oppeja, jotka ovat ihmiskäskyjä*^[21].

Näin tapahtui Kristuksen moraaliopille, joka asetettiin toissijaiseksi ja joka näin ollen aiheutti sen, että useat kristityt uskoivat entisaikaisten juutalaisten esimerkin mukaisesti pelastuksensa

olevan paremmin varmistettu ulkoisten tekojen kuin moraalien kautta. Juuri näihin lisäyksiin, joita ihmiset tekivät Jumalan lakeihin, Jeesus viittaa sanoessaan: *Jokainen istutus, mitä minun taivaallinen Isäni ei ole istuttanut, on juurineen revittävä pois.*

Uskonnon tarkoitus on johdattaa ihmistä Jumalan luo. Kuitenkaan ihminen ei saavu Jumalan luo ennen kuin saavutettuaan täydellisyytensä. Sen takia jokainen uskonto, joka ei muuta ihmistä paremmaksi, ei saavuta tarkoitustaan. Se uskonto, johon uskoo voivansa tukeutua tehdäkseen pahaa, on joko väärä tai vääristelty periaatteeltaan. Tällainen on seuraus kaikille niille uskonnoille, joissa muoto on määräävämpi kuin sisältö. Uskomus ulkoisten merkkien voimaan on arvoton, jos se ei estä tekemästä murhia, aviorikoksia, ryöstöjä, herjauksia ja pahaa samankaltaisilleen, olkoon se mitä tahansa. Sellainen uskomus saa aikaan taikauskaisia, tekopyhiä ja fanaatikkoja, mutta ei hyväntahtoisia ihmisiä.

Pelkkä puhdas ulkomuoto ei siis riitä, vaan ennen kaikkea on oltava puhtautta sydämässä.

Pahennus, jos sinun kätesi aiheuttaa pahennuksen sinulle, hakkaa se poikki.

11. Voi maailmaa pahennuksen tähden! Pahennusten täytyy kyllä tulla, mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee.

Mutta joka aiheuttaa pahennusta yhdelle näistä pienistä, jotka uskovat minun nimeeni, sen olisi parempi, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hänet upotettaisiin meren syvyyteen.

Katsokaa, että ette halveksi yhtäkään näistä pienistä; sillä minä sanon teille, että heidän enkelinsä taivaissa näkevät aina minun

Isäni kasvot, joka on taivaissa. Koska ihmisen poika tuli pelastamaan sen, mikä oli kadotettu.

Mutta jos sinun kätesi tai jalkasi aiheuttaa sinulle pahennuksen, hakkaa se poikki ja heitä luotasi; parempi on sinulle, että käsi-puolena tai jalkapuolena pääset elämään sisälle, kuin että sinut, molemmat kädet tai molemmat jalat tallella, heitetään iankaikiseen tuleen. Ja jos sinun silmäsi aiheuttaa sinulle pahennuksen, repäise se pois ja heitä luotasi, parempi on sinun silmäpuolena mennä elämään sisälle, kuin että sinut, molemmat silmät tallella, heitetään helvetin tuleen. (Matteuksen evankeliumi, XVIII:6–11; V:29–30.)

12. Kansanomaisessa merkityksessä *pahennus* tarkoittaa kaikkea sellaista toimintaa, joka loukkaa moraalialia tai säädylisyyttä silmiinpistäväällä tavalla. Pahennus ei ole itse teossa, vaan teon aiheuttamassa mahdollisessa jälkiseuraamuksessa. Sana *pahennus* tarkoittaa aina jonkinlaista skandaalia. Useat ihmiset ovat tyytyväisiä välttäänsä *pahennusta*, koska heidän ylpeytensä kärsisi siitä ja heidän arvostuksensa piene-nisi ihmisten keskuudessa. Heille riittää, kunhan vain heidän epäkunnialliset tekonsa ovat muiden tietämättömissä ja heidän omatuntonsa on levollinen. He ovat Jeesuksen sanojen mukaisesti ”*puhtaita vateja ulospäin, mutta likaisia sisältä*”.

Evankelisessa mielessä sanalla *pahennus*, jota käytetään hyvin paljon, on paljon yleisempi merkitys ja sen vuoksi sen tarkoi-tusta ei tietyissä tapauksissa ymmärretä. Pahennus ei ole aino-astaan asia, joka hyökkää muiden sisäistä tuntemusta vastaan, vaan se on kaikkea, mitä seuraa ihmisten paheista ja epätäy-dellisyyksistä, kaikki pahat vaikutukset yksilöltä toiselle jälki-seuraamusten kanssa tai ilman. Pahennus on tässä tapauksessa *pahan moraalin todellinen seuraus*.

13. *Pahennusten täytyy kyllä tulla*, sanoi Jeesus, koska maan päällä epätäydelliset ihmiset ovat taipuvaisia tekemään pahaa ja

koska pahat puut tuottavat pahoja hedelmiä. Nämä sanat on siis ymmärrettävä niin, että paha on seurausta ihmisten epätäydellisyydestä eikä niin, että ihmisten olisi pakko tehdä pahaa.

14. *Pahennusten täytyy kyllä tulla*, koska ihmisten ollessa maan päällä hyvittämässä he rankaisevat itseään kontakteissaan paheiden kanssa, joiden ensimmäisiä uhreja ovat ja joiden haittoja he alkavat lopulta ymmärtää. Kun ihmiset ovat väsyneitä kärsimään pahassa, he tulevat etsimään lääkettä siihen hyvyydestä. Näiden paheiden vastavaikutus toimii siis samanaikaisesti rangaistuksena yksille ja koetuksena toisille. Näin Jumala saa hyvyyden nousemaan esiin pahuudesta ja ihmiset itse käyttämään huonoja tai hylättäviä asioita hyväkseen.

15. Sanotaan, että jos näin on, niin paha on välttämätöntä ja tulee kestämaan ikuisesti, sillä jos se tulisi häviämään, niin silloin Jumalalla ei olisi voimakasta tapaa rankaista syyllisiä. Sen vuoksi olisi hyödytöntä pyrkiä kehittämään ihmisiä. Mutta jos ei olisi enää syyllisiä, niin ei olisi enää tarvetta rangaistuksillekaan. Olettakaamme, että ihmiskunta muuttuu hyväntahtoisiksi ihmisiksi, kukaan ei pyrkisi tekemään pahaa lähimmäiselleen ja kaikki olisivat onnellisia, koska olisivat hyviä. Sellainen on korkeammalle kehittyneiden maailmojen tila, josta paha on poissuljettu. Sellainen tulee olemaan myös maan tila, kun se ensin on kehittynyt riittävästi. Sillä aikaa kun tietyt maailmat kehittyvät, toisia maailmoja muodostuu ja ne ovat kehittymättömien *Henkien*^[2] asuttamia ja soveltuvat toisaalta asuinpaikaksi, karkotuspaikaksi ja hyvitysten paikaksi epätäydellisille, kapinoiville ja uppiniskaisesti pahoille *Hengille*^[2], jotka ovat tulleet torjutuiksi onnellisista maailmoista.

16. *Mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee*, toisin sanoen koska paha on aina pahaa, niin se, joka tietämättään on toiminut jumalallisen oikeuden instrumenttina ja jonka pahoja vaistoja on käytetty hyväksi, ei sen vuoksi tehnyt vähemmän pahaa ja hänen täytyy tulla rangaistuksi. Näin esimerkiksi kiit-

tämätön lapsi on rangaistus tai koetus lapsestaan kärsivälle isälle, koska hän on ehkä ollut itse huono lapsi, joka laittoi oman isänsä kärsimään. Hän kärsii siis rangaistuksen, joka vastaa hänen rikettään. Mutta kiittämätön lapsi ei ole häenkään sen anteeksiannettavampi ja hän tulee vuorollaan kohtaamaan rangaistuksensa omissa lapsissaan tai jollain muulla tavalla.

17. *Mutta jos sinun kätesi tai jalkasi aiheuttaa sinulle pahennuksen, hakkaa se poikki.* Tämä on hyvin voimakas kielikuva, jota olisi järjetöntä ottaa kirjaimellisesti. Se yksinkertaisesti tarkoittaa, että on tuhottava itsessään kaikki *pahennusta* aiheuttavat asiat eli on tuhottava pahuus, on revittävä sydäimestä juuriin kaikki epäpuhtaat tuntemukset ja jokainen paheellisuuden lähde. Toisin sanoen ihmisen olisi parempi olla käsi katkaistuna kuin että tämä käsi olisi hänelle instrumenttina pahaan tekoon, tai että ihmisen olisi parempi olla sokea sen sijaan että hänen silmänsä antaisivat hänelle pahoja ajatuksia. Jeesus ei siis kertonut tällä mitään järjetöntä niille, jotka ymmärtävät nämä sanat niiden vertauskuvallisessa ja syvällisessä merkityksessä, mutta monia asioita ei voi ymmärtää ilman avainta, jonka *spiritismi*^[1] meille antaa.

Henkien opetukset:

Sallikaa lasten tulla minun tyköni

18. Jeesus sanoi: ”Sallikaa lasten tulla minun tyköni.” Nämä yksinkertaisuudessaan syvälliset sanat eivät tarkoittaneet pelkkää lasten luokse kutsumista, vaan niiden *sielujen*^[5] kutsumista, jotka kuljeskelevat alhaisemmissa piireissä, joissa epäonni ei tunne toivoa. Jeesus kutsui luokseen älyllisesti lapsuudessa olevia luomuksia: heikkoja, orjia ja paheellisia. Hän ei olisi voinut opettaa mitään lapsuudelle ruumiillisessa mielessä ajateltuna, koska lapset olivat materiassa alistettuina vaitojensa ikeeseen eikä heillä vielä ollut korkeamman luokan

ymmärrystä tai omaa tahtoa, joita harjoitettiin heidän ympärillään ja heihin itseensä.

Jeesus halusi, että ihmiset tulisivat hänen luokseen samalla luottamuksella kuin nämä pienet horjuvin askelin kulkevat olennot, joihin vetoaminen valloittaisi hänelle sydämet naisilta, jotka kaikki ovat äitejä. Näin Jeesus voittaa puolelleen *sieluja*^[5] rakastavalla ja arvoituksellisella auktoriteetillaan. Hän oli pimeyksiä valaiseva valo ja aamunkoitossa kaikuva torvi. Hän oli *spiritismin*^[1] aloittaja, jonka täytyy vuorollaan kutsua luokseen lasten sijasta hyväntahtoisia ihmisiä. Uljas toiminta on aloitettu. Enää ei ole kyse vaistonvaraisesta uskosta ja konemaisesta tottelemisestä, vaan ihmisen on seurattava älykästä lakia, joka paljastaa hänelle yleispätevyytensä.

Minun rakkaani, on aika, jolloin selitetyt virheet tulevat totuudeksi. Me opetamme teille vertauskuvien tarkan merkityksen ja näytämme teille vahvan suhteen, joka yhdistää sen, mitä on ollut ja sen, mitä nyt on. Todellakin minä sanon teille: *spiritistinen*^[1] ilmaisu laajentaa näköpiiriä. Tässä on Hänen lähettiläänsä, joka tulee loistamaan kuin aurinko vuorten huippujen yllä. (JOHANNES, evankelista, Pariisi, 1863.)

19. ”Sallikaa lasten tulla minun tyköni”, koska minulla on maitoa, joka vahvistaa heikkoja. Sallikaa niiden tulla minun tyköni, joilla arkoina ja voimattomina on tuen ja lohdutuksen tarve. Sallikaa tietämättömien tulla minun tyköni, jotta minä valistaisin heitä, sallikaa kärsivien ihmispaljouden murheellisten ja onnettomien tulla minun tyköni. Tulen antamaan heille suuren lääkkeen lievittämään elämän vaikeuksia, tulen antamaan heille heidän haavansa parantavan salaisuuden! Mikä on, hyvät ystäväni, tämä ylivertainen voide, jolla on suurin vaikutus, tämä voide, joka soveltuu kaikkiin sydämen haavaumiin ja sulkee ne? Se on rakkaus, se on *hyväntekeväisyys*^[18]! Jos teillä olisi tämä jumalallinen tuli, niin mitä pelkäisitte? Sanoisitte elämäenne kaikkina hetkinä: ”Isäni, tapahtukoon Teidän tah-

tonne, eikä minun. Jos Teitä miellyttää koetella minua tuskalla ja vaikeuksilla, niin olette siunattu, sillä teette sen minun hyväkseni. Minä tiedän, että Teidän kätenne minua painaa.” Jos Teille vain on soveliasta, Herra, säälikää tätä heikkoa luomustanne. Jos annatte sille sydämelle sallittuja iloja, olette siunattu silloinkin. Kuitenkin toivon, että pyhä rakkaus ei torku hänen *sielusaan*^[5], vaan että hän lakkaamatta nostaa kiitollisuuden äänensä Teidän jalkoihinne!

Jos teillä on rakkaus, niin teillä on kaikki, mitä voitte toivoa maanne päällä. Teillä on kaikista täydellisin helmi, jota eivät tapahtumat, ilkeät teot eivätkä teitä vihaavat ja vainoavat voi teiltä riistää. Jos teillä on rakkaus, olette asettaneet aarteenne sinne, missä madot ja ruoste eivät voi sitä saavuttaa ja näette *sielustanne*^[5] häviävän vähitellen kaiken, joka voisi sen puhtauden tahrata. Tunnette materian painon pienenevän päivä päivältä ja kuten ilmassa liitävä lintu, joka ei enää muistakaan maata, te tulette kohoamaan lakkaamatta aina siihen asti kunnes huumantunut *sielunne*^[5] voi täyttää elämänvoimansa Herran sylissä. (ERÄS SUOJELUSHENKI, Bordeaux, 1861.)

Autuaita ovat ne, joiden silmät ovat suljetut¹.

20. Minun hyvät ystäväni, miksi te olette minua kutsuneet? Saadaksenne minut asettamaan käteni kärsivän paran päälle, joka on täällä ja parantamaan hänet? Ah! Mikä kärsimys, hyvä Jumala! Hän menetti näkönsä ja pimeys tuli hänelle. Lapsiparka! Rukoiloon ja odottakoon. En minä osaa tehdä ihmeitä ilman hyvän Jumalamme tahtoa. Katsokaa vain Hänen ansiokseen kaikki parannukset, joita olen voinut saavuttaa ja jotka teille on ilmoi-

---

1 Tämä kommunikaatio oli annettu vastaukseksi eräälle sokealle ihmiselle, jonka avuksi kutsuttiin J.B. Vianneyn, d’Arsin seurakunnan papin, henkeä.

tettu, sillä Hän on meidän Isämme kaikessa. Ahdistuksissanne katselkaa siis aina taivaalle ja sanokaa sydämenne pohjasta: ”Hyvä Isä, paranna minut, mutta toivon, että minun sairas *sieluni*^[5] tulee parannetuksi ennen ruumiini vammoja ja että minun lihaani rangaistaan, jos tarpeen, jotta minun *sieluni*^[5] kohoaa kohti Teitä yhtä puhtaana kuin mitä se oli luomisensa hetkellä.” Hyvät ystäväni, tämän rukouksen jälkeen, jonka Hyvä Jumala kuulee aina, teille tullaan antamaan voimaa ja rohkeutta ja ehkä myöskin parannus, jota olette arasti pyytäneet, korvaukseksi teidän kieltäytyksestänne.

Mutta kun kerran olen täällä kokouksessa, jossa on ennen kaikkea kyse opiskelusta, niin minä sanon teille, että niiden, jotka ovat vailla näköä, tulisi pitää itseään autuaina hyvityksessään. Muistakaa, että Kristus sanoi, että teidän täytyisi repäistä silmänne pois, jos se on paha ja että se olisi parempi heittää tuleen kuin että se aiheuttaisi teille kadotuksen. Voi! Kuinka monta onkaan teidän maailmassanne niitä, jotka jonain päivänä pimeydessä kiroavat sitä, että olivat nähneet valon! Oi! Kyllä, ne ovat onnellisia, joiden hyvitys on kohdistunut heidän näkemiseensä! Heidän silmänsä eivät tule olemaan syy pahennukseen tai lankeamiseen; he voivat elää kokonaan *sielujen*^[5] elämää; he voivat nähdä enemmän kuin te, jotka näette selvästi. Kun Jumala sallii minun mennä avaamaan näiden kärsivien parkojen silmät ja palauttavan heille valon, sanon silloin itselleni: Rakas *sielu*^[5], miksi et tunne kaikkia mietiskelystä ja rakkaudesta elävän *Hengen*^[2] nautintoja? Sinä et pyytäisi nähtäväksesi epäpuhtaampia ja vähemmän ihastuttavia näkyjä kuin ne, joita sinun on annettu nähdä vilaukselta sokeudessasi.

Oi! Kyllä, autuas on sokea, joka haluaa elää Jumalan kanssa. Onnellisempänä kuin te, jotka olette täällä, hän tuntee onnellisuutta, hän koskettaa sitä, hän näkee *sielut*^[5] ja voi syökyä niiden kanssa henkisiin piireihin, joita edes maanne ennalta valitut eivät näe. Avonainen silmä on aina valmis saamaan *sielun*^[5]

lankeamaan; suljettu silmä sitä vastoin on aina valmis saamaan *sielun*^[5] nousemaan kohti Jumalaa. Todellakin uskokaa minua, hyvät ja rakkaat ystäväni, silmien sokeus on usein todellinen sydämen valo, sitä vastoin kun näkö on usein kuolemaan johdettava pimeyden enkeli.

Ja nyt muutama sana sinulle, minun kärsivä parkani: odota ja ole rohkea! Jos sanoisin sinulle ”Lapseni, sinun silmäsi tulevat aukeamaan”, kuinka iloinen sinä olisitkaan! Ja kuka tietää, jos tämä ilo ei aiheutakaan sinulle tuhoa? Luota Hyvään Jumalaan, joka antaa onnellisuuden ja sallii surun! Teen vuoksesi kaiken, mikä minulle on sallittua, mutta sinä vuorostasi rukoile ja ennen kaikkea mietiskele kaikkea, mitä sinulle nyt sanoin.

Ennen kuin minä poistun, te kaikki täällä olevat, ottakaa vastaan minun siunaukseni (VIANNEY, d’Arsin seurakunnan pappi, Pariisi, 1863).

21. Huomautus: Kun koettelemus ei ole seurausta nykyisen elämän aikana tehdyistä teoista, on etsittävä sille syy aikaisemmasta elämästä. Se, mitä kutsutaan kohtalon oikuksi, ei ole muuta kuin seurausta Jumalan oikeudenmukaisuudesta. Jumala ei aiheuta mielivaltaisia rangaistuksia, Hän haluaa, että rikkeen ja rangaistuksen välillä on aina suhde. Jos Hän hyvydessään on heittänyt hunnun meidän menneisyytemme tekojen päälle, niin Hän kuitenkin asettaa meidät taipaleellemme sanoen: ”Joka miekkaan tarttuu, se miekkaan hukkuu.” Nämä sanat voidaan tulkita näin: ”Aina tulee rangaistuksi sillä rikkeellä, jonka teki.” Jos siis joku kärsii näkönsä menettämisestä, niin näin on, koska hänen näkönsä oli hänelle syy lankeamiseen. Hän on myös voinut aiheuttaa näön menettämisen jollekin muulle. Ehkä joku on tullut sokeaksi liiallisen työn takia, johon hän on tämän pakottanut, tai seurauksena huonosta kohtelusta, huolenpidon puutteesta tai muusta vastaavasta. Silloin hän kärsii omien rikkeidensä mukaisen rangaistuksen. Hän itse on voinut katumuksessaan valita tämän hyvityksen soveltaen näitä Jeesuksen

sanoja: *”Ja jos sinun silmäsi aiheuttaa sinulle pahennuksen, repäise se pois.”*

Allan Kardecin opin ystävät ry on jakanut tämän pdf-kirjan tekijänoikeuksien haltijan luvalla.

LUKU IX

Autuaita ovat hiljaiset ja rauhantekijät

*Herjaukset ja väkivaltaisuudet – Henkien opetukset:
Ystävällisyys ja lempeys – Kärsivällisyys – Tottelevaisuus ja
alistuminen – Suuttumus*

Herjaukset ja väkivaltaisuudet

- 1. Autuaita ovat hiljaiset, sillä he saavat maan periä (Matteuksen evankeliumi^[21], V:5).*
- 2. Autuaita ovat rauhantekijät, sillä heidät pitää Jumalan lapsiksi kutsuttaman (Matteuksen evankeliumi^[21], V:9).*
- 3. Te olette kuulleet sanotuksi vanhoille ”Älä tapa” ja ”Joka tappaa, se on ansainnut oikeuden tuomion”. Mutta minä sanon teille: Jokainen joka vihastuu veljeensä, on ansainnut oikeuden tuomion ja joka sanoo veljelleen ”Sinä tyhjänpäiväinen”, on ansainnut suuren neuvoston tuomion ja joka sanoo ”Sinä hullu”, on ansainnut helvetin tulen. (Matteuksen evankeliumi^[21], V:21–22.)*

4. Näillä elämänohjeilla Jeesus tekee lempeydestä, maltillisuudesta, hellyydestä, ystävällisyydestä ja kärsivällisyydestä lain. Hän tuomitsee niin ollen väkivaltaisuuden, vihan ja jopa kaikki epäkohteliaat ilmaukset samankaltaisiamme kohtaan. *Racca* (tyhjäänpäiväinen) oli heprealaisten keskuudessa eräs väheksynnän termi, joka merkitsi *ala-arvoista ihmistä* ja se lausuttiin sylkäisten ja päätä kääntäen. Hän menee vielä pitemmälle, kun uhkaa helvetin tulella sitä, joka sanoo veljelleen: *Sinä hullu*.

On ilmeistä, että tässä, kuten kaikissa olosuhteissa, tarkoitusperä pahentaa tai lieventää rikettä. Mutta kuinka yksinkertaisella sanalla voi olla kylliksi painoa ansaitakseen niin ankaran tuomion? Näin on, koska jokainen hyökkäävä sana ilmaisee tunteen, joka on päinvastainen rakkauden ja *hyväntekeväisyyden*^[18] laille, jonka täytyy säädellä ihmisten suhteita ja ylläpitää heidän välillään yksimielisyyttä ja yhtenäisyyttä. Se on loukkaus vastavuoroiselle hyväntahtoisuudelle ja veljellisyydelle. Se pitää yllä vihaa ja epäystävällisyyttä. Jumalan edessä nöyrytmisen jälkeen jokaiselle kristitylle tärkein laki on *hyväntekeväisyys*^[18] lähimmäistä kohtaan.

5. Mutta mitä Jeesus, joka käski luopumaan maallisista omaisuuksista ja lupasi taivaallisia omaisuuksia, tarkoitti sanoilla ”Autuaita ovat hiljaiset, sillä he saavat maan perä”?

Odotellessaan taivaan omaisuuksia ihminen tarvitsee maallisia omaisuuksia elääkseen. Jeesus vain suosittelee, ettemme antaisi enemmän arvoa maallisille kuin taivaallisille omaisuuksille.

Näillä sanoilla Hän haluaa sanoa, että tähän päivään asti väkivaltaiset ovat rohnunneet maallisia omaisuuksia niiden kustannuksella, jotka ovat lempeitä ja rauhantekijöitä. Heiltä puuttuu usein välttämätön, sitä vastoin kun toisilla on tarpeetonta. Jeesus lupaa, että he tulevat saamaan oikeutta *niin maassa kuin taivaassa*, koska he ovat kutsuttuja Jumalan lapsiksi. Kun rakkauden ja *hyväntekeväisyyden*^[18] laista tulee ihmiskunnan laki,

itsekkyyttä ei enää ole; heikkoja ja rauhantekijöitä ei tulla käyttämään hyväksi eivätkä vahvat ja väkivaltaiset rusenna heitä. Sellainen tulee olemaan maan tila, kun kehityksen lain ja Jeesuksen lupauksen mukaan se muuttuu onnelliseksi maailmaksi pahojen karkottamisen jälkeen.

Henkien opetukset: Ystävällisyys ja lempeys

6. Hyväntahtoisuus samankaltaisia kohtaan, lähimmäisenrakauden hedelmä, tuottaa ystävällisyyttä ja lempeyttä, joiden ilmaisuja ne ovat. Kuitenkaan ei pidä aina luottaa ulkoasuun; kasvatus ja maailman tavat voivat antaa näille hyvälle ominaisuuksille pintakiillon. Kuinka paljon onkaan niitä, joiden teeskennelty hyväntahtoisuus ei ole muuta kuin naamio ulospäin, vaatteet, joiden suunniteltu muoto kätkee piilotetut epämuodostumat! Maailma on täynnä ihmisiä, joilla on hymy huulillaan, mutta myrkyä sydämessään; *jotka ovat lempeitä, silloin kun mikään ei heitä loukkaa, mutta jotka purevat pienimmästäkin mieliharmista*; joiden kieli on kullattu, kun he puhuvat kasvoistusten, mutta selän takana heidän kielensä muuttuvat myrkyteyiksi keihäiksi.

Tähän luokkaan kuuluvat vielä ne ulospäin hyväluontoiset ihmiset, jotka ovat tyranneja kotonaan ja laittavat perheensä ja alaisensa kärsimään ylpeytensä ja hirmuvaltansa painon. He tekevät niin kompensoidakseen hankaluuksia, joihin ovat pakotettuja joidenkin muiden toimesta. He eivät uskalla käyttää auktoriteettiaan muihin ulkopuolisiin, jotka asettaisivat heidät ansaitsemilleen paikoille. He haluavat ainakin pelotella niitä, jotka eivät pysty heitä vastustamaan. Heidän turhamaisuutensa iloitsee, kun he voivat sanoa: ”Täällä minä määrään ja minua totellaan.” He eivät ajattele, että oikeutetummin he voisivat tähän lisätä: ”ja minua myös inhotaan.”

Ei riitä, että huuililta valuu hunaja: jos sydämessä ei ole mitään sen kaltaista, niin silloin kyseessä on tekopyhyys. Hän, jonka ystävällisyys ja lempeys eivät ole teeskennelyä, ei koskaan ole ristiriitainen. Hän on samanlainen sekä muun maailman että perheensä edessä. Hän tietää, että ihmisiä voi harhauttaa, mutta Jumalaa ei. (LASARUS, Pariisi, 1861.)

Kärsivällisyys

7. Kärsimys on siunaus, jonka Jumala lähettää valituilleen.

Älkää siis murehtiko kärsiessänne, vaan siunatkaa päivittäin kaikkivoipaa Jumalaa, joka on merkinnyt teidät tämän maailman tuskilla teidän voitoksenne taivaassa.

Olkaa kärsivällisiä; kärsivällisyys on myös *hyväntekeväisyyttä*^[18] ja teidän kuuluu harjoittaa Kristuksen opettamaa ja Jumalan lähettämää *hyväntekeväisyyden*^[18] lakia. *Hyväntekeväisyys*^[18], joka perustuu köyhille annettuun almuun, on kaikista helpointa *hyväntekeväisyyttä*^[18]. Kuitenkin on toinen paljon raskaampi *hyväntekeväisyys*^[18], joka on seurauksellisesti myös paljon ansiokkaampi: *antaa anteeksi niille, jotka Jumala on asettanut meidän tiellemme kärsimyksiemme instrumenteiksi laittaakseen meidän kärsivällisyytemme koetukselle.*

Elämä on vaikeaa, tiedän sen; se muodostuu tuhannesta pikku-seikasta, jotka ovat kuin nuppineulan pistoksia, jotka lopulta haavoittavat. Mutta on otettava huomioon meille asetetut velvollisuudet ja toisaalta saamamme lohdutukset ja korvaukset ja silloin näemme, että siunaukset ovat lukuisampia kuin kivut. Kuorma vaikuttaa keveämmältä, kun katselee korkealle, sen sijaan että kumartaisi kohti lattiaa.

Rohkeutta, ystävät, Kristus on teidän mallinne. Hän on kärsinyt enemmän kuin kukaan teistä, eikä Hänessä itsessään ollut mitään moitittavaa. Sen sijaan teillä on menneisyytenne hyvi-

tettävänä ja teidän täytyy vahvistaa itseänne tulevaa varten. Olkaa siis kärsivällisiä, olkaa kristittyjä, tämä sana sisältää kaiken. (ERÄS YSTÄVÄHENKI, Le Havre, 1862.)

Tottelevaisuus ja alistuminen

8. Jeesuksen oppi opettaa kaikkialla tottelevaisuutta ja alistumista. Ne ovat kaksi hyvettä, jotka ovat lempeyden seuralaisia, hyvin aktiivisia, vaikkakin ihmiset sekoittavat ne erheellisesti omien tunteiden ja tahdon kieltämiseen. *Tottelevaisuus on järjen mukaista myöntymistä, alistuminen on sydämen mukaista myöntymistä.* Molemmat ovat aktiivisia voimia, koska ne kantavat koetusten taakan, jonka järjetön kapinointi saisi lankeamaan. Raukkamainen ei voi olla alistuva, eivätkä ylpeä ja itsekäs voi olla tottelevaisia. Jeesus oli ruumiillistuma näistä antiikin materialismin väheksymistä hyveistä. Hän tuli ajankohtana, jolloin roomalainen yhteiskunta oli menehtymässä korruption heikentämänä. Hän tuli saadakseen välkky-mään tämän luhistuneen ihmiskunnan keskuudessa uhrautumisen ja lihallisen kieltäytymisen loistavan voiton.

Kukin ajanjakso on siis merkitty hyveen tai paheen leimasimella, jonka täytyy joko pelastaa tai tuhota se. Teidän ajanjaksonne hyve on älyllinen aktiviteetti ja sen pahe on moraalinen välinpitämättömyys. Minä mainitsen ainoastaan aktiviteetin, sillä nero kohottaa itsensä nopeasti ja keksii yksin näköaloja, joita ihmisjoukot näkevät vasta hänen jälkeensä. Aktiviteetti taas on kaikkien yhteistä voimaponnistusten kokoamista, jotta saavutetaan päämäärä, joka on vähemmän huomiota herättävä, mutta joka näyttää toteen yhden ajanjakson älyllisen kehittyneisyyden. Alistukaa sysäykselle, jonka tuleamme antamaan teidän sydämellenne. Totelkaa suurta kehityksen lakia, joka on teidän sukupolvenne sana. Voi laiskaa mieltä, joka sulkee ymmärryksensä! Hän on onneton! Sillä me, jotka olemme ihmiskunnan oppaita, tulemme satuttamaan häntä

ruoskalla ja kuolaimilla ja kannuksilla pakotamme hänen kapi-noivan tahtonsa kaksinkertaiseen ponnistukseen. Kaiken ylpeän vastustuksen täytyy luovuttaa ennemmin tai myöhemmin, mutta autuaita ovat hyväntahtoiset, sillä he kuuntelevat tarkkaavaisesti opetuksia. (LASARUS, Pariisi, 1863.)

Suuttumus

9. Ylpeys saa teidät uskomaan itsestänne enemmän kuin mitä olette, olemaan kykenemättömiä suvaitsemaan vertausta, joka voi teitä alentaa. Ylpeys saa teidät pitämään itseänne päinvas-toin niin paljon veljiänne parempana, joko mieleltänne, sosiaali-selta asemaltanne tai ihmisenä, että pieninkin vertailu ärsyttää ja loukkaa teitä. Mitä sitten tapahtuu? Te antaudutte suuttumuksen valtaan.

Pyrkikää löytämään näiden ohimenevien mielettömyyksien purkausten alkuperä, jolloin te muututte eläinten kaltaisiksi ja menetätte kylmäverisyytenne ja järkenne. Etsikää ja lähes aina löydätte syyksi loukatun ylpeytenne. Eikö yhdellä vasta-väitteellä loukattu ylpeys olekin se, joka saa teidät torjumaan oikeudenmukaiset huomautukset ja hylkimään suuttuneena kaikista viisaimpia neuvoja? Jopa malttamattomuudet, jotka ovat usein lapsellisten mieliharmien aiheuttamia, johtuvat tärkeydestä, joka liitetään omaan persoonaan, jonka edessä uskoo kaikkien täytyvän kumartaa.

Suuttunut mies hyökkää vimmassaan kaikkea kohtaan: jopa elottomia kappaleita kohtaan, joita hän rikkoo, koska ne eivät häntä tottele. Ah! Jos näinä hetkinä hän voisi nähdä itsensä kyl-mäverisesti, niin hän pelästyisi tai pitäisi itseään naurettavana! Arvioikoon hän sitä vaikutelmaa, jonka hän antaa muille. Vaikka vain itsekunnioituksensa vuoksi hänen täytyy pyrkiä ponnekaasti voittamaan taipumus, joka tekee hänestä sääliättävän.

Jos hän huomaisi, ettei suuttumus ratkaise mitään, että se turmelee hänen terveytensä ja vaarantaa jopa elämän, niin hän näkisi itse olevansa sen ensimmäinen uhri. Mutta erään toisen huomion täytyisi ennen kaikkea saada hänet pidättäytymään siitä: ajatus siitä, että hän tekee onnettomiksi kaikki häntä ympäröivät. Jos hänellä on sydäntä, eikö hän tunne tunnontuskia laittaessaan kärsimään ne, joita eniten rakastaa? Ja millainen olisikaan se kauhea katumus, jos hän ohimenevässä vihanpuuskassa tekisi teon, josta hän tulisi soimaamaan itseään koko loppuelämänsä ajan!

Lyhyesti sanottuna suuttumus ei poissulje tiettyjä sydämen ominaisuuksia, mutta se estää tekemästä paljon hyvää ja voi saada meidät tekemään hyvin pahaa. Tämän täytyy riittää yllyttämään ponnisteluihin suuttumuksen hallitsemiseksi. *Spiritistisen opin*^[17] omaksuneelta tätä on toisaalta vaadittu vielä toisestakin syystä: se on vastoin kristillistä *hyväntekeväisyyttä*^[18] ja nöyryyttä. (ERÄS SUOJELUSENKELI, Bordeaux, 1863.)

10. Sen väärän ajatusmallin mukaan, että omaa luonnettaan ei voi parantaa, ihminen uskoo olevansa vapautettu vikojensa korjaamisesta, joista se nauttii vapaan tahtonsa mukaisesti tai jotka vaatisivat hyvin paljon pitkäjännitteisyyttä. Näin esimerkiksi suuttumukseen taipuvainen ihminen puolustelee kaikkea lähes aina temperamentillaan. Sen sijaan, että hän pitäisi itseään syyllisenä, hän siirtää syyn elimistöstään johtuvaksi syyttäen näin Jumalaa omista virheistään. Tämä on vielä yksi ylpeyden seuraus, joka kohdataan sekoittuneena hänen kaikkiin epätäydellisyyksiinsä.

Kiihtämättä on olemassa luonteenlaatuja, jotka mukautuvat muita helpommin väkivaltaisiin tekoihin, aivan kuten on olemassa notkeampia lihaksia, jotka mukautuvat paremmin voimanmittelöihin. Mutta älkää uskoko, että tämä olisi alkusyy suuttumukseen, vaan olkaa vakuuttuneita siitä, että rauhanomainen *Henki*^[21], vaikkakin vahvassa ruumiissa, tulee aina ole-

maan rauhaa rakastava ja väkivaltainen *Henki*^[2] ei heikon ruumiin takia tule olemaan lempeämpi, vaan tuolloin väkivaltaisuus ainoastaan ottaa toisenlaisen luonteen. Kun heikolla ihmisellä ei ole ruumista, joka soveltuu hänen väkivaltaisuuteensa, hänen suuttumuksensa tulee olemaan patoutunutta, kun taas muussa tapauksessa se tulee olemaan avointa.

Ruumis ei anna enempää suuttumusta sille, jolla ei sitä ole, kuten ei muitakaan paheita. Kaikki hyveet ja paheet ovat luontaisia *Hengelle*^[2]. Jos näin ei olisi, missä olisivat vastuu ja meriitti?

Ihminen, joka on ruumiillisesti epämuodostunut, ei voi muuttua normaaliksi, koska *Henki*^[2] ei voi sitä tehdä, mutta ihminen voi muuttaa sitä, mikä on *Hengestä*^[2] lähtöisin, kunhan hänellä on vain tarpeeksi tahtoa. Eikö kokemus osoitakin teille *spiritistisen opin*^[1] omaksuneille näkemienne todella ihmeellisten muutosten kautta, mihin tahdonvoima voi kyetä? Sanokaa siis itsellenne, että *ihminen ei pysy paheellisena muusta kuin siitä syystä, että hän haluaa pysyä*. Mutta se, joka haluaa korjata itsensä, pystyy aina sen tekemään, muutoin kehityksen lakia ei olisi olemassa ihmiselle. (HAHNEMANN, Pariisi, 1863.)

LUKU X

Autuaita ovat laupiaat

Anna anteeksi, jotta Jumala antaa anteeksi sinulle – Sovinnon tekeminen vastustajiensa kanssa – Kaikista miellyttävin uhraus Jumalalle – Rikka ja malca silmässä – Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi. Joka teistä on synnitön, se heittäköön häntä ensimmäisenä kivellä – Henkien opetukset: Rikkomusten anteeksi antaminen – Armollisuus – Onko sallittua nuhdella muita, tarkkailla lähimmäisten epätäydellisyyksiä ja tuoda julki heidän pahuutensa?

Anna anteeksi, jotta Jumala antaa anteeksi sinulle.

- 1. 1. Autuaita ovat laupiaat, sillä he saavat laupeuden. (Matteuksen evankeliumi^[21], V:7.)*
- 2. Sillä jos annatte anteeksi ihmisille heidän rikkomuksensa, niin teidän taivaallinen Isänne myös antaa anteeksi teille, mutta jos te ette anna ihmisille anteeksi, niin ei myöskään*

teidän Isänne anna anteeksi teidän rikkomuksianne. (Matteuksen evankeliumi^[21], VI:14–15.)

3. *Mutta jos veljesi rikkoo sinua vastaan, niin mene ja nuhtele häntä kahden kesken; jos hän sinua kuulee, niin olet voittanut veljesi. Silloin Pietari meni hänen tykönsä ja sanoi hänelle: Herra, kuinka monta kertaa minun on annettava anteeksi veljelleni, joka rikkoo minua vastaan? Ihanko seitsemän kertaa? Jeesus vastasi hänelle: Minä sanon sinulle: ei seitsemän kertaa vaan seitsemänkymmentä kertaa seitsemän.* (Matteuksen evankeliumi^[21], V:15, 21–22.)

4. Armeliaisuus on lempeyden täydennys, sillä hän, joka ei ole armollinen, ei osaisi olla lempeä ja rauhanomainen. Armeliaisuus muodostuu loukkauksien unohtamisesta ja anteeksiantamisesta. Viha ja kauna osoittavat *sielun*^[5] olevan vailla ylevyyttä ja suuruutta. Loukkausten unohtaminen on ominaista ylevälle *sielulle*^[5], joka on itseensä kohdistuvien loukkausten yläpuolella. Vihainen ja kaunainen *sielu*^[5] on aina levoton, helposti loukkaantuva, herkkänahkainen ja täynnä kitkeryyttä, kun taas armelias *sielu*^[5] on rauhallinen ja täynnä lempeyttä ja *hyväntekeväisyyttä*^[18].

Voi sitä, joka sanoo: ”*Minä en tule koskaan antamaan anteeksi*”, sillä jos hän ei tule tuomitukseksi ihmisten toimesta, hän tulee varmasti tuomitukseksi Jumalan toimesta. Millä oikeudella hän pyytää anteeksiantoa omille virheilleen, jos hän itse ei anna anteeksi muille? Jeesus opettaa meille, että armeliaisuudella ei pidä olla rajoja, kun Hän käskää antamaan anteeksi veljelleen ei seitsemää kertaa vaan seitsemänkymmentä kertaa seitsemän.

On kuitenkin kaksi hyvin erilaista tapaa antaa anteeksi. Toinen tapa on suuri ja ylevä, todella jalomielinen ja ilman taka-ajatuksia, joka kohtelee hienovaraisesti vastustajan itserakkautta ja herkkänahkaisuutta, vaikka syy olisikin kokonaan hänen. Toinen anteeksiannon tapa on sellainen, jossa loukattu tai se,

joka uskoo olevansa loukatussa asemassa, pakottaa toisen nöyryyttäviin olosuhteisiin ja saa hänet tuntemaan anteeksiannon painon. Tämä vain ärsyttää sen sijaan että rauhoittaisi. Jos hän ojentaa kätensä, niin hän ei tee sitä hyväntahtoisesti, vaan mahtaillen, jotta voisi sanoa kaikille: Katsokaa, kuinka jalomielinen olen! Tällaisissa olosuhteissa on mahdotonta, että sovinnon teko olisi molemminpuolisesti vilpitöntä. Ei, tämä ei ole jalomielisyyttä, vaan tapa tyydyttää ylpeyttään. Kaikissa kiistoissa se, joka näyttäytyy sovittelevampana ja joka osoittaa suurempaa epäitsekkyyttä, *hyväntekeväisyyttä*^[18] ja todellista *sielun*^[5] suuruutta, tulee aina voittamaan puolelleen puolueettomien henkilöiden myötätunnon.

Sovinnon tekeminen vastustajien kanssa

5. *Suostu pian sopimaan riitapuolesi kanssa, niin kauan kuin olet hänen kanssaan tiellä, ettei riitapuolesi vetäisi sinua tuomarin eteen ja tuomari antaisi sinua oikeudenpalvelijalle ja ettei sinua pantaisi vankeuteen. Totisesti minä sanon sinulle: sieltä et pääse ennen kuin maksat viimeisen rovon.* (Matteuksen evankeliumi^[21], V:25–26)

6. Anteeksiannossa ja yleensäkin hyvän harjoittamisessa on moraalisen vaikutuksen lisäksi myös materiaallinen vaikutus. Tiedetään, että kuolema ei erota meitä vihollisistamme. Kostonhaluiset *Henget*^[2] vainoavat vihallaan haudankin jälkeen niitä, joita kohtaan säilyttävät kaunaa. Sen takia sanonta ”Kuollut peto, kuollut myrkky” on väärä ihmisestä käytettäessä. Pahanthahtoinen *Henki*^[2] odottaa, että se, jolle se tahtoo pahaa, olisi yhdistyneenä ruumiilliseen kehoonsa ja näin vähemmän vapaa, jotta se voisi ahdistaa sitä helpommin, loukata sen intressejä tai sen kaikista rakkaimpia kiintymyksen kohteita. Tässä on nähtävä syy suurimpaan osaan *obsessioista*^[19], ennen kaikkea niihin, jotka ovat luonteeltaan vakavia, kuten *Henkien*^[2]

tahdon alaisena oleminen ja riivaustilat. *Obsession*^[19] kohde ja riivattu ovat siis lähes aina sellaisen koston uhreja, jonka he todennäköisesti aiheuttivat käytöksellään aikaisemmassa elämässä. Jumala sallii tämän rangaistukseen heitä pahasta, jota he itse ovat tehneet, tai koska heiltä oli puuttunut lempeyttä ja *hyväntekeväisyyttä*^[18] ollessaan antamatta anteeksi. Tulevaa rauhaa silmälläpitäen on siis tärkeää korjata mahdollisimman pian lähimmäistään vastaan tehdyt virheet. On myös tärkeää antaa anteeksi vihollisilleen, jotta hävittäisi ennen kuolemaansa jokaisen riidan syyn, jokaisen tulevaisuudessa vihamielisyyttä aiheuttavan syyn. Tällä tavalla itsepintainen vihollinen tässä maailmassa voi muuntua ystäväksi toisessa maailmassa. Aina-kin tällä tavalla voi asettaa oikeellisuuden omalle puolelleen, eikä Jumala salli anteeksi antaneen joutua koston uhriksi. Jeesus suosittelee tekemään sovinnon mahdollisimman nopeasti vihollisensa kanssa – ei ainoastaan siksi, että se rauhoittaisi riitaa nykyisessä elämässä, vaan jotta välttyttäisiin riitojen jatkumiselta tulevissa elämissä. ”*Sieltä et pääse ennen kuin maksat viimeisen rovon*”, toisin sanoen et ennen kuin olet täyttänyt täysin Jumalan oikeuden.

Kaikista miellyttävin uhraus Jumalalle

7. *Sen tähden, jos tuot lahjasi alttarille ja siellä muistat, että veljelläsi on jotakin sinua vastaan, niin jätä lahjasi siihen alttarin eteen ja käy ensin sopimassa veljesi kanssa ja tule sitten uhraamaan lahjasi.* (Matteuksen evankeliumi^[21], V:23–24.)

8. Sanoessaan ”*Käy ensin sopimaan veljesi kanssa ja tule sitten uhraamaan lahjasi*” Jeesus opettaa, että kaikista miellyttävin uhraus Jumalalle on oman kaunan uhraaminen. Ennen kuin voi pyytää Häneltä anteeksiantoa, on ensin annettava itse anteeksi ja jos on tehnyt väärin veljeään kohtaan, on se korjattava. Ainoastaan siinä tapauksessa uhrilahja hyväksytään, koska se tulee

sydäimestä, joka on puhdas kaikista pahoista ajatuksista. Jeesus tekee kouriin tuntuvaksi tämän säännön, sillä niinä aikoina juutalaiset antoivat uhrilahjoja ja Hänen oli mukautettava sanansa heidän käytäntöihinsä. Kristitty ei anna materiaalisia lahjoja, hän on tehnyt uhrilahjasta hengellisen, mutta sääntö ei tällä tavalla poikkea muuten kuin olemalla voimakkaampi. Kristitty tarjoaa *sielunsa*^[5] Jumalalle ja tämän *sielun*^[5] täytyy olla puhdistunut. *Herran temppeliin astuessa täytyy jättää ulkopuolelle kaikki vihan ja kaunan tunteet ja kaikki pahat ajatukset veljeään kohtaan.* Ainoastaan siinä tapauksessa enkelit nostattavat rukouksen Ikuisen Herramme jalkojen juureen. Juuri näin Jeesus opettaa näillä sanoilla: ”*Jätä lahjasi siihen alttarin eteen, ja käy ensin sopimassa veljesi kanssa, jos haluat olla miellyttävä Jumalalle.*”

Rikka ja malka silmässä

9. *Kuinka näet rikan, joka on veljesi silmässä, mutta et huomaa malkaa omassa silmässäsi? Taikka kuinka saatat sanoa veljellesi 'Annas, minä otan rikan silmästäsi', ja katso, malka on omassa silmässäsi? Sinä ulkokullattu, ota ensin malka omasta silmästäsi, ja sitten sinä näet ottaa rikan veljesi silmästä.* (Matteuksen evankeliumi^[21], VII:3–5.)

10. Yksi ihmiskunnan heikkouksista on etsiä vikaa toisesta huomaamatta omia vikoja. Arvioidakseen itseään on pystyttävä katsomaan peiliin, irtauduttava tietyllä tavalla itsestään, tarkasteltava itseään kuin sivullisena ihmisenä kysyen itseltään:

”Mitä ajattelisin, jos näkisin jonkun tekevän samoin kuin näen itseni tekevän?” Kiistämättömästi ylpeys saa ihmisen naamioimaan omat vikansa, niin moraalisisessa kuin fyysisessä mielessä. Tämä heikkous on olennaisesti *hyväntekeväisyyttä*^[18] vastaan, sillä todellinen *hyväntekeväisyys*^[18] on vaatimatonta, koreilematonta ja armahtavaista. Ylpeä *hyväntekeväisyys*^[18] on järjenvas-

taista, koskapa nämä kaksi tunnetta neutralisoivat toisensa. Itse asiassa kuinka sellainen ihminen, joka on kylliksi turhanpäiväinen uskoakseen oman persoonansa tärkeyteen ja ominaisuuksiensa paremmuuteen, voisi samanaikaisesti olla myös kylliksi uhrautuvainen nostaakseen esiin lähimmäisessään hyvyden, joka voisi himmentää hänet itsensä, sen sijaan että nostaisi toisessa esiin huonoja puolia, jotka voisivat häntä itseään korostaa? Jos ylpeys on useiden paheiden isä, niin se on myöskin vastakohta useille hyville. Kohtaamme sen perustana ja kannustimena lähes kaikille teoillemme. Sen takia Jeesus omistautui taistelemaan sitä vastaan pitäessään sitä tärkeimpänä esteenä ihmisen kehitykselle.

Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi, joka teistä on synnitön, se heittäköön häntä ensimmäisenä kivellä.

11. Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi; sillä millä tuomiolla te tuomitsette, sillä teidät tuomitaan ja millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan. (Matteuksen evankeliumi^[21], VII:1–2.)

12. Silloin kirjanoppineet ja fariseukset toivat hänen luoksensa aviorikoksesta kiinni otetun naisen, asettivat hänet keskelle ja sanoivat Jeesukselle: ”Opettaja, tämä nainen on tavattu itse teosta, aviorikosta tekemästä. Ja Mooses on laissa antanut meille käskyn, että tuommoiset on kivitettävä. Mitäs sinä sanot?” Mutta sen he sanoivat kiusaten häntä, päästäkseen häntä syyttämään. Silloin Jeesus kumartui alas ja kirjoitti sormellaan maahan. Mutta kun he yhä edelleen kysyivät häneltä, ojensi hän itsensä ja sanoi heille: ”Joka teistä on synnitön, se heittäköön häntä ensimmäisenä kivellä.” Ja taas hän kumartui alas ja kirjoitti maahan. Kun he tämän kuulivat ja heidän omatuntonsa todisti heidät syyllisiksi, menivät he pois, toinen

toisensa perästä, vanhimmista alkaen viimeisiin asti; ja siihen jäi ainoastaan Jeesus sekä nainen, joka seiso i hänen edessään.

Ja kun Jeesus ojensi itsensä eikä nähnyt ketään muuta kuin naisen, sanoi hän hänelle: ”Nainen, missä ne ovat, sinun syyttäjäsi? Eikö kukaan ole sinua tuominnut?” Hän vastasi: ”Herra, ei kukaan.” Niin Jeesus sanoi hänelle: ”En minäkään sinua tuomitse; mene, äläkä tästedes enää syntiä tee.” (Johanneksen evankeliumi ^[21], VIII:3–11.)

13. ”Joka teistä on synnitön, se heittäköön häntä ensimmäisenä kivellä”, sanoi Jeesus. Tämä elämänohje teki armahtavaisuudesta velvollisuuden, koska ei ole olemassa ketään, joka ei sitä itse tarvitsisi. Se opettaa meille, että meidän ei pidä tuomita muita ankarammin kuin mitä tuomitsisimme itsemme ja että meidän pitää olla tuomitsematta muita siitä, minkä antaisimme itsellemme anteeksi. Ennen kuin arvostelemme jonkun vikaa, meidän tulee nähdä, voiko sama arvostelu langeta meidän päällemme.

Toisen käytöksen arvosteluun voi olla kahdenlainen syy: pahan tukahduttaminen tai sen ihmisen huonoon valoon saattaminen, jonka tekoja kritisoi. Tämä jälkimmäinen syy ei koskaan ole oikeutettu, sillä se on panettelua ja ilkeyttä. Ensin mainittu voi olla ylistettävä ja muodostua jopa velvollisuudeksi tiettyissä tapauksissa, koskapa sen täytyy johtaa hyvään ja ilman sitä paha ei tulisi koskaan tukahdutetuksi yhteiskunnassa. Eikö ihmisen tulekin auttaa lähimmäistään hänen kehityksessään? Eikö olekin siis tarpeen käsittää absoluuttisessa merkityksessään tämä periaate:

”Älkää tuomitko, jos ette halua tulla tuomituksi”? Sillä kirjain tappaa, mutta henki tekee eläväksi.

Jeesus ei voinut kieltää pahan arvostelemista, koska Hän itse antoi siitä meille esimerkin voimakkain termein, mutta Hän halusi sanoa, että auktoriteetti arvosteluun on suhteessa arvos-

televan henkilön moraaliseen auktoriteettiin. Jos syyllistyy itse siihen, mitä muissa tuomitsee, luopuu tästä auktoriteetista. Se on lisäksi rankaisemisen oikeuden haltuunsa ottamista. Syvällinen omatunto sitä paitsi kieltäytyy kunnioittamasta ja alistumasta vapaaehtoisesti sille, joka ollessaan jossakin valta-asemassa rikkoo lakeja ja periaatteita, joiden täytäntöön panemisesta on itse vastuussa. *Ei ole muuta oikeutettua auktoriteettia Jumalan silmissä kuin se, joka tukeutuu antamaansa hyvään esimerkkiin.* Tätä myös Jeesuksen sanat korostavat.

Henkien opetukset: Rikkomusten anteeksiantaminen

14. Kuinka monta kertaa antaisin anteeksi veljelleni? En seitsemää kertaa, vaan seitsemänkymmentä kertaa seitsemän. Nämä ovat ne Jeesuksen sanat, joiden täytyy eniten hätkähdyttää ymmärrystänne ja puhutella korkeimpana sydäntänne. Vertaillkaa näitä koruttomia, pelkistettyjä ja suuria armon sanoja niihin pyrkimyksiin, jotka Jeesus antoi opetuslapsilleen ja tulette kohtaamaan aina saman ajatuksen. Yli kaiken oikeudenmukainen Jeesus vastaa Pietarille: ”Anna anteeksi, mutta ilman rajoituksia. Anna anteeksi jokainen loukkaus yhtä usein kuin sinua on loukattu. Opeta veljillesi, että epäitsekkyys on se, joka tekee haavoittumattomaksi hyökkäystä, pahoja käytäntöjä ja herjauksia vastaan. Tulet olemaan hyväluontoinen ja vaatimaton sydämeltäsi, etkä koskaan säästele lempeyttäsi. Lopulta tulet tekemään sen, mitä toivoisit taivaallisen Isäsi tekevän sinulle. Eikö taivaallinen Isäsi olekin antanut sinulle usein anteeksi ja laskeeko Hän, kuinka monta kertaa Hänen anteeksiantonsa laskeutuu pyyhkimään pois virheitäsi?”

Kuunnelkaa siis tämä Jeesuksen vastaus ja Pietarin tavoin pankaa se täytäntöön itsessänne: antakaa anteeksi, olkaa armollisia, hyväsydämissiä, jalomielisiä ja jopa tuhlailevia rakkau-

dessanne. Antakaa, sillä Herra antaa teille takaisin. Antakaa anteeksi, sillä Herra antaa teille anteeksi. Alentakaa itsenne, sillä Herra ylentää teidät. Nöyrytkää, sillä Herra istuttaa teidät oikealla puolelleen.

Menkää, rakkaani, tutkiskelkaa ja kommentoikaa näitä sanoja, jotka teille osoitan Hänen puolestaan, joka ylhäällä taivaallisessa loistossa katselee aina teidän puoleenne ja jatkaa rakkauksella epäkiitollista tehtäväänsä, jonka aloitti kahdeksantoista vuosisataa sitten¹. Antakaa siis anteeksi veljillenne, kuten te tarvitsette heidän anteeksiantoaan. Jos heidän tekonsa ovat olleet teille henkilökohtaisesti vahingollisia, niin se on syy olla heitä kohtaan enemmän armollisia, sillä anteeksiantamisen meriitti on suhteessa kärsityn pahan suuruuteen. Ei olisi mitään meriittiä antaa anteeksi veljienne virheitä, jos he olisivat tehneet teille vain kevyitä loukkauksia.

Spiritismin^[1] omaksuneet, älkää koskaan unohtako, että niin sanoissa kuin teoissa herjausten anteeksiantaminen ei saa olla pelkkiä tyhjiä sanoja. Jos sanotte omaksuneenne *spiritismin*^[1], niin käyttäytykää myös sen mukaisesti. Unohtakaa pahuus, jota teille on tehty ja ajatelkaa vain yhtä: hyviä asioita, joita voitte toteuttaa. Sen, joka on astunut tälle tielle, ei pidä siltä etäännyä edes ajatuksissaan, sillä te olette vastuussa ajatuksistanne, jotka Jumala tuntee. Tyhjentäkää siis ajatuksenne kaikesta kaunasta. Jumala tietää, mitä on kunkin sydämen pohjalla. *Onnellinen on siis se, joka voi jokaisena iltana nukahtaa sanoen: Minulla ei ole mitään lähimmäistäni vastaan.* (SIMON, Bordeaux, 1862.)

15. Vihollisilleen anteeksiantaminen on anteeksipyytämistä itselleen. Ystävilleen anteeksiantaminen on yhtä kuin antaisi heille todistuksen ystävyystyöstä. Loukkausten anteeksiantaminen on todiste siitä, että on muuttunut paremmaksi. Antakaa siis anteeksi, hyvät ystäväni, jotta Jumala antaa teille anteeksi,

---

1 Alkuperäisteos on 1800-luvulta. Kääntäjän huomautus.

sillä te olette kovia, vaativia, taipumattomia. Jos olette ankaria pienestäkin loukkauksesta, kuinka luulette Jumalan unohtavan, että joka päivä teillä on suurempi armollisuuden tarve? Voi sitä, joka sanoo ”Minä en koskaan anna anteeksi”, sillä näin sanoessaan hän tuo julki oman tuomionsa. Sitä paitsi jos menette syvälle itseenne, niin kuka tietää, jos vaikka olette itse olleetkin hyökkääjän asemassa? Kuka tietää, jos tässä taistelussa, joka alkaa pienestä näykkimisestä ja päättyy välirikoon, te itse olittekin aloittaja? Ettekö antaneetkin loukkaavien sanojen karata suustanne? Ettekö olleetkin käyttämättä kaikkea tarpeellista malttia teoissanne? Epäilemättä teidän vastustajanne erehtyi näyttäessään herkkänahkaisuutensa, mutta siinä on teille yksi syy olla armollinen ja ansaitsematta arvostelua, jonka hänelle osoititte. Olettakaamme, että te olette todella se, jota on jossakin tilanteessa loukattu – kuka sanoo, että te ette olisi tulehduttanut asiaa kostotoimilla ja ettette olisi pahentaneet kärhämää sen sijaan että olisitte helposti voineet antaa sen painua unhoon? Jos teistä riippui riidan seurausten estäminen ja jos ette sitä tehneet, niin silloin olette syyllinen. Siinä tapauksessa, että teillä ei ole käytöksessänne yhtään minkäänlaista arvosteltavaa, niin silloin teillä on vain suurempi meriitti osoittaa olevanne armelias.

Mutta on kaksi hyvin erilaista tapaa antaa anteeksi: on anteeksianto, joka tulee huulilta ja anteeksianto, joka tulee sydäimestä. Useat ihmiset sanovat vastustajistaan ”Minä annan hänelle anteeksi”, kun he sitä vastoin sisäisesti tuntevat salattua mielihyvää vastustajalleen tapahtuvista hankaluuksista ja sanovat itselleen, että he saavat ansionsa mukaan. Kuinka monet sanovatkaan ”Minä annan anteeksi” ja lisäävät siihen ”mutta en tule tekemään sovintoa koskaan, enkä halua nähdä häntä enää koskaan loppuelämäni aikana”? Onko tämä evankeliumin mukaista anteeksiantoa? Ei; todellinen anteeksianto, kristillinen anteeksianto, heittää hunnun menneisyyden ylle. Ainoastaan se tullaan ottamaan teille lukuun, sillä Jumala ei tyydy ulospäin

näkyvään kuoreen. Hän tutkiskelee sydämet pohjia myöten ja kaikista salaisimmatkin ajatukset. Häntä ei voi harhauttaa sanoilla ja tyhjiällä näennäisillä teoilla. Loukkausten täydellinen ja absoluuttinen unohtaminen on ominaista yleville *sieluille*^[5]. Kauna on aina merkki alempiarvoisuudesta. Älkää unohtako, että todellisen anteeksiannon tunnistaa ennemmin teoista kuin sanoista. (Paavali, apostoli, Lyon, 1861.)

Armollisuus

16. *Spiritismin*^[1] omaksuneet, haluamme tänään puhua teille armollisuudesta, tästä niin suloisesta ja veljellisestä tunteesta, joka jokaisella ihmisellä täytyy olla veljiään kohtaan, mutta joka on käytäntö vain hyvin harvalle.

Armollisuus ei näe toisen vikoja tai jos näkee, niin se välttää niistä puhumista tai niiden levittämistä. Se päinvastoin haluaa olla kertomatta niistä, jotta ne eivät tulisi tunnetuiksi muuten kuin hänelle itselleen. Jos pahantahtoisuus löytää ne, sillä on aina tarjota selitys niiden peittämiseksi, siis vakava, uskottava selitys eikä sellainen, joka näennäisesti virhettä lieventäen saakin sen kavalasti korostumaan.

Armollisuus ei koskaan käytä aikaansa toisten virheellisiin tekoihin muuten kuin tehdäkseen palveluksen ja se pitää vielä huolta niiden lieventämisestä niin paljon kuin on mahdollista. Sen huuilta ei pääse shokeeraavia huomautuksia tai moitteita, vaan ainoastaan neuvoja, jotka ovat useimmiten vieläpä peiteltyjä. Kun kritisoihte, minkälainen johtopäätös pitää teidän sanoistanne tehdä? Sellainen, että te, jotka arvostelette, ette olisi tehneet moittimaanne asiaa ja että te olette ylempiarvoinen kuin syyllinen. Voi ihmisiä! Koska te tuomitsette omat sydämenne, omat ajatuksenne ja omat tekonne, ilman että huolehditte veljienne teoista? Koska te avaatte ankarat silmännen vain itsellenne?

Olkaa siis ankaria itsellenne ja armollisia muita kohtaan. Ajatelkaa Häntä, joka tuomitsee viimeisenä, joka näkee kunkin sydämen piilotetut ajatukset ja joka näin ollen antaa usein anteeksi moittimanne virheet, tai tuomitsee sen, mitä annatte anteeksi, koska Hän tuntee kaikkien tekojen syyt ja koska te, jotka huudatte kovaa ”Kirkonkiroukseen!”, olette ehkä syyllistyneet vakavampiin virheisiin.

Olkaa armollisia, ystäväni, sillä armollisuus viehättää, rauhoittaa ja parantaa, kun taas ankaruus lannistaa, etäännyttää ja ärsyttää. (JOSEPH, suojelusenkeli, Bordeaux, 1863.)

17. Olkaa armollisia muiden virheille, millaisia tahansa ne ovatkin. Tuomitkaa ankarasti vain omia tekojanne ja Herra tulee olemaan armollinen teitä kohtaan, niin kuin te olitte lähimmäisiänne kohtaan.

Tukekaa voimakkaita: rohkaiskaa heitä sinnikkyyteen. Vahvistakaa heikkoja ja näyttäkää heille Jumalan hyvyys, joka ottaa huomioon pienimmänkin katumuksen. Näyttäkää kaikille katumuksen enkeli, joka ojentaa valkoisen siipensä ihmisten virheitte ylle ja peittää ne näin niiden silmiltä, jotka eivät voi nähdä sitä, mikä on epäpuhdasta. Ymmärtäkää teidän Isänne loputon armollisuus älkääkö koskaan unohtako sanoa Hänelle ajatuksillanne ja ennen kaikkea teoillanne: ”Anna anteeksi meidän loukkauksemme, kuten mekin anteeksi annamme niille, jotka meitä vastaan ovat loukanneet.” Ymmärtäkää hyvin näiden ylevien sanojen arvo; eivät ainoastaan sanat ole ihailtavia, vaan myös se opetus, jonka ne sisältävät.

Mitä pyydätte Herralta, kun pyydätte Hänen anteeksiantoaan? Pyydättekö ainoastaan tekemienne loukkauksien unohtamista? Unohtamista, joka jättää teidät tyhjyyteen, sillä jos Jumala tyytyy unohtamaan teidän virheenne, Hän ei rankaise, *mutta ei myöskään palkitse*. Palkintoa ei voida maksaa tekemättömästä hyvästä ja vielä vähemmän tehdystä pahasta, vaikka

tämä paha olisikin unohdettu. Pyytäessänne Häneltä anteeksi rikkomuksianne te pyydätte Häneltä armon palvelusta, jotta ette enää lankeaisi, riittävää voimaa mennäksenne uudelle tielle, alistumisen ja rakkauden tielle, jolla voisitte lisätä hyvityksen katumukseenne.

Kun annatte anteeksi teidän veljillenne, älkää tyytykö levittämään unohduksen huntua heidän virheidensä ylle. Tämä huntu on usein hyvin läpinäkyvä teidän silmillenne. Viekää heille rakkautta, samalla kun viette heille anteeksiannon. Tehkää heille se, mitä pyydätte taivaallisen Isänne tekevän teille. Korvatkaa häpäisevä suuttumus puhdistavalla rakkaudella. Saarnatkaa esimerkin kautta tätä aktiivista ja väsymätöntä *hyväntekevääsyyttä*^[18], jota Jeesus teille opetti. Saarnatkaa siitä, kuten Jeesus itse saarnasi maan päällä ollessaan vielä näkyvä ruumiillisen kehon silmille ja kuten Hän saarnaa edelleenkin lakkaamatta, vaikka ei ole enää nähtävissä muuten kuin sydämen silmillä. Seuratkaa tätä pyhää mallia, kulkekaa Hänen jälkiään pitkin ja ne johdattavat teidät turvapaikkaan, jossa löydätte levon taistelun jälkeen. Kuten Hän, kantakaa kaikki ristinne ja kiivetkää tuskaisesti mutta rohkeasti, teidän Golgatan kukkulallenne: huipulla on ylistys. (JEAN, Bordeaux'n piispa, 1862.)

18. Hyvät ystävät, olkaa ankaria itseänne kohtaan ja armollisia muiden heikkouksia kohtaan. Se on pyhän *hyväntekevääsyyden*^[18] harjoittamista, jota vain hyvin harvat noudattavat. Kaikilla teillä on pahoja taipumuksia voitettavana, vikoja korjattavana ja tapoja muutettavana. Kaikilla teillä on enemmän tai vähemmän painava taakka jätettävänä kiivetäksenne kehityksen vuoren huipulle. Miksi siis olette niin selvännäköisiä lähimmäistänne kohtaan ja niin sokeita itseänne kohtaan? Koska siis lakkaatte huomaamasta veljenne silmässä häntä kalvavaa rikkaa näkemättä samalla malkaa, joka tekee teidän silmänne sokeaksi ja saa teidät kulkemaan lankeemukseen uudelleen ja uudelleen? Uskokaa veljiinne *Henkiin*^[2]. Jokainen

ihminen, joka on niin ylpeä, että uskoo olevansa ruumiillisia veljiään parempi hyveissään ja meriitiltään, on järjetön ja syyllinen ja Jumala tulee rankaisemaan häntä oikeutensa päivänä. Todellisia *hyväntekeväisyyden*^[18] ominaisuuksia ovat vaatimattomuus ja nöyryys, jotka näkevät vain pinnallisesti muiden virheet ja pyrkivät tuomaan esille sen, mikä lähimmäisessä on hyvää ja hyveellistä. Sillä vaikka ihmisen sydän on korruption kuilu, aina on olemassa sen kaikista salaisimmissa poimuissa hyvien tunteiden siemen, joka on henkisen perusolemuksen elinvoimainen kipinä.

Spiritismi^[1], lohduttava ja siunattu oppi! Onnellisia ovat ne, jotka sen tuntevat ja jotka nauttivat Herran *Henkien*^[2] tervehdyttävistä opetuksista! Heille tie on valaistu ja he voivat koko taipaleensa ajan lukea näitä sanoja, jotka osoittavat heille keinon päämäärän saavuttamiseksi: harjoitettu *hyväntekeväisyys*^[18], sydämen *hyväntekeväisyys*^[18] ja *hyväntekeväisyys*^[18] lähimmäistä ja itseään kohtaan. Lyhyesti sanottuna *hyväntekeväisyys*^[18] kaikkia kohtaan ja ennen kaikkea rakkaus Jumalaa kohtaan, koska rakkaus Jumalaan tiivistää kaikki velvollisuudet ja on mahdotonta todella rakastaa Jumalaa harjoittamatta *hyväntekeväisyyttä*^[18], josta Hän teki lain kaikille luomuksilleen. (DUFÊTRE, Neversin piispa, Bordeaux.)

19. *Koska kukaan ei ole täydellinen, niin seuraako tästä se, että kenelläkään ei ole oikeutta moittia lähimmäistään?*

Todellakaan ei, koska jokaisen teistä täytyy tehdä työtä kaikkien kehityksen eteen ja ennen kaikkea niiden, joiden holhous on teille luotettu. Kuitenkin se on tehtävä hillitysti, hyödyllisen päämäärän vuoksi eikä muiden mustamaalaamisen nautinnosta, kuten yleensä tehdään. Tässä jälkimmäisessä tapauksessa moittiminen on ilkeyttä, ensin mainitussa tapauksessa se on velvollisuus, jonka *hyväntekeväisyys*^[18] käskee täyttämään kaikella mahdollisella hienotunteisuudella. Tämän lisäksi lähimmäisen moittiminen on samanaikaisesti kohdistettava itseensä ja

on kysyttävä itseltään, ansaitseeko sen vai ei. (PYHÄ LOUIS, Pariisi, 1860.)

20. *Onko moitittavaa tarkkailla muiden epätäydellisyyksiä, kun siitä ei voi olla minkäänlaista etua heille ja kun niitä ei tuo julki?*

Kaikki riippuu tarkoituksesta. Todellakaan ei ole kiellettyä nähdä pahaa, jos paha on olemassa. Olisi jopa haitaksi nähdä kaikessa pelkäämistään hyvää, sellainen illuusio olisi kehitykselle haitallinen. Vääryyttä on kääntää havaintonsa lähimmäisen vahingoksi ja soimata toista tarpeettomasti julkisesti. Samoin on moitittavaa, jos se tehdään pahansuopaisesta nautinnosta ja ilosta saada muita kiinni virheestä. Toisin tapahtuu, kun peittää pahan julkisuudelta hunnulla ja rajoittuu tarkastelemaan sitä vain omaksi edukseen, toisin sanoen oppiakseen siitä ja välttääkseen itse sitä, mitä arvostelee muissa. Eikö tämä havainto itse asiassa ole hyödyllinen moraalin saarnaajalle? Kuinka hän maalaisi ihmiskunnan paheet, jos hän ei opiskelisi niiden malleja? (PYHÄ LOUIS, Pariisi, 1860.)

21. *Onko tapauksia, jolloin on hyödyllistä paljastaa pahuus toisessa ihmisessä?*

Tämä on hyvin arkaluontoinen kysymys ja tässä on syytä vedota hyvin ymmärrettyyn *hyväntekeväisyyteen*^[18]. Jos jonkun henkilön epätäydellisyydet eivät ole vahingollisia kuin hänelle itselleen, niin ei ole koskaan hyödyllistä tuoda niitä esille, mutta jos ne voivat aiheuttaa haittaa muille, on tarpeen pitää tärkeämpänä suuremman lukumäärän kuin yhden etua. Olosuhteiden mukaan tekopyhyden ja valheen paljastaminen voi olla velvollisuus, sillä on parempi, että yksi ihminen kukistuu, sen sijaan että useat ihmiset tulevat petetyiksi tai uhreiksi. Tällaisessa tapauksessa on punnittava etujen ja haittojen summa. (PYHÄ LOUIS, Pariisi, 1860.)

Allan Kardecin opin ystävät ry on jakanut tämän pdf-kirjan tekijänoikeuksien haltijan luvalla.

LUKU XI

Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi

Suurin käsky. Tehdä toisille se, mitä haluaisimme toisten meille tekevän. Vertaus velkojista ja velallisista. – Antakaa keisarille, mikä keisarin on. – Henkien opetukset: Rakkauden laki – Itsekkyys – Usko ja hyväntekeväisyys –Hyväntekeväisyys rikollisia kohtaan – Täytyykö vaarantaa oma henkensä pahantekijän vuoksi?

Suurin käsky

1. Mutta kun fariseukset kuulivat, että hän oli tukkinut saddukeuksilta suun, kokoontuivat he yhteen. Ja eräs heistä, joka oli lainoppinut, kysyi häneltä kiusaten: Opettaja, mikä on suurin käsky laissa? Niin Jeesus sanoi hänelle: Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydäimestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi. Tämä on suurin ja ensimmäinen käsky. Toinen, tämän vertainen on: Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi. Näissä kahdessa käskyssä riippuu kaikki laki ja profeetat. (Matteuksen evankeliumi^[21], XXII:34–40.)

2. *Sen tähden kaikki, mitä tahdotte ihmisten teille tekevän, tehkää myös te heille; sillä tämä on laki ja profeetat.* (Matteuksen evankeliumi^[21], VII:12.)

Ja niin kuin te haluatte ihmisten teille tekevän, niin tehkää hekin teille. (Luukkaan evankeliumi^[21], VI:31.)

3. *Sen tähden taivasten valtakuntaa on verrattava kuninkaaseen, joka vaati palvelijoiltaan tiliä. Ja kun hän rupesi tilintekoon, tuotiin hänen eteensä eräs, joka oli hänelle velkaa kymmenentuhatta leiviskää. Mutta kun tällä ei ollut, millä maksaa, niin hänen herransa määräsi myytäväksi hänet ja hänen vaimonsa ja lapsensa ja kaikki, mitä hänellä oli, ja velan maksettavaksi. Silloin palvelija lankesi maahan ja rukoili häntä sanoen: Ole pitkämielinen minua kohtaan, niin minä maksan sinulle kaikki. Niin herran kävi sääliksi sitä palvelijaa, ja hän päästi hänet ja antoi hänelle velan anteeksi. Mutta mentyään ulos se palvelija tapasi erään kanssapalvelijoistaan, joka oli hänelle velkaa sata denaria; ja hän tarttui häneen, kuristi häntä kurkusta ja sanoi: Maksa, minkä olet velkaa. Niin hänen kanssapalvelijansa lankesi maahan ja pyysi häntä sanoen: Ole pitkämielinen minua kohtaan, niin minä maksan sinulle. Mutta hän ei tahtonut, vaan meni ja heitti hänet vankeuteen, kunnes hän maksaisi velkansa. Kun nyt hänen kanssapalvelijansa näkivät, mitä tapahtui, tulivat he kovin murheellisiksi ja menivät ja ilmoittivat herrallensa kaiken, mitä oli tapahtunut. Silloin hänen herransa kutsui hänet eteensä ja sanoi hänelle: Sinä paha palvelija! Minä annoin sinulle anteeksi kaiken sen velan, koska sitä minulta pyysit; eikö sinunkin olisi pitänyt armahtaa kanssapalvelijaasi, niin kuin minäkin sinua armahdin? Ja hänen herransa vihastui ja antoi hänet vanginvartijan käsiin, kunnes hän maksaisi kaiken, minkä oli hänelle velkaa. Näin myös minun taivaallinen Isäni tekee teille, ellette anna kukin veljellenne sydämestänne anteeksi.”* (Matteuksen evankeliumi^[21], XVIII:23–35.)

4. ”Rakasta lähimmäistäsi kuten itseäsi; tee toisille sitä, mitä haluaisit itsellesi tehtävän” on kaikista täydellisin ilmaisu *hyväntekeväisyydestä*^[18], sillä se tiivistää kaikki velvollisuudet lähimmäistä kohtaan. Kun arvioi mitä muille tulisi tehdä sillä mitalla, mitä toivoisi itsellensä, niin ei voi omata tässä suhteessa varmempaa opasta. Millä oikeudella voisitte vaatia samankaltaisiltanne enemmän hyviä käytäntöjä, armahtavaisuutta, hyväntahtoisuutta ja uhrautuvaisuutta kuin mitä teillä itsellenne heitä kohtaan on? Näiden elämänohjeiden harjoittaminen tähtää itsekkyyden tuhoamiseen. Kun ihmiset ottavat ne käytöksensä ohjenuoraksi ja perustaksi instituutioillensa, he ymmärtävät todellisen veljeyden ja saavat kukoistamaan keskuudessaan rauhan ja oikeudenmukaisuuden. Enää ei tule olemaan vihamielisyyttä eikä eripuraisuutta, vaan yhteisymmärrystä, sopusointua ja molemminpuolista hyväntahtoisuutta.

Antakaa keisarille, mikä keisarin on

5. Silloin fariseukset menivät ja neuvottelivat, kuinka saisivat hänet sanoissa solmituksi. Ja he lähettivät hänen luoksensa opetuslapsensa herodilaisten kanssa sanomaan: Opettaja, me tiedämme, että sinä olet totinen ja opetat Jumalan tietä totuudessa, kenestäkään välittämättä, sillä sinä et katso henkilöön. Sano siis meille: Mitä arvelet? Onko luvallista antaa keisarille veroa vai ei?

Mutta Jeesus, tuntien heidän pahuutensa, sanoi: Miksi kiusaatte minua, te ulkokullatut? Näyttäkää minulle veroraha. Niin he toivat hänelle denarin. Hän sanoi heille: Kenen kuva ja päällekirjoitus tämä on? He vastasivat: Keisarin. Silloin hän sanoi heille: Antakaa siis keisarille, mikä keisarin on ja Jumalalle, mikä Jumalan on.

Kun he sen kuulivat, ihmettelivät he ja jättivät hänet ja menivät pois. (Matteuksen evankeliumi^[21], XXII:15–22; Markuksen evankeliumi^[21], XII: 13–17.)

6. Jeesukselle esitetyn kysymyksen motiivina oli se, että juutalaiset, jotka inhosivat roomalaisten määräämiä veroja, tekivät niistä uskonnollisen kysymyksen. Yksi suurilukuinen puolue oli muodostettu verokäytännön torjumiseksi. Veron maksaminen oli siis heille ärsyttävä ja ajankohtainen asia, ilman sitä Jeesukselle tehdyssä kysymyksessä ”*Onko luvallista antaa keisarille veroa vai ei?*” ei olisi ollut mitään järkeä. Tämä kysymys oli ansa, sillä vastauksesta riippuen he toivoivat näin kiihottavansa joko roomalaisen auktoriteetin tai toisinajattelevat juutalaiset Häntä vastaan. Mutta Jeesus, ”tuntien heidän pahuutensa”, väistää taitavasti vaikeuden ja antaa heille opetuksen oikeudenmukaisuudesta käskiessään antaa takaisin kullekin sitä, mitä kullekin kuuluu. (Ks. johdanto, kohta *Publikaanit*.)

7. Elämänohjetta ”Antakaa keisarille, mikä keisarin on” ei pidä ymmärtää rajoittavalla ja absoluuttisella tavalla. Kuten kaikissa Jeesuksen opetuksissa, tässäkin kyseessä on yleinen periaate tiivistettynä käytännölliseen ja tavalliseen muotoon, joka johtuu erityisistä olosuhteista. Tämä periaate on seurausta siitä perusajatuksesta, joka käskee meitä menettelemään muita kohtaan kuten toivoisimme muiden menettelevän meitä kohtaan. Se tuomitsee kaiken lähimmäiselle aiheutetun materiaalsen tai moraalisen vahingon ja kaikki rikkomukset hänen etujaan vastaan. Se määrää kunnioittamaan jokaisen oikeuksia, kuten kukin toivoisi omia oikeuksiaan kunnioitettavan. Se ulottaa solmittujen velvollisuuksiensa täyttämisen niin perhettä, yhteiskuntaa ja auktoriteettia kuin jokaista yksilöä kohtaan.

Henkien opetukset: Rakkauden laki

8. Rakkaus tiivistää kokonaisuudessaan Jeesuksen opin, sillä se on kaikista ylevin tunne. Väistot kehittyvät tunteiksi *Hengen*^[2] kehitystaipaleen aikana ja ne ovat enemmän tai vähemmän yleviä kehitystasostaan riippuen. Kehityksensä alkutaipaleella ihmisellä on vain vaistonsa. Edistyneempänä ja turmeltuneena sillä on ainoastaan aistimuksensa. Mutta oppineena ja puhdistuneena sillä on tunteet. Tunteista kaikkein ylevin on rakkaus, ei sanan kansanomaisessa mielessä, vaan tänä sisäisenä aurinkona, joka tiivistää ja kokoaa hehkuvaan polttopisteeseensä kaikki pyrkimykset ja kaikki yli-inhimilliset ilmentymät. Rakkauden laki korvaa persoonallisuuden yhdistämällä olentoja, se tuhoaa yhteiskunnalliset kurjuudet. Onnellinen on se, joka ylittää ihmissyytensä rakastaen laajasti kaikkia tuskissa olevia veljiään! Onnellinen on se, joka rakastaa, sillä hän ei tunne *sielun*^[5] ahdistusta eikä ruumiin kurjuutta. Hänen askeleensa ovat keveät ja hän elää niin kuin kulkisi itsensä ulkopuolella. Jeesuksen lausuttua tämän pyhän sanan *rakkaus* se sai kansat vapisemaan ja toivosta huumaantuneet marttyyrit laskeutuivat areenalle.

Spiritismi^[1] tulee vuorollaan lausumaan seuraavan sanan pyhästä sanastosta. Olkaa tarkkaavaisia, sillä se sana nostaa tyhjien hautojen hautakivet ja *jälleensyntyminen*, joka voittaa kuoleman, paljastaa ällistyneelle ihmiselle älyllisen perintönsä. Kuolema ei enää johda ihmistä piinaan, vaan ylevän ja ulkomuodoltaan muuttuneen oman perusolemuksensa valloittamiseen. Veri lunasti *Hengen*^[2] ja *Hengen*^[2] täytyy tänään lunastaa ihmisen materiasta vapaaksi.

Sanoin, että alussa ihmisellä ei ole muuta kuin vaistonsa. Niinpä se, joka on vaistojensa hallitsema, on lähempänä lähtöpistettä kuin päämääräänsä. Edetäkseen kohti päämääräänsä on voitet-

tava vaistot tunteiden eduksi, toisin sanoen on kehitettävä niitä tukahduttaen materian piileviä siemeniä. Vaistot ovat itämisvaihe ja ne ovat tunteiden alkioita. Ne kantavat mukanaan edistystä, kuten tammenterho kätkee sisäänsä tammipuun ja vähemmän kehittyneet olennot ovat niitä, jotka tullessaan ainoastaan vähä vähältä ulos kuorestaan pysyvät vaistojensa orjuuttamina. *Henkeä*^[2] täytyy viljellä kuten maata. Kaikki tulevaisuuden rikkaus riippuu tämänhetkisestä aherruksesta ja se vie teidät kunnialliseen kehittymiseen paremmin kuin maalliset rikkautenne. Silloin, ymmärtäessänne kaikkia olentoja yhdistävän rakkauksen lain, te etsitte siitä *sielun*^[5] ihania nautintoja, jotka ovat alkusoittoa taivaallisille iloille. (LASARUS, Pariisi, 1862.)

9. Rakkaus on pohjimmiltaan jumalallista ja kaikissa ihmisissä ylevimmästä alhaisimpaan on sydämen pohjalla tämän pyhän tulen kipinä. Se on tosiasia, jonka olette voineet havaita lukuisia kertoja. Kaikista katalin, alhaisin ja rikollisinkin on kiintynyt johonkin olentoon tai kappaleeseen ponnekkaasti ja kiihkeästi ja se kestää kaiken, millä yrittäisitte sitä tukahduttaa ja saavuttaa usein suurenmoiset mittasuhteet.

Sanoin tämän kiintymyksen kohteen olevan minkä tahansa olennon tai kappaleen, koska teidän joukossanne on yksilöitä, jotka tuhlaavat rakkauden aarteet, joita heidän sydämensä pursuvat, eläimiin, kasveihin tai jopa materiaalisiin kappaleisiin. He ovat eräänlaisia ihmisvihaajia, jotka valittelevat ihmiskuntaa yleensäkin ja taistelevat *sielujensa*^[5] luonnollista taipumusta vastaan, joka etsii ympäriltään kiintymystä ja ystävyyttä. He alentavat rakkauden lain vaiston tasolle. Mutta mitä tahansa he tekevätkin, he eivät pysty tukahduttamaan sitä elinvoimaista siementä, jonka Jumala on asettanut luomuksiansa sydämiin. Tämä siemen kehittyy ja kasvaa moraalin ja älykkyiden myötä. Vaikka se on usein itsekkyyden ahdistama, se on pyhien ja lempeiden hyveiden lähde, joka saa aikaan vilpittömiä ja kestäviä

kiintymyksiä ja auttaa teitä ylittämään ihmisen jyrkän ja karun elämäntaipaleen.

Joitakin ihmisiä jälleensyntymisen koetus inhottaa siinä mielessä, että toiset ottavat osaa sydämellisiin kiintymyksiin, joista he itse ovat mustasukkaisia. Veliparat! Teidän oma kiintymyksenne muuttaa teidät itsekkäiksi. Teidän rakkautenne on rajoittunut läheisimpien sukulaisten ja ystävien piiriin ja kaikki muut ovat teille yhdentekeviä. Siispä harjoittaaksenne rakkauden lakia Jumalan tarkoittamalla tavalla teidän on opittava asteittain rakastamaan kaikkia teidän veljiänne ketään erittelemättä. Tämä tehtävä tulee olemaan vaikea ja pitkä, mutta se tulee täytetyksi: Jumala tahtoo niin ja rakkauden laki on ensimmäinen ja kaikista tärkein uuden oppinne sääntö, koska sen täytyy jonain päivänä tappaa itsekkyyden, sillä henkilökohtaisen itsekkyyden lisäksi on vielä perheen, kastin ja kansallisuuden itsekkyyttä. Jeesus sanoi ”Rakastakaa lähimmäistänne niin kuin itseänne”, mutta missä kulkee lähimmäisen raja? Onko rajana perhe, uskonto vai kansallisuus? Ei, se on ihmiskunta kokonaisuudessaan. Korkeammalle kehittyneissä maailmoissa juuri vastavuoroinen rakkaus saattaa sopuisuuteen ja ohjaa kehittyneempiä *Henkiä*^[2], jotka niitä asuttavat. Teidän planeettanne, joka on määrätty lähitulevaisuudessa kehittymään, tulee sosiaalisen muutoksen kautta harjoittamaan tätä jumalallisuutta heijastavaa ylevää lakia.

Rakkauden lain seuraukset ovat ihmisrodun moraalinen kehitys ja onnellisuus maallisen elämän aikana. Kaikista kapinallisimpien ja kaikista paheellisimpien täytyy muuttua, kun he näkevät hyödyt, jotka seuraavat tästä käytännöstä: Älkää tehkö muille, mitä ette tahtoisi teille tehtävän, vaan tehkää heille päinvastoin kaikki mahdollinen hyvä, mikä on teidän vallassanne tehdä.

Älkää uskoko ihmissydämen karuuteen ja kovenemiseen. Se tulee taipumaan tästä huolimatta todelliselle rakkaudelle. Rakkaus on magneetti, jota ei voi vastustaa ja kontakti tämän

rakkauden kanssa elävöittää ja hedelmöittää tämän hyveen siemenet, jotka piilevät sydämissänne. Maa, joka on koetusten ja karkotusten paikka, tulee täten puhdistettua tällä pyhällä tulella ja siellä tullaan harjoittamaan *hyväntekeväisyyttä*^[18], nöyryyttä, kärsivällisyyttä, kiintymystä, epäitsekkyyttä, alistuneisuutta ja uhrautumista. Nämä kaikki hyveet ovat rakkauden lapsia. Älkää siis kyllästykö kuulemasta evankelista Johanneksen sanoja. Te tiedätte, että kun sairaus ja vanhuus pysäyttivät hänen saarnausmatkansa, hän ei toistanut muita kuin näitä lempeitä sanoja: ”*Lapseni, rakastakaa toinen toisianne.*”

Rakkaat veljet, käyttäkää hyvin hyödyksenne näitä oppeja, sillä vaikka niiden harjoittaminen on vaikeaa, niin *sielu*^[5] saa niistä äärettömän suuren edun. Uskokaa minua, tehkää ylevä voimannostus, jota teiltä pyydän: ”Rakastakaa toisianne” ja näette hyvin pian maan muuttuvan paratiisiksi, missä oikeamielisten *sielut*^[5] tulevat nauttimaan levosta. (FENELON, Bordeaux, 1861.)

10. Rakkaat opiskelutoverini, täällä läsnä olevat *Henget*^[2] sanovat teille minun ääneni kautta: *Rakastakaa paljon, jotta tulisitte rakastetuiksi.* Tämä ajatus on niin oikeudenmukainen, että löydätte siitä kaiken, mikä lohduttaa ja rauhoittaa jokapäiväisiä kärsimyksiänne. Tai paremminkin harjoittaen tätä viisasta elämänohjetta te nostatatte itsenne sillä tavalla materian yläpuolelle, että tulette henkistymään ennen maallista kuolemaanne. *Spiritistisen opin*^[1] opinnot ovat kehittäneet teissä ymmärryksen tulevaisuudesta ja teillä on varmuus kehityksestä Jumalan suuntaan samalla kun kaikki lupaukset, jotka vastaavat teidän *sielujenne*^[5] pyrkimyksiä, tulevat täytetyksi. Teidän tulee myöskin nostattaa itsenne riittävän korkealle arvioidaksenne ilman materian tiukkaa otetta ja ollaksenne tuomitsematta lähimmäistänne ennen kuin olette vieneet ajatuksenne Jumalaa kohti.

Rakastaa, sanan syvällisessä mielessä, on yhtä kuin olla lojaali, rehellinen ja tunnollinen, jotta tekisi muille, mitä haluaisi itsel-

leen tehtävän. Se on kaikkien veljiänne ahdistavien kipujen syvällisen tarkoituksen etsimistä itsensä ympäriltä, jotta voisi niitä lieventää. Se tarkoittaa koko suuren ihmiskunnan perheen pitämistä omana perheenään, sillä tämän perheen tulette kohtaamaan tiettyinä aikana korkeammalle kehittyneemmissä maailmoissa. Nämä maailmat muodostuvat *Hengistä*^[2], jotka teidän tavoin ovat Jumalan lapsia ja määrättyjä kohoamaan äärettömyyteen. Tämän takia ette voi kieltää veljiltänne sitä, mitä Jumala teille runsaskätisesti antoi, koska vuorollanne te tulette olemaan hyvin tyytyväisiä, kun teidän veljenne antaa teille sitä, mitä tarvitsette. Jakakaa siis kaikissa kärsimyksissä toivon ja avun sanoja, jotta olisitte täynnä rakkautta ja oikeudenmukaisuutta.

Uskokaa, että nämä tietävät sanat kulkevat eteenpäin: ”Rakastakaa paljon, jotta tulisitte rakastetuiksi.” Ne ovat mullistavia sanoja ja seuraavat määrättyä, muuttumatonta reittiä. Te, jotka minua kuuntelette, olette jo tulleet paremmiksi. Olette äärettömän paljon kehittyneempiä kuin sata vuotta sitten. Olette sillä tavoin muuttuneet eduksenne, että hyväksytte kiistelemättä suuren joukon uusia ajatusmalleja vapaudesta ja veljellisyydestä, joita ennen aikaan hyljeksitte. Kuitenkin sadan vuoden kuluttua tästä te tulette hyväksymään yhtä helposti niitä ajatusmalleja, jotka eivät voisi vielä tulla teidän päähänne.

Nykyään kun *spiritistinen*^[1] liike on tehnyt suuren edistysaskelen, näette, millä nopeudella oikeudenmukaisuuden ja uudistumisen ajatusmallit, jotka sisältyvät *Henkien*^[2] sanelemissiin kirjoituksiin, ovat tulleet hyväksytyiksi ymmärtäväisen maailman keskiluokassa. Näin on, koska nämä ajatusmallit vastaavat kaikkeen, mikä on teissä pyhää. Näin on, koska olette valmiita ottamaan vastaan hedelmöittävän siemenen, joka on edelliseltä vuosisadalta ja joka juurrutti yhteiskuntaan suuret kehityksen ajatusmallit. Ja koska kaikki johtuu Korkeimman ohjauksesta, kaikki vastaanotetut ja hyväksytyt opetukset sisältyvät tähän

lähimmäisenrakkauden yleismaailmalliseen vaihtoon. Sen kautta maallista elämää elävät *Henget*^[2] muodostaessaan mielipiteensä paremmin ja tuntiessaan paremmin ojentavat teille auttavan kätensä planeettanne rajoilta. Kaikki kokoontuvat vetääkseen yhtä köyttä keskenään, rakastaakseen toinen toistaan ja tuhotakseen kaikki epäoikeudenmukaisuudet ja kaiken epäsavon kansojen välillä.

Suuri *spiritism*^[1] kautta tuleva uudistuksen ajatusmalli, joka on niin hyvin kuvattu *Henkien Kirjassa*, tulee tuottamaan tulevan vuosisadan suuren ihmeen. Se on ihmisten kaikkien materialististen ja henkisten intressien yhtyminen tämän hyvin ymmärretyn elämänohjeen ”Rakastakaa paljon, jotta tulisitte rakastetuiksi” täytäntöönpanon kautta. (SAMSON, Pariisin *spiritistisen*^[1] yhteisön jäsen, 1863.)

Itsekkyys

11. Itsekkyuden, tämän ihmiskunnan vitsauksen, täytyy hävitä maan päältä, jonka moraalista kehitystä se hidastaa. *Spiritismille*^[1] on varattu tehtäväksi saada maa nousemaan maailmojen arvoasteikolla. Itsekkyys on siis maali, jota kohti kaikkien todella uskovaisten täytyy ohjata aseensa, voimansa ja rohkeutensa. Sanon rohkeutensa, sillä sitä tarvitaan enemmän itsensä kuin muiden voittamiseksi. Jokainen siis asettakoon tehtäväkseen tuhota itsekkyuden itsestään, sillä tämä kaikkia älykkäitä olentoja piinaava hirviö, ylpeyden lapsi, on kaikkien tämän maailman kurjuuksien lähde. Itsekkyys on *hyväntekeväisyyden*^[18] vastakohta ja seurauksellisesti suurin este ihmisten onnellisuudelle.

Jeesus antoi teille esimerkin *hyväntekeväisyydestä*^[18] ja Pontius Pilatus itsekkyudestä, sillä Jeesuksen käydessä läpi kärsimykseensä pyhät vaiheet Pilatus pesi kätensä sanoen: ”Mitä minä välittäisin!” Hän sanoi juutalaisille: ”Tämä mies on oikeuden-

mukainen, miksi haluatte ristiinnaulita hänet?” Ja kuitenkin hän salli saattaa hänet kärsimykseen.

Se on tämä *hyväntekevyyden*^[18] ja itsekkyyden vastakkaisuus, tämän lepran hyökkäys ihmissydämeen, jonka suhteen kristillisyyden ei vielä kokonaan täyttänyt tehtäväänsä. Teille, uudet uskon apostolit, joita korkeimmat *Henget*^[2] valistavat, kuuluu tehtävänä ja velvollisuutena vetää juuriltaan tämä pahuus voidaksenne antaa kristillisyydelle kaiken tarvittavan voiman ja raivataksenne reitiltä esteet, jotka hidastavat sen kulkua. Ajakaa itsekkyyden pois maan päältä, jotta maa voisi edetä maailmojen kehitysasteikolla, sillä nyt on aika ihmiskunnan pukeutua uljaaseen asuunsa ja jotta se tapahtuisi, on ensin ajettava itsekkyyden pois teidän sydämistäne. (EMMANUEL, Pariisi, 1861.)

12. Jos ihmiset rakastaisivat toisiaan molemminpuolisesti, *hyväntekevyyttä*^[18] harjoitettaisiin paremmin. Mutta sen tapahtumiseksi teidän on ponnistettava tämän sydämiänne peittävän haarniskan riisumiseksi, jotta olisitte hellämielisempiä kärsiviä kohtaan. Kovuus tappaa hyvät tunteet. Kristus ei kieltäytynyt auttamasta. Kukaan Hänen puoleensa kääntynyt ei tullut torjutuksi: aviorikoksen tehnyt nainen ja rikollinen saivat Häneltä apua. Näin tehdessään Hän ei koskaan pelännyt, että Hänen arvonantonsa kärsisi. Koska siis tulette ottamaan sen malliksi kaikille teoillenne? *Jos hyväntekevyyttä*^[18] *vallitsisi maassa, pahuudella ei enää olisi sijaa; se pakenisi häpeissään, se piiloutuisi, koska se tuntisi kaikkialla olevansa väärässä paikassa.* Silloin pahuus katoaisi, voitte olla siitä vakuuttuneita.

Aloittakaa olemalla itse esimerkkinä. Olkaa hyväsydämisempiä kaikkia kohtaan ketään erottelematta. Ponnistelkaa jättääksenne huomiotta ne, jotka katselevat teitä halveksien ja antakaa Jumalan huolehtia kaikesta oikeudenmukaisuudesta, sillä joka päivä Hän erottaa valtakunnassaan jyviä akanoista.

Itsekkyys on *hyväntekeväisyyden*^[18] vastakohta. Ilman *hyväntekeväisyyttä*^[18] yhteiskunnassa ei olisi rauhallsuutta ja sanon vielä, että ilman sitä ei olisi turvallisuuttakaan. Itsekkyys ja ylpeys, jotka käyvät käsi kädessä, tulevat aina olemaan tie väärityneimpien intressien taistelulle, jossa kaikista pyhimät kiintymyksen tunteet polkeutuvat jalkoihin ja jossa pyhiä perhesiteitäkään ei enää kunnioiteta. (PASCAL, Sens, 1862.)

Usko ja hyväntekeväisyys

13. Minä sanoin teille viimeksi, rakkaat ystäväni, että *hyväntekeväisyys*^[18] ilman uskoa ei riittänyt ylläpitämään ihmisten keskuudessa yhteisöllistä järjestystä, joka muuttaisi heidät onnellisiksi. Minun olisi pitänyt kertoa, että *hyväntekeväisyys*^[18] on mahdotonta ilman uskoa. Totta puhuen voitte hyvinkin kohdata jalomielisyyttä jopa niissä ihmisissä, joilla ei ole uskontoa. Kuitenkin tämä ankara *hyväntekeväisyys*^[18], jota harjoitetaan pelkästään uhrautuvaisuuden ja kaikkien jatkuvien itsekkäiden intressien uhraamisen kautta, on olemassa ainoastaan uskon inspiroimana, sillä ainoastaan usko saa meidät kantamaan rohkeasti ja sinnikkäästi tämän elämän ristiä.

Kyllä, lapseni, turhaan ihminen kärkkäänä nautinnoille tahtoo johtaa itseään harhaan kohtalostaan tässä maailmassa väittäen, että hänen on sallittua olla huolehtimatta muusta kuin omasta onnellisuudestaan. Todellakin Jumala loi meidät ollaksemme onnellisia ikuisuudessa. Kuitenkin maallisen elämän täytyy palvella ainoastaan meidän moraalista parannustamme, jonka voi saavuttaa helpoimmin elinten ja materiaalisen maailman avulla. Ottamatta lukuun elämän normaaleja vaikeuksia, niin teidän halujenne, taipumustenne ja tarpeidenne vaihtelevuus on myös yksi kehittymisenne keino *hyväntekeväisyyttä*^[18] harjoittaessanne. Näin on, koska ainoastaan molemminpuolisten

myönnytysten ja uhrautumisten voimasta pystytte pitämään yllä tasapainoa niin vaihtelevien osasten välillä.

Olette kuitenkin oikeassa sanoessanne, että onnellisuus on tarkoitettu tämän maailman ihmiselle, jos sitä ei etsi materialistisista nautinnoista, vaan hyvydestä. Kristillisyyden historia puhuu marttyyreistä, jotka menivät kärsimykseen iloiten. Tänäpä teidän yhteiskunnassanne ei kristittynä olemiseksi vaadita marttyyrien polttouhreja eikä elämän uhraamista vaan ainoastaan ja yksinkertaisesti teidän itsekkyytenne, ylpeytenne ja turhamaisuuteenne uhraamista. Tulette onnistumaan, jos *hyväntekeväisyys*^[18] innoittaa teitä ja jos usko teitä kannattelee. (SUOJELUSHENKI, Krakova, 1861.)

Hyväntekeväisyys rikollisia kohtaan

14. Todellinen *hyväntekeväisyys*^[18] on yksi Jumalan kaikista ylevimmistä opetuksista. Todellisten Jumalan opin seuraajien keskuudessa täytyy vallita kokonaisvaltainen veljeys. Teidän täytyy rakastaa onnettomia ja rikollisia kuten Jumalan luomuksia, joille myönnetään anteeksiantoa ja armeliaisuutta, jos he katuvat, kuten teille itsellennekin on myönnetty niistä rikkeistä, joita olette tehneet Hänen lakiaan vastaan. Ajetelkaa, että olette moitittavampia ja syyllisempiä kuin ne, joilta kiellätte anteeksiannon ja myötätunnon, sillä usein he eivät tunne Jumalaa niin kuin te tunnette ja heiltä pyydetään vähemmän kuin teiltä.

Voi! Älkää tuomitko, älkää tuomitko, rakkaat ystäväni, sillä tuomionne kohdistuu teihin itseenne vieläkin ankarammin ja te tulette tarvitsemaan armahtavaisuutta synneillenne, joita teette lakkaamatta. Ettekö tiedä, että on paljon tekoja, jotka ovat rikoksia Jumalan puhtauden silmissä ja joita maailma pitää vain kevyinä rikkeinä?

Todellinen *hyväntekeväisyys*^[18] ei pidä sisällään ainoastaan antamaanne almua tai edes almuun yhdistämiänne lohdutuksen sanoja. Ei, Jumala ei edellytä teiltä ainoastaan sitä. Jeesuksen opettama ylevä *hyväntekeväisyys*^[18] pitää sisällään myös hyvän-tahtoisuuden suomisen aina ja kaikissa asioissa lähimmäis-tänne kohtaan. Voitte vielä harjoittaa tätä ylevää hyvettä hyvin useisiin ihmisiin, jotka eivät tarvitse almuja ja joita rakkauden, lohdutuksen ja kannustuksen sanat tulevat johdattamaan kohti Herraa.

Sanon vielä, että ne ajat ovat lähellä, jolloin veljeys tulee val-litsemaan tässä maailmassa. Kristuksen laki tulee johtamaan ihmisiä ja ainoastaan se tulee olemaan suitsina ja toivona ja joh-dattamaan *sieluja*^[5] autuaisiin asuinpaikkoihin. Rakastakaa siis toisianne kuten saman isän lapset. Älkää tehkö eroa onnetto-mien välillä, sillä Jumala tahtoo kaikkien olevan samanarvoi-sia. Älkää siis halveksiko ketään. Jumala sallii suurten rikollis-ten olevan teidän keskuudessanne, jotta he voisivat olla teille opetuksena. Pian, kun ihmiset on johdatettu todellisiin Juma-lan lakeihin, ei enää tule olemaan tarvetta näille opetuksille ja *kaikki epäpuhtaat ja kapinoivat Henget*^[2] *tulevat hajautetuksi alhaisempiin maailmoihin taipumustensa mukaisesti.*

Te olette velvollisia auttamaan rukouksillanne niitä, joista puhun. Se on todellista *hyväntekeväisyyttä*^[18]. Ei ole tarpeen sanoa rikollisesta: ”Hän on kurjimus; hänet on tarpeen puhdis-taa maan päältä; kuolema, joka hänelle määrätään, on liian hel-lävarainen tuollaiselle olenolle.” Ei, näin teidän ei tule puhua. Katsokaa teidän mallianne Jeesusta; mitä hän sanoisi, jos näkisi tämän onnettoman lähellään? Hän säälisi ja kohtelisi häntä kuten hyvin kurjaa sairasta ihmistä ja ojentaisi hänelle autta-van käden. Te ette voi tehdä sitä samaa hänelle todellisuudessa, mutta ainakin voitte rukoilla hänen puolestaan ja auttaa hänen *Henkeään*^[2] niiden muutamien hetkien aikana, jotka hänen täytyy vielä viettää maan päällä. Katumus voi koskettaa hänen

sydäntään, jos rukoillette uskolla. Hän on teidän lähimmäisenne kuten ihmisistä parhain. Hänen harhautunut ja kapinallinen *sielunsa*^[5] tuli luoduksi, kuten teidän *sielunne*^[5], kehittyäkseen. Auttakaa häntä siis pääsemään pois ahdingosta ja rukoilkaa hänen puolestaan. (RANSKAN ELISABETH, Le Havre, 1862.)

15. *Eräs ihminen on kuolemanvaarassa ja hänen säästämisekseen on vaarannettava oma elämänsä. Kuitenkin tiedetään, että tämä ihminen on rikollinen ja jos hän pelastautuu, hän voi tehdä uusia rikoksia. Täytyykö tästä huolimatta vaarantaa elämänsä hänen pelastamiseksi?*

Tämä on hyvin vakava kysymys, joka luonnollisesti voi tulla esiin. Vastaan moraalisen kehitykseni mukaisesti, koskapa olemme käsittelemässä kysymystä siitä, täytyykö vaarantaa oma elämänsä jopa pahantekijän vuoksi. Uhrautuvaisuus on sokea; autetaan vihollista, autetaan siis yhteiskunnan vihollista, toisin sanoen rikollista. Uskotteko, että tempaisette tämän onnettoman irti ainoastaan kuolemasta? Voi olla, että tempaisette hänet irti koko hänen menneestä elämästään. Sillä niiden nopeiden hetkien aikana, jotka tempovat häntä elämänsä viimeisinä minuutteina, harhaan mennyt ihminen palaa menneeseen elämäänsä tai pikemminkin kesyyntyy sen edessä. Kuolema tulee ehkä liian nopeasti hänelle ja jälleensyntymästä voi tulla hänelle kauhea. Siispä syöksykää hänen avukseen, te *spiritismin*^[1] valistamat ihmiset! Syöksykää, tempaiskaa hänet irti kadotuksesta ja silloin ehkä tämä mies, joka olisi kuollut teitä herjaten, heittäytyisi teidän käsivarsillenne. Joka tapauksessa ei ole tarpeen kysyä, tekisikö hän niin vai ei, vaan menkää hänen avukseen, sillä pelastaessanne hänet te tottelette sydämen ääntä, joka sanoo teille: ”Voit pelastaa hänet, pelasta hänet!” (LAMENNAIS, Pariisi, 1862.)

Allan Kardecin opin ystävät ry on jakanut tämän pdf-kirjan tekijänoikeuksien haltijan luvalla.

LUKU XII

Rakastakaa vihollisianne

*Maksaa paha hyvällä – Ei-ruumiillista elämää elävät viholliset
– Jos joku sinua lyö oikealle poskelle, käännä hänelle
toinenkin – Henkien opetukset: Kosto – Viha – Kaksintaistelu*

Maksaa paha hyvällä

1. Te olette kuulleet sanottavan: Rakasta lähimmäistäsi ja vihaa vihollistasi. Mutta minä sanon teille: rakastakaa vihollisianne, tehkää hyvää niille, jotka teitä vihaavat ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä vainoavat ja panettelevat, että olisitte Isänne lapsia, joka on taivaassa; sillä hän antaa aurinkonsa koittaa niin pahoille kuin hyvällekin ja antaa sataa niin väärille kuin vanhurskaillekin. Sillä jos te rakastatte niitä, jotka teitä rakastavat, mikä palkka teille on siitä tuleva? Eivätkö publikaanitkin tee samoin? Ja jos te osoitatte ystävällisyyttä ainoastaan veljillenne, mitä erinomaista te siinä teette? Eivätkö pakanatkin tee samoin? Sillä minä sanon teille: ellei teidän vanhurskautenne ole paljoka suurempi kuin kirjanoppineiden ja fariseusten,

niin te ette pääse taivasten valtakuntaan. (Matteuksen evankeliumi^[21], V:20, 43–47.)

2. Ja jos te rakastatte niitä, jotka teitä rakastavat, mitä kiitosta teille siitä tulee? Rakastavathan syntisetkin niitä, jotka heitä rakastavat. Ja jos teette hyvää niille, jotka teille hyvää tekevät, mitä kiitosta teille siitä tulee? Niinhän syntisetkin tekevät. Ja jos te lainaatte niille, joilta toivotte saavanne takaisin, mitä kiitosta teille siitä tulee? Syntisetkin lainaavat syntisille saadakseen saman verran takaisin. Vaan rakastakaa vihollisianne ja tehkää hyvää ja lainatkaa toivomatta saavanne mitään takaisin; niin teidän palkkanne on oleva suuri ja te tulette Korkeimman lapsiksi, sillä hän on hyvä kiittämättömille ja pahoille. Olkaa armahtavaiset, niin kuin teidän Isänne on armahtavainen. (Luukkaan evankeliumi^[21], V:32–36.)

3. Jos rakkaus lähimmäistä kohtaan on hyväntekeväisyyden^[18] perusta, niin vihollistensa rakastaminen on sen ylevä täytöntöönpano, sillä tämä hyve on yksi itsekkyyden ja ylpeyden ylitse saavutetuista suurimmista voitoista.

Kuitenkin yleensä erehdytään ymmärtämään väärin sanan *rakastaa* merkitys tässä tapauksessa. Jeesus ei tahtonut sanoa näillä sanoilla, että meidän täytyy tuntea vihollistamme kohtaan vastaavaa hellyyttä kuin omaa ystäväämme tai veljeämme kohtaan. Hellyys edellyttää luottamusta. Kuitenkaan meillä ei voi olla luottamusta sellaista kohtaan, jonka tiedämme tahtovan meille pahaa. Ei voi kokea ystävyys tunteenpurkauksia tietäen, että toinen mahdollisesti vain väärinkäyttää sitä hyväksien. Niiden ihmisten keskuudessa, jotka eivät luota toisiinsa, ei voi olla samanlaisia myötätunnon siteitä, joita on sellaisten keskuudessa, joilla on yhteisyys ajatuksissaan. Vihollisensa kohdatessaan ei myöskään tunne samaa mielihyvää kuin mitä tuntee kohdatessaan ystävänsä.

Tämä tunne johtuu jopa fyysisestä laista: *fluidien*^[10] yhtäläistymisen ja hylkimisen laista. Pahantahtoinen ajatus ohjaa *fluidista*^[10] virtausta, jonka vaikutus on kiusallinen. Hyväntahtoinen ajatus peittää teidät miellyttävään *fluidiseen*^[10] vaikutukseen. Siitä tulevat tuntemusten erot, joita koetaan ystävän lähestyessä tai vihamiehen lähestyessä.

Vihollisten rakastaminen ei voi siis tarkoittaa sitä, että ei pitäisi tehdä minkäänlaista eroa vihollisten ja ystävien välillä. Tämä sääntö näyttää vaikealta tai jopa mahdottomalta harjoitettavaksi ainoastaan siksi, jos uskoo erheellisesti, että se määrää antamaan viholliselle ja ystävälle saman sijan sydämessään. Jos ihmisten kielellisten ilmaisujen köyhyys pakottaa käyttämään samaa termiä tunteen eri sävyjen ilmaisemiseen, järjen täytyy ne sävyt erotella aina tapauksesta riippuen.

Vihollistensa rakastaminen ei siis tarkoita, että tuntisi heitä kohtaan kiintymystä, joka ei olisi luonnonmukaista, sillä kontakti vihamiehen kanssa saa sydämen sykkimään hyvin erilaisella tavalla kuin kontakti ystävän kanssa. Vihollistensa rakastaminen on sitä, että ei vihaa, ei kanna kaunaa eikä toivo kosta heitä vastaan ja että antaa heille anteeksi *ilman taka-ajatuksia ja ehdoitta* heidän meille tekemänsä pahuuden. Vihollistensa rakastaminen on sitä, että ei aseta minkäänlaista estettä sovinnon tekemiselle ja että toivoo vihamiehilleen hyvää sen sijaan, että toivoisi heille paha. Se on iloitsemista vihamiehensä saavuttamista hyvistä asioista, sen sijaan että tuntisi siitä murhetta ja se on lujan auttavan käden ojentamista, mikäli he sellaista tarvitsevat. Se on pidättäytymistä *sanoilla ja teoilla* kaikesta, joka voisi vahingoittaa vihamiestä. Lyhyesti sanottuna vihollistensa rakastaminen on pahaan vastaamista hyvällä, *ilman aikomusta nöyryyttää heitä*. Jokainen joka tekee näin, täyttää käskyn ”*Rakastakaa vihollisianne*” ehdot.

4. Vihollistensa rakastaminen on järjetön asia ihmiselle, jolla ei ole uskoa. Se, jolle nykyinen elämä on kaikki, ei näe vihamie-

hessään muuta kuin rauhaansa häiritsevän vahingollisen olenon, josta uskoo pääsevänsä eroon ainoastaan kuoleman kautta. Siitä johtuu halu koston. Hänellä ei ole minkäänlaista intressiä anteeksiantoon, jos se ei tyydytä hänen ylpeyttään maailman silmissä. Anteeksiantaminen vaikuttaa hänestä tietyissä tapauksissa olevan heikkous, joka ei ole hänelle kunniallista ja jos hän ei kosta, niin hän ei silti kannu vähempää kaunaa vaan toivoo salaa pahaa viholliselleen.

Uskovalle ja etenkin *spiritistisen opin*^[1] omaksuneelle, tapa nähdä asioita on täysin erilainen, koska se ottaa huomioon menneisyyden ja tulevaisuuden, joiden välillä nykyinen elämä on vain yksi piste. *Spiritistisen opin*^[1] omaksunut tietää, että itse maan tarkoituserän¹ mukaisesti siellä voi ennakolta aavistaa kohdattavaksi pahoja ja kieroutuneita ihmisiä. Hän tietää, että pahuudet, joiden kohteena hän on, ovat osa koetuksista, joita hänen kuuluu kestää ja se ylevä näkökulma, johon hän itsensä asettaa, muuttaa kärsimykset vähemmän kitkeriksi, johtuivat ne sitten ihmisistä tai asioista. *Jos hän ei valita koetuksistaan, niin hänen ei pidä myöskään valittaa niistä, jotka ovat hänen koetustensa instrumentteja.* Jos hän valittelun sijasta kiittää Jumalaa itsensä koetukseen saattamisesta, *täytyy hänen kiittää kättä, joka antaa hänelle mahdollisuuden todistaa kärsivällisyytensä ja alistumisensa.* Tämä ajatusmalli saa hänet luonnollisesti taipuvaiseksi anteeksiantoon. Toisaalta hän tuntee, että mitä jalomielisempi hän on, sitä korkeammalle hän kehittyi omissa silmissään ja hän on vihamiehensä iskujen ulottumattomissa.

Ihminen, joka on korkeassa asemassa maailmassa, ei loukkaannu niiden syytöksistä, joita hän pitää alempiarvoisinaan. Näin tuntee myös sellainen, joka kohottaa itsensä moraalisisessa maailmassa materialistisen ihmiskunnan yläpuolelle. Hän ymmärtää, että viha ja kauna häpäisisivät ja alentaisivat häntä.

---

1 Maan tarkoituserä – koetukset ja hyvitykset: ks. luku III, kohdat 6-7 ja 13-15. Kääntäjän huomautus.

Mutta ollakseen korkeammalla kuin vihamiehensä hänen *sielunsa*^[5] on oltava suurempi, jalompi ja ylevämpi.

Ei-ruumiillista elämää elävät viholliset

5. *Spiritistisen opin*^[1] omaksuneella on vielä muita syitä armah-tavuuteen vihollisiaan kohtaan. Hän ensinnäkin tietää, että pahantahtoisuus ei ole ihmisten pysyvä olotila. Hän tietää sen johtuvan väliaikaisesta epätäydellisyyden tilasta ja samalla tavalla kuin lapsi korjaa virheensä, pahantahtoinen ihminen tunnustaa jonain päivänä erheensä ja muuttuu hyväksi.

Spiritistisen opin^[1] omaksunut tietää myös, että kuolema ei vapauta häntä muusta kuin vihamiehensä materiaalisesta läsnäolosta, sillä tämä voi vainota häntä vihallaan jopa maallisen elämän jätettyään. Tällä tavoin kosto epäonnistuu tavoitteessaan ja päinvastoin tuottaa seurauksenaan suurempaa ärty-mystä, joka voi jatkua yhdestä elämästä toiseen. *Spiritistisen opin*^[1] kuului näyttää toteen kokemuksensa ja näkyvän maailman ja *näkymättömän maailman*^[4] välisiä suhteita säätelevien lakien avulla, että ilmaisu *Sammuttaa viha verellä* on täysin virheellinen ja että oikeasti veri ylläpitää vihaa jopa ruumiin kuoleman jälkeen. *Spiritistisen opin*^[1] kuului antaa niin muodoin anteeksiantamiselle ja Kristuksen ylevälle elämän-ohjeelle ”*Rakastakaa vihollisianne*” syy niiden pätemiseen sekä niiden käytännöllinen hyöty. Ei ole olemassa niin kierou-tunutta sydäntä, jota hyvät teot eivät jotenkin koskettaisi, jopa tiedostamattomasti. Hyvillä teoilla poistetaan ainakin kaikki koston verukkeet. Vihamiehestä voi tehdä ystävän ennen kuolemaansa tai sen jälkeen. Ihminen aiheuttaa viholliselleen ärty-mystä virheellisillä menettelyillään ja *silloin Jumalan oikeudenmukaisuus käyttää häntä instrumenttina rangastakseen sitä, joka ei ole antanut anteeksi*.

6. On siis mahdollista omistaa vihamiehiä sekä ruumiillista elämää elävien että ei-ruumiillista elämää elävien joukossa. *Näkymättömän maailman*^[4] vihamiehet ilmaisevat pahantah-toisuuttaan *obsession*^[19] ja tahtonsa alle alistamisella, joiden kohteena niin monet ihmiset ovat ja jotka ovat yksi elämän koetuksien muunnos. Muiden muassa nämä koetukset auttavat kehittymään ja ne täytyy nöyrästi hyväksyä yhtenä seurauksena maan alhaisemmasta luonteesta. Jos Maan päällä ei olisi pahoja ihmisiä, niin pahantahtoiset *Henget*^[2] eivät myöskään ympäröisi Maata. Jos siis täytyy olla armahtavainen ja hyväntahtoi-nen eläviä vihamiehiä kohtaan, niin täytyy olla samanlainen myös niitä vihamiehiä kohtaan, jotka eivät enää elä ruumiillista elämää.

Entisaikaan uhrattiin verisiä uhreja, jotta tyynnytetäisiin helve-tilliset jumalat, jotka olivat vain pahantahtoisia *Henkiä*^[2]. Hel-vetillisiä jumalia seurasivat paholaiset, jotka ovat sama asia. *Spiritismi*^[1] tuli näyttämään toteen, että nämä paholaiset eivät ole muuta kuin kieroutuneiden ihmisten *sieluja*^[5], jotka eivät olleet vielä luopuneet materialistisista vaistoistaan ja *joita ei voi rauhoittaa muuten kuin uhraamalla vihansa, toisin sanoen hyväntekeväisyydellä*^[18]. *Spiritismi*^[1] tuli näyttämään toteen, että *hyväntekeväisyyden*^[18] tarkoituksena ei ole ainoastaan estää heitä tekemästä pahaa, vaan myös johdattaa heitä hyvälle tielle ja edesauttaa heidän pelastukseensa. Näin elämänohje ”*Rakas-takaa vihollisianne*” ei ole rajoitettu maan ja nykyisen elämän rajallisiin ympyröihin, vaan se sulautuu suureen yleismaailmal-liseen yhteenkuuluvuuden ja veljellisyyden lakiin.

**Jos joku sinua lyö oikealle poskelle,
käännä hänelle toinenkin**

7. *Ja te olette kuulleet sanottavan: Silmä silmästä ja hammas hampaasta. Mutta minä sanon teille: älkää tehkö pahalle vas-*

tarintaa; vaan jos joku sinua lyö oikealle poskelle, käännä hänelle toinenkin ja jos joku tahtoo käydä sinun kanssasi oikeutta ja ottaa ihokkaasi, anna hänen saada vaippasikin ja jos joku pakottaa sinua yhden virstan matkalle, kulje hänen kanssaan kaksi. Anna sille, joka sinulta anoo, äläkä käännä selkäsi sille, joka sinulta lainaa pyytää. (Matteuksen evan-
geliumi^[21], V:38–42.)

8. Maailman ennakkoluulot siihen, mitä tyypillisesti kutsutaan kunnian kysymykseksi, aiheuttavat helposti loukkaantuvan herkkänahkaisuuden, joka on syntyisin ylpeydestä ja oman persoonallisuutensa ylistämisestä ja joka johtaa ihmisen maksamaan herjauksen herjalla ja loukkauksen loukkauksella. Tämä vaikuttaa oikeudenmukaiselta sille, jonka moraalikäsitys ei kohoa maallisten paheiden ylle. Juuri sen takia Mooseksen laki sanoi: silmä silmästä, hammas hampaasta. Tämä laki oli sopu-soinnussa sen ajanjakson kanssa, jolloin Mooses eli. Kristus tuli ja sanoi ”Maksa paha hyvällä” ja Hän sanoi vielä: ”Älkää tehkö pahalle vastarintaa, vaan *jos joku sinua lyö oikealle poskelle, käännä hänelle toinenkin.*” Ylpeästä tämä elämänohje voi vaikuttaa pelkuruudelta, sillä hän ei ymmärrä, että vaatii enemmän rohkeutta kestää loukkaus kuin kostaa. Tämä johtuu aina siitä, että ylpeän näkökulma ei yllä nykyhetkeä pitemmälle. Mutta onko tämä elämänohje otettava kirjaimellisesti? Ei sen enempää kuin sitäkään elämänohjetta, joka sanoo: ”Jos silmäsi aiheuttaa sinulle pahennuksen, repäise se pois ja heitä luotasi.” Kärjistetysti se tarkoittaisi jopa laillisesti tehtyjen rangaistustoimien tuomitsemista, joka avaisi tien auki pahoille ottaen niiltä pois kaiken pelon pahojen tekojen tekemiseen. Jos emme rajoittaisi heidän hyökkäyksiään, niin pian kaikki hyvät olisivat heidän uhrejaan. Jopa itesuojeluvaisto, joka on luonnonlaki, sanoo, että ei ole tarjottava itseään hyväntahtoisesti murhaajalle alttiiksi. Yllä olevilla sanoilla Jeesus ei siis kieltänyt puolustautumista, vaan *tuomitsi koston*. Sanoessaan, että pitää kääntää tarjolle toinenkin puoli kasvoista, kun yhdelle puolelle on

lyöty, tarkoittaa toisin sanoen sitä, että ei tarvitse vastata pahaan pahalla ja että ihmisen täytyy hyväksyä nöyrästi kaikki, mikä pyrkii alentamaan hänen ylpeyttään. Se tarkoittaa myös sitä, että on kunnialliskampaa tulla loukatuksi kuin olla itse loukkaajana, että on parempi olla petetty kuin olla petturi ja että on parempi tulla tuhotuksi kuin itse tuhota muita. Tämä merkitsee samalla kaksintaistelun tuomitsemista, joka ei ole muuta kuin ylpeyden ilmaisu. Ainoastaan usko tulevaan elämään ja Jumalan oikeudenmukaisuuteen, jotka eivät koskaan jätä pahaa rankaisematta, antavat voimaa kestää kärsivällisesti meidän intressejämme ja itserakkauttamme kohtaan tehdyt iskut. Juuri sen takia sanomme lakkaamatta: Ohjatkaa katseenne eteenpäin; mitä enemmän kohotatte itseänne ajatuksissanne maallisen elämän ylle, sitä vähemmän loukkaannutte maan asioiden tähden.

Henkien opetukset:

Kosto

9. Kosto on viimeinen jäljelle jäänyt hylkiö barbaarisista tavoista, jotka pyrkivät häviämään ihmisten keskuudesta. Kosto on kuin kaksintaistelu, yksi viimeisistä villi-ihmisten tapojen jäänteistä, joiden mukaisesti ihmiset aikanaan kampaillivat toisiaan vastaan Kristuksesta alkavan ajanlaskun alkupuolella. Sen takia kosto on varma osoitus niiden ihmisen jälkeenkäänjääneisyydestä, jotka siihen ryhtyvät ja niistä *Hengistä*^[2], jotka siihen voivat vielä antaa virikkeitä. Sen vuoksi, ystäväni, tämän tunteen ei enää koskaan pidä saada värisemään sellaisen sydäntä, joka sanoo olevansa *spiritismin*^[1] omaksunut. Tiedätte sen, että kostaminen on niin paljon vastoin Jeesuksen antamaa sääntöä ”*Antakaa vihollisillenne anteeksi!*”, että se, joka kieltäytyy antamasta anteeksi, ei voi olla *spiritismin*^[1] omaksunut eikä myöskään kristitty. Kosto on sitä turmiollisempi päähänpisto, mitä enemmän petollisuus ja halpamaisuus ovat

sen ahkerina seuralaisina. Itse asiassa se, joka heittäytyy tähän kohtalokkaaseen ja sokeaan paheeseen, ei juuri koskaan avoimesti. Kun hän on voimakkaampi, hän heittäytyy kuin villieläin sen kimppuun, jota pitää vihamiehenään, koska hänen näkemisensä syyttää liekkiin hänen kiihkonsa, kaunansa ja vihansa. Mutta kaikista useimmiten hän käyttäytyy tekopyhästi peitellen syvällä sydämessään pahantahtoisia tunteitaan, jotka innostavat häntä. Hän valitsee menettelyissään hämäräperäisiä teitä, hän seuraa vihamiehensä varjossa herättämättä epäluuloa ja odottaa sopivaa hetkeä satuttaakseen tätä vaarattomasti. Hän piiloutuu vihamieheltään vaanien häntä lakkaamatta. Hän järjestelee tälle vihamielisiä ansoja ja tilaisuuden tullen kaataa myrkyä hänen astiaansa. Silloin kun hänen vihansa ei mene näin äärellisyyksiin, hän hyökkää vihamiehensä kunniaa ja läheisiä asioita vastaan. Hän ei kaihda panettelua ja hänen kavalat ilkeämieliset vihjauksensa, joita hän kylvää taitavasti kaikkiin suuntiin, kasvavat kulkunsa myötä. Niinpä kun vainon kohteena oleva käy niissä paikoissa, joissa hänen vainoajansa myrkyllinen henkäys jo on käynyt, hän hämmästyy kohdatessaan kylmiä katseita sellaisilta, jotka aiemmin kohtelivat häntä ystävällisesti ja hyväntahtoisesti. Hän on ymmällään, kun häntä ennen kätelleet ihmiset eivät enää tulekaan puristamaan hänen kättänsä. Lopulta hän kukistuu, kun hänen rakkaimmat ystävänsä ja sukulaisensa välttelevät ja etäännyvät hänestä. Voi pelkuria, joka kostaa tällä tavoin! Hän on sata kertaa syyllisempi kuin se, joka käy suoraan vihamiehensä kimppuun ja herjaa tätä kasvotusten.

Heittäkäämme siis pois nämä villit tavat! Jääköön taaksemme nämä menneet käytännöt! Jokainen *spiritism*^[1] omaksunut, joka kuvittelisi vielä nykyäänkin omaavansa oikeuden kostaa, olisi epäkunniallinen tähän ryhmään kuuluvaksi, jonka tunnuslauseena on: *Ilman hyväntekeväisyyttä*^[18] *ei ole pelastusta!* Ei, minä en voi pitäytyä sellaisessa ajatusmallissa, että yksikään jäsen suuresta *spiritism*^[1] omaksuneitten perheestä voisi enää

koskaan tulevaisuudessa antaa periksi koston mielijohteelle muuten kuin anteeksi antaen. (JULES OLIVIER, Pariisi, 1862.)

Viha

10. Rakastakaa toinen toisianne ja tulette olemaan onnellisia. Ennen kaikkea ottakaa tehtäväksenne rakastaa niitä, jotka herättävät teissä välinpitämättömyyttä, vihaa ja halveksuntaa. Kristus, jota teidän tulisi pitää esikuvananne, antoi teille esimerkin tästä omistautuneisuudesta. Hän on rakkauden lähetyssaarnaaja, joka rakasti niin paljon, että antoi jopa oman henkensä ja verensä rakkauden eteen. Uhraus, joka velvoittaa teitä rakastamaan niitä, jotka teitä herjaavat ja vainoavat, on raskas, mutta juuri se tekee teidät heitä paremmiksi. Jos te vihaatte heitä kuten he vihaavat teitä, niin te ette ole heitä parempia. Tämä uhraus on tahraton ehtoollisleipä, jonka tarjoatte Jumalalle teidän sydämenne alttarilla ja jonka miellyttävät tuoksut nousevat jopa Hänelle saakka. Vaikka rakkauden laki haluaa, että kaikkia veljiä rakastetaan erottelematta, se ei koveta sydäntä pahoja menettelyjä vastaan. Päinvastoin sitä raskaammaksi koetus tulee, tiedän sen, koskapa viimeisessä maallisessa elämässäni koin tämän piinan. Mutta Jumala on siellä ja Hän rankaisee tässä ja seuraavassa elämässä niitä, jotka rikkovat rakkauden lakia. Älkää unohtako, rakkaat lapseni, että rakkaus lähentää ja viha etäännyttää meitä Jumalasta. (FENELON, Bordeaux, 1861.)

Kaksintaistelu

11. Ainoastaan se ihminen on todellakin suuri, joka pitäessään elämää matkana, jonka täytyy johdattaa hänet päämäärään, välittää vain vähän taipaleella vastaan tulevista katkeruuksista eikä koskaan anna itsensä poiketa edes hetkeksi oikealta tieltä. Katse, joka on lakkaamatta kiinnittynyt lopulliseen päämää-

rään, vähät välittää siitä, että polun ohdakkeet ja kasvien piikit uhkaavat aiheuttaa hänelle naarmuja. Ne raapivat hänen ihoaan häntä haavoittamatta, eikä hän niiden takia etene vähempää taipaleellaan. Jos asettaa elämänsä päivät alttiiksi kostaakseen kokemansa herjauksen, niin se on perääntymistä elämän koe-tusten edessä. Se on aina rikos Jumalan silmissä ja jos te ette olisi niin erheessä kuin ovat teidän ennakkoluulonne, niin se olisi naurettava ja suurin järjettömyys ihmisten silmissä.

On rikos syyllistyä murhaan kaksintaistelussa. Teidän oma lainsäädäntönnekin sen myöntää. Kenelläkään ei ole missään tapauksessa oikeutta hyökätä toisen elämää vastaan. Se on rikos Jumalan silmissä ja Hän on hahmotellut linjan käytöksellenne. Tässä, enemmän kuin missään muualla, olette itse itsenne tuomareita. Muistakaa, että teille tullaan antamaan anteeksi sen mukaan, miten te itse annatte anteeksi. Anteeksiannon kautta lähestytte Jumalaa, sillä armollisuus on vallan sisar. Niin kauan kuin yksikin tippa ihmisverta vuotaa maahan ihmisen käden kautta, todellinen taivaan valtakunta ei ole vielä saapunut. Tämän rauhan ja rakkauden valtakunnan täytyy karkottaa ikuisiksi ajoiksi kaikki vihamielisyydet, riidat ja sodat maan päältä. Silloin sana *kaksintaistelu* tulee olemaan teidän kielessänne enää vain kaukainen ja heikko muisto menneisyydestä, jota ei enää ole. Ihmiset eivät tule tuntemaan keskuudessaan muuta vastakkaisuutta kuin jaloa kilpailua hyvydestä. (ADOLFO, Argelin piispa, Marmande, 1861.)

12. Kaksintaistelu voi epäilemättä tietyissä tapauksissa olla todiste fyysisestä rohkeudesta, elämän väheksymisestä, mutta kiistämättömästi se on todiste moraalisesta pelkuruudesta, kuten itsemurha. Itsemurhaajalla ei ole rohkeutta kohdata elämän vaikeuksia. Kaksintaistelijalla ei ole rohkeutta kohdata loukkauksia. Eikö Kristus sanonutkin teille, että kunniallisempaa ja rohkeampaa kuin kostaa loukkaus on kääntää esille toinenkin puoli kasvoista sille, joka ensin löi yhdelle puolelle? Eikö

Jeesus pyytänytkin opetuslastaan laittamaan miekkansa tuppeen sanoen ”Joka miekkaan tarttuu, se miekkaan hukkuu”? Eikö Jeesus näillä sanoilla tuomitsekin aina kaksintaistelun? Itse asiassa, lapseni, mitä on siis tämä väkivaltaisesta, verenhimoisesta ja suuttuneesta luonteenlaadusta syntynyt rohkeus, joka karjuu pienimmästäkin loukkauksesta? Missä on siis sellaisen *sielun*⁵ suurenmoisuus, joka pienimmän herjauksen johdosta haluaa vuodattaa sen aiheuttajan verta? Vaviskoon hän! Sillä aina hänen omantuntonsa pohjalta ääni huutaa hänelle ”*Kain! Kain! Mitä olet tehnyt veljellesi?*”¹ Hän sanoo tälle äänelle, että veren vuodattaminen oli tarpeen hänen kunniansa säästämiseksi. Tähän ääni vastaa: Halusit säästää kunniasi ihmisten edessä niiksi muutamiksi hetkiksi, jotka sinulle on jäljellä maan päällä, etkä ajatellut säästää kunniaasi Jumalan edessä! Hullu parka! Kuinka paljon verenvuodatusta pyytäisi Kristus kaikista niistä loukkauksista, joita Hän on ottanut vastaan! Ette ainoastaan haavoittaneet häntä orjantappuroilla ja keihäällä, ette ainoastaan naulanneet häntä kunnianttomien puuhun, vaan vielä kuolemantuskissaan Hän saattoi kuulla ylenpalttista pilkkaa. Minkä korvauksen Hän pyysi teiltä niin monen loukkauksen jälkeen? Paimenen viimeinen huuto oli rukous kiduttajiensa puolesta. Oi! Antakaa anteeksi kuten Hän ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä loukkaavat.

Ystävät, muistakaa tämä sääntö: ”Rakastakaa toinen toisianne.” Silloin vastaatte vihassa annettuun kolhaisuun hymyllä ja loukkaukseen anteeksiannolla. Maailma epäilemättä tulee nousemaan vihoissaan vastaanne ja kohtelemaan teitä pelkurina. Kohottakaa siinä tapauksessa pääanne korkealle pystyyn ja näyttäkää, että teidän otsanne ei pelkää kantaa piikkejä Kristuksen esimerkin mukaan, mutta että teidän kätenne ei halua olla rikostoveri murhassa, jonka oikeuttaa niin sanottu vääreellinen

---

1 Viittaus Vanhaan testamenttiin: Ensimmäinen Mooseksen kirja, Genesis, IV:10. Kääntäjän huomautus.

kunniallisuus, joka on vain ylpeyttä ja itserakkautta. Antoiko Jumala teille teidät luodessaan oikeuden päättää toistenne elämästä ja kuolemasta? Ei, hän ei antanut tätä oikeutta muille kuin luonnolle sen uudistumiseksi ja jälleenkehittämiseksi. Mutta teille Hän ei sallinut oikeutta määrätä omasta kohtalostanne. Itsemurhaajan tavoin kaksintaistelija tulee olemaan merkitty verellä saapuessaan Jumalan eteen ja molemmille Ylin Tuomari tulee valmistelemaan pitkät ja kovat rangaistukset. Jos Hän on uhannut oikeudellansa sellaista, joka sanoo veljeään *hulluksi*¹, niin paljon suurempi tulee olemaan rangaistuksen ankaruus sille, joka ilmestyy Hänen eteensä kädet värjäytyneinä veljensä verestä! (PYHÄ AUGUSTINUS, Pariisi, 1862.)

13. Kaksintaistelu oli ennen aikaan se, mitä kutsuttiin Jumalan tuomioksi. Se on yksi barbaarisista oikeusjärjestyksistä, joita vielä vallitsee yhteiskunnassa. Mitä sanoisitte, jos näkisitte kahden toisiaan vastustavan upotettavan kiehuvaan veteen tai pantavan alttiiksi hehkuvan kuuman raudan kosketukseen, jotta heidän riitansa tulisi ratkaistuksi ja sen myönnettäisiin olevan oikeassa, joka paremmin kestäisi koetuksen? Sanoisitte tällaisia tapoja järjestöiksi. Kaksintaistelu on vielä kaikkea tätäkin pahempi. Täitavalle taistelijalle kaksintaistelu merkitsee kylmäverisesti tehtyä murhaa ennalta ajatellun mukaisesti, sillä hän on varma kuoliniskusta, jonka tulee antamaan. Hänen vastustajalleen, joka on lähes varma menehtymisestään johtuen hänen kyvyttömyydestään ja heikkoudestaan, se merkitsee itsemurhaa, joka on tehty kaikista kylmimmän harkinnan jälkeen. Tiedän, että usein pyritään välttämään tällainen yhtä lailla rikollinen vaihtoehto sattumaan luottaen. Mutta eikö se merkitsi toisaalta paluuta keskiaikaiseen Jumalan tuomioon? Tuona aikana se oli vielä äärettömästi vähemmän syyllistävä, koska itse tuomion nimi *Jumalan tuomio* merkitsee uskoa ja vaikka se onkin naiivia, niin kuitenkin se on uskoa Jumalan oikeuteen, joka ei sallisi viattoman menehtyä. Tästä

---

1 Matteuksen evankeliumi: V:21–22. Kääntäjän huomautus.

poikkeavasti kaksintaistelussa luotetaan brutaaliin voimaan sillä tavoin, että usein juuri loukattu osapuoli menehtyy.

Koska siis tyhmä itserakkaus, hölmö turhamaisuus ja järjetön ylpeys korvautuvat kristillisellä *hyväntekeväisyydellä*^[18], lähimäisenrakkaudella ja vaatimattomuudella, joista Jeesus antoi esimerkin ja teki moraalissäännön? Ainoastaan silloin tulevat häviämään nämä hirviömäiset ennakkoluulot, jotka vielä hallitsevat ihmisiä. Niitä lait ovat vielä kykenemättömiä tukahduttamaan, sillä pahan kieltäminen ja hyvään määrääminen ei ainoastaan riitä vaan hyvyyden periaatteen ja pahan kammoksumisen täytyy olla ihmisen sydämessä. (SUOJELUSHENKI, Bordeaux, 1861.)

14. ”Mitä ihmiset minusta ajattelisivat”, sanotte usein, ”jos kieltäydyn hyvityksestä, jota minulta vaaditaan, tai jos en pyydä hyvitystä siltä, joka on minua loukannut?” Järjettömät, teidän tavoin jälkeenjääneet ihmiset tulevat teitä arvostelemaan. Mutta älyllisen ja moraalisen kehityksen loisteesta valaistuneet tulevat sanomaan, että teidän täytyy toimia todellisen viisauden mukaan. Mietiskelkää vähän; teidän ylpeytenne tulee loukatuksi yhden teidän veljienne puolesta lausutun tyhjän puheen tai harmittoman sanan takia ja te vastaatte hänelle piikikkäästi ja sillä provosoitte häntä. Ennen kuin teette päätöksenne, kysykää itseltänne, toimitteko kuten kristitty? Mitä tulette olemaan velkaa yhteiskunnalle, jos riistätte yhden sen jäsenistä? Ajatelkaa omantunnontuskaa, joka tulee temmattuanne pois vaimolta miehen, äidiltä lapsen tai lapsilta isän ja heidän toimeentulonsa? Todellakin se, joka on loukannut, on velkaa hyvityksen, mutta eikö hänelle ole kunniakkaampaa antaa hyvitys spontaanisti ja tunnustaen omat virheensä, sen sijaan että hän panisi alttiiksi sen elämän, jolla on oikeus valittaa? Mitä tulee loukattuun osapuoleen, niin myönnän, että joskus hän voi tulla vakavasti satutetuksi, joko sitten itsensä tai ympäröivien ihmisten suhteen. Kyseessä ei ole enää ainoastaan itserakkaus,

vaan myös sydän on silloin haavoittunut ja kärsii. Mutta paitsi että hän on typerä vaarantaessaan elämänsä jonkun halpamaiseen tekoon kykenevän kurjan takia, niin jos hän menehtyy, lakkaako tämä tehty häväistys olemasta? Eikö vuodatettu veri anna enempää mainetta teolle, jonka valheellisena täytyisi hiipua itsestään ja jonka totuudenmukaisena täytyisi kätkeytyä hiljaisuuteen? Jäljelle ei jää siis muuta kuin tyydytetyn koston tunne. Voi! Se on surullinen tyydytys, joka useimmiten jättää jo tässä elämässä kirveleviä omantunnontuskia. Ja niissä tapauksissa, kun loukattu menehtyy, missä onkaan hyvitys?

Kun *hyväntekeväisyydestä*^[18] tulee ihmisten käytössääntö, he tulevat mukauttamaan tekonsa ja sanansa tähän elämänohjeeseen: ”Älkää tehkö toisillenne, mitä ette tahtoisi itsellenne tehtävän.” Silloin kaikki riidanaiheet tulevat häviämään ja sen myötä kaksintaistelut ja sodat, jotka ovat kansojen keskeisiä kaksintaisteluja. (FRANCISCO XAVIER, Bordeaux, 1861.)

15. Maailman ihminen, onnellinen ihminen, joka yhden hyökkäävän sanan takia turhamaisesta syystä pelaa elämällään, jonka on saanut Jumalalta ja lähimmäisensä elämällä, joka kuuluu ainoastaan Jumalalle, on sata kertaa syyllisempi kuin kurjimus, joka voitonhimon vetämänä ja joskus tarpeestaan tunkeutuu taloon ryöstääkseen sieltä havittelemansa tappaen ne, jotka häntä vastustavat. Tämä viimeksi mainittu on lähes aina ihminen ilman kasvatusta, jolla ei ole muuta kuin epätäydelliset mielikuvat pahasta ja hyvästä. Sen sijaan kaksintaistelija kuuluu lähes aina valistuneempaan luokkaan. Yksi tappaa brutaalisti ja toinen järjestelmällisesti ja kohteliaasti, minkä ansiosta yhteiskunta antaa sen hänelle anteeksi. Lisään vielä, että kaksintaistelija on äärettömän paljon syyllisempi kuin em. kurjimus, joka antaessaan periksi kostonhalulleensa tappaa vimmastumisensa hetkellä. Kaksintaistelijalla ei ole verukkeenaan edes hetkellistä kiihkon vimmaa, koska loukkauksen ja hyvityksen välillä on aina aikaa harkita. Hän tekee siis tekonsa kylmästi ennalta tehdyn suunnin-

telman mukaisesti. Hän on laskelmoinut ja pohtinut kaiken tap-
paakseen kaikista varmimmalla tavalla vastustajansa. On totta,
että hän vaarantaa myös oman elämänsä ja tämä on se, mikä
palauttaa kaksintaistelulle sen kunnian maailman silmissä,
koska se nähdään ainoastaan rohkeana tekona ja oman elämänsä
väheksymisenä. Mutta onko todellista rohkeutta, jos on varma
itsestään? Kaksintaistelu, barbaaristen aikojen jäännös, jossa
vahvemman oikeus oli laki, ei tule enää olemaan todellinen kun-
nian kysymys järkevemmän arvioinnin myötä ja kun ihmiselle
kehittyy vahvempi usko tulevaan elämään. (PYHÄ AUGUSTI-
NUS, Bordeaux, 1861.)

16. *Huomautus* – Kaksintaistelut tulevat kaiken aikaa harvinais-
emmiksi ja vaikka niistä nähdään yhä aika ajoin kivuliaita
esimerkkejä, ei niiden lukumäärä ole kuitenkaan enää verratta-
vissa siihen, mitä oli ennen. Ennen vanhaan mies ei astunut ulos
kodistaan ennakoimatta kohtaamista ja varustautumalla sen seu-
rauksiin. Yksi tyypillinen merkki ajan ja kansan sen aikaisista
tavoista oli tapa kantaa puolustukseen tai hyökkäykseen käy-
tettäviä aseita, joko näkyvästi tai kätkeytyä. Tämän käytännön
lakkaaminen todistaa tapojen lieventymistä ja on mielenkiin-
toista nähdä, kuinka ennen herrasmiehet eivät koskaan ratsas-
taneet ilman haarniskaa ja seivästä, mutta nykyään he kantavat
mukanaan vain yksinkertaista miekkaa, joka on paremminkin
koriste-esine ja aatelissuvun asuste kuin hyökkäävä ase. Toinen
osoitus tapojen muuttumisesta on se, että ennen yksittäiset tais-
telut tapahtuivat keskellä tietä, kansanjoukkojen edessä, jotka
väistyivät antaakseen tietä, mutta nykyään taistellaan salassa.
Nykyään ihmisen kuolema on tapahtuma, joka liikuttaa, kun taas
ennen vanhaan siihen ei kiinnitetty huomiota. *Spiritismi*^[1] tulee
voittamaan nämä viimeiset barbaarisuuden jäänteet juurruttaen
ihmisten mieliin *hyväntekevyyden*^[18] ja veljellisyyden hengen.

LUKU XIII

Älköön vasen kätesi tietäkö, mitä oikea kätesi tekee

Tehdä hyvää ilman komeilua – Piilossa olevat onnettomuudet – Köyhän lesken uhrilahja – Kutsua köyhiä ja raajarikkoja. Tehdä palvelus vastalahjaa toivomatta. – Henkien opetukset: Materiaalinen ja moraalinen hyväntekeväisyys – Hyvän tekeminen – Sääli – Orvot – Kiittämättömyydellä palkitut hyvät teot – Ehdoton hyväntekeväisyys.

Tehdä hyvää ilman komeilua

1. Kavahtakaa, ettette harjoita vanhurskauttanne ihmisten nähden, että he teitä katselisivat; muutoin te ette saa palkkaa Isältänne, joka on taivaissa. Sen tähden, kun annat almuja, älä soita torvea edelläsi, niin kuin ulkokullatut tekevät synagogissa ja kaduilla saadakseen ylistystä ihmisiltä. Tösisesti minä sanon teille: he ovat saaneet palkkansa. Vaan kun sinä almuja annat, älköön vasen kätesi tietäkö, mitä oikea kätesi tekee, että

almusi olisi salassa; ja sinun Isäsi, joka salassa näkee, maksaa sinulle. (Matteuksen evankeliumi^[21] VI:1–4)

2. *Kun hän astui alas vuorelta, seurasi häntä suuri kansan paljous. Ja katso, tuli pitalinen mies ja kumartui maahan hänen eteensä ja sanoi: ”Herra, jos tahdot, niin sinä voit minut puhdistaa.” Niin hän ojensi kätensä, kosketti häntä ja sanoi: ”Minä tahdon: puhdistu.” Ja kohta hän puhdistui pitalista. Jeesus sanoi hänelle: ”Katso, ettet puhu tästä kenellekään; vaan mene ja näytä itsesi papille, ja uhraa lahja, jonka Mooses on säätänyt todistukseksi heille.”* (Matteuksen evankeliumi^[21] VIII:1–4)

3. Hyvän tekeminen komeilematta on suuri ansio, antavan käden kätkeminen vielä ansiokkaampaa. Se on kiistämätön merkki suuresta moraalisesta ylemmyydestä, koska nähdäkseen asiat korkeammasta näkökulmasta kuin rahvas on oltava huomioimatta nykyistä elämää ja samaistuttava tulevaan elämään. On toisin sanoen asettauduttava ihmiskunnan yläpuolelle luopuakseen tyydytyksestä, jonka ihmisten tunnustus tuottaa ja odotettava Jumalan hyväksyntää. Se, joka pitää tärkeämpänä ihmisten kuin Jumalan hyväksyntää, osoittaa, että hänellä on enemmän uskoa ihmisiin kuin Jumalaan. Hänelle nykyinen elämä merkitsee enemmän kuin tuleva elämä, tai hän voi jopa olla uskomatta tulevaan elämään. Jos hän sanoo päinvastaista, hän käyttäytyy silloin kuin ei uskoisi sanoihinsa.

Kuinka paljon onkaan niitä, jotka eivät tee palvelusta muuten kuin siinä toivossa, että autettu tulee toitottamaan saamansa avun julki. Ja jotka päivänvalossa, kaikkien nähden, antavat suuremman summan, mutta jos muut eivät sitä huomaisi, eivät antaisi mitään! Sen takia Jeesus sanoi: *”Ne, jotka tekevät hyvää komeillen, ovat saaneet palkkansa.”* Itse asiassa se, joka pyrkii saamaan ylistystä maan päällä tekemästään hyvästä, on jo maksanut itselleen. Jumala ei ole hänelle enää mitään velkaa, eikä hänelle jää jäljelle muuta kuin rangaistus ylpeydestään.

”Älköön vasen kätesi tietäkö, mitä oikea kätesi tekee” on kuvaus, joka luonnehtii ihailtavasti vaatimattoman *hyväntekeväisyyden*^[18]. Mutta jos on todellista vaatimattomuutta, niin on myös teeskenneltyä vaatimattomuutta, joka on vaatimattomuuden irvikuva. On ihmisiä, jotka ovat piilottavinaan auttavan käden, mutta pitävät huolta siitä, että jokin osa näkyy, jotta joku huomaisi ja luulisi hänen auttaneen ilman komeilua. Se on alhainen irvikuva Jeesuksen elämänohjeesta! Jos ylpeät hyväntekijät ovat väheksytyjä ihmisten keskuudessa, mitä heille tuleekaan Jumalan luona? Nämä myös ovat vastaanottaneet palkkionsa maassa. Heidät on nähty ja he ovat tyytyväisiä siitä, että tulivat nähdyiksi. Se on kaikki, mitä he siitä saavat.

Mikä on siis palkkio sille, joka saa hyvät tekonsa rasittamaan auttamaansa henkilöä ja pakottaa hänet tietyllä tavalla kiittolisuudenosoituksiin saaden oman asemansa tuntumaan suuremmalta ylistämällä uhrausten hintaa, joihin pakottautui suostumaan autetun vuoksi? Oi! Tälle ei ole edes maallista palkkiota, sillä hän on vailla lempeää tyydytystä, joka syntyy siitä, kun kuulee nimensä siunattavan ja tämä on ensimmäinen rangaistus hänen ylpeydestään. Kyyneleet, jotka hän tyrehdyttää turhamaisuutensa hyväksi sen sijaan että ne nousisivat taivaaseen, ovat tippuneet takaisin murheellisen sydämen päälle ja haavoittaneet tätä. Hän tekee hyvää hyötymättä siitä itse, koska hän alentaa avunsaajaa, sillä kaikki moitittu hyvänteko on kuin väärennettyä rahaa ja täysin arvotonta.

Avuliaisuudella ilman komeilua on kaksinkertainen meriitti. Materiaalisen *hyväntekeväisyyden*^[18] lisäksi on moraalista *hyväntekeväisyyttä*^[18]. Se ei loukkaa autettua, saa hänet hyväksymään avun ilman että hänen itserakkautensa tästä kärsisi ja säilyttää hänen omanarvontuntonsa, sillä sellainen, joka ei ota vastaan almua, hyväksyy kuitenkin palveluksen. Palveluksen muuntaminen almuksi sillä tavalla, jolla se on annettu, on sama kuin nöyryyttäisi sen vastaanottajaa ja kenen tahansa nöyryyt-

täminen on aina ylpeyttä ja pahuutta. Todellinen *hyväntekeväisyys*^[18] on päinvastoin hienostunut ja kekseliäs kätkemään hyvän työn välttääkseen näin kaikista pienimpääkin, mahdollisesti loukkaamista aiheuttavaa elettä, sillä kaikki moraalinen loukkaus lisää avun tarpeesta syntyvää kärsimystä. Todellinen *hyväntekeväisyys*^[18] osaa löytää lempeät ja kohteliaat sanat, jotka tekevät autetun olon mukavaksi hyväntekijän edessä, sitä vastoin kun ylpeä *hyväntekeväisyys*^[18] lyyhistää autettua. Todellisen hyväsydämyyden jaloutta on se, että hyväntekijä löytää roolia vaihtamalla tavan, joka saa hänet itsensä näyttämään edun saajalta avun vastaanottajan edessä, sen sijaan että olisi palveluksen tekijä toiselle. Tätä tarkoittavat sanat: ”*Älköön vasen kätesi tietäkö, mitä oikea kätesi tekee.*”

Piilossa olevat onnettomuudet

4. Suuronnettomuuksissa *hyväntekeväisyys*^[18] ja jalomielisyyden puuskat tulevat esiin korjaamaan tuhoja. Näiden rinnalla tapahtuu tuhansia henkilökohtaisia onnettomuuksia, jotka jäävät huomaamatta. On ihmisiä, jotka makaavat kehnolla vuoteellaan valittamatta. Nämä ovat niitä piilossa olevia ja huomiota herättämättömiä onnettomuuksia, joita todellinen jalomielisyys osaa mennä selvittämään odottamatta, että nämä ihmiset tulevat pyytämään apua.

Kuka on tämä hienostunut nainen yksinkertaisessa, mutta siistissä asussa, jota seuraa myöskin vaatimattomasti pukeutunut nuori tyttö? Hän astuu sisään erääseen kurjan näköiseen taloon, jossa hänet epäilemättä tunnetaan, koska häntä tervehditään ovelta kunnioittavasti. Minne hän menee? Hän nousee pienen ullakkohuoneeseen, jossa asuu perheen äiti pienten lasten ympäröimänä. Naisen saavuttua ilo loistaa näillä laihoilla kasvoilla. Hän on tullut lievittämään kaikkea tuskaa. Hän tuo tullessaan heidän kipeästi tarvitsemiaan asioita höystettyinä lem-

peillä ja lohduttavilla sanoilla, jotka saavat heidät hyväksymään avun punastumatta häpeästä, sillä nämä onnettomat eivät ole ammatiltaan kerjäläisiä. Heidän isänsä on sairaalassa, eikä äiti ole tänä aikana pystynyt täyttämään perheen tarpeita. Naisen ansiosta nämä lapsiparat eivät kärsi kylmästä eivätkä nälästä. He menevät kouluun lämpimästi pukeutuneina ja heidän äitinsä pystyy tuottamaan maitoa lapsilleen. Jos joku heidän keskuudesta on kipeänä, minkäänlaista materiaalista apua ei häneltä tule puuttumaan. Sieltä nainen menee sairaalaan viemään isälle lohdutusta ja rauhoittaa hänen huoltaan perheensä kohtalosta. Kadunkulmassa on hänen kulkuneuvonsa, joka sisältää kaiken tarpeellisen hänen suojateilleen, joiden luona hän näin vierailee säännöllisesti. Hän ei kysy heiltä heidän uskontoaan tai näkemyskiään, sillä hänelle kaikki ovat veljiä ja Jumalan lapsia. Lopetettuaan kierroksensa hän sanoo: ”Aloitin päiväni hyvin.” Mikä on hänen nimensä ja missä hän asuu? Sitä ei kukaan tiedä. Kaikille onnettomille hän on nimi, joka ei paljasta mitään, mutta hän on heille lohduttava enkeli ja iltaisin siunausten sinfonia kajahtaa hänen puolestaan Luojalle asti. Katoliset, juutalaiset, protestantit, kaikki häntä siunaavat.

Miksi hän pukeutuu niin yksinkertaisella tavalla? Koska hän ei halua loukata kurjuutta ylellisyydellään. Miksi hänen nuori tyttönsä kulkee hänen mukanaan? Koska nainen haluaa opettaa hänelle, kuinka täytyy harjoittaa *hyväntekeväisyyttä*^[18]. Tytär myöskin haluaa tehdä *hyväntekeväisyyttä*^[18], mutta hänen äitinsä sanoo hänelle: ”*Tyttäreni, mitä voisit antaa heille, kun kerran sinulla ei ole mitään omaa? Jos minä annan jotain omaani sinulle, jotta voisit antaa sen heille, mitä meriittiä siitä sinulle olisi? Todellisuudessa se olisin minä, joka tekisi hyvän- tekeväisyyttä*^[18] ja sinä saisit siitä meriitin. Se ei olisi oikein. Kun käymme vierailemassa sairaiden luona, sinä autat minua hoitamaan heitä! Huolenpidon antaminen on kuitenkin jonkin asian antamista. Eikö se sinusta näytä riittävältä? Mikään ei ole yksinkertaisempaa. Opi tekemään hyödyllisiä tekoja ja

silloin tulet tekemään vaatteita näille pienille lapsille. Tällä tavalla annat jotain, joka on sinusta itsestäsi lähtöisin.” Näin tämä todella kristillinen äiti kasvattaa tyttärensä Kristuksen opettamien hyveiden harjoittamiseen. Onko hän *spiritistisen opin*^[1] omaksunut? Mitä väliä sillä on!

Omassa perhepiirissään hän on hienostonainen, koska hänen asemansa sitä vaatii, mutta hän on niin kuin ei tietäisi teke-
mänsä, koska hän ei halua mistään muualta hyväksyntää kuin Jumalalta ja omaltatunnoiltaan. Eräänä päivänä kuitenkin odotamattomat olosuhteet johdattivat hänen luokseen yhden hänen suojateistaan, jolle hän oli tehnyt hyviä tekojaan. Kun tämä tunnisti hänet ja halusi kiittää hyväntekijäänsä, nainen sanoi: *”Hiljaa, älä kerro kenellekään.*” Tällä tavoin Jeesus opetti.

Köyhän lesken uhrilahja

5. Ja hän istui vastapäätä uhriarkkua ja katseli, kuinka kansa pani rahaa uhriarkkuun. Ja monet rikkaat panivat paljon. Niin tuli köyhä leski ja pani kaksi ropoa, yhteensä muutamia pennejä. Ja hän kutsui opetuslapsensa tykönsä ja sanoi heille: ”Totisesti minä sanon teille, tämä köyhä leski pani enemmän kuin kaikki muut, jotka panivat uhriarkkuun. Sillä he kaikki panivat liiastaan, mutta tämä pani puutteestaan kaiken, mitä hänellä oli, koko elämisensä.” (Markuksen evankeliumi^[21] XII:41–44, Luukkaan evankeliumi^[21] XXI:1–4)

6. Useat pahoittelevat, että eivät voi tehdä niin paljon hyvää kuin haluaisivat, koska heillä ei ole riittäviä resursseja. He sanovat haluavansa rikkauksia, jotta voisivat käyttää sitä hyvään. Se on epäilemättä ylistettävä aikomus ja se voi olla joillakin jopa vilpittömä, mutta onko se varmasti täysin epäitsekäs aikomus kaikilla? Eikö ole niitä, jotka halutessaan tehdä hyvää muille, olisivat hyvin mielissään, kun aloittaisivat hyvän tekemisen itseään kohtaan, kun voisivat antaa itselleen enemmän

joitakin nautintoja, kun voisivat hankkia itselleen vähän heiltä puuttuvaa tarpeetonta ja jotka tämän jälkeen olisivat valmiita antamaan ylimääräisen köyhille? Tämä taka-ajatus, jonka he kenties kätkevät itseltään, mutta jonka he löytäisivät sydämiensä pohjalta halutessaan tutkia sitä läpikotaisin, mitätoi aikomuksen meriitin, sillä todellinen *hyväntekeväisyys*^[18] ajattelee ensin muita ja sitten vasta itseään. *Hyväntekeväisyyden*^[18] ylevyys tässä tapauksessa on etsiä voimiaan, älykkyytään ja kykyjään käyttämällä omasta työstään puuttuvia resursseja voidakseen toteuttaa jalomieliset aikomuksensa. Tämä olisi kaikista miellyttävin uhraus Herralle. Valitettavasti suurin osa uneksii helpommista keinoista rikastua nopeasti ja ponnistelematta juosten sellaisten harhakuvitelmien perässä, kuten kätketty aarre, onnekas sattuma tai odottamaton perintö. Mitä sanoa niille, jotka toivovat löytävänsä avustajia *Henkien*^[21] keskuudesta tämänluonteisissa pyrkimyksissä? He eivät epäilemättä tunne tai ymmärrä *spiritismin*^[17] pyhää tarkoituserää ja vielä vähemmän niiden *Henkien*^[21] tehtävää, joiden Jumala sallii kommunikoida ihmisten kanssa. Niinpä heitä rangaistaan pettymyksillä. (*Meedioiden Kirja*, kohdat 294, 295.)

Niiden, joiden aikomus on vapaa kaikista henkilökohtaisista ajatuksista, täytyy lohduttautua kykenemättömyydessään tehdä niin paljon hyvää kuin mitä toivoisivat ajattelemalla köyhän uhrilahjaa, jonka hän antaa pidättäytyen tarpeellisesta ja mikä painaa Jumalan puntarilla enemmän kuin rikkaan kulta, jonka hän antaa pidättäytymättä mistään. Epäilemättä tyydytys olisi suuri, jos hän voisi auttaa laajemmin puutteessa olevia, mutta jos tämä tyydytys ei ole hänelle sallittu, hänen täytyy alistua ja tyytyä tekemään, mitä kykenee. Sitä paitsi onko se ainoastaan raha, jolla pystyy tyrehdyttämään kyyneleet ja tuleeko pysyä toimeettomana, jos ei omista rahaa? Se, joka tahtoo olla vilpittömästi hyödyllinen veljilleen, löytää tuhansia mahdollisuuksia. Etsivä löytää, jos ei yhdellä niin toisella tavalla, sillä ei ole ketään, joka vapaasti omista kyvyistään nauttien ei voisi tehdä

mitään palvelusta, tarjota lohdutusta, lieventää sekä fyysistä että moraalista kärsimystä tai tehdä jotakin hyödyllistä. Eikö jokainen voi rahan puutteessakin antaa osan vaivannööstään, ajastaan, levostaan? Nämä myöskin ovat köyhän ropoja, lesken uhrilahja.

Kutsua köyhiä ja raajarikkoja

7. Ja hän sanoi myös sille, joka oli hänet kutsunut: ”Kun laitat päivälliset tai illalliset, älä kutsu ystäviäsi, älä veljiäsi, älä sukulaisiasi äläkä rikkaita naapureita, etteivät hekin vuorostaan kutsuisi sinua, ja ettet sinä siten saisi maksua. Vaan kun laitat pidot, kutsu köyhiä, raajarikkoja, rampoja, sokeita, niin sinä olet oleva autuas, koska he eivät voi maksaa sinulle, sillä sinulle maksetaan vanhurskasten ylösnousemuksessa.” Tämän kuullessaan eräs pöytäkumppaneista sanoi hänelle: ”Autuas se, joka saa olla aterialla Jumalan valtakunnassa!” (Luukkaan evankeliumi^[21] XIV:12–15)

8. Jeesus sanoi, että kun pidämme juhlat, meidän ei pitäisi kutsua ystäviämme ja sukulaisiamme, vaan köyhiä ja raajarikkoja. Kirjaimellisesti otettuna nämä sanat vaikuttavat absurdeilta, mutta jos haemme niiden hengellistä sisältöä, nämä sanat ovat todellakin yleviä. Ei ole mahdollista, että Jeesus olisi tarkoittanut, että ystäviemme sijasta kokoaisimme pöytäme ääreen kadun kerjäläisiä. Hänen ilmaisunsa oli lähes aina kuvakielistä. Ihmisille, jotka eivät ole kyvykkäitä käsittämään ajatusten vivahteiden hienoutta, täytyy käyttää voimakkaita mielikuvia, jotka tuottavat niihin räikeät värit. Hänen ajatustensa perusta tulee ilmi näissä sanoissa: ”Niin sinä olet oleva autuas, koska he eivät voi maksaa sinulle.” Tämä tarkoittaa, että ei pidä tehdä hyvää ajatellen vastapalvelusta, vaan pelkästään mielihyvystä tehdä sitä. Käyttäen voimakasta vertausta hän sanoi: ”Kutsukaa juhlinne köyhät, koska tiedätte, että he eivät voi teille tehdä mitään vas-

tapalvelusta.” Juhlilla hän ei tarkoittanut varsinaista ateriaa, vaan osallisuutta nauttimastanne yltäkylläisyydestä.

Näitä sanoja voidaan kuitenkin soveltaa kirjaimellisemmasakin mielessä. Kuinka moni ei kutsu pöytänsä muita kuin niitä, joilla on valtaa, tehdäkseen heille kunniaa, kuten he sanovat, tai niitä, jotka voivat tehdä vuorostaan vastaavan kutsun! Toiset päinvastoin tuntevat tyydytystä ottaessaan vieraakseen vähemmän onnekkaita sukulaisiaan tai ystäviään. Kenellä kuitenkaan ei omiensa keskuudessa ole tällaisia henkilöitä? Tällä tavalla teette heille joskus suuren palveluksen ilman, että se siltä näyttää. Nämä ihmiset, vaikka ovatkin kutsumatta sokeita ja raajarikkoja, noudattavat Jeesuksen elämänohjetta, jos he tekevät sen hyväntahtoisuuttaan ja ilman komeilua ja ymmärtävät kätkeä hyvän työnsä vilpittömällä sydämellisyydellään.

Henkien opetukset:

Materiaalinen ja moraalinen hyväntekeväisyys

9. ”Rakastakaamme toisiamme ja tehkäämme toisillemme, mitä toivoisimme itsellemme tehtävän.” Koko uskonto, koko moraalinen on sisällytettynä näihin kahteen opetukseen. Jos niitä olisi noudatettu tässä maailmassa, niin te kaikki olisitte täydellisiä eikä enää olisi vihaa tai erimielisyyksiä. Sanon vielä lisäksi, että enää ei olisi köyhyyttä, koska jokaisen rikkaan pöydän ylellisyydet ruokkisivat monta köyhää ettekä enää näkisi hämarrissä kaupunginosissa, joissa asustin viimeisessä ruumiillisessa elämässäni, köyhiä naisia raahaamassa perässään kurjia lapsia, jotka ovat kaikkea vailla.

Rikkaat, ajatelkaa tätä vähän! Auttakaa onnettomia sillä, mikä teillä on parasta. Antakaa, jotta eräänä päivänä Jumala korvaisi teille tekemänne hyvän ja jotta lähdettyänne maallisesta pääl-

lysteestänne kohtaisitte saattueen kiitollisia *Henkiä*^[2], jotka vastaanottavat teidät onnellisemman maailman kynnyksellä.

Jos vain voisitte tietää sen onnen, jonka koin tavatessani uudelleen täällä heidät, joita kykenin auttamaan viimeisessä maallisessa elämässäni!

Rakastakaa siis lähimmäistänne. Rakastakaa häntä kuten itseänne, sillä tiedätte nyt, että se torjumanne onneton on ehkä veljenne, isänne tai ystävänne, jonka hyljitte kauaksi teistä ja siinä tapauksessa minkälainen tuleekaan olemaan teidän epätoivonne kohdatessanne hänet *Henkien maailmassa*^[4]!

Toivon, että ymmärtäisitte hyvin, mitä voi olla *moraalinen hyväntekeväisyys*^[18], jota kukin voi harjoittaa, joka *ei maksa mitään* materiaalisesti ja jota kuitenkin on vaikeampaa harjoittaa.

Moraalinen *hyväntekeväisyys*^[18] käsittää toistensa tukemisen ja se on se, mitä vähiten teette tässä alhaisessa maailmassa, jossa nyt elätte ruumiillista elämää. Uskokaa minua, että on suuri meriitti ymmärtää vaieta antaakseen jonkun typerän puhua itsensä sijaan. Sekin on vielä eräänlaista *hyväntekeväisyyttä*^[18]. Ymmärtää olla kuuro, kun pilkkaava sana karkaa ivailuun tottuneesta suusta. Ymmärtää olla näkemättä halveksivaa hymyä, joka teidän saapuessanne ottaa teidät vastaan sellaisten luona, jotka erheellisesti uskovat olevansa teitä ylempänä, sitä vastoin kun eläessään *Henkien maailmassa*^[4], joka on *ainut todellinen* elämä, he ovat joskus hyvin kaukana siitä. Siinä on meriitti, joka ei tule nöyryydestä vaan *hyväntekeväisyydestä*^[18], sillä olla panematta merkille lähimmäisen vikoja on moraalista *hyväntekeväisyyttä*^[18]. Tämän *hyväntekeväisyyden*^[18] ei kuitenkaan pidä estää toisenlaista *hyväntekeväisyyttä*^[18], vaan olkaa ennen kaikkea vähättelettä lähimmäistänne. Palauttakaa mieleenne kaikki, mitä olen teille jo sanonut. On muistettava lakkaamatta, että puutteellista köyhää hyljeksiessänne hyljeksitte ehkä

Henkeä^[2], joka on ollut teille hyvin läheinen ja joka hetkellisesti on teitä alemmassa asemassa. Minä näin uudestaan yhden maanne köyhistä, jota saatoin onnekseni auttaa joitakin kertoja ja jolta minun tulee *nyt anella* vuorostani.

Muistakaa, että Jeesus on sanonut meidän olevan veljiä ja ajatelkaa sitä aina ennen kuin hyljeksitte lepratautista tai kerjäläistä. Jääkää hyvästi, ajatelkaa kärsiviä ja rukoilkaa. (SISAR ROSALIA, Pariisi, 1860.)

10. Ystäväni, olen kuullut useiden teistä sanovan itselleen: kuinka voin tehdä *hyväntekeväisyyttä*^[18]? Usein minulla itsellenikään ei ole välttämätöntä!

Hyväntekeväisyyttä^[18], hyvät ystäväni, tehdään useilla tavoilla. Voitte tehdä *hyväntekeväisyyttä*^[18] ajatuksissanne, sanoillanne ja teoillanne. Ajatuksissanne: rukoillen köyhien hyljättyjen puolesta, jotka kuolivat ilman, että olisivat itse voineet nähdä valoa. Rukous sydämen pohjasta auttaa heitä. Sanoillanne: osoittaen ystävilleen kaikkina päivinä joitakin hyviä neuvoja; sanokaa epätoivon ja puutteiden katkeroittamille ihmisille, jotka pilkkaavat Jumalaa:

”Olin kuten tekin: kärsin, olin onneton, mutta uskoin *spiritismiin*^[1] ja katsokaa, olen onnellinen tänään.” Vanhukset sanovat teille: ”Hyödytöntä, olen taipaleeni lopussa, tulen kuolemaan, kuten elinkin.” Sanokaa heille: ”Jumalalla on meille kaikille samanlainen oikeus, muistakaa viime hetkien työntekijöitä.” Sanokaa lapsille, jotka ovat jo lähipiirinsä turmelemia ja jotka päätyvät vaeltamaan omia taipaleitaan valmiina sortumaan kiusauksiin:

”Rakkaat pienokaiseni, Jumala näkee teidät.” Älkää pelätkö toistaa heille usein näitä lempeitä sanoja. Ne tulevat kehittymään heidän nuorissa älyissään ja vallattomien sijasta tulette tehneeksi heistä kunnan ihmisiä. Tämä myös on *hyväntekeväisyyttä*^[18].

Useat teistä myös sanovat: ”Mitä siitä! Meitä on niin monta maan päällä, että Jumala ei voi meitä kaikkia nähdä.” Ystäväni, kuunnelkaa tämä tarkkaan: Kun olette vuoren huipulla, ettekö näekin miljoonia hiekanjyviä, jotka peittävät tämän vuoren? Niinpä niin! Jumala näkee teidät samalla tavoin! Hän jättää teille valinnanvapauden, kuten te annatte nämä hiekanjyväset niitä levittävän tuulen viemäksi. Kuitenkin Jumala on loputtomassa armossaan asettanut sydämenne sopukoihin valppaan vahdin, joka on nimeltään *omatunto*. Kuunnelkaa sitä, se antaa teille pelkästään hyviä neuvoja. Joskus te puudutatte sen asettaessanne pahuutenne vastustamaan sitä. Silloin se vaikenee. Voitte kuitenkin olla varmoja siitä, että hyljätty parka tekee itsensä kuuluvaksi heti, kun olette antaneet hänen huomata katumuksen varjon. Kuunnelkaa sitä, kuulustelkaa sitä ja tulette usein lohduttautumaan siltä saamallanne neuvolla.

Ystäväni, kenraali antaa jokaiselle uudelle rykmentilleen lipun ja minä annan teille tämän Jeesuksen opetuksen: ”Rakastakaa toisianne.” Tehkää tämän opetuksen mukaisesti. Kokoontukaa kaikki tämän lipun ympärille ja tulette saamaan sieltä onnellisuuden ja lohdutuksen. (ERÄS SUOJELUSHENKI, Lyon, 1860.)

Hyvän tekeminen

11. Hyvän tekeminen, ystäväni, antaa teille tässä maailmassa kaikista puhtaimpia ja ihanimpia iloja. Ne ovat sydämen iloja, joita omantunnontuskat tai välinpitämättömyys eivät ole häirinneet. Oi! Jospa voisitte ymmärtää kaiken sen suuren ja ihanan, jonka kauniiden mielten jalomielisyys käsittää. Tämä on se tunne, joka saa katsomaan toista ihmistä samalla tavalla kuin itseään ja joka saa iloiten riisumaan vaatteet päältänsä voidakseen vaatettaa veljensä. Ystäväni, teillä ei voisi olla ihanampaa tehtävää kuin tehdä toiset onnellisiksi! Mihin maailman juh-

liin voisitte verrata näitä iloisia pitoja, kun jumalallisuuden edustajina tuotatte iloa näille köyhille perheille, jotka eivät tunne elämästä muuta kuin hankaluuksia ja katkeruutta ja kun näette yhtäkkiä näiden riutuneiden kasvojen säteilevän toivosta, sillä heillä ei ollut leipää. Tietämättä, että elämä on kärsimystä, nämä onnettomat ja heidän pienet lapsensa huusivat, itkivät ja toistivat näitä sanoja, jotka tunkeutuvat kuin terävä miekka äidin sydämeen: ”Minulla on nälkä!” Oi! Ymmärtäkää, kuinka suloisia ovat sen tunteet, joka näkee ilon syntyvän uudelleen siellä, missä hän hetki sitten ei nähnyt muuta kuin epätoivoa! Ymmärtäkää, mitkä ovat teidän velvollisuutenne veljiänne kohtaan! Menkää, menkää tapaamaan onnettomia; menkää ennen kaikkea apuun piilossa oleviin hätiin, sillä ne ovat kaikista tuskaallisimpia. Menkää, rakkaani ja muistakaa nämä Vapahtajan sanat: ”Kun puette yhden näistä pienistä, muistakaa, että teette sen minulle!”

Hyväntekeväisyys^[18]! Ylväs sana, joka tiivistää kaikki hyveet. Sinun tulee johdattaa kansat onneen. Sinua seuratessaan ihmiset loivat itselleen loputtomasti onnea tulevaisuudelleen ja heidän maanpäällisenä aikanaan sinä tulet olemaan heidän lohdutuksensa. Se on esimakua niistä iloista, joita nämä ihmiset tulevat nauttimaan myöhemmin kokoontuessaan kaikki yhdessä rakkauden Jumalan rinnalle. Se olit sinä, *Hyväntekeväisyys*^[18], jumalallinen hyveellisyys, joka tuotit minulle ainoat onnen hetkeni, joista nautin maan päällä. Veljeni, jotka elätte ruumiillista elämää, voitte uskoa tätä ystävän ääntä, joka puhuu ja kertoo heille: Juuri *hyväntekeväisyydestä*^[18] teidän tulee etsiä rauhaa sydämelle, mielihyvää *sielulle*^[5] ja lääkettä elämän murheita vastaan. Voi! Kun olette syyttämäisillänne Jumalaa, katsahtakaa ensin alapuolellessa. Näette, kuinka paljon on kurjuutta helpotettavana, kuinka monta lasta ilman perhettä, kuinka monta vanhusta onkaan, joilla ei ole enää yhtään ystävän kättä auttamassa ja sulkemassa silmiä, kun kuolema heitä kutsuu! Kuinka paljon hyvää on tehtävänä! Voi! Älkää valitelko, vaan päinvas-

toin kiittäkää Jumalaa ja antakaa ylenpalttisesti sympatiaanne, rakkauttanne ja omaisuuttanne kaikille niille, jotka vailla tämän maailman varoja riutuvat kärsimyksessä ja eristyksessä. Tulette keräämään täällä maan päällä hyvin ihania iloja ja myöhemmin... vain Jumala tietää! (ADOLFO, Argelin piispa, Bordeaux, 1861.)

12. Olkaa hyviä ja armeliaita, se on avain taivaaseen ja se avain on teidän käsissänne. Kaikki ikuinen onni on sisällytettynä tähän opetukseen: rakastakaa toisiaanne. *Sielu*^[5] ei voi nousta ylempiin hengellisiin valtakuntiin muuten kuin lähimmäisensä eteen uhrautumalla. *Sielu*^[5] ei löydä onnellisuutta ja lohdutusta muusta kuin *hyväntekeväisyyden*^[18] ponnistuksista. Olkaa hyviä, tukekaa veljiänne, jättäkää sivuun kauhea itsekkyyden vitsaus. Tämän täytetyn velvollisuuden täytyy avata teille tie ikuisen onnellisuuteen. Kuka teidän keskuudessanne sitä paitsi ei ole tuntenut sydämensä sykkivän ja sisäisen onnensa paisuvan kerrottaessa jostakin kauniista uhrautuvaisuudesta, jostakin todellakin armeliaasta teosta? Jos ette etsisi mitään muuta kuin hyvien tekojen tuomaa mielihyvää, pysyisitte aina hengellisen kehityksen tiellä. Esimerkkejä ei teiltä puutu. Puuttuu vain hyvä tahto, joka on harvinaista. Nähkää lukuisat esimerkit hyväntah-
toisista ihmisistä, joista teidän historianne palauttaa mieleenne hurskaan muiston.

Eikö Kristus kertonut teille kaiken, mikä koskee *hyväntekeväisyyden*^[18] ja rakkauden hyveitä? Miksi sivuuttaa nämä jumalalliset opetukset? Miksi sulkea korvansa näiltä jumalallisilta sanoilta ja sydämensä kaikilta näiltä ihanilta elämänohjeilta? Haluaisin, että osoittaisitte enemmän mielenkiintoa ja uskoa evankeliumin lukemiseen. Tämän kirjan hylkääminen tekee siitä sananhelinää, suljetun kirjeen ja tämä lakikokoelma jää unohduksiin. Teidän paheenne eivät johdu muusta kuin tämän jumalallisen lakikokoelman vapaaehtoisesta hylkäämisestä. Lukekaa siis nämä Jeesuksen antaumusta hehkuvat sivut ja poh-
tikaa niitä.

Vahvat ihmiset, aseistautukaa. Heikot ihmiset, tehkää lempeydestänne ja uskostanne aseenne. Olkaa vakaumuksellisempia ja peräänantamattomampia uuden oppinne levittämisessä. Olemme tulleet antamaan pelkästään rohkaisua kannustaaksemme teidän innokkuuttanne ja hyveitänne, joita Jumala sallii meidän teille ilmaista. Mutta jos vain tahtoisitte, ette tarvitsisi muuta kuin Jumalan avun ja oman tahtonne, koska *Henkien*^[2] ilmaisut on tehty vain suljetuille silmille ja vastahakoisille sydämille.

Hyväntekeväisyys^[18] on perustavaa laatua oleva hyve, jonka täytyy kannattaa koko maallisten hyveiden rakennelma ja ilman sitä ei muita hyveitä ole. Ilman *hyväntekeväisyyttä*^[18] ei ole toivoa paremmasta kohtalosta eikä meitä ohjaavia moraalisia intressejä. Ilman *hyväntekeväisyyttä*^[18] ei ole uskoa, sillä usko on vain kirkas valonsäde, joka saa armeliaan *sielun*^[5] loistamaan.

Hyväntekeväisyys^[18] on ikuinen pelastumisen ankkuri kaikissa maailmoissa. Se on itse Luojan kaikista puhtain ilmentymä, se on Hänen oma hyveensä, jonka Hän antaa luomuksilensa. Kuinka voi haluta olla tuntematta tätä ylintä hyvyyttä? Kenellä olisi tällä tavalla ajatellen tarpeeksi kieroutunut sydän tukahduttamaan ja karkottamaan tämä täysin jumalallinen tunne? Kuka olisi niin paha lapsi, että kapinoisi tätä hellää hyväilyä – *hyväntekeväisyyttä*^[18] – vastaan?

En tohdi puhua teoistani, koska myöskin *Hengillä*^[2] on häveliäisyyttä aikaansaannoksiaan kohtaan. Uskon kuitenkin, että elämäni aikana aloittamani työ on yksi niistä, joiden eniten täytyy myötävaikuttaa teidän samankaltaistenne helpottamiseksi. Näen usein *Henkien*^[2] pyytävän missiokseen mahdollisuutta jatkaa tehtävääni. Minä näen nämä suloiset ja rakkaat veljeni ja sisareni hurskaassa ja jumalallisessa virassaan. Näen heidän harjoittavan hyvettä, jota suosittelen teille kaikella sillä ilolla, jonka tämä omistautumisen ja uhrauksien elämä tuottaa.

Minulle tuottaa suurta onnea nähdä, kuinka paljon heidän luonteensa saa kunniaa ja kuinka rakastettu ja kuuliaisesti varjeltu heidän missionsa on. Hyvän ja voimakkaan tahdon omaavat kunnan ihmiset, yhtykää jatkaaksenne laajalti *hyväntekeväisyyden*^[18] työn levittämistä. Tulette saamaan palkkion tästä hyveestä sitä harjoittaessanne, eikä ole olemassa mitään hengellistä iloa, jota se ei anna jo nykyisestä elämästä lähtien. Olkaa yhtyneinä, rakastakaa toisianne Kristuksen opetusten mukaisesti. Näin olkoon! (PYHÄ VINCENT DE PAUL, Pariisi, 1858.)

Minun nimeni on *hyväntekeväisyys*^[18] ja minä olen pääreitti, joka johtaa kohti Jumalaa. Seuratkaa minua, sillä minä olen päämäärä, johon teidän kaikkien tulisi pyrkiä. Tein tänä aamuna tavanomaisen kävelyni ja ahdistuneella sydämellä tulen teille kertomaan: Voi! Rakkaat ystäväni, kuinka paljon kurjuutta, kuinka paljon kyyneleitä ja kuinka paljon teillä on tehtävää niiden kaikkien kuivaamiseksi! Turhaan yritin lohduttaa äitiparkoja sanoessani heidän korvaansa: ”Rohkeutta! On olemassa hyviä sydämiä, jotka suojelevat teitä, te ette tule olemaan hyljättyjä, kärsivällisyyttä! Jumala on siellä, te olette Hänen rakkaitaan, te olette Hänen valittujaan.” He näyttivät kuulevan minua ja kääntyivät puoleeni suurin, hämmentynein silmin ja minä luin heidän köyhiltä kasvoiltaan, että heidän ruumiinsa, tämä *Hengen*^[2] hirmuvalti, oli nälkäinen. Näin, että minun sanani rauhoittivat vähän heidän sydämiään, mutta ne eivät täyttäneet heidän vatsojaan. Toistin vielä: ”Rohkeutta! Rohkeutta!” Silloin eräs hyvin nuori, köyhä äiti, joka imetti pikkulasta, otti tämän käsivarsilleen ja ojensi kohti ilmaa, kuin pyytäen minua suojelemaan sitä pientä ja köyhää olentoa, joka ei saanut äitinsä ehtyneestä rinnasta muuta kuin riittämättömän ravinnon.

Toisaalla, ystäväni, näin köyhiä vanhuksia ilman työtä ja pian ilman suojaa kaikenlaisen puutteen aiheuttaman kärsimyksen vallassa. Kurjuutensa tuoman häpeän kalvamana he, jotka

eivät koskaan olleet kerjänneet, eivät rohjenneet mennä anelemaan ohikulkijoiden sääliä. Minä, joka en omista mitään, tein sydän säälistä liikuttuneena itsestäni kerjäläisen heidän puolestaan. Menen kaikkialle innoittamaan hyvän tekemistä, kuis-kaan hyviä ajatuksia jalomielisiin ja myötätuntoisiin sydämiin. Sen takia, hyvät ystäväni, tulen teidän luoksenne ja sanon teille: tuolla on onnettomia, joiden leipälaatikossa ei ole leipää, takassa ei ole tulta eikä pedissä peitettä. En kerro teille, mitä teidän pitää tehdä, vaan jätän tämän aloitteen teidän hyville sydämillenne. Jos sanelisin teille, kuinka teidän tulee toimia, ette omaisi meriittiä hyvistä teoistanne, joten sanon pelkästään: minä olen *hyväntekeväisyys*^[18] ja ojennan teille kättäni kärsivien veljemme puolesta.

Mutta jos pyydän, niin myöskin annan ja annan paljonkin. Kutsun teidät suurelle juhla-aterialle ja toimitan teille puun, joka tyydyttää teidän kaikkien nälän! Katsokaa, kuinka kaunis se on, kuinka paljon siinä onkaan kukkia ja hedelmiä! Menkää, menkää ja korjatkaa satoa ja kerätkää kaikki hedelmät tästä kauniista puusta, jonka nimi on *hyväntekeväisyys*^[18]. Niiden oksien paikalle, jotka olette ottaneet, tulen kiinnittämään kaikki tekemänne hyvät teot ja tulen viemään tämän puun Jumalalle, jotta Hän kuormaa sen uudestaan, koska *hyväntekeväisyys*^[18] on ehtymätöntä. Siispä seuratkaa minua, ystäväni, jotta lasken teidät niiden joukkoon, jotka värväytyvät minun lippuni alle. Olkaa pelottomia, minä ohjaan teidät pelastuksen tielle, sillä minä olen *Hyväntekeväisyys*^[18]. (CARITA, Roomassa marttyyriksi tullut, Lyon, 1861.)

14. On olemassa useita tapoja harjoittaa *hyväntekeväisyyttä*^[18], jonka useat teistä sekoittavat almujen antamiseen. Tässä on kuitenkin huomattava ero. Almu, ystäväni, on joskus hyödyllinen, koska se tuo helpotusta köyhille, mutta se on lähes aina nöyryyttävä niin antajalle kuin vastaanottajallekin. *Hyväntekeväisyys*^[18] päinvastoin liittyy yhteen hyväntekijän ja hyvän teon kohteena

olevan henkilön ja sitä paitsi se kätkeytyy niin monella tavalla! Voitte olla *hyväntekeviä*^[18] jopa lähimmäisille ja ystäville ole-malla armahtavaisia toisianne kohtaan, antamalla anteeksi toistenne heikkoudet ja huolehtimalla siitä, ettette haavoita kenenkään itsetuntoa. Teillä *spiritistisen opin*^[1] omaksuneilla voi olla *hyväntekeväisyyttä*^[18] tavassa, jolla käyttäydytte niitä kohtaan, jotka eivät ajattele niin kuin te ja siinä, kuinka joh-datatte vähemmän valistuneita uskomaan pahoittamatta heidän mieltään ja vastustamatta heidän vakaumustaan. Voitte johdat-taa heidät kaikella lempeydellä kokoontumisiimme, joissa he voivat kuulla meitä ja joissa me osaamme löytää heidän sydä-mistään aukon, jonka kautta meidän tulee mennä läpi. Tämä on yksi puoli *hyväntekeväisyydestä*^[18].

Kuunnelkaa nyt, mitä tarkoitetaan *hyväntekeväisyydellä*^[18] köyhiä kohtaan, näitä maailman syrjittyjä, mutta jotka tulevat saamaan palkkion Jumalalta, jos ymmärtävät hyväksyä kur-juutensa valittamatta ja se riippuu teistä. Pyrin tekemään asian ymmärretyksi seuraavan esimerkin avulla.

Näen useita kertoja viikossa kaiken ikäisten rouvien kokoontu-misen. Meille he ovat kaikki sisaria, kuten tiedätte. Mitä he siis tekevät? He työskentelevät kiireisesti, kiireisesti ja sormeilevat näppärästi. Heidän kasvojensa nähdään säteilevän ja heidän sydämensä lyövät täydessä yhteisymmärryksessä! Mutta mikä onkaan heidän tarkoituseränsä? He ovat näin kokoontuneina, koska he näkevät lähestyvän talven, joka tulee olemaan ankara köyhien kodeille. Nämä muurahaiset eivät voineet koota kesän aikana riittävästi jyviä varastoon ja heillä on velkaa suurim-masta osaa heille kuuluvasta. Äitiparat ovat huolissaan ja itke-vät ajatellessaan pieniä lapsia, jotka tänä talvena tulevat koke-maan vilua ja nälkää! Kärsivällisyyttä, naisparat! Jumala on inspiroinut teitä varakkaampia naisia, he ovat kokoontuneet ja tekevät teidän lapsillenne vaatteita. Sitten eräänä päivänä, kun lumi on peittänyt maan ja te valitatte, että ”Jumala ei ole oikeu-

denmukainen”, sillä näin te kärsivät tavanomaisesti sanotte, teille ilmestyy yksi köyhien eteen työtä tekevien lapsista. Kyllä, teidän vuoksenne he näin työskentelivät ja teidän valituksenne muuttuu siunauksiksi, sillä onnettomien sydämessä rakkaus seuraa hyvin lähellä vihaa.

Koska kaikki nämä työskentelevät tarvitsevat rohkaisua, näen näiden hyvien *Henkien*^[2] yhteyksien ulottuvan heihin kaikkialta. Ihmiset, jotka ovat osa tätä yhteisöä, tuovat myöskin apunsa tehden yhden näistä kirjoituksista, jotka ovat niin mieluisia. Ja palkitaksemme kaikkien ja kunkin innokkuuden erikseen, me lupaamme näille ahkerille työskentelijöille hyviä asiakkaita, jotka tulevat maksamaan heille siunauksilla, joka on ainoa taivaassa hyväksyttävä valuutta. Me myös vakuutamme heille ilman pelkoa siitä, että menisimme liian pitkälle, että tätä valuuttaa heiltä ei tule koskaan puuttumaan. (CARITA, Lyon, 1861.)

15. Rakkaat ystäväni, joka päivä kuulen teidän keskuudessanne sanottavan: ”Olen köyhä, en voi tehdä *hyväntekeväisyyttä*^[18].” Joka päivä näen, että teiltä puuttuu armahtavaisuutta samankaltaisianne kohtaan. Te ette anna heille mitään anteeksi ja ryhdytte heidän tuomareikseen, useimmiten hyvinkin ankariksi tuomareikseen, kysymättä itseltänne, olisitteko tyytyväisiä, jos samoin tehtäisiin teidän suhteenne. Eikö armahtavaisuus ole myöskin *hyväntekeväisyyttä*^[18]? Te, jotka ette voisi tehdä muuta kuin armahtavaista *hyväntekeväisyyttä*^[18], tehkää ainakin sitä, mutta tehkää paljon. Mitä tulee materiaaliseen *hyväntekeväisyyteen*^[18], haluan kertoa teille tarinan toisesta maailmasta.

Kaksi miestä tuli kuolemaan ja Jumala oli sanonut: Näiden ihmisten elämän aikana heidän jokainen hyvä tekonsa tullaan laittamaan säkkiin ja heidän kuollessaan nämä säkit punnitaan. Kun nämä kaksi miestä tulivat viimeiseen hetkeensä, Jumala määräsi molempien säkit noudettavaksi. Toinen säkki oli pullea, suuri ja täysi ja se kaikui metallien ääniä, joilla se oli täytetty.

Toinen säkki oli niin pieni ja ohut, että sen läpi näkyi sen sisältämät harvat kolikot. Kumpikin näistä miehistä tunnisti oman säkkinsä. Ensimmäinen sanoi: ”Olin rikas ja annoin paljon.” Toinen sanoi: ”Voi! Tämä on minun säkkini, minulla ei ollut juuri mitään jaettavaa.” Mutta yllätys! Kun nämä kaksi säkkiä olivat asetettuina puntarille, pullea säkki muuntui keveäksi ja pienestä säkistä tuli hyvin raskas, niin että pieni säkki oli paljon painavampi kuin toinen puoli puntaria. Silloin Jumala sanoi rikkaalle: On totta, että annoit paljon, mutta annoit komeillaksesi ja nähdäksesi nimesi esiintyvän kaikissa ylpeyden temppeleissä ja tämän lisäksi antaessasi et pidättäytynyt mistään. Mene vasemmalle ja ole tyytyväinen, että almusi merkitsevät edes vähän. Sen jälkeen hän sanoi köyhälle: Annoit hyvin vähän ystäväni, mutta jokainen tässä puntarissa oleva kolikko edustaa pidättäytymistä, johon itse¹⁸¹ alistit. Vaikka et antanutkaan almuja, teit *hyväntekeväisyyttä*^[18] ja mikä vielä parempaa, teit *hyväntekeväisyyttä*^[18] luontaisesti, ajattelematta, että se tullaan laskemaan hyödyksesi. Olit armahtavainen, et tuominnut lähimmäisiäsi, vaan päinvastoin annoit anteeksi heidän kaikki tekonsa; mene oikealle ja mene ottamaan vastaan palkintosi. (ERÄS SUOJELUSHENKI, Lyon, 1861.)

16. Eikö onnellinen ja rikas nainen, jonka ei tarvitse käyttää aikaansa kodin töihin, voisikin pyhittää muutamia tunteja hyödyllisille töille lähimmäistensä eteen? Ostakoon hän iloistaan ylijäävällä osuudella jotain, jolla peitellä kylmästä tärisevä onneton. Valmistakoon hän hienoilla käsillään paksuja ja lämpimämpiä vaatteita ja auttakoon hän äitiä peittelemään lapsen, joka tulee pian syntymään. Jos hänen omalla lapsellaan tämän vuoksi tulee olemaan muutamia pitsejä vähemmän, niin köyhällä tulee olemaan lämpimämpi. Köyhien eteen työskenteleminen on kuin työskentelisi Herran viinitarhassa.

Ja sinä, köyhä työläinen, jolla ei ole ylellisyyksiä, mutta joka myöskin haluat antaa vähän omastasi rakkaudesta veljiäsi koh-

taan, anna muutamia tunteja työpäivästäsi, ajastasi, ainoasta aarteestasi. Tee ja myy niitä hienoja käsitöitä, jotka houkuttelevat onnellisia ihmisiä ja joita ehdit tekemään illalla valveilla ollessasi. Näin voit myös tuottaa veljillesi helpotusta omalta osaltasi. Sinulla tulee olemaan ehkä muutamia nauhoja vähemmän, mutta tulet antamaan kengät sille, joka vielä kävelee paljain jaloin.

Ja te, Jumalalle omistautuneet naiset, työskennelkää tekin tomissanne, mutta älkööt teidän hienot ja kallisarvoiset työnne olko tehtyjä pelkästään koristelemaan kappeleitanne, jotta houkuttelisitte huomion taitavuuteenne ja kärsivällisyyteenne. Työskennelkää, tyttäreni, niin että teidän tekojenne palkka on uhrattu auttamaan niitä, jotka ovat Jumalan edessä veljiänne ja siskojanne. Köyhät ovat Hänelle hyvin rakkaita lapsia. Heidän eteensä työskenteleminen on Jumalan ylistämistä. Olkaa heille kaitselmus, joka sanoo: Jumala antaa ravinnon taivaan linnuille. Muuttukoon teidän sormissanne kutoutuva hopea ja kulta vaatteiksi ja ruuaksi niitä tarvitseville. Tehkää näin ja teidän työnne tullaan siunaamaan.

Ja kaikki te, jotka voitte tuottaa, antakaa. Antakaa kykynne, antakaa inspiraationne, antakaa sydämenne, jotka Jumala tulee siunaamaan. Runoilijat ja kirjailijat, joiden teokset ovat luettuja pelkästään ylempien yhteiskuntaluokkien toimesta, tyydyttäkää heidän vapaa-aikansa, mutta olkoon joku teidän töidenne tulos uhrattu onnettomien helpottamiseksi. Maalarit, kuvanveistäjät ja kaikenlaiset taiteilijat, auttakoon teidän älykkyytenne myöskin teidän veljiänne, sillä ei teillä näin tule olemaan yhtään vähemmän kunniaa ja maailmassa tulee olemaan muutamia kärsimyksiä vähemmän.

Kaikki te voitte antaa. Missä yhteiskuntaluokassa olettekin, teillä on jotain, jonka voitte jakaa. Mitä tahansa Jumala teille onkaan antanut, olette siitä osan velkaa sille, jolta puuttuu välttämätön, koska hänen sijassaan olisitte hyvin tyytyväisiä siitä,

että joku toinen jakaisi omastaan teidän kanssanne. Teidän maalliset aarteenne tulevat olemaan hieman vähäisemmät, mutta teidän taivaalliset aarteenne tulevat olemaan paljon runsaammat. Taivaassa tulette korjaamaan satakertaisesti sen, mitä olette kylväneet hyvissä teoissanne muille tässä maailmassa. (JEAN, Bordeaux, 1861.)

Sääli

17. Sääli on hyve, joka lähentää teitä eniten enkeleihin. Se on *hyväntekeväisyyden*^[18] sisar, joka johdattaa teitä kohti Jumalaa. Oi, antakaa sydämenne heltyä kanssaihmistenne kurjuuksien ja kärsimysten edessä. Teidän kyyneleenne ovat voide, jota levitätte heidän haavoihinsa. Minkä ihanuuden koettekaan silloin, kun lempeällä sympatialla onnistutte palauttamaan heille toivon ja alistuneisuuden! Tässä ihanuudessa on totta puhuen tiettyä katkeruutta, sillä se syntyy epäonnen vierellä. Mutta jos siinä ei ole maallisten ilojen kitkeryyttä, ei siinä myöskään ole sydäntäsärkeviä tyhjyyden tunteen pettymyksiä, jotka nämä jättävät taakseen. Se on läpituokevaa lempeyttä, joka ilahduttaa *sielua*^[5]. Sääli, oikeaan osuva sääli, on rakkautta, rakkaus on uhrautumista, uhrautuminen on itsensä unohtamista. Tämä unohdus, tämä uhrautuvuus onnettomien hyväksi, on ylevimpiä hyveitä, joita jumalallinen Messias harjoitti koko elämänsä ajan ja joita Hän opetti niin pyhässä ja ylevässä opissaan. Kun tämä oppi palaa alkuperäiseen puhtauteensa ja kaikkien kansojen hyväksymäksi, se tulee antamaan onnellisuutta maahan tehden lopulta vallitsevaksi yksimielisyyden, rauhan ja rakkauden.

Sääli on kaikista soveliaim tunne kehittämään teitä taltuttaessaan itsekkyytenne ja ylpeytenne ja se saa teidän *sielunne*^[5] taipuvaisiksi nöyryyteen, *hyväntekeväisyyteen*^[18] ja lähimmäisenrakkautteen! Tämä sääli liikuttaa teitä jopa sisuksianne myöten teidän

veljienne kärsimysten edessä, saa teidät ojentamaan auttavan kätenne ja puristaa teistä myötätunnon kyyneleet. Älkää siis enää koskaan tukahduttako sydämissänne tätä jumalallista tunnetta. Älkää tehkö niin kuin nämä kovettuneet egoistit, jotka etäännyttävät itsensä murheellisista, koska heidän näkemisensä häiritsisi hetkeksi heidän iloista elämäänsä. Pelätkää välinpitämättömänä pysymistä, koska voitte olla hyödyksi. Moraalittoman välinpitämättömyyden kustannuksella hankittu rauhallisuus on Kuolleen meren rauhallisuutta, joka pitää vesiensä pohjalla piilossa löyhkäävää pohjamutaa ja turmellusta.

Sääli on kuitenkin kaukana siitä, että aiheuttaisi häiriötä ja harmeja, joita itsekäs kammoksuu! Epäilemättä *sielu*^[5] kokee kontaktissa läheisen epäonneen ja itseensä palatessaan luonnollisen ja syvällisen mielenliikituksen, joka saa koko teidän olemuksenne liikuttumaan ja järkyttää teitä raskaasti. Mutta korvaus tulee olemaan suuri, kun onnistutte palauttamaan rohkeuden ja toivon onnettomalle veljellenne, joka liikuttuu ystävällisen käden puristuksesta ja jonka katse, samanaikaisesti kosteana sekä liikutuksesta että kiitollisuudesta, kääntyy vienosti teitä kohti ennen kuin pysähtyy taivaalle kiittäen Jumalaa siitä, että Hän oli lähettänyt lohduttajan ja tuen. Sääli on surumielinen, mutta jumalainen *hyväntekeväisyyden*^[18] edelläkävijä, tämän hyveistä ensimmäisen, jolle sääli on sisar ja jonka hyvät teot se valmistelee ja jalostaa. (MICHEL, Bordeaux, 1862.)

Orvot

18. Veljeni, rakastakaa orpoja. Jos vain tietäisitte, kuinka surullista on olla yksin ja hyljättyä etenkin lapsuudessa! Jumala sallii orpojen olemassaolon velvoittaakseen meidät olemaan heidän vanhempiaan. Auttakoon jumalallinen *hyväntekeväisyys*^[18] köyhää hyljättyä olentoa, estäköön se häntä kokemasta nälkää ja kylmyyttä, ohjatkoon se hänen *sieluaan*^[5], jottei se

eksyisi paheisiin! Hän, joka ojentaa kätensä hyljätylle lapselle, on Jumalalle mieluisa, sillä hän ymmärtää ja harjoittaa Hänen lakiaan. Ajatelkaa myöskin, että usein auttamanne lapsi on ollut teille rakas toisessa ruumiillisessa elämässä ja jos voisitte sen muistaa, niin se ei olisi enää *hyväntekeväsyyttä*^[18] vaan velvollisuus. Näin ollen, ystäväni, jokainen kärsivä olento on teidän veljenne ja on oikeutettu *hyväntekeväsyyteenne*^[18], mutta ei siihen *hyväntekeväsyyteen*^[18], joka haavoittaa sydäntä, eikä siihen almuun, joka polttaa vastaanottavaa kättä, koska teidän almunne ovat usein hyvin katkeria! Kuinka monta kertaa ne tulisivatkaan torjutuiksi, jos ei sairaus ja äärimmäinen hätä heitä ullakolla odottaisi! Antakaa hienotunteisesti, lisätäkää hyvään työhön kallisarvoisin kaikista: hyväntahtoinen sana, lempeä silitys, ystävällinen hymy. Välttäkää tätä alentavan holhouksen ilmapiiriä, joka kääntää tikaria vertavuotavassa sydämessä ja ajatelkaa, että hyvää tehdessänne työskentelette itsenne ja omaistenne eteen. (TUTTAVAHENKI, Pariisi, 1860.)

19. Mitä ajatella ihmisistä, jotka saadessaan palkaksi kiittämättömyyden hyvistä töistään eivät enää tee hyvää, koska pelkäävät edelleenkin kohtaavansa kiittämättömiä?

Näillä ihmisillä on enemmän itsekkyyttä kuin *hyväntekeväsyyttä*^[18], sillä hyvän tekeminen ainoastaan sille, joka antaa merkkejä kiitollisuudestaan, on yhtä kuin olla tekemättä *hyväntekeväsyyttä*^[18] pyyteettömästi. Ainoastaan pyyteettömästi tehty hyvä työ on Jumalalle mieluisa. He ovat myöskin ylpeitä, koska nauttivat sen kiitollisen nöyryytymisestä, joka tulee asettamaan kiitollisuutensa hänen jalkoihinsa. Hän, joka etsii maasta palkkiota tekemilleen hyvälle töille, ei tule sitä vastaanottamaan taivaassa, vaan Jumala tulee ottamaan lukuun sellaisen ihmisen, joka ei etsi palkintoa hyvälle töilleen maan päällä.

On aina autettava heikkoja, vaikka tietäisi ennalta, että ne, joille tekee hyvää, eivät tule olemaan kiitollisia. Tietäkää, että jos palveluksen saanut unohtaa saamansa hyvän työn, niin Jumala

tulee teille ottamaan sen enemmän lukuun, kuin mitä olisitte jo tulleet palkituiksi autetun kiitollisuudella. *Jumala sallii, että tulette joskus palkituksi kiittämättömyydellä, koetellessaan teidän sinnikkyytänne tehdä hyvää.*

Mistä itse asiassa tiedätte, ettei tämä hetkellisesti unohdettu hyvä teko tule myöhemmin kantamaan hyviä hedelmiä? Voitte olla päinvastoin varmoja, että se on kuin siemen, joka tulee itämään ajan mittaan. Valitettavasti te ette näe muuta kuin nykyhetken, teette töitänne itsenne eteen ettekä muita silmällä pitäen. Hyvät työt tulevat lopulta pehmittämään kaikista kovettuneimmat sydämet. Ne voivat olla väheksytyjä tässä maailmassa, mutta kun *Henki*^[2] vapautuu ruumiillisesta päällysteestään, se tulee muistamaan ja tämä muisto tulee olemaan sille rangaituksena. Se katuu silloin kiittämättömyyttään ja haluaa korjata tekemänsä virheen ja maksaa velkansa toisessa elämässä, usein jopa hyväksyen hyväntekijälleen uhrautuvan elämän. Näin tulette epäilemättä myötävaikuttamaan tämän *Hengen*^[2] moraaliseen kehitykseen ja tulette tunnistamaan myöhemmin tämän opetuksen koko totuuden: hyvä työ ei koskaan mene hukkaan. Mutta näin tulette työskennelleeksi myös itsenne eteen, sillä tulette saamaan meriitin pyyteettömästä hyvän tekemisestä pettymyksistä masentumatta.

Oi! Ystäväni, jos tuntisitte kaikki siteet, jotka nykyisessä elämässä yhdistävät teidät aikaisempiin elämiinne ja jos voisitte käsittää lukuisat suhteet, jotka lähentävät olentoja toisiinsa molemminpuolisen kehityksen aikaansaamiseksi. Tällöin te ihailisitte vielä paljon enemmän Luojan viisautta ja hyvyyttä, joka sallii teidän elää uudestaan voidaksenne saapua Hänen luoksensa. (SUOJELEVA OPAS, Sens, 1862.)

20. *Onko hyväntekeväisyys*^[18] *oikein ymmärretty, kun sitä harjoitetaan yksinomaan saman mielipiteen, saman uskomuksen tai saman puolueen omaavien keskuudessa?*

Ei, ennen kaikkea uskonto- ja puoluemielisyys tulee kumota, sillä kaikki ihmiset ovat veljiä. Todellinen kristitty ei näe muita kuin veljiään lähimmäisissään ja ennen kuin auttaa tarvitsevaa, ei hän kysy hänen uskomustaan eikä mielipidettään, oli se mikä tahansa. Seuraisiko hän Jeesuksen opetusta, joka neuvoo teitä rakastamaan jopa vihollistanne, jos hän torjuisi onnettoman, koska hänellä on toinen usko kuin hänen omansa? Auttakoon häntä pyytämättä häneltä minkäänlaista tiliä ajattelutavastaan, sillä jos hän on uskonnon vihollinen, tämä on tapa saada hänet rakastamaan sitä. Torjumalla hänet tekisi niin, että tämä onneton vihaisi tätä uskontoa. (PYHÄ LOUIS, Pariisi, 1860.)

LUKU XIV

Kunnioita isääsi ja äitiäsi

Kunnioitus vanhempia kohtaan – Kuka on minun äitini, ja ketkä ovat minun veljeni? – Ruumiillinen ja hengellinen sukulaisuussuhde – Henkien opetukset: Lasten kiittämättömyys.

1. Käskyt sinä tiedät: ”Älä tapa”, ”Älä tee huorin”, ”Älä varasta”, ”Älä sano väärää todistusta”, ”Älä toiselta anasta”, ”Kunnioita isääsi ja äitiäsi”. (Markuksen evankeliumi X:19; Luukkaan evankeliumi^[21] XVIII:20; Matteuksen evankeliumi^[21] XIX:19.)

2. Kunnioita isääsi ja äitiäsi, että kauan eläisit siinä maassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa. (Toinen Mooseksen kirja, Exodus^[21], XX:12)

Kunnioitus vanhempia kohtaan

3. Käsky ”kunnioita isääsi ja äitiäsi” on yksi yleisen *hyväntekevyyden*^[18] ja lähimmäisenrakkauden lain seuraus, koska ei voi rakastaa lähimmäistään rakastamatta isäänsä tai äitiänsä. Heidän suhteensa sana *kunnioita* pitää sisällään kuitenkin

yhden lisävelvollisuuden, joka on antaumus vanhempia kohtaan. Jumala halusi tällä tavoin näyttää, että rakkauteen täytyy lisätä kunnioitus, huomaavaisuus, kuuliaisuus ja suvaitsevaisuus. Tämä edellyttää vieläkin ehdottomammin täyttämään vanhempia kohtaan kaiken sen velvollisuuden, mitä *hyväntekeväisyys*^[18] lähimmäistä kohtaan vaatii. Tämä velvollisuus yltää luonnollisesti niihin henkilöihin, jotka toimivat äitinä ja isänä ja jotka ovat sitä ansiokkaampia, mitä vähemmän pakollista heidän uhrautumisensa on. Jumala rankaisee aina ankaralla tavalla kaikenlaisista tämän käskyn rikkomuksista.

”Kunnioittakaa isäanne ja äitiänne” ei tarkoita ainoastaan heidän kunnioittamistaan: se on auttamista heidän tarpeessaan, levon järjestämistä heille vanhuudessa ja heidän ympäröimistään huolenpidolla, kuten he ovat tehneet meidän vuoksemme lapsuudessamme.

Todellinen vanhempien kunnioitus näkyy ennen kaikkea varattomien vanhempien kunnioituksessa. Täyttävätkö tämän velvoitteen ne, jotka uskovat tekevänsä suuren voimanponnistuksen antaessaan vanhemmilleen niukasti ainoastaan sen, mikä estää nälkäkuoleman, eivätkä samalla kiellä itseltään mitään? Täyttävätkö tämän velvoitteen ne, jotka laittavat vanhempansa syrjään talonsa mitättömimpään soppeen, jotta eivät jättäisi heitä kadulle, samalla kun varaavat itselleen vain parasta ja mukavinta? Hyvä jos lapset eivät tee sitä vastahakoisesti laittaen samalla omia vanhempiaan maksamaan loppuaikansa olosijasta raskaasti ja asettaen heidän harteilleen kodinhoidon rasittavia töitä! Kuuluuko vanhojen ja heikkojen vanhempien olla nuorten ja vahvojen lastensa palvelijoita? Tinkikö heidän äitinsä maidostaan, kun hänen lapsensa olivat kehossa? Laskiko hän valvomisiaan, kun lapsensa olivat sairaita ja laskiko hän askeliaan hankkiakseen sitä, mitä he tarvitsivat? Ei, ei se ole ainoastaan kaikkein välttämättömin, minkä lapset ovat velkaa köyhille vanhemmilleen, vaan varojensa mukaisesti he ovat velkaa

myöskin pientä suloista tarpeetonta, huomaavaisuutta ja hienotunteista huolenpitoa. Nämä ovat vain korkoja siitä, mitä he ovat vanhemmiltaan vastaanottaneet, maksu pyhästä lainasta. Siinä ainoastaan on Jumalan hyväksymä kunnioitus vanhempia kohtaan.

Voi sitä, joka unohtaa velkansa niille, jotka tukivat häntä hänen heikkoudessaan, jotka materiaalisen elämän lisäksi antoivat hänelle moraalisen elämän ja jotka usein verottivat itseään kovilla puutteilla varmistaakseen hänen hyvinvointinsa! Voi kiittämätöntä, sillä häntä tullaan rankaisemaan kiittämättömyydellä ja hylkäämisellä. Häntä tulevat satuttamaan hänen kaikista rakkaimmat kiintymyksen kohteensa, *joskus jo tässä elämässä*, mutta varmasti toisessa elämässä, jossa hän tulee kärsimään sen, mitä laittoi muut kärsimään.

Jotkut vanhemmat eivät totta puhuen välitä velvollisuuksistaan eivätkä ole lapsilleen sitä, mitä heidän täytyisi olla. Mutta lasten ei kuulu heitä rankaista, vaan Jumalan. Lasten ei kuulu moittia heitä, koska he ehkä ansaitsevat, että asiat näin ovat. Jos *hyväntekeväisyys*^[18] määrää vastaamaan pahaan hyvällä, olemaan armahtavainen läheisten epätäydellisyyksille, olemaan puhumatta pahaa lähimmäisistä, unohtamaan ja antamaan anteeksi virheet ja rakastamaan jopa vihollisia, niin kuinka paljon suurempi onkaan tämä velvollisuus vanhempia kohtaan? Lasten kuuluu siis ottaa käytössäänöksi vanhempiaan kohtaan kaikki Jeesuksen ohjeet koskien lähimmäistä ja ajatella, että kaikki moitittava menettely vieraita ihmisiä kohtaan on vieläkin moitittavampaa lähimmäisiä kohtaan. Se, mikä olisi vain virhe vieraita ihmisiä kohtaan, voi olla rikos lähimmäisiä kohtaan, koska silloin *hyväntekeväisyyden*^[18] puute yhtyy kiittämättömyyteen.

4. Jumala sanoi: ”*Kunnioita isääsi ja äitiäsi, että kauan eläisit siinä maassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa.*” Miksi Hän siis lupaa palkkioksi elämää maan päällä eikä taivaallista

elämää? Selitys tähän on sanoissa ”*jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa*”, jotka on jätetty pois uudenaikaisesta Jumalan kymmenestä käskystä, mikä vääristää sen merkityksen. Jotta ymmärtäisi nämä sanat, on tarpeen siirtyä ajatuksissa näiden sanojen ajanjakson juutalaisten tilanteeseen ja ajatusmalleihin. He eivät vielä ymmärtäneet tulevaa elämää, eivätkä heidän näkemyksensä ylittäneet ruumiillisen elämän tuolle puolen. Heidän siis täytyi tulla enemmän kosketetuiksi sillä, mitä näkivät, kuin sillä, mitä eivät nähneet. Sen vuoksi Jumala puhuu heille heidän käsityskykynsä mukaisella kielellä ja kuten lapsille, Hän antaa heille heitä tyydyttävän tarkastelutavan. He olivat silloin siis erämaassa ja maa, jonka Jumala heille *tulee antamaan*, oli Luvattu maa. Tämä oli heidän pyrkimystensä päämäärä. He eivät toivoneet mitään muuta ja Jumala kertoi heidän tulevan elämään siellä pitkän aikaa, toisin sanoen he omistaisivat sen maan pitkään, jos he vain noudattavat Hänen käskyjään.

Kuitenkin Jeesuksen saapuessa heidän ajatusmallinsa olivat kehittyneemmät. Oli tullut aika antaa heille jalostuneempaa ravintoa, joten Hän perohdytti heidät hengelliseen elämään sanoen heille: ”*Minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta; se on siellä, eikä maassa, jossa tulette saamaan palkinnon hyvistä teoistanne.*” Näillä sanoilla materiaallinen Luvattu maa muuntui taivaalliseksi isänmaaksi. Niinpä kun Hän muistuttaa heitä noudattamaan käskyä ”*Kunnioita isäsi ja äitiäsi*”, se ei ole enää maa, jonka Hän heille lupaa, vaan taivas. (ks. luvut II & III.)

Kuka on minun äitini, ja ketkä ovat minun veljeni?

5. Ja hän tuli kotiin. Ja taas kokoontui kansaa, niin etteivät he päässeet syömäänkään. Kun hänen omaisensa sen kuulivat, menivät he ottamaan häntä huostaansa; sillä he sanoivat:

”Hän on poissa suunniltaan”. Ja hänen äitinsä ja veljensä tulivat, seisahtuivat ulkopuolelle ja lähettivät hänen luoksensa kutsumaan häntä. Ja kansanjoukko istui hänen ympärillään, ja he sanoivat hänelle: ”Katso, sinun äitisi ja veljesi tuolla ulkona kysyvät sinua.” Hän vastasi heille ja sanoi: ”Kuka on minun äitini, ja ketkä ovat minun veljeni?” Ja katsellen ympärilleen niihin, jotka istuivat hänen ympärillään, hän sanoi: ”Katso, minun äitini ja veljeni! Sillä joka tekee Jumalan tahdon, se on minun veljeni ja sisareni ja äitini.” (Markuksen evankeliumi III:20, 21 ja 31–35; Matteuksen evankeliumi^[21] XII:46–50.)

6. Tietyt Jeesuksen sanat vaikuttavat oudoilta ja ovat vastakohtana hänen hyvydelleen ja muuttumattomalle hyvän tahtoisuudelleen kaikkia kohtaan. Epäuskoiiset eivät jättäneet tekemättä siitä asetta väittäessään Hänen puhuvan itseään vastaan. On kiistaton tosiasia, että Hänen oppinsa perustana, peruskivenä, on rakkauden ja *hyväntekeväisyyden*^[18] laki. Hän ei siis voinut tuhota toiselta puolen sitä, mitä perusti yhdeltä puolen. Tästä on tarpeen vetää tarkka johtopäätös, että jos tietyt elämänohjeet ovat vastoin tätä perustaa, niin Hänen sanansa ovat joko huonosti toistettuja, huonosti ymmärrettyjä tai ne eivät ole Hänen sanojaan.

7. Ihmetyttää syystäkin nähdä näissä olosuhteissa Jeesuksen tuovan esiin niin paljon välinpitämättömyyttä läheisiään kohtaan ja jollakin tavalla kieltävän äitinsä.

Hänen veljiensä suhteen tiedetään, että heillä ei koskaan ollut sympatiaa Häntä kohtaan. He olivat vähän kehittyneitä *Henkiä*^[2], jotka eivät olleet ymmärtäneet Hänen tehtäväänsä. Heidän silmissään Hänen käytöksensä oli kummallista ja Hänen opetuksensa eivät olleet koskettaneet heitä, koska Hänen opetuslastensa joukossa ei ollut yhtään hänen veljeään. Näytti jopa siltä, että he jakoivat tiettyyn pisteeseen saakka Hänen vihollistensa ennakkokäsityksiä. Muutoinkin on totta, että kun Hän ilmaantui kotiinsa, he ottivat Hänet vastaan enemmänkin

vieraana ihmisenä kuin omana veljenään ja Johanneksen evankeliumi (VII:5) sanoo selvästi: ”*Sillä hänen veljensääkään eivät häneen uskoneet.*”

Mitä tulee Hänen äitiinsä, niin kukaan ei voinut kiistää hänen hellyyttään poikaansa kohtaan. On kuitenkin myönnettävä, että Jeesuksen äidillä ei näyttänyt olevan kovinkaan oikeamielistä käsitystä Hänen tehtävästään, koska hänen ei nähty koskaan seuraavan Jeesuksen opetuksia eikä antavan Hänelle tunnustusta, kuten teki Johannes Kastaja. Äidillinen huolenpito oli hänen hallitseva piirteensä. Jos otaksuu Jeesuksen kieltäneen äitinsä, ei tunne Hänen luonnettaan. Sellainen ajatus ei voisi elähdyttää sitä, joka sanoo: ”*Kunnioita isääsi ja äitiäsi.*” On siis etsittävä toinen tarkoitus Hänen sanoilleen, jotka lähes aina kätkeytyivät vertauskuvalliseen muotoon.

Jeesus ei jättänyt käyttämättä yhtäkään tilaisuutta antaakseen opetuksen. Hän käytti siis hyväkseen sitä tilaisuutta, jonka Hänen perheensä saapuminen Hänelle tarjosi, tehdäkseen eron hengellisen ja ruumiillisen sukulaisuussuhteen välille.

Ruumiillinen ja hengellinen sukulaisuussuhde

8. Verisiteet eivät muodosta välttämättä siteitä *Henkien*^[2] välille. Ruumis on peräisin ruumiista, mutta *Henki*^[2] ei ole peräisin *Hengestä*^[2], koska *Henki*^[2] oli olemassa ennen ruumiin muodostumista. Se ei ole isä, joka luo lapsensa *Hengen*^[2], vaan hän ainoastaan tuottaa lapselleen ruumiillisen päällysteen. Hänen täytyy auttaa lastaan moraalisessa ja älyllisessä kehityksessä, jotta tämä kehittyisi.

Samaan perheeseen, varsinkin lähisukulaisten keskuuteen, *ruumiillistuvat*^[17] *Henget*^[2] ovat useimmiten toisiaan kohtaan sympatiaa tuntevia *Henkiä*^[2], jotka ovat yhtyneet aikaisempien suhteiden kautta ja nämä aikaisemmat sympatiat ilmenevät niiden

kiintymyksenä maallisen elämänsä aikana. Voi kuitenkin tapahtua myös niin, että nämä *Henget*^[2] ovat täysin tuntemattomia toisilleen tai aikaisempien antipatioiden riitaannuttamia, jolloin nämä aikaisemmat antipatiat ilmenevät vastaavasti niiden vihamielisyytenä maan päällä ja tämä toimii heille koetuksena. Todelliset perhesiteet eivät siis ole verisukulaisuuden siteitä, vaan sympatian siteitä ja ajatusten yhteisyyttä, jotka yhdistävät *Henkiä*^[2] ennen ruumiillista elämää, *sen aikana* ja *sen jälkeen*. Tästä seuraa, että kaksi eri isästä syntynyttä olentoa voivat olla enemmän veljiä *Hengen*^[2] kautta kuin mitä he olisivat veren kautta. He voivat vetää toisiaan puoleensa, etsiä toisiaan ja viihtyä yhdessä, samalla kun kaksi verisukuista veljeä voivat hylkiä toisiaan, kuten nähdään tapahtuvan kaikkina aikoina. Se on moraalinen ongelma, jonka ainoastaan *spiritismi*^[1] saattoi ratkaista ruumiillisten elämien moninaisuuden kautta. (Ks. luku IV, 13 On siis kahdenlaisia perheitä: *perheitä Hengen*^[2] *siteiden kautta* ja *perheitä verisiteiden kautta*. Ensin mainitut siteet ovat kestäviä, ne vahvistuvat *Henkien*^[2] puhdistuessa ja säilyvät *Henkien maailmassa*^[4] *sielun*^[5] useiden ruumiillisten elämien ajan. Jälkimmäiset siteet ovat hauraita kuten materia, sammuvat ajan mittaan ja katkeavat usein moraalisesti jo nykyisen elämän aikana. Tämän Jeesus halusi tehdä ymmärrettäväksi sanoessaan opetuslapsilleen ”*Katso, minun äitini ja veljeni*”, toisin sanoen perheeni *Hengen*^[2] *siteiden kautta*¹, ”*Sillä joka tekee Jumalan tahdon, se on minun veljeni ja sisareni ja äitini.*”

Hänen veljiensä vihamielisyys on selvästi ilmaistu Markuksen evankeliumissa, koskapa siinä kerrotaan, että he aikoivat ottaa hänet kiinni sillä verukkeella, että ”*Hän on poissa suunnitetaan*”. Saadessaan ilmoituksen heidän tulostaan ja tuntiessaan heidän tunteensa itseään kohtaan, oli luonnollista, että Hän puhui opetuslapsistaan hengellisestä näkökulmasta: ”*Katso,*

1 Jeesus viittasi näillä sanoilla ympärilleen kokoontuneisiin samanhenkisiin ihmisiin eikä omiin verisukulaisiinsa, jotka odottivat ulkopuolella. Kääntäjän huomautus.

minun todelliset veljeni.” Hänen äitinsä oli heidän kanssaan ja se yleistää opetuksen. Tämä ei edellytä millään muotoa, että Hänen verisukuinen äitinsä ei olisi Hänelle mitään *Hengen*^[2] siteiden kautta ja että Hän tuntisi äitiään kohtaan vain välinpitämättömyyttä. Hänen käytöksensä toisissa tilanteissa näytti riittävästi toteen päinvastaista.

Henkien opetukset: Lasten kiittämättömyys ja perhesiteet

9. Kiittämättömyys on yksi itsekkyyden kaikista välittömimmistä hedelmistä. Se loukkaa aina syvästi rehellisiä sydämiä, mutta lasten kiittämättömyys vanhempiaan kohtaan on vieläkin inhottavampaa. Erityisesti tästä näkökulmasta me tulemme tarkastelemaan kiittämättömyyttä tutkiaksemme sen syitä ja seurauksia. Tässä, kuten kaikkialla, *spiritismi*^[1] tuli tuomaan valaistusta tähän yhteisen ihmisydämen ongelmaan.

Kun *Henki*^[2] jättää maan, se vie mukanaan luonteelleen ominaisen intohimon ja hyveellisyyden ja se menee tilaan, jossa se pyrkii kehittymään tai pysyy muuttumattomana siihen saakka, kunnes haluaa nähdä valon. Jotkut siis lähtivät kantaen mukanaan voimakkaita vihan tunteita ja tyydyttämättömiä kostonhaluja. Muutamien muita kehittyneempien on sallittu nähdä vilaukselta osa totuudesta. Ne tunnistavat intohimojensa turmiolliset vaikutukset ja silloin ne tekevät hyviä päätöksiä. Ne ymmärtävät, että Jumalan luo pääsemiseen on vain yksi tunnussana: *hyväntekeväisyys*^[18]. *Hyväntekeväisyyttä*^[18] ei ole kuitenkaan ilman loukkauksien ja herjauksien unohtamista eikä ilman anteeksiantoa vihoja sydämessään.

Silloin ennenkuulumattoman voimanponnistuksen kautta ne katselevat niitä, joita inhosivat maassa, mutta tämän näkyvän edessä niiden vihamielisyys herää. Ne nousevat kapinaan

anteeksiantamisen ajatusta vastaan ja vielä enemmän minkäänlaista henkilökohtaista luopumista vastaan. Ennen kaikkea ne nousevat niiden rakastamista vastaan, jotka ovat ehkä tuhonneet niiltä omaisuuden, kunnian tai perheen. Kuitenkin näiden onnettomien sydämet ovat järkkyneitä. Ne empivät, häilyvät ja ovat levottomia vastakkaisten tunteiden vuoksi. Jos hyvä päätös voittaa, niin he pyytävät Jumalaa ja anelevat hyviä *Henkiä*^[2], jotta he antaisivat voimia koetuksen kaikista ratkaisevimmalla hetkellä.

Lopulta muutamien vuosien pohdiskelun ja rukousten jälkeen *Henki*^[2] käyttää hyväkseen mahdollisuutta, jonka tarjoaa sen inhoamaan perheeseen syntyvä lapsen ruumis. Se pyytää niiltä *Hengiltä*^[2], joiden vastuulla on välittää ylimpiä käskyjä, jotta voisi mennä maahan täyttämään tämän ruumiin kohtalon. Mikä tulee siis olemaan sen käytös tässä perheessä? Se riippuu enemmän ja vähemmän sen sinnikkyydestä tehdä hyviä päätöksiä. Lakkaamaton kontakti inhoamiensa kanssa on kauhea koetus, jonka alle joskus menehtyy, jos tahto ei ole riittävän vahva. Näin ollen, hyvän tai pahan päätöksen voiton mukaan, *Henki*^[2] tulee olemaan niiden ystävä tai vihollinen, joiden keskuuteen se on kutsuttu elämään. Siitä selittyy nämä vihat ja nämä vaistonvaraiset vastenmielisyydet, joita huomataan tietyissä lapsissa ja joita ei mikään aikaisempi teko näytä pystyvän perustelemaan. Itse asiassa ei mikään muu ole pystynyt tässä elämässä saamaan aikaan tällaista antipatiaa ja jotta sen voisi ymmärtää, on käännettävä katse menneisyyteen.

Spiritistisen opin^[1] omaksuneet! Ymmärtäkää tänään ihmiskunnan suuri tehtävä. Ymmärtäkää, että kun tuotatte yhden ruumiin, niin *sielu*^[2], joka siihen *ruumillistuu*^[17], tulee siihen kehittyäkseen. Tietäkää velvollisuutenne ja lähestykää koko rakkaudellanne tätä Jumalan lasta. Se on tehtävä, joka on teille luotettu ja josta saatte palkinnon, jos teette sen uskollisesti. Teidän huolenpitonne ja antamanne kasvatustulevat auttamaan

häntä edistymisessä ja tulevassa hyvinvoinnissa. Ajatelkaa, että Jumala tulee kysymään jokaiselta isältä ja äidiltä: ”Mitä teitte teidän huostaan luotetulle lapsellenne?” Jos hän pysyi jälkeenjääneenä teidän takianne, teidän rangaistuksenne on nähdä hänet kärsivien *Henkien*^[2] joukossa, samalla kun teistä riippui hänen onnellisuutensa. Silloin te itse omantunnontuskia kärsien pyydätte, jotta voisitte korjata virheenne. Tulette anomaan itsellenne ja hänelle uutta ruumiillista elämää, jossa hoitaisitte häntä hellästi ja valistuneemmin ja hän kiitollisuutta täynnä ympäröisi teidät rakkaudellaan.

Älkää siis hyljeksikö sitä lasta kehossa, joka torjuu äitinsä, tai sitä, joka on epäkiitollinen. Ei ole sattumaa, että hän näin tekee ja että hänet on teille annettu. Puutteellinen intuitio menneisyydestä paljastuu ja siitä voitte arvioida, onko jompikumpi jo vihannut toista paljon tai tullut pahoin loukatuksi. Äidit, syleilkää siis lastanne, joka aiheuttaa teille mielipahaa ja sanokaa itsellenne: toinen meistä kahdesta oli syyllinen. Olkaa Jumalan teille sallimien suurenmoisten äitiyden ilojen arvoisia ja opettakaa tälle lapselle, että hän on maan päällä kehittyäkseen, rakastaakseen ja kiittääkseen. Mutta voi! Sen sijaan, että karkottaisitte opetusten avulla pahoja synnynnäisiä periaatteita aikaisemmista elämistä, useat teistä syyllisen heikkoutenne tai välinpitämättömyytenne kautta pitävät voimissaan ja kehittävät näitä samoja periaatteita. Myöhemmin teidän lastenne kiittämättömyydestä haavautunut sydämenne tulee olemaan teille teidän koetuksenne alku, jo tässä elämässä.

Tehtävä ei ole niin vaikea kuin mitä voisitte luulla. Se ei vaadi maailman tietämystä. Niin tietämätön ihminen kuin tiedemieskin voi tämän tehtävän täyttää ja *spiritismi*^[1] tulee helpottamaan sitä antamalla mahdollisuuden tuntea ihmissydämen epätäydellisyyksien aiheuttaja.

Kehdosta lähtien lapsi ilmaisee hyviä tai pahoja vaistojaan, joita se tuo aikaisemmasta elämästään. On tarpeen tutkia niitä. Kai-

killä paheilla on alkunsa itsekkyydessä ja ylpeydessä. Tähyilkää siis pienintäkin merkkiä, joka paljastaa näiden paheiden siemeniä ja omistautukaa taistelemaan niitä vastaan odottamatta, että ne kehittävät pitkät juuret. Tehkää kuten hyvä puutarhuri, joka kiskoo pois pahat taimet nähdessään niiden orastavan puun alla. Jos annatte itsekkyyden ja ylpeyden kehittyä, niin älkää myöhemmin hämmästykö, jos tulette saamaan maksuksi kiittämättömyyden. Kun vanhemmat ovat tehneet kaiken sen, mikä heidän kuuluikin tehdä lastensa moraalisen kehittymisen eteen, eivätkä lapset silti onnistu kehittymään, ei heitä voi tässä suhteessa moittia ja heidän omatuntonsa voi olla levollinen. Jumala varaa heille äärettömän lohdutuksen sen luonnollisen mielipahan suhteen, jota he kokevat, kun heidän tekonsa eivät tuottaneetkaan tulosta. Tämä tulee sen *varmuuden* kautta, että kyse on vain viivästyksestä, että heille tullaan antamaan mahdollisuus saattaa loppuun toisessa elämässä tämän elämän aikana alkanut työ ja että eräänä päivänä kiittämätön lapsi tulee palkitsemaan heidät rakkaudellaan. (Luku XIII, 19.),

Jumala ei tee koetusta, joka on yli sitä pyytävän voimavarojen. Hän sallii vain sellaisia koetuksia, jotka voidaan täyttää. Jos siinä ei menesty, niin se ei johdu mahdollisuuden puutteesta, vaan tahdon puutteesta. Kuinka monta onkaan niitä, jotka pahojen viettelysten vastustamisen sijasta nauttivatkin näistä. Näille on varattu itkua ja vaikerointia heidän tulevissa elämässään. Ihailkaa kuitenkin Jumalan hyvyttä, joka ei koskaan sulje katumuksen ovea. Tulee vielä se päivä, jolloin syyllinen on väsynyt kärsimään ja hänen ylpeytensä on taltutettu ja silloin Jumala ojentaa isällisen kätensä tuhlarilapselleen, joka heittäytyy Hänen jalkoihinsa. Kuunnelkaa minua tarkoin: *vahvat koetukset ovat lähes aina osoitus kärsimyksen loppumisesta ja Hengen^[2] edistymisestä, kun ne ovat hyväksytyjä Jumalaa silmällä pitäen.* Se on käännekohta ja silloin

ennen kaikkea on tärkeää olla laiminlyömättä velvollisuuttaan valittamalla, jos ei halua menettää työnsä hedelmää ja joutua aloittamaan alusta. Sen sijaan että valittaisitte, kiittäkää Jumalaa, joka tarjoaa teille mahdollisuuden voittaa antaakseen teille palkinnon voitostanne. Niinpä sitten, kun olette tulleet pois maallisen maailman pyörteistä ja astutte *Henkien maailmaan*^[4], tulette saamaan suosionosoituksia, kuten taistelusta voittajana selviytynyt sotilas.

Koetuksista kaikista raskaimpia ovat ne, jotka rasittavat sydäntä. Joku kestää rohkeasti kurjuuden ja materiaaliset puutteet, mutta nääntyy kodin sisäisten mielipahojen painosta omaistensa kiittämättömyyden loukkaamana. Voi! Tämä on sydäntäsärkevä ahdistus!

Mutta mikä voisikaan paremmin näissä olosuhteissa nostattaa ylös moraalisen rohkeuden kuin pahan syiden tunteminen ja varmuus siitä, että vaikka on olemassa pitkäaikaisia ahdistuksia, ei ole olemassa ikuista tuskaa, sillä Jumala ei voi tahtoa luomuksensa kärsivän ikuisesti. Mikä onkaan lohduttavampaa ja rohkaisevampaa kuin tämä ajatus, että kärsimyksen lyhentäminen tuhoamalla itsessään hankaluuden aiheuttajat riippuu ainoastaan itsestään ja omista ponnisteluistaan. Sen vuoksi ei pidä kiinnittää huomiotaan maan päälle ja nähdä ainoastaan yksi elämä, vaan on tarpeen nostattaa itsensä ja liittää menneisyyden ja tulevaisuuden äärettömyydessä. Silloin suuri Jumalan oikeudenmukaisuus paljastuu teille ja te odotatte kärsivällisesti, kunnes teille selittyy se, mikä teille oli kauhistus maan päällä. Saamanne haavaumat näyttävät teistä enää naarmuilta. Tässä kokonaisuuden ylle luodussa silmäyksessä perhesiteet näkyvät oikeassa valossaan, eivätkä ne ole enää materian hauraita siteitä, jotka yhdistävät perheenjäseniä, vaan *Henkien*^[2] kestäviä siteitä, jotka sen sijaan, että katkeaisivat jälleensyntymisessä, säilyvät ja lujittuvat puhdistuessaan.

Henget^[2], joiden mieltymysten yhtäläisyys, moraalisen kehityksen samanlaisuus ja kiintymys saavat ne kokoontumaan yhteen,

muodostavat perheitä. Maallisissa vaelluksissaan nämä samat *Henget*^[2] pyrkivät kokoontumaan kuten avaruudessakin. Näin syntyy sopuisia ja yhtenäisiä perheitä. Jos ne ovat hetkellisesti erillään jatkuvien vaellustensa aikana, niin ne tapaavat toisensa jälleen myöhemmin onnellisina uudesta kehityksestään. Mutta koska niiden ei tule tehdä töitä pelkästään itsensä eteen, Jumala sallii, että vähemmän kehittyneet *Henget*^[2] tulevat *ruumiillistumaan*^[17] heidän keskuuteensa ammentaakseen sieltä neuvoja ja hyviä esimerkkejä kehittymisensä eteen. Ne aiheuttavat joskus häiriötä, mutta siinä on koetus ja siinä on tehtävä. Ottakaa ne siis vastaan kuin veljet, tulkaa niiden avuksi ja myöhemmin *Henkien maailmassa*^[4] perhe tulee olemaan onnellinen haaksirikkoutuneiden pelastamisesta ja he puolestaan vuorollaan voivat pelastaa muita. (PYHÄ AUGUSTINUS, Pariisi, 1862.)

Allan Kardecin opin ystävät ry on jakanut tämän pdf-kirjan tekijänoikeuksien haltijan luvalla.

LUKU XV

Ilman hyväntekeväisyyttä ei ole pelastusta

Mitä tulee tehdä tullakseen pelastetuksi. Vertaus laupiaasta samarialaisesta. – Suurin käsky – Hyväntekeväisyyden välttämättömyys Paavalin mukaan – Ilman kirkkoa ei ole pelastusta. Ilman totuutta ei ole pelastusta – Henkien opetukset: Ilman hyväntekeväisyyttä ei ole pelastusta.

Mitä tulee tehdä tullakseen pelastetuksi, vertaus laupiaasta samarialaisesta.

1. Mutta kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan ja kaikki enkelit hänen kanssaan, silloin hän istuu kirkkautensa valtaistuimelle. Ja hänen eteensä kootaan kaikki kansat, ja hän erottaa toiset toisista, niin kuin paimen erottaa lampaat vuohista. Ja hän asettaa lampaat oikealle puolelleen, mutta vuohet vasemmalle.

Silloin Kuningas sanoo oikealla puolellaan oleville: ”Tulkaa, minun Isäni siunatut, ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti. Sillä minun oli nälkä, ja te annoitte minun syödä; minun oli jano, ja te

annoitte minun juoda; minä olin outo, ja te otitte minut huoneeseen; minä olin alaston, ja te vaatetitte minut; minä sairastin, ja te kävitte minua katsomassa; minä olin vankeudessa, ja te tulitte minun tyköni.”

Silloin vanhurskaat vastaavat hänelle sanoen: ”Herra, milloin me näimme sinut nälkäisenä ja ruokimme sinua tai janoisena ja annoimme sinun juoda? Milloin me näimme sinut outona ja otimme sinut huoneeseemme tai alastonna ja vaatetimme sinut? Ja milloin me näimme sinun sairastavan tai olevan vankeudessa ja tulimme sinun tykösi?” Niin Kuningas vastaa ja sanoo heille: ”Totisesti minä sanon teille: kaikki, mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle”.

Sitten hän myös sanoo vasemmalla puolellaan oleville: ”Menkää pois minun tyköäni, te kirottut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleillensä. Sillä minun oli nälkä, ja te ette antaneet minun syödä; minun oli jano, ja te ette antaneet minun juoda; minä olin outo, ja te ette ottaneet minua huoneeseen; minä olin alaston, ja te ette vaatettaneet minua; sairaana ja vankeudessa, ja te ette käyneet minua katsomassa.”

Silloin hekin vastaavat sanoen: ”Herra, milloin me näimme sinut nälkäisenä tai janoisena tai outona tai alastonna tai sairaana tai vankeudessa, emmekä sinua palvelleet?” Silloin hän vastaa heille ja sanoo: ”Totisesti minä sanon teille: kaiken, minkä olette jättäneet tekemättä yhdelle näistä vähimmistä, sen te olette jättäneet tekemättä minulle”.

Ja nämä menevät pois iankaikkiseen rangaistukseen, mutta vanhurskaat iankaikkiseen elämään. (Matteuksen evankeliumi^[21] XXV:31–46.)

2. Ja katso, eräs lainoppinut nousi ja kysyi kiusaten häntä:

”Opettaja, mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän perisin?” Niin Hän sanoi hänelle: ”Mitä laissa on kirjoitettuna? Kuinkas luet?” Hän vastasi ja sanoi: ”Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sie-lustasi ja kaikesta voimastasi ja kaikesta mielestäsi, ja lähim-mäistäsi niin kuin itseäsi”. Jeesus sanoi hänelle: ”Oikein vasta-sit; tee se, niin sinä saat elää”.

Mutta hän tahtoi näyttää olevansa vanhurskas ja sanoi Jeesuk-selle: ”Kuka sitten on minun lähimmäiseni?” Jeesus vastasi ja sanoi:

”Eräs mies vaelsi Jerusalemissa alas Jerikoon ja joutui ryövä-rien käsiin, jotka riisuivat hänet alasti ja löivät haavoille ja menivät pois jättäen hänet puolikuolleeksi. Niin vaelsi sattumalta eräs pappi sitä tietä ja näki hänet ja meni ohitse. Samoin leeviläinenkin: kun hän tuli sille paikalle ja näki hänet, meni hän ohitse. Mutta kun eräs samarialainen, joka matkusti sitä tietä, tuli hänen kohdalleen ja näki hänet, niin hän armahti häntä. Ja hän meni hänen luokseen ja satoi hänen haavansa ja vuodatti niihin öljyä ja viiniä, pani hänet juhtansa selkään ja vei hänet majataloon ja hoiti häntä. Ja seuraavana aamuna hän otti esiin kaksi denaria ja antoi majatalon isännälle ja sanoi: ”Hoida häntä, ja mitä sinulta lisää kuluu, sen minä palatessani sinulle maksan.”

Kuka näistä kolmesta sinun mielestäsi osoitti olevansa sen lähimmäinen, joka oli joutunut ryövärien käsiin?” Hän sanoi: ”Se, joka osoitti hänelle laupeutta.” Niin Jeesus sanoi hänelle: ”Mene ja tee sinä samoin.” (Luukkaan evankeliumi^[21] X:25–37.)

3. Koko Jeesuksen moraali tiivistyy hyväntekeväisyyteen^[18] ja nöyryyteen, toisin sanoen kahteen hyveeseen, jotka ovat vastak-kaisia itsekkyydelle ja ylpeydelle. Kaikissa opetuksissaan Hän näyttää nämä hyveet tienä ikuiseen onnellisuuteen. Autuaita ovat hengellisesti köyhät, toisin sanoen nöyrät, koska heidän on

taivasten valtakunta. Autuaita ovat puhdassydämiset. Autuaita ovat hiljaiset ja rauhantekijät. Autuaita ovat laupiaat. Rakastakaa lähimmäistänne niin kuin itseänne. Tehkää toisillenne, mitä toivoisitte tehtävän itsellenne. Rakastakaa vihollisianne. Antakaa anteeksi, jos haluatte tulla anteeksiannetuksi. Tehkää hyvää komeilematta. Tuomitkaa itsenne ennen muita. Nöyryys ja *hyväntekeväisyys*^[18], niitä Hän ei lakkaa suosittelemasta ja Hän antaa itse niistä esimerkin. Ylpeys ja itsekkyyys, niitä vastaan Hän ei lakkaa taistelemasta. Hän tekee kuitenkin enemmän kuin vain suosittelee *hyväntekevääsyyttä*^[18], Hän asettaa sen selvästi ja yksiselitteisin termein tulevan onnen absoluuttiseksi ehdoksi.

Siitä, kuinka Jeesus kuvasi viimeisen tuomion, on tarpeen erottaa kuvaus ja vertauskuva, kuten niin monista muistakin asioista. Ihmiset, joille Hän puhui, olivat vielä kykenemättömiä käsittämään puhtaasti hengellisiä asioita. Hänen täytyi esittää materiaalisia kuvauksia, jotka olivat hätkähdyttäviä ja kykenivät tekemään vaikutuksen. Jotta ne tulisivat paremmin hyväksytyiksi, ei saanut etäännyä liikaa voimassaolevista ajatusmalleista, mutta kuitenkin varaten aina tulevaisuudelle sanojen ja epäselvien kohtien todellisen tulkitsemisen. Tämän kohdan kuvaannollisen lisämerkityksen rinnalla on vallitseva ajatusmalli: onni, joka odottaa oikeudenmukaista ja epäonni, joka on varattu pahalle.

Mitkä ovatkaan tuomion perusteet tässä ylimmässä tuomiossa? Mitä asiaa tiedustellaan? Kysyykö Tuomari, tuliko tämä tai tuo muodollisuus täytetyksi tai onko sitä tai tätä ulkoista käytäntöä noudatettu enemmän tai vähemmän? Ei, Hän ei ota selville muuta kuin yhden asian: *hyväntekevääsyyden*^[18] harjoittamisen. Sitten Hän tuomitsee sanoen: Te, jotka autoitte veljiänne, menkää oikealle; te, jotka olitte kovasydämiä heille, menkää vasemmalle. Ottaako Hän selville uskon puhdasoppisuutta? Erotteleeko Hän eri tavalla uskovia? Ei, koska Jeesus asettaa ylemmäksi vääräuskoisena pidetyn samarialaisen, jolla on

enemmän lähimmäisenrakkautta kuin oikeaoppisen, jolta puuttuu *hyväntekeväisyyttä*^[18]. Jeesus ei siis tehnyt *hyväntekeväisyydestä*^[18] ainoastaan yhtä pelastuksen ehtoa, vaan ainoan ehdon. Jos olisi muita täytettäviä ehtoja, Hän olisi ne maininnut. Jos Hän asettaa *hyväntekeväisyyden*^[18] hyveistä ensimmäiseksi, niin näin on, koska se sisältää epäsuorasti kaikki muut – nöyryyden, hellyyden, hyväntahtoisuuden, armahtavaisuuden, oikeudenmukaisuuden jne. – ja koska se on ylpeyden ja itsekkyyden absoluuttista kieltämistä.

Suurin käsky

4. Mutta kun fariseukset kuulivat, että hän oli tukkinut saddukeuksilta suun, kokoontuivat he yhteen ja eräs heistä, joka oli lainoppinut, kysyi häneltä kiusaten: ”Opettaja, mikä on suurin käsky laissa?” Niin Jeesus sanoi hänelle: ”Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi.” Tämä on suurin ja ensimmäinen käsky. Toinen, tämän vertainen, on: ”Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi. Näissä kahdessa käskyssä riippuu kaikki laki ja profeetat.” (Matteuksen evankeliumi^[21] XXII:34–40.)

*5. Hyväntekeväisyys^[18] ja nöyryys ovat siis ainoa tie pelastukseen: itsekkyyden ja ylpeyden tie kadotukseen. Tämä periaate on muotoiltu täsmällisin termein näillä sanoilla: ”Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi. Näissä kahdessa käskyssä riippuu kaikki laki ja profeetat.” Ja jotta ei olisi enää tulkinnallista epäselvyyttä rakkaudessa Jumalaa ja lähimmäiseen, Hän lisää ”Toinen, tämän vertainen, on” haluten sanoa, että ei voi todellakaan rakastaa Jumalaa rakastamatta lähimmäistään eikä rakastaa lähimmäistään rakastamatta Jumalaa. Sen tähden kaiken, mitä tekee lähimmäistään vastaan, tekee myös Jumalaa vastaan. Ei voi rakastaa Jumalaa harjoittamatta *hyväntekeväisyyttä*^[18] lähimmäistä kohtaan. Kaikki*

ihmisen velvollisuudet kohdataan tiivistetysti tässä elämän-ohjeessa: **ILMAN HYVÄNTEKEVÄISYYTTÄ^[18] EI OLE PELASTUSTA.**

Rakkauden¹ välttämättömyys Paavalin mukaan

6. Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä, mutta minulla ei olisi rakkautta, olisin minä vain helisevä vaski tai kilisevä kulkunen. Ja vaikka minulla olisi profetoimisen lahja ja minä tietäisin kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon ja vaikka minulla olisi kaikki usko, niin että voisin vuoria siirtää, mutta minulla ei olisi rakkautta, en minä mitään olisi. Ja vaikka minä jakelisin kaiken omaisuuteni köyhään ravinnoksi ja vaikka antaisin ruumiini poltettavaksi, mutta minulla ei olisi rakkautta, ei se minua mitään hyödyttäisi.

Rakkaus on pitkämielinen, rakkaus on lempeä; rakkaus ei kadehdi, ei kerskaa, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaansa, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa; kaikki se peittää, kaikki se uskoo, kaikki se toivoo, kaikki se kärsii.

Niin pysyvät nyt usko, toivo, rakkaus, nämä kolme; mutta suurin niistä on rakkaus (Ensimmäinen kirje korinttilaisille^[21] XIII:1–7,13).

7. Paavali ymmärsi tämän totuuden siinä määrin, että sanoi: ”*Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä, vaikka*

---

1 Muinaisen kreikan kielellä kirjoitetussa tekstissä käytetty sana on ”Agape”, joka eri raamatunkäännöksissä on ilmaistu eri tavoin. Suomenkielisessä raamatusta se on käännetty sanalla rakkaus. Allan Kardec otti lainauksia teoksiinsa ranskan-kielisestä Le Maître Sacy:n raamatusta. Siinä sana agape esiintyy termillä charité, jonka suora käännös tarkoittaa hyväntekeväisyyttä. Henkien Kirjan kohdassa 886 sanalle hyväntekeväisyys annetaan hyvin yllä määritettyä agape-termiä vastaava merkitys: ”Hyväntahtoisuus kaikkia kohtaan, armahtavaisuus toisten epätäydellisyksiä kohtaan ja loukkausten anteeksiantaminen.” Kääntäjän huomautus

minulla olisi profetoimisen lahja ja minä tietäisin kaikki salaisuudet, vaikka minulla olisi kaikki usko, niin että voisin vuoria siirtää, mutta minulla ei olisi rakkautta, en minä mitään olisi. Niin pysyvät nyt usko, toivo, rakkaus, nämä kolme; mutta suurin niistä on rakkaus.” Paavali asettaa näin ilman epäselvyyttä rakkauden jopa uskon yläpuolelle, koska rakkaus on kaikkien ulottuvilla, niin tiedemiesten kuin tietämättömien ja niin köyhien kuin rikkaidenkin ja koska se on riippumaton kaikista henkilökohtaisista uskomuksista.

Paavali teki vielä enemmän, hän määritti todellisen rakkauden. Hän ei näyttänyt sen olevan ainostaan hyvän tekemisessä, vaan myös kaikkien sydämen hyveiden yhdistämisessä ja hyväntahoisuudessa lähimmäistä kohtaan.

Kirkon ulkopuolella ei ole pelastusta. Totuuden ulkopuolella ei ole pelastusta.

8. Elämänohje *Ilman hyväntekeväisyyttä*^[18] *ei ole pelastusta* tukeutuu yleismaailmalliseen periaatteeseen ja avaa kaikille Jumalan lapsille pääsyn ylimpään onneen. Uskonkappale *Kirkon ulkopuolella ei ole pelastusta* ei tukeudu pohjimmiltaan Jumalaan uskomiseen ja *sielun*^[5] kuolemattomuuteen, joka on yhteinen kaikille uskonnoille, vaan se tukeutuu erityiseen uskoon, jolla on erityiset uskonkappaleet. Se on yksinoikeutettu ja absoluuttinen. Sen sijaan, että se yhdistäisi Jumalan lapsia, se erottaa heidät toisistaan. Sen sijaan, että se ylläyttäisi harjoittamaan rakkautta veljiään kohtaan, se ylläpitää ja vahvistaa närkästystä eri uskonseurainten välillä, jotka pitävät toisiaan molemminpuolisesti kirottuina ikuisuuteen, vaikka he olisivatkin tässä maailmassa sukulaisia tai ystäviä. Ymmärtämättä suurta yhdenvertaisuuden lakia hautaan mentäessä, se erottaa ne jopa lepopaikassaan. Elämänohje *Ilman hyväntekeväisyyttä*^[18] *ei ole pelastusta* pyhittää yhdenvertaisuuden

periaatteen Jumalan edessä ja vapaan elämää ohjaavien arvojen ja periaatteiden valinnan¹. Jos tämä elämänohje otetaan säännöksi, kaikki ihmiset ovat veljiä ja mikä tahansa onkaan kunkin tapa palvoa Jumalaa, he ojentavat kätensä toisilleen ja rukoilevat toistensa puolesta. Elämänohjeella *Kirkon ulkopuolella ei ole pelastusta* he asettavat toisensa kirkonkiroukseen, vainoavat toisiaan ja elävät vihamiehinä. Isä ei rukoile lapsensa puolesta eikä lapsi isänsä puolesta, ystävä ei rukoile ystävänsä puolesta, koska he pitävät toinen toisiaan vastavuoroisesti tuomittuina ikuisiksi ajoiksi. Tämä uskonkappale siis on olennaisesti vastoin Kristuksen opetuksia ja evankelista lakia.

9. *Totuuden ulkopuolella ei ole pelastusta* vastaa elämänohjetta *Kirkon ulkopuolella ei ole pelastusta* ja on myöskin yksinoikeudellinen, koska ei ole yhtäkään uskonuuntausta, joka ei usko omistavansa etuoikeutta totuuteen. Millainen on ihminen, joka voi ylpeillä omistavansa sen kokonaisuudessaan, kun tietämyksen piirit kasvavat lakkaamatta ja ajatusmalleja oikaistaan kaikkina päivinä? Absoluuttinen totuus ei kuulu muille kuin korkeamman tason *Hengille*^[2] ja maallinen ihmiskunta ei pysty väittämään omistavansa sitä, sillä ihmiskunnalle ei ole annettu kaikkea tietämystä. Ihmiskunta ei voi muuta kuin pyrkiä suhteelliseen ja edistyneisyytensä mukaiseen totuuteen. Jos Jumala olisi tehnyt absoluuttisen totuuden omistamisen selväksi tulevaisuuden onnen ehdoksi, se olisi kuin yleinen karkoituksen tuomio. Sitä vastoin *hyväntekeväisyys*^[18], jopa sen kaikista laajimmassa merkityksessä, voi olla kaikkien harjoittamaa. Evankeliumin tavoin *spiritismi*^[1] myöntää, että pelastuminen on uskomuksesta riippumatonta, kun vain noudattaa Jumalan lakia, eikä se sano, että *spiritismin*^[1] *ulkopuolella ei ole pelastusta* eikä väitä opettavansa vielä koko totuutta. *Spiritismi*^[1] ei myöskään sano *Totuuden ulkopuolella ei ole pelastusta*. Se

1 Alkuperäistekstin ranskankielisellä ilmaisulla "*liberté de conscience*" tarkoitetaan "henkilön vapaata elämää ohjaavien arvojen ja periaatteiden valintaa". Lähde: Encyclopedie Universalis. Kääntäjän huomautus.

on elämänohje, joka pikemminkin jakaisi ihmisiä yhdistämisen sijaan ja näin jatkaisi mielipiteiden vastakkaisuutta.

Henkien opetukset: Ilman hyväntekeväisyyttä ei ole pelastusta

10. Lapseni, elämänohjeeseen *Ilman hyväntekeväisyyttä*^[18] *ei ole pelastusta* on sisällytetty ihmisten kohtalot maassa ja taivaassa. Maassa, koska tämän lipun varjossa he tulevat elämään rauhassa. Taivaassa, koska sitä harjoittaneet tulevat kohtaamaan armon Herran edessä. Tämä tunnuslause on taivaallinen valo-soihdu, valaistu pylvä, joka ohjaa ihmistä elämän autiomaassa johdattaakseen hänet Luvattuun maahan. Se loistaa taivaalla kuten pyhimyksen sädekehä valittujen otsalla. Maassa se on uurtunut niiden sydämiin, joille Jeesus sanoo: Tulkaa oikealle, minun Isäni siunatut. Te tunnistatte heidät *hyväntekeväisyyden*^[18] tuoksusta, jota he levittävät ympärilleen. Mikään ei ilmaise Jeesuksen ajatuksia paremmin eikä mikään tiivistä ihmisten velvollisuuksia paremmin kuin tämä jumalallinen elämänohje. *Spiritismi*^[1] ei voisi paremmin osoittaa alkuperäänsä kuin esittäessään *hyväntekeväisyyden*^[18] säännöksi, sillä se heijastaa kaikista puhtaimmin kristillisyyttä. Senlaisen oppaan kanssa ihminen ei mene koskaan harhaan. Ahkeroikaa, ystäväni, jotta ymmärtäisitte sen syvällisen tarkoituksen ja seuraamukset ja jotta pyrkisitte omasta puolestanne sen kaiken täytäntöönpanoon. Alistakaa kaikki tekonne *hyväntekeväisyyden*^[18] ohjattavaksi ja teidän omatuntonne tulee vastaamaan teille. Se ei ainoastaan estä teitä tekemästä pahaa, vaan se saa teidät myös tekemään hyvää. Horroksessa oleva hyve ei riitä, vaan on oltava aktiivinen. Hyvän tekemiseen tarvitaan aina tahdon toimintaa. Pahan tekemättä jättämiseen riittää useimmiten elottomuus ja välinpitämättömyys.

Hyvät ystäväni, kiittäkää Jumalaa, joka on sallinut teidän nauttia *spiritismin*^[1] valosta. Ei sen vuoksi, että ainoastaan sen omaavat voivat tulla pelastetuiksi, vaan koska se auttaa teitä paremmin ymmärtämään Kristuksen opetuksia ja tekee teistä parempia kristittyjä. Toimikaa siis niin, että teitä katsoessa voidaan sanoa, että aito *spiritistisen opin*^[1] omaksunut ja aito kristitty ovat yksi ja sama asia, sillä kaikki *hyväntekeväisyyttä*^[18] harjoittavat ovat Jeesuksen opetuslapsia, mihin tahansa uskontoon he kuuluvatkaan. (PAAVALI, apostoli. Pariisi, 1860.)

LUKU XVI

Ei voi palvella Jumalaa ja mammonaa

Rikkaiden pelastus – Kavahtakaa ahneutta – Jeesus Sakkeuksen kotona – Vertaus pahasta rikkaasta – Vertaus leivisköistä – Omaisuuden kaitsemuksellinen hyödyllisyys – Rikkauden ja kurjuuden koetukset – Rikkauksien epätasainen jakautuminen – Henkien opetukset: Todellinen omaisuus – Omaisuuden käyttö – Maan omaisuuksista vapautuneisuus – Omaisuuden siirtäminen.

Rikkaiden pelastus

1. Ei kukaan palvelija voi palvella kahta herraa, sillä hän on joko tätä vihaava ja toista rakastava taikka tähän liittyvä ja toista halveksiva. Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa. (Luukkaan evankeliumi^[21] XVI:13.)

2. Ja katso, eräs mies tuli ja sanoi hänelle: ”Opettaja, mitä hyvää minun pitää tekemän, että minä saisin iankaikkisen elämän?” Niin hän sanoi hänelle: ”Miksi kysyt minulta, mikä on hyvää? On ainoastaan yksi, joka on hyvä. Mutta jos tahdot

päästä elämään sisälle, niin pidä käskyt.” Hän sanoi hänelle: ”Mitkä?” Jeesus sanoi: ”Nämä: Älä tapa, Älä tee huorin, Älä varasta, Älä sano vääriä todistusta, Kunnioita isääsi ja äitiäsi ja Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.” Nuorukainen sanoi hänelle: ”Kaikkia niitä minä olen noudattanut, mitä minulta vielä puuttuu?” Jeesus sanoi hänelle: ”Jos tahdot olla täydellinen, niin mene, myy, mitä sinulla on, ja anna köyhille, niin sinulla on oleva aarre taivaissa; ja tule ja seuraa minua”.

Mutta kun nuorukainen kuuli tämän sanan, meni hän pois murheellisena, sillä hänellä oli paljon omaisuutta. Silloin Jeesus sanoi opetuslapsillensa: ”Tötsisesti minä sanon teille: rikkaan on vaikea päästä taivasten valtakuntaan. Ja vielä minä sanon teille: helpompi on kamelin käydä neulansilmän läpi kuin rikkaan päästä Jumalan valtakuntaan. (Matteuksen evankeliumi^[21] XIX:16–24, Luukkaan evankeliumi^[21] XVIII:18–25, Markuksen evankeliumi^[21] X:17–25.)

Kavahtakaa ahneutta

3. Niin muuan mies kansanjoukosta sanoi hänelle: ”Opettaja, sano minun veljelleni, että hän jakaisi kanssani perinnön.” Mutta hän vastasi hänelle: ”Ihminen, kuka on minut asettanut teille tuomariksi tai jakomieheksi?” Ja hän sanoi heille: ”Katsokaa eteenne ja kavahtakaa kaikkea ahneutta, sillä ei ihmisen elämä riipu hänen omaisuudestaan, vaikka sitä ylenpalttisesti olisi.”

Ja hän kertoi heille vertauksen sanoen: ”Rikkaan miehen maa kasvoi hyvin. Niin hän mielti mielessään ja sanoi: ”Mitä minä teen, kun ei minulla ole, mihin viljani kokoaisin?” Ja hän sanoi: ”Tämän minä teen: minä revin maahan aittani ja rakennan suuremmat ja kokoan niihin kaiken eloni ja hyvyteni ja sanon sielulleni: sielu, sinulla on paljon hyvää tallessa moneksi vuodeksi; nauti lepoa, syö, juo ja iloitse.” Mutta

Jumala sanoi hänelle: ”Sinä mieletön, tänä yönä sinun sielusi vaaditaan sinulta pois; kenelle sitten joutuu se, minkä sinä olet hankkinut?”

Näin käy sen, joka kokoaa aarteita itselleen, mutta jolla ei ole rikkautta Jumalan tykönä.” (Luukkaan evankeliumi^[21] XII:13–21.)

Jeesus Sakkeuksen kotona

4. Ja hän tuli Jerikon kaupunkiin ja kulki sen läpi. Ja katso, siellä oli mies nimeltä Sakkeus, ja hän oli publikaanien päämies ja oli rikas. Ja hän koetti saada nähdä Jeesusta, kuka hän oli, mutta ei voinut kansalta, kun oli varreltansa vähäinen. Niin hän juoksi edelle ja nousi metsäviikunapuuhun nähdäkseen hänet, sillä Jeesus oli kulkeva siitä ohitse. Ja tultuaan sille paikalle Jeesus katsahti ylös ja sanoi hänelle: ”Sakkeus, tule nopeasti alas, sillä tänään minun pitää oleman sinun huoneessasi.” Ja hän tuli nopeasti alas ja otti hänet iloiten vastaan. Ja sen nähdessään kaikki nurisivat sanoen: ”Syntisen miehen luokse hän meni majailemaan.” (Ks. Johdanto III –publikaanit) Mutta Sakkeus astui esiin ja sanoi Herralle: ”Katso, Herra, puolet omaisuudestani minä annan köyhille, ja jos joltakulta olen jotakin petoksella ottanut, niin annan nelinkertaisesti takaisin.” Niin Jeesus sanoi hänestä: ”Tänään on pelastus tullut tälle huoneelle, koska hänkin on Aabrahamin poika; sillä Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä kadonnut on.” (Luukkaan evankeliumi^[21] XII:13–21.)

Vertaus pahasta rikkaasta

5. Oli rikas mies, joka pukeutui purppuraan ja hienoihin pel-lavavaatteisiin ja eli joka päivä ilossa loisteliaasti. Mutta eräs köyhä, nimeltä Lasarus, makasi hänen ovensa edessä täynnä

paiseita ja halusi ravita itseään niillä muruilla, jotka putosivat rikkaan pöydältä. Ja koiratkin tulivat ja nuolivat hänen paiseitansa. Niin tapahtui, että köyhä kuoli, ja enkelit veivät hänet Aabrahamin helmaan. Ja rikaskin kuoli, ja hänet haudattiin. Ja kun hän nosti silmänsä tuonelassa, vaivoissa ollessaan, näki hän kaukana Aabrahamin ja Lasarusen hänen helmassaan. Ja hän huusi sanoen: ”Isä Aabraham, armahda minua ja lähetä Lasarus kastamaan sormensa pää veteen ja jäähdyttämään minun kieltäni, sillä minulla on kova tuska tässä liekissä!”

Mutta Aabraham sanoi: ”Poikani, muista, että sinä eläessäsi sait hyväsi ja Lasarus samoin sai pahaa, mutta nyt hän täällä saa lohdutusta, sinä taas kärsit tuskaa.

Ja kaiken tämän lisäksi on meidän välillemme ja teidän vahvistettu suuri juopa, että ne, jotka tahtovat mennä täältä teidän luoksenne, eivät voisi, eivätkä ne, jotka siellä ovat, pääsisi yli meidän luoksemme.”

Hän sanoi: ”Niin minä siis rukoilen sinua, isä, että lähetät hänet isäni taloon – sillä minulla on viisi veljeä – todistamaan heille, etteivät hekin joutuisi tähän vaivan paikkaan.” Mutta Aabraham sanoi: ”Heillä on Mooses ja profeetat, kuulkoot niitä.” Niin hän sanoi:

”Ei, isä Aabraham, vaan jos joku kuolleista menisi heidän tykönsä, niin he tekisivät parannuksen.” Mutta Aabraham sanoi hänelle: ”Jos he eivät kuule Moosesta ja profeettoja, niin eivät he usko, vaikka joku kuolleistakin nousisi ylös.” (Luukkaan evankeliumi^[21] XVI:19–31.)

Vertaus leivisköistä

6. Sillä tapahtuu niin kuin tapahtui, kun mies matkusti muille maille: hän kutsui palvelijansa ja uskoi heille omaisuutensa; yhdelle hän antoi viisi leiviskää, toiselle kaksi ja kolmannelle

yhden, kullekin hänen kykynsä mukaan, ja lähti muille maille. Se, joka oli saanut viisi leiviskää, meni kohta ja asioitsi niillä ja voitti toiset viisi leiviskää. Samoin kaksi leiviskää saanut voitti toiset kaksi. Mutta yhden leiviskän saanut meni pois ja kaivoi kuopan maahan ja kätki siihen herransa rahan. Pitkän ajan kuluttua näiden palvelijain herra palasi ja ryhtyi tilinte-koon heidän kanssansa. Silloin tuli se, joka oli saanut viisi leiviskää, ja toi toiset viisi leiviskää ja sanoi: ”Herra, viisi leiviskää sinä minulle uskoit, katso, toiset viisi leiviskää minä olen voittanut.” Hänen herransa sanoi hänelle: ”Hyvä on, sinä hyvä ja uskollinen palvelija. Vähässä sinä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi. Mene herrasi iloon.” Myös se, joka oli saanut kaksi leiviskää, tuli ja sanoi: ”Herra, kaksi leiviskää sinä minulle uskoit, katso, toiset kaksi leiviskää minä olen voittanut.” Hänen herransa sanoi hänelle: ”Hyvä on, sinä hyvä ja uskollinen palvelija. Vähässä sinä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi. Mene herrasi iloon.” Sitten myös se, joka oli saanut yhden leiviskän, tuli ja sanoi: ”Herra, minä tiesin sinut kovaksi mieheksi; sinä leikkaat sieltä, mihin et ole kylvänyt, ja kokoat sieltä, missä et ole eloa viskannut. Ja peloissani minä menin ja kätkin sinun leiviskäsi maahan; katso, tässä on omasi.” Mutta hänen herransa vastasi ja sanoi hänelle: ”Sinä paha ja laiska palvelija! Sinä tiesit minun leikkaavan sieltä, mihin en ole kylvänyt, ja kokoavan sieltä, missä en ole viskannut. Sinun olisi siis pitänyt jättää minun rahani rahanvaihtajille, niin minä tultuani olisin saanut omani takaisin korkoineen. Ottakaa sen tähden leiviskä häneltä pois ja antakaa sille, jolla on kymmenen leiviskää. Sillä jokaiselle, jolla on, annetaan, ja hänellä on oleva yltäkyllin; mutta jolla ei ole, siltä otetaan pois sekin, mikä hänellä on. Ja heittäkää tuo kelvoton palvelija ulos pimeyteen; siellä on oleva itku ja hammasten kiristys.” (Matteuksen evankeliumi^[21] XXV:14–30.)

Omaisuuuden kaitselmuksellinen hyödyllisyys

7. Jos rikkauden täytyisi olla sitä omaaville absoluuttinen pelastumisen este, kuten voisi päätellä joistakin Jeesuksen sanoista tulkitsemalla niitä kirjaimellisesti eikä yleisen luonteen mukaan, niin silloin Jumala, joka siihen antaa erivapauden, olisi asettanut joittenkin käsiin auttamattoman kadotuksen välineen. Tämä on järjen hylkimä ajatusmalli. Rikkaus epäilemättä on hyvin vaikea koetus. Se on vaarallisempi kuin kurjuus vetovoimansa, houkutustensa ja kiehtovuutensa takia. Se on suurin kiihote ylpeydelle, egoismille ja lihalliselle elämälle. Se on kaikista vahvin side, joka yhdistää ihmisen maahan ja etäännyttää hänen ajatuksensa taivaasta. Se tuottaa sellaisen huuman, että usein näkee köyhyydestä rikkauteen siirtyneen henkilön unohtavan nopeasti lähtökohtansa ja samat olot jakaneet ja häntä auttaneet ihmiset. Hänen nähdään tulevan tunteettomaksi, itsekkääksi ja pinnalliseksi. Mutta vaikka omaisuus tekee taipaleesta vaikeamman, niin siitä ei seuraa, että se tekisi taipaleesta mahdollottoman tai etteikö siitä voisi tulla keinoa pelastukseen sellaisen käsissä, joka osaa sitä käyttää, aivan kuten tietyt myrkyt voivat palauttaa terveyden, jos niitä on vain käytetty sopivasti ja arvostelukykyisesti.

Kun Jeesus sanoi Häneltä ikuisen elämän keinoja kysyneelle nuorelle miehelle ”*myy, mitä sinulla on, ja anna köyhille ja tule ja seuraa minua*”, Hän ei tarkoittanut asettavansa absoluuttiseksi ehdoksi, että kaikkien täytyy luopua omaisuudestaan ja että pelastumisella on ainoastaan tämä hinta, vaan Hän halusi näyttää, että *kiintymys maallisiin omaisuuksiin* on este pelastumiselle. Tämä nuori mies todellakin uskoi täyttäneensä velvollisuutensa, koska oli noudattanut tiettyjä käskyjä. Hän kuitenkin perääntyi ajatuksesta luopua omaisuudestaan, sillä hänen halunsa saavuttaa ikuinen elämä ei riittänyt siihen uhraukseen asti.

Ehdotus, jonka Jeesus hänelle teki, oli ratkaiseva koetus asettaa päivänvaloon hänen ajatustensa perusta. Hän saattoi epäilemättä olla maailman mukaan täydellisen rehellinen ihminen, joka ei puhu pahaa lähimmäisestään, ei ole turhamainen tai ylpeä ja joka kunnioittaa isäänsä ja äitiänsä, mutta hänellä ei ollut todellista *hyväntekeväisyyttä*^[18], koska hänen hyveellisyytensä ei yltänyt itsensä kieltämiseen toisen edestä. Tämän Jeesus halusi näyttää, se oli yksi esimerkki periaatteesta *Ilman hyväntekeväisyyttä*^[18] *ei ole pelastusta*.

Seuraus näistä sanoista niiden ehdottomassa merkityksessä olisi omaisuuden poistaminen, koska se on haitallista tulevaisuuden onnelle ja lähde suurelle joukolle maan pahuuksia. Seurauksena olisi myös sellaisen työn tuomitseminen, jolla omaisuutta voi hankkia itselleen. Se olisi absurdi seuraus, joka johdattaisi ihmistä alkukantaiseen elämään ja joka juuri sen takia olisi vastoin kehityksen lakia, joka on yksi Jumalan laeista.

Jos rikkaus on suuren pahuuksien joukon lähde, jos se aikaansaa niin paljon pahoja intohimoja, jos se kiihottaa jopa niin moneen rikokseen, niin meidän ei pidä syyttää rikkautta, vaan ihmistä, joka väärinkäyttää sitä, aivan kuten hän väärinkäyttää kaikkia Jumalan lahjoja. Ihminen muuttaa väärinkäyttöllään haitalliseksi sen, mikä voisi hänelle olla kaikkein hyödyllisintä. Tämä on maallisen elämän alhaisen tilan seuraus. Jos rikkauten ei täytyisi tuottaa muuta kuin pahaa, Jumala ei olisi asettanut sitä maan päälle: ihmisen kuuluu saada syntymään siitä jotain hyvää. Jos se ei ole moraalisen edistymisen välitön osa, se on epäilemättä tehokas älyllisen kehityksen perusosa.

Ihmisellä on itse asiassa tehtävänäan työskennellä maan materiaalisen parannuksen eteen. Ihmisen kuuluu raivata ja tervehdyttää sitä ja valmistella se vastaanottamaan eräänä päivänä koko populaation, jonka sen laajuus kantaa. Voidakseen ruokkia tämän lakkaamatta kasvavan populaation on tuotantoa lisättävä. Jos tuotanto on jollain seudulla riittämätöntä, on mentävä

etsimään sitä muualta. Juuri sen vuoksi hyvät suhteet kansojen välillä tulevat tarpeellisiksi. Jotta ne muuttuisivat helpommiksi, on tuhottava niitä erottavat materiaaliset esteet ja tehtävä kommunikoinnit nopeammiksi. Näissä töissä, jotka ovat vuosisatojen aikaansaannos, ihmisen täytyi ammentaa materiaaleja jopa maan uumenista. Hän etsi tieteestä tapoja suorittaa niitä varmemmin ja nopeammin. Niiden toteuttamiseksi hän tarvitsi kuitenkin resursseja. Tarve sai ihmisen luomaan rikkauden, kuten se sai ihmisen keksimään tieteen. Näissä samoissa töissä tarvittu toiminta lisää ja kehittää hänen älykkyytään. Tämä älykkyys, jota hän ensin keskittyy käyttämään materiaalien tarpeiden tyydyttämiseen, tulee auttamaan häntä myöhemmin ymmärtämään suuria moraalisia totuuksia. Rikkaus on ensimmäinen toteutuksen keino, ilman sitä ei ole enää suuria töitä, ei lisää toimintaa, ei kannustinta, ei tutkimusta. Niinpä syystäkin rikkautta on pidetty yhtenä kehityksen perusosana.

Rikkauksien epätasainen jakautuminen

8. Rikkauksien epätasainen jakautuminen on yksi niistä ongelmista, joita turhaan yritetään ratkaista, jos otetaan huomioon vain nykyinen elämä. Ensimmäinen kysymys, joka esitetään, on tämä: Miksi kaikki ihmiset eivät ole yhtä rikkaita? Ihmiset eivät ole yhtä rikkaita yksinkertaisesta syystä: *näin on, koska he eivät ole yhtä älykkäitä, tarmokkaita ja uutteria hankkiakseen rikkauksia eivätkä riittävän hillittyjä ja kaukonäköisiä säilyttäkseen niitä.* Se on itse asiassa matemaattisesti todettu asia, että tasaisesti jaettu omaisuus antaisi jokaiselle minimaalisen ja riittämättömän osuuden. Jos tällainen jako tehtäisiin, tasapaino rikkoutuisi lyhyessä ajassa luonteenpiirteiden ja taipumusten erilaisuuden takia. Jos tällainen jako olisi mahdollista ja kestävää, jokaisella olisi hädin tuskin elämiseen tarvittava, kaikki suuret ihmiskunnan kehitykseen ja hyvinvointiin myötävaikuttavat työt tulisivat tuhoetuiksi. Jos näin olettaessa rikkauk-

sien tasaisin jako antaisi jokaiselle välttämättömän, ei enää olisi kannustinta, joka ajaa ihmisen suuriin keksintöihin ja hyödyllisiin hankkeisiin. Jos Jumala keskittää omaisuutta tiettyihin pisteisiin, niin näin on, jotta se sieltä leviäisi riittävin määrin tarpeiden mukaan.

Kun tämä on myönnetty, voidaan kysyä, miksi Jumala antaa omaisuutta ihmisille, jotka eivät ole kyvykkäitä saamaan sitä tuottamaan kaikkien hyväksi. Siinä on myös todiste Jumalan hyvydestä ja viisaudesta. Antaessaan ihmiselle valinnanvapauden Hän halusi, että ihminen tulisi oman kokemuksensa kautta kykeneväksi erottamaan hyvän ja pahan ja että hyvän harjoittaminen olisi hänen ponnistelujensa ja oman tahtonsa tulosta. Ihmistä ei pidä johdattaa väkisin hyvään eikä pahaan, jolloin hän olisi pelkkä passiivinen ja vastuuton instrumentti, kuten eläimet. Omaisuus on keino koetella ihmistä moraalisesti, mutta se on myös samanaikaisesti tehokas toiminnan väline kehityksen hyväksi. Jumala ei halua, että se pysyy pitkään tuottamattomana ja sen vuoksi *se siirtää paikkaansa jatkuvasti*. Jokaisen kuuluu saada siitä osansa voidakseen kokeilla käyttää sitä hyväkseen ja osoittaakseen, kuinka osaa sitä käyttää. Mutta koska on materiaalinen mahdottomuus, että kaikilla olisi rikkautta samanaikaisesti, *kullakin on sitä vuorollaan*. Sitä paitsi jos kaikki olisivat rikkaita, niin kukaan ei työskentelisi ja maapallon kehittäminen kärsisi siitä. Se, jolla ei ole rikkauksia tänään, oli jo rikas tai tulee olemaan toisessa elämässä. Sillä, jolla on rikkautta tänään, ei ole sitä enää huomenna. On olemassa rikkaita ja köyhiä, koska Jumala oikeudenmukaisuudessaan tahtoo jokaisen työskentelevän vuorollaan. Köyhyys on toisille kärsivällisyyden ja alistumisen koetus ja rikkaus on toisille *hyväntekeväisyyden*^[18] ja uhrautuvaisuuden koetus.

Syystä valitellaan säällittävää käyttöä, mitä nähdään tiettyjen ihmisten tekvän omaisuudelleen ja alhaisia intohimoja, joita heidän omistuksenhalunsa kiihottaa ja kysytään, onko Jumala

oikeudenmukainen antaessaan rikkauksia sellaisille henkilöille. On totta, että jos ihmisellä olisi ainoastaan yksi elämä, ei mikään oikeuttaisi sellaista maan rikkauksien jakaamaa. Mutta sen sijaan että rajoittaisi näkymänsä vain nykyiseen elämään, tulisi sitä tarkastella useiden elämien kokonaisuutena, koska silloin huomaa kaiken tasapainottuvan oikeudenmukaisesti. Köyhällä ei ole syytä syyttää Luojaa tai kadehtia rikkaita, eikä rikkailla-kaan ole enää syytä ylpeillä omaisuudellaan. Jos he käyttävät omaisuuttaan väärin, niin sen haittapuolia ei poisteta käskyillä eikä ylellisyyttä rajoittavilla lailla. Lait voivat väliaikaisesti muuttaa ulkomuodon, mutta ne eivät voi muuttaa sisintä. Sen takia ne ovat vain väliaikaisia ja niitä seuraa aina hillittömämpi reaktio. Pahan alkulähde on itsekkyydessä ja ylpeydessä. Kaikenlaiset väärinkäytökset tulevat lakkaamaan itsestään, kun ihmiset sovittavat tekonsa *hyväntekeväisyyden*^[18] lain mukaan.

Henkien opetukset: Todellinen omaisuus

9. Ihmisellä on itsellään vain se, mitä hän voi viedä mukanaan tästä maailmasta. Se, minkä hän kohtaa tullessaan ja minkä jättää lähtiessään, on mistä hän nauttii maallisen elämänsä aikana. Koska ihminen on pakotettu luopumaan siitä, hänellä on vain hallintaoikeus eikä todellista omistusoikeutta. Mitä ihminen itse asiassa omistaa? Ei mitään, mitä ruumis hyödyntää ja kaikkea, mitä *sielu*^[5] hyödyntää: älykkyyden, tiedot, moraaliset ominaisuudet. Nämä ihminen tuo tullessaan ja vie mennessään. Kenelläkään ei ole valtaa ottaa pois sitä, mikä hänelle tulee olemaan hyödyksi vielä toisessa maailmassa. Hänestä itsestään riippuu, onko hän maailmasta lähtiessään rikkaampi vai köyhempi kuin sinne tullessaan, sillä siitä, mitä hyvää on tullut hankkineeksi, riippuu hänen tulevaisuuden asemansa. Kun ihminen lähtee kaukaiseen maahan, hän kokoaa matka-

laukkuunsa tavaroita, jotka ovat arvokkaita siinä maassa, mutta ei vie mukanaan sellaista, jotka hänelle olisivat tarpeettomia. Tehkää siis samoin tulevan elämän suhteen ja hankkikaa runsaasti sellaista, mikä voisi teille siellä olla hyödyksi.

Matkamiehelle annetaan miellyttävä majapaikka, jos hän pystyy sen maksamaan. Sille, jolla on varaa vain vähään, annetaan kaikista epäviihtyisin majapaikka. Se, jolla ei ole mitään, panee pitkälleen oljille. Näin tapahtuu ihmiselle sen tultua *Henkien maailmaan*^[4]. Hänen paikkansa siellä on riippuvainen siitä, mitä hän omistaa. Siellä ei kuitenkaan makseta kullalla. Siellä häneltä ei kysytä: Kuinka paljon sinulla oli maan päällä? Missä asemassa olit siellä? Olitko prinssi vai työläinen? Häneltä kysytään: mitä sieltä toit mukasi? Hänen omaisuutensa arvoa tai tittleitä ei lasketa, vaan hänen hyveidensä summa. Tässä suhteessa työläinen voi olla rikkaampi kuin prinssi. Turhaan hän vetoaa siihen, että ennen lähtöään hän maksoi pääsynsä kullalla, sillä hänelle tullaan vastaamaan: Täällä olevia paikkoja ei osteta, vaan ne ansaitaan tehdyllä hyvyydellä. Maallisella rahalla olet voinut ostaa maita, taloja, palatseja. Täällä kaikki maksetaan sydämen ominaisuuksilla. Oletko rikas niissä? Ole tervetullut ja mene paikkaan, jossa kaikki autuudet sinua odottavat. Oletko köyhä? Mene sitten viimeiseksi ja tulet olemaan kohdeltu sen mukaisesti, mitä omistat. (PASCAL, Geneve, 1860.)

10. Maalliset omaisuudet kuuluvat Jumalalle, joka jakelee niitä mielensä mukaan ja ihminen ei ole muuta kuin enemmän tai vähemmän oikeamielinen ja älykäs käyttöoikeuden omaava varainhoitaja. Omaisuudet ovat niin vähän ihmisen henkilökohtaista omaisuutta, että Jumala tekee usein tyhjäksi kaikki ennusteet ja omaisuus karkaa sen käsistä, joka uskoo omistavansa siitä parhaimmat osakkeet.

Sanotte ehkä, että tämän ymmärtää peritylle omaisuudelle, mutta samoin ei ole sille omaisuudelle, jonka hankkii työllään. Jos on olemassa jotain oikeutettua omaisuutta, niin epäilemättä

se on sitä, joka on hankittu rehellisesti, sillä *omaisuus on ainoastaan silloin oikeutetusti hankittu, kun sitä hankkiessaan ei ole tehnyt pahaa kenellekään*. Ihmistä tullaan vaatimaan tilille toisen kustannuksella vääryydellä hankituista rahoista. Mutta jos ihminen onkin hankkinut omaisuutensa itse, viekö hän sitä enemmän mukanaan kuollessaan? Eikö huolehtiminen omaisuutensa siirrosta jälkeläisilleen olekin usein tarpeetonta? Sillä jos Jumala tahtoo, että omaisuus ei joudu heidän käsiinsä, mikään ei voi voittaa Hänen tahtoaan. Voiko omaisuutta väärinkäyttää elämässään ilman, että siitä tarvitsisi tehdä tiliä? Ei voi. Sallissaan ihmisen hankkia omaisuutta Jumala halusi palkita häntä ponnisteluista, rohkeudesta ja sinnikkyudesta tämän elämän aikana. Mutta jos sitä ei tehnyt muun vuoksi kuin käyttääkseen omaisuuttaan tyydyttämään aistejaan tai ylpeyttään ja jos se muuntuu lankeemuksen aiheuttajaksi hänen käsissään, niin hänen on parempi olla omistamatta sitä. Hän menettää yhdeltä taholta sen, mitä voittaa toiselta ja mitätöi samalla meriitin työstään ja kun hän jättää maan, Jumala sanoo hänen saaneen jo palkintonsa. (M. SUOJELUSENKELI, Bryssel, 1861.)

Omaisuu den käyttö

11. Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa: pitäkää tämä mielessänne, te, joita kullanhimo hallitsee ja jotka myisitte *sielunnekin*^[5] omistaaksenne rikkauksia, koska ne voivat nostattaa teidät muiden ihmisten yläpuolelle ja antaa teille intohimojen iloja. Ei, ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa! Jos siis tunnette lihan himojen hallitsevan *sieluanne*^[5], kiirehtikää ravistautumaan irti teitä musertavasta ikeestä, koska oikeudenmukainen ja tinkimätön Jumala sanoo teille: mitä teit, sinä epäkuuliainen taloudenhoitaja, niille omaisuuksille, mitkä sinulle luotin? Tätä tehokasta hyvien töiden kannustinta käytit vain henkilökohtaiseen tyydytykseen.

Mikä on siis paras käyttö omaisuudelle? Etsikää sanoista ”Rakastakaa toisianne” ratkaisua tähän ongelmaan. Niissä on omaisuuden hyvän käytön salaisuus. Lähimmäisenrakkauden innostaman toimintalinja on kokonaan viitoitettu. Omaisuuden käyttö *hyväntekeväisyyteen*^[18] on se, mikä miellyttää Jumalaa. Ei kuitenkaan kylmä ja itsekäs *hyväntekeväisyys*^[18], joka muodostuu kullatun elämän ylellisyyksien levittelemisestä ympärilleen. Häntä miellyttävä *hyväntekeväisyys*^[18] on täynnä rakkautta, joka etsii onnettoman ja nostattaa hänet ylös nöyryyttämättä. Rikas, anna tarpeettomastasi ja tee vielä paremmin: anna vähän tarpeellisestasi, koska se, mitä pidät tarpeellisenä, on vieläkin tarpeetonta, mutta anna kuitenkin viisaasti. Älä hyljeksi valitusta siinä pelossa, että tulisit huiputetuksi, vaan mene vaikeuksien alkulähteille. Tuo ensin helpotusta, sen jälkeen ota tilanteesta selvää ja tarkastele, jos vaikka työ, neuvot tai jopa kiintymys eivät olisikaan tehokkaampia kuin almusi. Levittele ympärillesi yltäkylläisesti rakkautta Jumalaan, työhön ja lähimmäisiisi. Aseta rikkautesi sen suuren pääoman päälle, jota sinulta ei tule koskaan puuttumaan ja joka tulee tuomaan sinulle suurta hyötyä: hyviin tekoihin. Älyllisen rikkauden tulee palvelella sinua kullatun tavoin. Levittele ympärillesi ohjeistuksien aarteita, levittele veljiesi ylle rikkautesi aarteita ja ne tulevat tuottamaan hedelmää. (CHEVERUS, Bordeaux, 1861.)

12. Kun tarkastelen elämän hetkellisyyttä, tulen tuskallisen liikkuttuneeksi lakkaamattomasta huolehtimisesta, jonka kohteena materiaallinen hyvinvointi teille on. Sitä vastoin annatte hyvin vähän huomiota teidän moraaliselle paranemisellenne, joka ikuisuudessa otetaan teidän laskuissanne huomioon. Sille ette uhraa aikaa kuin vähän, tai ette lainkaan. On vaikea nähdä sellaista aktiviteettiä, jonka eteen ponnistlette ja joka on sidoksissa johonkin ihmiskunnan korkeampaan etuun. Kuitenkin lähes aina tapahtuu niin, että ponnistlette vain liioiteltujen tarpeittenne ja turhamaisuuksienne tyydyttämistä varten tai omistautuaksenne kohtuuttomuksiinne. Kuinka paljon vaivannäköä,

huolta ja piinaa aiheutetaan itselle ja kuinka monia unettomia öitä, jotta saataisiin lisättyä omaisuutta, jota on usein enemmän kuin tarpeeksi! Sokeuden huipuksi ei ole harvinaista nähdä niitä, joita kohtuuton rakkaus omaisuuteen ja sen tuomiin nautintoihin pakottaa raskaaseen työhön ja jotka ylpeilevät sanojensa mukaisesti uhrauksellisella ja meriitillisellä elämällä, aivan kuin he työskentelisivät muiden eivätkä oman itsensä vuoksi. Järjettömät! Uskotteko todellakin, että teille tullaan ottamaan lukuun huolenne ja ponnistelunne, joiden liikkeelle panevat voimat olivat itsekkyyys, ahneus tai ylpeys, samalla kun laiminlöitte huolehtimista tulevaisuudestanne, aivan kuten laiminlyötte velvollisuutenne, joita veljellinen yhteisvastuu määrää kaikille yhteiskuntaelämän eduista nauttiville! Ette ole ajatelleet muuta kuin ruumistanne. Sen hyvinvointi ja nautinnot olivat ainoa teidän itsekkään huolenpitonne^[2] kohde. Niinpä kun kuollette, olette laiminlyöneet *Henkenne*^[2], joka elää ainiaasti. Näin tämä teidän niin vaalimanne ja hellimänne ruumiinne muuntuu hirmuvaltiaaksenne ja komentaa *Henkeänne*^[2], josta on tehnyt orjansa. Oliko tämä tarkoitus elämällemme, jonka Jumala teille antoi? (ERÄS SUOJELUHENKI, Krakova, 1861.)

13. Ihminen on sen omaisuuden hallussapitäjä ja hoitaja, jonka Jumala antoi hänen käsiinsä ja häntä tullaan vaatimaan tinkimättömästi tilille siitä omaisuutensa käytöstä, jonka teki valinnanvapautensa nojalla. Huonoa käyttöä on se, että ei tee omaisuutta palvelemaan mitään muuta kuin henkilökohtaista tyydytystä. Sitä vastoin käyttö on joka kerta hyvää, kun se johtaa mihin tahansa hyvään lähimmäistä kohtaan. Meriitti on suhteessa siihen uhraukseen, johon ihminen pakottautuu. Hyvän tekeminen on vain yhdenlainen omaisuuden käyttötarkoitus. Se lievittää senhetkistä kurjuutta. Se rauhoittaa nälän, suojelee kylmältä ja antaa turvapaikan sille, jolla sitä ei ole. Kuitenkin yksi aivan yhtä välttämätön ja ansiokas velvollisuus on puutteen ehkäiseminen. Siinä ennen kaikkea on suurten omaisuuksien tehtävä kaiken tyyppisillä töillä, joita ne voivat saada puutetta

kärsivät suorittamaan. Heidän saadessaan työstään oikeutetun etunsa, hyvää ei olisi enää vähemmän, sillä työ kehittää älykkyyttä ja nostaa ihmisen arvoa ja hän voi aina olla ylpeä voidessaan sanoa tienanneen itse leipänsä, jota syö, sitä vastoin kun almut nöyryyttävät ja ovat alentavia. Ainoastaan yhteen käteen keskittyneen omaisuuden täytyy olla kuten lähde, joka läikyttelee tuotteliaisuutta ja hyvinvointia ympärilleen. Voi teitä rikkaat! Jos käyttäisitte omaisuutta Herran tarkoituksien mukaisesti, teidän sydämenne tulisi ensimmäisenä sammuttamaan janonsa tästä hyvästä tekevästä lähteestä. Tulette saamaan tästä elämästä sanoinkuvaamattomat *sielun*^[5] nautinnot itsekkäiden materiaalien nautintojen sijaan, jotka jättävät tyhjyyden sydämeen. Teidän nimeänne tullaan siunaamaan maan päällä ja kun sen jätätte, Herra tulee osoittamaan teille sanansa leivisköjen vertauskuvan mukaisesti: *Hyvä ja uskollinen palvelija, mene herrasi iloon*. Eikö tässä vertauksessa se palvelija, joka hautasi hänelle luotetut rahat, olekin perikuva kitsaista ihmisistä, joiden käsissä omaisuus on tuottamaton? Jos kuitenkin Jeesus puhuu pääasiallisesti almuista, niin näin on, koska sinä aikana ja siinä maassa, jossa Hän eli, ei tunnettu töitä, joita taiteet ja teollisuus ovat luoneet myöhemmin ja joissa omaisuus voi olla käytetty hyödyllisesti yhteiseen hyvään. Kaikille niille, jotka voivat antaa vähän tai paljon, tulen siis sanomaan: anna almu, kun se on tarpeen, mutta silloin kun on mahdollista, muunna se palkaksi, jotta sen vastaanottaja ei tuntisi siitä häpeää. (FENELON, Alger, 1860.)

Maan omaisuuksista vapautuneisuus

14. Veljeni, ystäväni, tulen tuomaan almuni auttaakseni teitä marssimaan rohkeasti parannuksen tiellä, jolle olette astuneet. Olemme velkaa toinen toisillemme. Ainoastaan vilpittömän ja veljellisen *Henkien*^[2] ja ihmisten välisen yhdistymisen kautta uudistuminen on mahdollista.

Teidän rakkautenne maallisiin omaisuuksiin on yksi kaikista voimakkaimmista esteistä moraaliselle ja hengelliselle edistymisellenne. Tällä omistuksenhalullanne muserratte hellät, henkiset voimavaranne kohdistaussanne ne kaikki materiaaliin asioihin. Olkaa vilpittömiä. Antaako omaisuus täydellisen onnen? Kun teidän kassakaappinne ovat täysiä, eikö sydämesänne silti ole aina jotain tyhjää? Eikö tämän kukkakorin pohjalla olekin aina käärmepiiloutuneena? Ymmärrän, että ihminen, joka uutteralla ja kunnioitettavalla työllään on tienannut omaisuutensa, kokee tyydytystä, joka muutenkin on oikeutettua. Kuitenkin tästä luonnollisesta ja Jumalan hyväksymästä tyytyväisyydestä on pitkä matka kiintymykseen, joka valtaa kaikki muut tunteet ja lamaannuttaa sydämen ponnistelut. Yhtä pitkä matka on halpamaisesta saituudesta liioiteltuun tuhlailevuuteen. Näiden kahden paheen välille Jumala on asettanut *hyväntekeväisyyden*^[18], pyhän ja tervehtyttävän hyveen, joka opettaa rikasta antamaan komeilematta, jotta köyhä ottaisi vastaan ilman alhaisuutta.

Kun omaisuus tulee teidän perheeseen tai kun olette tienanneet sitä työllänne, on yksi asia, jota teidän ei tulisi koskaan unohtaa: kaikki tulee Jumalalta ja palaa Jumalalle. Mikään ei ole teidän omaanne maan päällä, ei edes teidän köyhä ruumiinne. Sen kuolema teiltä riisuu, kuten kaikki materiaaliset omaisuudet. Te olette omaisuuden haltijoita, mutta ette omistajia, älkää siinä pettäkö itseänne. Jumala teille lainasi ja teidän täytyy antaa takaisin ja Hän lainaa teille sillä ehdolla, että ainakin tarpeeton on tarkoitettu niille, joilla ei ole välttämätöntä.

Ystävänne lainaa teille summan. Jos vain olette rehellinen, tulette maksamaan sen tunnollisesti takaisin ja tulette olemaan hänelle kiitollinen. Niinpä niin, siinä on kaikkien rikkaiden ihmisten asema. Jumala on taivaallinen ystävä, joka lainasi hänelle rikkautta. Hän ei pyydä muuta kuin rikkautta ja kiitol-

lisuutta, mutta vaatii, että vuorollaan rikas myöskin antaa köyhille, jotka ovat yhtä paljon Jumalan lapsia kuin hän itsekin.

Omaisuus, jonka Jumala luotti teille, herättää sydämissänne kiihkeää ja mieletöntä omistuksenhimoa. Oletteko pohdiskelleet, kun kiinnytte niin häviävään ja väliaikaiseen omaisuuteen kuin itsekin olette, että tulee se päivä, jolloin teidän pitää tehdä tilit Herralle siitä, mikä tulee Häneltä? Unohdatteko, että maan päällä rikkaudellanne olette varustettuja *hyväntekevyyden*^[18] lähettilään pyhällä tunnusmerkillä, jotta olisitte sen älykkäitä jakajia? Unohdatteko, että kun käytätte teille luotettua omaisuutta ainoastaan omaksi hyväksenne, niin ette ole muuta kuin epäluotettavia omaisuuden hallussapitäjiä? Mitä seuraa tästä teidän velvollisuutenne vapaaehtoisesta unohtamisesta? Järkähtämätön ja väistämätön kuolema tulee repäisemään pois hunnun, jonka alla piilottelette ja pakottaa teidät tekemään tiliä ystävällenne, joka teitä oli auttanut ja joka sillä hetkellä pukeutuu tuomarin pukuun.

Turhaan pyritte maan päällä luomaan itsellenne illusion värjätessänne hyveen nimellä sen, mikä ei useinkaan ole muuta kuin itsekkyyttä. Se, mitä kutsutte säästäväisyydeksi ja kaukonäköisyydeksi, ei ole muuta kuin ahneutta ja saituutta. Se, mitä kutsutte anteliaisuudeksi, ei ole muuta kuin oman itsenne eduksi tehtyä tuhlaavaisuutta. Eräs perheenisä esimerkiksi pidättäytyy tekemästä *hyväntekevyyttä*^[18], säästää ja kasaa kultaa kullan päälle ja sanoo tekevänsä näin jättääkseen lapsillensa mahdollisimman paljon omaisuutta ja välttääkseen heidän joutumistaan köyhyyteen. Myönnän sen olevan hyvin oikeutettua ja isällistä, eikä häntä voida moittia siitä. Mutta onko se aina ainoa kannustin, joka häntä johdattaa? Eikö se ole usein kompromissi omantunnon kanssa oikeuttaakseen omissa silmissään ja maailman silmissä henkilökohtaisen kiintymyksensä maailisiin omaisuuksiin? Myönnän kuitenkin, että isällinen rakkaus on hänen ainoa kannustimensa; onko se kuitenkaan syy

unohtaa veljensä Jumalan edessä? Kun hänellä itsellään jo on tarpeetonta, jättääkö hän lapsensa köyhyyteen, koska hänellä tulisi olemaan vähän vähemmän tätä tarpeetonta? Eikö se ole sama kuin antaisi heille opetuksen itsekkyydestä ja kovettaisi heidän sydämensä? Eikö se olisi heidän lähimmäisenrakkautensa tukahduttamista? Isät ja äidit, olette suuresti väärässä, jos uskotte näin lisäävänne lastenne kiintymystä teihin. Opettaessanne heitä olemaan itsekkäitä muita kohtaan, opetatte heitä olemaan sitä myös itseänne kohtaan.

Kun ihminen on työskennellyt ahkerasti ja hiki otsallaan kasannut rikkauksia, kuulette hänen usein sanovan, että kun raha on tienattu, sen arvon tuntee paremmin. Mikään ei ole totuudenmukaisempaa. Niinpä! Tehköön tämä ihminen, joka myöntää tuntevansa täysin rahan arvon, *hyväntekeväisyyttä*^[18] keinojensa mukaisesti ja hänellä tulee olemaan enemmän meriittiä kuin sillä, joka yltykyläisyyteen syntyneenä ei tunne kovan työn rasituksia. Jos päinvastoin tämä sama ihminen, joka muistaa vaivansa ja työnsä, tulee olemaan itsekäs ja ankara köyhiä kohtaan, on hän paljon syyllisempi kuin muut. Sillä mitä enemmän tuntee itse kurjuuden salatut kärsimykset, sitä enemmän on velvollinen pyrkimään niistä muita helpottamaan.

Valitettavasti rikkaalla ihmisellä on aina eräs vahva tunne, joka kiinnyttää hänet omaisuuteen: ylpeys. Ei ole harvinaista nähdä onnekkaan pyöräyttävän apua anelevaa onnetonta kertomuksella töistään ja taitavuudestaan sen sijaan, että tulisi auttamaan häntä ja sanoisi lopuksi hänelle: ”Tee, kuten minä tein.” Hänen mukaansa Jumalan hyvyydellä ei ole mitään tekemistä hänen omaisuutensa kanssa ja ainoastaan hänelle itselleen kuuluu siitä meriitti. Hänen ylpeytensä asettaa siteen hänen silmilleen ja tukkii hänen korvansa. Hän ei ymmärrä, että kaikessa hänen älykkyydessään ja kyvykkyydessään Jumala voi hänet kaataa yhdellä ainoalla sanalla.

Omaisuuksien tuhlaminen ei ole maan omaisuuksista vapautumista, vaan huolettomuutta ja välinpitämättömyyttä. Ihmisellä, joka on näiden omaisuuksien hallussapitäjä, ei ole oikeutta niitä haaskata tai takavarikoida omaksi edukseen. Tuhlaavaisuus ei ole anteliaisuutta, vaan usein eräs itsekkyyden muoto. Se, joka käyttää rahaa avokätisesti tyydyttääkseen mielihalujaan, ei antaisi kolikkoakaan tehdäkseen palveluksen. Maan omaisuuksista vapautuneisuus muodostuu siitä, että arvostaa omaisuutta oikeassa arvossaan, että osaa käyttää sitä myös muiden eikä ainoastaan oman itsensä hyväksi, ettei uhraa omaisuuden vuoksi tulevan elämän intressejä ja että luopuu siitä valittamatta, jos Jumalaa miellyttää ottaa se pois. Jos yllättävien takaiskujen vuoksi teistä tulee kuten Job (Raamatussa), niin sanokaa kuten hän: ”Herra antoi, ja Herra otti; kiitetty olkoon Herran nimi.” Tämä on todellista vapautuneisuutta. Olkaa ensinnäkin nöyriä. Uskokaa siihen, että se, mikä teille on annettu ja teiltä pois otettu, voidaan teille antaa takaisin. Vastustakaa rohkeasti masennusta ja epätoivoa, jotka lamauttavat teidän voimanne. Älkää koskaan unohtako, kun Jumala teitä näpättyä, että kaikista suurimman koetuksen rinnalle Hän asettaa aina lohdutuksen. Ennen kaikkea ajatelkaa, että on olemassa äärettömän paljon arvokkaampaa omaisuutta kuin maalliset omaisuudet ja tämä ajatus auttaa teitä vapautumaan niistä. Kun jollekin asialle antaa vähän arvoa, niin sen menettäminen tuntuu vähemmän. Ihminen, joka kiintyy maallisiin omaisuuksiin, on kuin lapsi, joka ei näe muuta kuin sen hetken. Se, joka ei niihin kiinny, on kuin aikuinen, joka näkee tärkeämpiä asioita, sillä hän ymmärtää nämä Vapahtajan profeetalliset sanat: ”Minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta.” Herra ei määrää luopumaan omaisuudesta ja rajoittumaan vapaaehtoiseksi kerjäläiseksi, sillä silloin muuntuisi vain taakaksi yhteiskunnalle. Näin tekeminen olisi omaisuudesta vapautuneisuuden väärinymmärtämistä. Se on toisenlaista itsekkyyttä, koska se olisi itsensä vapauttamista siitä velvollisuudesta, jonka omaisuus painaa sen päälle, jolla sitä on. Jumala

antaa omaisuutta sille, joka Hänestä näyttää olevan sopiva hoitamaan varoja kaikkien eduksi. Rikkaalla on siis tehtävä, jonka hän voi muuntaa itselleen yleväksi ja hyödylliseksi. Omaisuuden torjuminen, kun Jumala sen teille antaa, on luopumista siitä hyvän tekemisen edusta, jonka voi saada viisaalla varojen hallitsemisella. Toimeen tuleminen ilman omaisuutta, sen hyödyllinen käyttö sitä omistaessa ja sen uhraaminen tarvittaessa on Herran tarkoituksien mukaisesti toimimista. Hän, jolle saapuu se, mitä maassa kutsutaan hyväksi onneksi, sanokoon itselleen: Jumalani, Te lähetitte minulle uuden tehtävän, antakaa minulle voimia täyttää se pyhän tahtonne mukaisesti.

Ystäväni, tämän halusin teille opettaa maallisten omaisuuksien vapautuneisuudesta. Tiivistän sen sanoen: ymmärtäkää tyytyä vähään. Jos olette köyhiä, niin älkää kadehtiko rikkaita, sillä omaisuus ei ole välttämätöntä onneen. Jos olette rikkaita, älkää unohtako, että omaisuus on teille luotettu ja että teidän pitää perustella sen käyttö, aivan kuten jos olisitte edunvalvonnassa. Älkää olko petollisia varainhoitajia ja käyttäkö omaisuuttanne ylpeytenne ja lihallisuutenne hyödyksi. Älkää uskoko olevanne oikeutettu sijoittamaan ainoastaan itseenne sitä, joka on vain laina eikä lahjoitus. Jos ette osaa antaa takaisin, teillä ei myöskään ole enää oikeutta pyytää ja muistakaa, että se, joka antaa köyhille, maksaa velkansa Jumalaa kohtaan. (LACORDAIRE, Constantine, 1863.)

15. On periaate, jonka mukaisesti ihminen on vain varainhoitaja sille omaisuudelle, josta Jumala sallii hänen nauttivan elämänsä aikana. Ottaako tämä ihmiseltä oikeuden siirtää omaisuutensa jälkipolvilleen?

Ihminen voi täysin jättää perinnöksi kuolemansa jälkeen sen, mistä nautti elämänsä aikana, koska tämän oikeuden seuraus on aina alistettu Jumalan tahdolle, joka tahtoessaan voi estää jälkipolvien nauttimasta niistä. Näin voidaan nähdä romahtavan omaisuuksia, joilla näytti olevan vankat perustat. Ihmisen tahto

säilyttää omaisuutensa jälkipolville on siis voimaton. Tämä ei poista häneltä oikeutta jättää perinnöksi Jumalalta saamaansa velkaa, koska Jumala tulee ottamaan sen pois, jos Hän näkee sen parhaaksi. (PYHÄ LOUIS, Pariisi, 1860.)

Allan Kardecin opin ystävät ry on jakanut tämän pdf-kirjan tekijänoikeuksien haltijan luvalla.

LUKU XVII

Olkaa täydelliset

Täydellisyyden ominaispiirteet – Kunnollinen ihminen – Hyvät spiritistisen opin omaksuneet – Vertaus kylväjästä – Henkien opetukset: Velvollisuus – Hyve – Ylemmät ja alemmat – Ihminen maailmassa – Huolehtikaa ruumiista ja mielestä.

Täydellisyyden ominaispiirteet

1. *Mutta minä sanon teille: rakastakaa vihollisianne ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä vainoavat. Sillä jos te rakastatte niitä, jotka teitä rakastavat, mikä palkka teille siitä on tuleva? Eivätkö publikaanitkin tee samoin? Ja jos te osoitatte ystävällisyyttä ainoastaan veljillenne, mitä erinomaista te siinä teette? Eivätkö pakanatkin tee samoin? Olkaa siis te täydelliset, niin kuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on. (Matteuksen evankeliumi^[21] V:44, 46–48.)*

2. Koskapa Jumalalla on ääretön täydellisyys kaikissa asioissa, elämänohje *Olkaa siis te täydelliset, niin kuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on* edellyttäisi kirjaimellisesti otettuna

mahdollisuutta saavuttaa absoluuttinen täydellisyys. Jos luodun olennon olisi annettu olla yhtä täydellinen kuin Luoja, tämä tulisi Jumalan kanssa samanvertaiseksi, mitä on mahdotonta hyväksyä. Ihmiset, joille Jeesus osoitti sanansa, eivät ymmärtäneet tätä vivahdetta. Hän rajoittautui esittämään heille mallin ja sanoi, että heidän tulee ponnistella sen saavuttamiseksi.

On siis ymmärrettävä näissä sanoissa suhteellinen täydellisyys. Se, johon ihmiskunta on kykenevä ja joka eniten lähen-tää ihmistä Jumalaan. Mitä tämä täydellisyys sisältää? Jeesus sanoi: ”Rakastakaa vihollisianne, tehkää hyvää niille, jotka meitä vihaavat, rukoilkaa niiden puolesta, jotka meitä vainoa-vat.” Hän näyttää näin, että täydellisyyden ydin on *hyvänteke-väisyys*^[18] kaikista laajimmassa merkityksessään, koska se edel-lyttää kaikkien muiden hyveiden harjoittamista.

Itse asiassa tarkasteltaessa kaikkien paheiden seurauksia ja jopa yksinkertaisia vikoja, tunnustetaan, että ei ole yhtäkään, joka ei heikennä enempää tai vähempää *hyväntekeväisyyden*^[18] tunnetta. Näin on, koska kaikkien paheiden alku on itsekkyydessä ja ylpeydessä, jotka ovat *hyväntekeväisyyden*^[18] vasta-kohtia. Kaikki, mikä ylikiihdyttää persoonallisuuden tunnetta, tuhoaa tai ainakin heikentää todellisen *hyväntekeväisyyden*^[18] osasia, joita ovat hyväntahtoisuus, armahtavaisuus, kieltämys ja uhrautuvaisuus. Lähimmäisenrakkaus, kyky rakastaa jopa vihollistaan, ei voi liittyä mihinkään vikaan, joka on *hyvänte-keväisyyden*^[18] vastainen ja juuri tämän vuoksi se on aina osoi-tus suuremmasta tai pienemmästä moraalisesta ylemmyydestä. Tästä johtuu, että täydellisyyden taso on suhteessa tämän rak-kauden laajuuteen. Sen vuoksi annettuaan opetuslapsilleen *hyväntekeväisyyden*^[18] kaikkein ylevimmät säännöt Jeesus sanoi heille: ”*Olkaa siis te täydelliset, niin kuin teidän taivaal-linen Isänne täydellinen on.*”

Kunnollinen ihminen

3. Todella kunnollinen ihminen on se, joka harjoittaa oikeudenmukaisuuden, rakkauden ja *hyväntekeväisyyden*^[18] lakia suurimmassa puhtaudessaan. Kun hän pohdiskelee mielessään omia tekojaan, hän kysyy itseltään, onko rikkonut tätä lakia, onko tehnyt pahaan, onko tehnyt kaiken hyvän, *mitä kykenee tekemään*, onko laiminlyönyt vapaaehtoisesti jonkin tilaisuuden olla hyödyllinen, onko jollakin syytä valittaa hänestä ja lopulta, että onko tehnyt toiselle kaiken sen, mitä toivoisi itselensä tehtävän.

Kunnollinen ihminen uskoo Jumalaan, Hänen hyvyyteensä, oikeudenmukaisuuteensa ja viisauteensa. Kunnollinen ihminen tietää, että mitään ei tapahdu ilman Hänen sallimustaan ja alistuu kaikissa asioissa Jumalan tahtoon.

Kunnollinen ihminen uskoo tulevaisuuteen ja sen vuoksi hän asettaa henkiset rikkaudet maallisia rikkauksia korkeammalle.

Kunnollinen ihminen tietää, että kaikki elämän hankaluudet, kaikki tuskat ja kaikki pettymykset ovat koetuksia tai hyvityksiä ja hyväksyy ne valittamatta.

Kunnollinen ihminen, joka on täynnä *hyväntekeväisyyden*^[18] tunnetta ja lähimmäisenrakkautta, tekee hyvää hyvän vuoksi odottamatta vastapalvelusta, vastaa saamaansa pahaan hyvällä, puolustaa heikkoa vahvaa vastaan ja uhraa aina oman etunsa oikeudenmukaisuudelle.

Kunnollinen ihminen kohtaa tyydytyksensä ympärillään oleville tekemistään hyvistä töistä, tuottamistaan palveluksista, aikaansaamistaan onnellisista asioista ja kuivaamistaan kyynelistä ja lohdutuksista, joita antaa surun vaivaamille. Hän ajattelee ensin muita ja sitten vasta itseään. Itsekäs päinvastoin laskee saamansa hyödyt ja menetykset kaikelle anteliaalle toiminnalle.

Kunnollinen ihminen on hyvä, ihmisystävällinen ja hyvántah-
toinen kaikille riippumatta *rodusta tai uskomuksesta*, koska hän
näkee kaikki ihmiset veljinään.

Kunnollinen ihminen kunnioittaa lähimmäisensä kaikkia vilpiti-
tömiä vakaumuksia eikä aseta pannaan niitä, jotka eivät ajattele
kuten hän itse.

Kaikissa olosuhteissa *hyväntekeväisyys*^[18] on hänen oppaansa.
Hän sanoo itselleen, että se epäonnistuu lähimmäisenrakkau-
den velvollisuudessa eikä ansaitse Herran armeliaisuutta, joka
tuo vahinkoa toiselle ilkeämielisillä sanoilla, haavoittaa toisen
herkkätunteisuutta ylpeydellään ja halveksunnallaan ja joka
ei peräänny ajatuksesta aiheuttaa pienintäkin räsitystä tai vas-
toinkäymistä, kun voisi sen välttää.

Kunnollisella ihmisellä ei ole vihaa, ei kaunaa eikä kostonhi-
moa. Jeesuksen esimerkkiä seuraten hän antaa anteeksi, unoh-
taa loukkaukset ja muistaa vain hyvät teot, sillä hän tietää, että
hänelle tullaan antamaan anteeksi, kuten hän itsekkin on anteeksi
antanut.

Kunnollinen ihminen on armahtavainen muiden heikkouksia
kohtaan, koska tietää, että hän itsekkin tarvitsee armahtavaisuutta
ja hän muistaa nämä Kristuksen sanat: ”Se, joka ei ole syntiä
tehnyt, heittäköön ensimmäisen kiven.”

Kunnollinen ihminen ei saa iloa toisten virheiden etsimisestä
eikä niiden esiin tuomisesta. Jos tarve hänet siihen pakottaa, hän
etsii aina jotain hyvää, joka voi lieventää pahan.

Kunnollinen ihminen tutkiskelee omia epätäydellisyyksiään ja
työskentelee lakkaamatta taistellakseen niitä vastaan. Kaikki
hänen ponnistelunsa pyrkivät siihen, että hän voi sanoa itsel-
leen seuraavana päivänä hänessä olevan jotain paremmin kuin
edellisenä päivänä.

Kunnollinen ihminen ei korosta omaa henkevyyttään tai omia lahjakkuuksiaan toisten kustannuksella. Hän päinvastoin tarttuu aina mahdollisuuteen korostaa muiden etuja.

Kunnollinen ihminen ei ylpeile lainkaan omaisuudellaan eikä henkilökohtaisilla eduillaan, koska hän tietää, että kaikki hänelle annettu voidaan ottaa häneltä pois.

Kunnollinen ihminen kuluttaa, mutta ei väärinkäytä hänelle myönnettyjä omaisuuksia, koska hän tietää niiden olevan talletus, josta hänen täytyy tehdä tiliä. Hän tietää myös, että omaisuuden kaikista vahingollisin käyttö hänelle itselleen olisi käyttää sitä tyydyttämään omia intohimojaan.

Jos hänen yhteiskunnallinen asemansa on asettanut hänen palvelukseensa ihmisiä, kunnollinen ihminen kohtelee heitä hyvyydellä ja hyvántahtoisuudella, koska he ovat hänen veroisiaan Jumalan edessä. Hän käyttää auktoriteettiään nostattaakseen heidän moraaliaan eikä musertaakseen heitä ylpeydellään. Hän välttää kaikkea, mikä voisi tehdä hänen alaistensa aseman raskaammaksi.

Alainen vuorostaan ymmärtää velvollisuutensa asemassaan ja on sääntöjen velvollisuuksiensa tunnollisessa täyttämässä. (Luku XVII, kohta 9.)

Lisäksi kunnollinen ihminen kunnioittaa lähimmäisissään kaikkia luonnonlakien mukaisia oikeuksia, kuten hän toivoisi, että hänen omat oikeutensa olisivat kunnioitettuja.

Tämä ei ole luettelo kaikista ominaisuuksista, jotka erottavat kunnollisen ihmisen, mutta jokainen niiden saavuttamista kohti ponnisteleva on tiellä, joka johtaa kaikkiin muihinkin ominaisuuksiin.

Hyvät spiritistisen opin omaksuneet ihmiset

4. *Spiritismi*^[1] hyvin ymmärrettynä ja ennen kaikkea hyvin tunnettuna johdattaa pakostakin yllä mainittuihin tuloksiin, jotka ovat luonteenomaisia todelliselle *spiritistisen opin*^[1] omaksuneelle henkilölle, kuten todelliselle kristityllekin, jotka ovat sama asia. *Spiritismi*^[1] ei luo mitään uutta moraalialia, se tekee ihmisille helpommaksi Kristuksen moraalien ymmärtämisen ja harjoittamisen ja antaa lujan ja valistuneen uskon niille, jotka epäilevät ja epäröivät.

Useat niistä, jotka uskovat *Henkien*^[2] ilmaisuihin, eivät ymmärrä sen seurauksia tai moraalista merkitystä, tai jos ymmärtävätkin, he eivät sovelle sitä itseensä. Mistä se on kiinni? Johtuuko se *spiritistisen opin*^[1] epäselvyydestä? Ei, sillä *spiritistiseen oppiin*^[1] ei kuulu vertauskuvia eikä kielikuvia, jotka voisivat antaa aihetta vääriin tulkintoihin. *Spiritistisen opin*^[1] ydin on juuri selvyys ja se tekee siitä voimakkaan, koska se vetoaa suoraan ihmisen älykkyyteen. Siinä ei ole mitään mystistä, eikä siihen perehtyneillä ole mitään salaisuuksia, jotka olisi kätkeyty tavallisilta ihmisiltä.

Tarvitaanko *spiritistisen opin*^[1] ymmärtämiseen tavallisuudesta poikkeavaa älykkyyttä? Ei, koska voidaan nähdä huomattavan älykkäisyyden omaavia ihmisiä, jotka eivät sitä ymmärrä, kun taas tavallisen älykkäät, jopa juuri teini-ikä ohittaneet nuoret, oppivat sen kaikista hienovaraisimmat vivahteet ihailtavalla tarkkuudella. Tämä johtuu siitä, että tieteen eräänlainen *materiaalinen* osa ei vaadi muuta kuin silmät sen tarkkailemiseen, kun taas *olennainen* osa vaatii tietynasteista herkkyyttä, jota voidaan kutsua *moraalisen tajun kypsytydeksi*. Tämä kypsyys on riippumaton iästä ja koulutuksen tasosta, koska se on erityisesti ominainen *ruumiillistuneen*^[17] *Hengen*^[2] kehitykselle.

Joillekin materian siteet ovat vielä liian hellittämättömiä salliakseen *Hengen*^[2] vapautua maallisista asioista. Heitä ympäröivä usva piilottaa näkymän äärettömään. Sen vuoksi he eivät luovu helposti mieltymyksistään tai tavoistaan eivätkä he tiedä muuta parempaa kuin mitä heillä jo on. Uskomus *Henkiin*^[2] on heille pelkkä tosiasia, mutta se ei muunna heidän synnynnäisiä taipumuksiaan kuin vähän tai ei lainkaan. Toisin sanoen he näkevät vain valonsäteen, joka on riittämätön johdattamaan heitä ja antamaan heille voimakkaan pyrkimyksen, joka pystyisi voittamaan heidän taipumuksensa. He kiintyvät enemmän ilmiöihin kuin moraaliin, joka näyttää heistä arkiselta ja yksitoikkoiselta. He pyytävät lakkaamatta *Henkiä*^[2] perehdyttämään heitä uusiin tuntemattomiin asioihin kysymättä itseltään, ovatko he tulleet näiden Luojan salaisuuksien arvoisiksi. He ovat epätäydellisiä *spiritistisen opin*^[1] omaksuneita henkilöitä, joista jotkut jäävät pysähdyksiin tiellään tai etääntyvät uskonveljistään, koska perääntyvät itsensä uudistamisen velvollisuuden edessä tai varaavat sympatiansa sellaisille ihmisille, jotka jakavat heidän heikkoutensa tai ennakkoluulonsa. Kuitenkin *spiritistisen opin*^[1] periaatteiden hyväksyminen on ensimmäinen askel, joka tekee heidän seuraavan askeleensa helpommaksi seuraavassa elämässä.

Se, joka voidaan syystä luokitella todelliseksi ja vilpittömäksi *spiritistisen opin*^[1] omaksuneeksi henkilöksi, on korkeammalla moraalisesta kehityksen tasolla. *Henki*^[2], joka hallitsee täydellisemmin materian vaikutusta, antaa hänelle selvemman havainnon tulevaisuudesta. *Spiritistisen opin*^[1] periaatteet saavat hänessä värisemään hermosäikeitä, jotka muissa pysyvät äänettöminä. Toisin sanoen *hänen sydämensä on tullut kosketetuksi*, ja myös hänen uskonsa on järkähtämätön. Hän on kuin muusikko, joka liikuttuu tietyistä soinnuista, jotka toisille ovat vain pelkkiä ääniä. *Todellisen spiritistisen opin*^[1] omaksuneen henkilön tunnistaa hänen moraalisesta muutoksestaan ja pyrkimyksistään lannistaa pahat taipumuksensa. Sillä välin kun yhden näkemys on rajallinen, niin toinen, joka ymmärtää joitakin asi-

oita paremmin, ponnistelee vapautuakseen siitä ja hän pystyy siihen aina, kun vain hänen tahtonsa on voimakas.

Vertaus kylväjästä

5. Sinä päivänä Jeesus lähti asunnostaan ja istui järven rannalle. Ja hänen tykönsä kokoontui paljon kansaa, jonka tähden hän astui venheeseen ja istuutui, ja kaikki kansa seisoi rannalla. Ja hän puhui heille paljon vertauksilla ja sanoi: ”Katso, kylväjä meni kylvämään. Ja hänen kylväessään putosivat muutamat siemenet tien oheen, ja linnut tulivat ja söivät ne.

Toiset putosivat kallioperälle, jossa niillä ei ollut paljon maata, ja ne nousivat kohta oraalle, kun niillä ei ollut syvää maata. Mutta auringon noustua ne paahtuivat, ja kun niillä ei ollut juurta, niin ne kuivettuivat.

Toiset taas putosivat orjantappuroihin, ja orjantappurat nousivat ja tukahduttivat ne.

Ja toiset putosivat hyvään maahan ja antoivat sadon, mitkä sata, mitkä kuusikymmentä, mitkä kolmekymmentä jyvää. Jolla on korvat, se kuulkoon.” (Matteuksen evankeliumi XIII:1–9.)^[21]

Kuulkaa te siis vertaus kylväjästä: Kun joku kuulee valtakunnan sanan eikä ymmärrä, niin tulee paha ja tempaa pois sen, mikä hänen sydämeensä kylvettiin. Tämä on se, mikä kylvettiin tien oheen.

Mikä kallioperälle kylvettiin, on se, joka kuulee sanan ja heti ottaa sen ilolla vastaan, mutta hänellä ei ole juurta itsessään, vaan hän kestää ainoastaan jonkun aikaa, ja kun tulee ahdistus tai vaino sanan tähden, niin hän heti lankeaa pois.

Mikä taas orjantappuroihin kylvettiin, on se, joka kuulee sanan, mutta tämän maailman huoli ja rikkauden viettelys tukahduttavat sanan, ja hän jää hedelmättömäksi.

Mutta mikä hyvään maahan kylvettiin, on se, joka kuulee sanan ja ymmärtää sen ja myös tuottaa hedelmän ja tekee, mikä sata jyvää, mikä kuusikymmentä, mikä kolmekymmentä.” (Matteuksen evankeliumi ^[21] XIII:18–23.)

6. Vertaus kylväjästä edustaa täydellisesti eroja, joita on olemassa tavassa käyttää hyödyksi evankeliumin opetuksia. Kuinka paljon onkaan ihmisiä, joille nämä opetukset eivät ole muuta kuin kuolleita sanoja, jotka kallioperälle tippuneiden siementen tavoin eivät tuota mitään!

Tälle vertaukselle ei ole oikeamielisempää soveltamista *spiritistisen opin* ^[1] omaksuneiden henkilöiden eri kategorioissa. Eikö se olekin vertauskuva niistä, jotka kiintyvät vain materiaalisiin ilmiöihin ja jotka eivät niissä aiheuta minkäänlaisia seuraamuksia, koska he eivät näe siinä muuta kuin uteliaisuuden kohteen? Eikö se olekin vertauskuva niistä, jotka eivät etsi muuta kuin loistoa *Henkien* ^[2] kommunikaatioista, mutta ne kuultuaan ovat yhtä kylmiä ja välinpitämättömiä kuin ennenkin eivätkä kiinnostu niistä muulloin kuin niiden tyydyttäessä heidän mielikuvitustaan? Eikö se olekin vertauskuva niistä, jotka pitävät neuvoja oikein hyvinä ja ihailevat niitä, mutta soveltavat niitä muihin kuin itseensä? Ja eikö se ole vertauskuva niistä, joille nämä ohjeet ovat kuin hyvään maahan tippunut siemen ja jotka tuottavat hedelmää?

Henkien opetukset: Velvollisuus

7. Velvollisuus on moraalinen velvoite, ensinnäkin oman itsensä suhteen ja sitten muiden suhteen. Velvollisuus on elämän laki,

se esiintyy sekä kaikista pienimmissä yksityiskohdissa että yleisissä teoissa. Haluan puhua tässä vain moraalisesta velvollisuudesta enkä niistä, jotka ovat ammattien määräämiä.

Tunteita noudattaen velvollisuuden on hyvin vaikea tulla täytetyksi, koska se on vastakkainen intressien ja sydämen viettelysten kanssa. Velvollisuuden voitoilla ei ole todistajia eikä sen tappioista rankaista. Ihmisen henkilökohtainen velvollisuus on jätetty hänen valinnanvapaudelleen. Omantunnon pistin, tämä sisäisen nuhteettomuuden vartija, varoittaa ja tukee häntä, mutta se jää usein riittämättömäksi intohimojen tahallisten virhepäätelmien edessä. Sydämen velvollisuus uskollisesti seurattuna nostattaa ihmistä, mutta kuinka määritellä se tarkasti? Mistä se alkaa ja mihin se loppuu? *Velvollisuus alkaa tarkalleen ottaen siitä pisteestä, josta lähtien lähimmäisenne onni tai rauhallisuus on uhattuna ja loppuu siihen rajaan, jota ette haluaisi nähdä ylitettävän teidän oman itsenne suhteen.*

Jumala loi kaikki ihmiset samanvertaisiksi tuskan suhteen; pienet tai suuret, oppimattomat tai valistuneet kärsivät samoista syistä, jotta kaikki arvioisivat järkevästi pahan, jonka voi tehdä. Hyvä on äärettömän paljon moninaisempi ilmentymisessään, eikä sen suhteen ole samaa kriteeriä. *Samanvertaisuus tuskan suhteen on Jumalan suurenmoista kaukokatseisuutta. Hän haluaa, etteivät Hänen lapsensa, jotka ovat oppineet yhteisten kokemusten kautta, tekisi pahaä esittäen tekosyynä tietämättömyyttään seurauksista.*

Velvollisuus on käytännön yhteenveto kaikista moraalisista pohdinnoista. Se on *sielun*^[5] rohkeutta, joka uhmaa taistelun ahdistuksia, se on ankara ja mukautuvainen, se on valmis taipumaan erilaisissa selkkauksissa ja pysyy järkähtämättömänä houkutustensa edessä. *Ihminen, joka täyttää velvollisuutensa, rakastaa Jumalaa enemmän kuin Hänen luomuksiaan ja luomuksia enemmän kuin itseään.* Hän on yhtä aikaa oman tapauksensa tuomari ja orja.

Velvollisuus on järjen kaikista kaunein helmi. Se on riippuvainen järjestä, kuten poika on riippuvainen äidistään. Ihmisen täytyy rakastaa velvollisuutta, ei sen vuoksi, että se suojelee elämän vaikeuksilta, joita ihmiskunta ei voi välttää, vaan koska se antaa *sielulle*^[5] tarvittavaa tarmoa kehittämiseensä.

Velvollisuus kasvaa ja säteilee ylevämmässä muodossa kunkin ihmiskunnan edistyneempien vaiheiden yllä. Luodun olennon moraalinen velvoite Jumalaa kohtaan ei koskaan lakkaa. Hänen täytyy kuvastaa Jumalan hyveitä, joka ei hyväksy epätäydellistä luonnosta, koska Hän haluaa teoksensa kauneuden loistavan edessään. (LASARUS, Pariisi, 1863.)

Hyve

8. Korkeimmalla tasollaan hyve sisältää kaikkien olennaisten ominaisuuksien kokonaisuuden, joka muodostaa kunnollisen ihmisen. Hyvyys, armeliaisuus, uutteruus, kohtuus ja vaatimattomuus ovat hyveellisen ihmisen ominaisuuksia. Valitettavasti niiden mukana tulee usein pieniä moraalisia vikoja, jotka rumentavat ja lieventävät niitä. Se, joka tuo esiin hyveensä, ei ole hyveellinen, koska häneltä puuttuu olennaisin ominaisuus, vaatimattomuus ja hänellä on kaikista vastakkaisin pahe, ylpeys. Hyve, joka todellakin ansaitsee tulla kutsutuksi hyveeksi, ei halua asettaa itseään näytille. Sen voi aavistaa, mutta se pysyy pimeudessa ja pakenee kansanjoukkojen ihailua. Pyhä Vicente de Paulo oli hyveellinen, kunnianarvoisa d'Arsin kirkkoherra oli hyveellinen, kuten monet muut maailman vähän tuntemat, mutta Jumala tuntee heidät. Kaikki nämä kunnolliset ihmiset eivät itse tienneet olevansa hyveellisiä. He antoivat itsensä kulkea pyhien inspiraatioidensa virtauksessa ja harjoittivat hyvää täydellisellä pyyteettömyydellä ja kokonaan itsensä unohtaen.

Näin ymmärrettyyn ja harjoitettuun hyveeseen minä teitä kutsun, lapseni. Tähän todelliseen kristilliseen ja *spiritistisen opin*^[1] mukaiseen hyveeseen kutsun teitä pyhittämään itsenne. Mutta etäännyttäkää sydämistänne ylpeyden, turhamaisuuden ja itserakkauden ajatukset, jotka aina rumentavat kaikista kaudneimpia ominaisuuksia. Älkää matkiko sitä ihmistä, joka asettaa itsensä malliksi toisille ja kehuu omia ominaisuuksiaan kaikille auliisti kuunteleville. Tähän mahtailevaan hyveeseen kätkeytyy usein suuri joukko pieniä halpamaisuuksia ja vastenmielisiä pelkurimaisuuksia.

Periaatteessa itseään ylistävä ihminen, joka nostattaa oman hyveellisyytensä kuvapatsaaksi, tekee jo pelkästään tällä teolla tyhjäksi kaiken meriitin, mitä voi omata. Mutta mitä sanoisin sille, jonka kaikki arvo on näyttäytyä sellaisena, mitä ei todellisuudessa olekaan? Haluan hyvinkin myöntää, että ihminen, joka tekee hyvää, tuntee sydämensä pohjassa intiimin tyydytyksen, mutta heti kun tämä tyytyväisyys ilmenee ulkoisesti saadakseen kehumisia, se pahentuu itserakkaudeksi.

Oi te kaikki, joita *spiritistisen opin*^[1] mukainen usko on lämmitänyt valonsäteillään ja jotka tiedätte, kuinka kaukana ihminen onkaan täydellisyydestä, älkää te enää koskaan sortuko vastaanlaisiin virheisiin. Hyve on siunaus, jota toivon kaikille vilpittömille *spiritistisen opin*^[1] omaksuneille, mutta sanon heille: parempi vähän hyveitä vaatimattomuuden kanssa kuin paljon hyveitä ylpeyden kanssa. Juuri ylpeys koitui perättäisten sukupolvien kohtaloksi ja nöyryydellä niiden pitää eräänä päivänä sovittaa virheensä. (FRANCOIS – NICOLAS – MADELEINE, Pariisi, 1863.)

Ylemmät ja alemmat

9. Auktoriteetti, samalla tavalla kuin omaisuuskin, on valtuutus, josta tullaan vaatimaan tilille sitä, jotka sillä ovat varustettuja.

Älkää uskoko, että auktoriteetti on annettu ihmiselle tuotamaan käskemisen turhaa mielihyvää, eikä se ole oikeus tai omaisuus, kuten erheellisesti suurin osa maan vaikutusvaltaisista uskoo. Jumala kuitenkin osoittaa heille riittävästi, että se ei ole kumpakaan, ei oikeus eikä omaisuus, koskapa Hän ottaa sen heiltä silloin kun parhaaksi näkee. Jos se olisi henkilöön liitetty etuoikeus, niin se olisi luovuttamaton. Kukaan ei voi siis sanoa, että jokin asia kuuluu hänelle, koska se voidaan ottaa häneltä pois ilman hänen suostumustaan. Jumala antaa auktoriteetin *missioksi* tai koetuksiksi, kun hän näkee sen sopivaksi ja vastaavalla tavalla Hän myös ottaa sen pois.

Jokaisen, joka on minkä tahansa laajuisen auktoriteetin haltija, herrasta palvelijaansa ja hallitsijasta kansaansa, ei pidä unohtaa, että hänellä on vastuullaan alaistensa *sieluja*^[5]. Hän vastaa hyvästä tai pahasta johtamisesta, jonka on antanut alaisilleen, virheistä, joita he voivat tehdä ja paheista, joihin he tulevat houkutellessaan johtamisen tai *pahojen esimerkkien* seurauksena. Ne lankeavat hänen niskoillensa sen sijaan, että hän saisi palkkansa siitä huolenpidosta, joka johtaa alaisensa hyvään. Jokaisella ihmisellä on suuri tai pieni missio maan päällä. Mikä tahansa se onkaan, se on aina annettu hyvää varten. Virheen tekeminen siinä vääristäisi sitä sen alkuperäisessä tarkoituksessa.

Jos Jumala kysyy rikkaalta: *Mitä teet omaisuudella, jonka täytyisi olla sinun käsissäsi tuotteliaisuutta ympärillesi levittävä lähde?*, niin Hän kysyy siltä, jolla on jonkinlaista auktoriteettia: *Kuinka käytit tätä auktoriteettia? Mitä pahuuksia pysäyttit? Mitä edistystä sait aikaan? Jos annoin sinulle alaisia, en antanut niitä tehdäkseeni heistä tahtosi orjia, enkä oikkujesi ja ahneutesi kuuliaisiksi instrumenteiksi. Minä tein sinusta vahvan ja luotin sinulle heikkoja, jotta tukisit ja auttaisit heitä kohoamaan minua kohti.*

Kristuksen sanoihin perhetynyt esimies ei vähäksy ketään niistä, jotka ovat hänen alapuolellaan, koska hän tietää, että yhteiskunnalliset erot eivät todista mitään Jumalan edessä. *Spiritismi*^[1] opettaa hänelle, että ne, jotka tottelevat häntä tänään, ovat voineet komentaa häntä menneisyydessä tai voivat komentaa häntä tulevaisuudessa ja että silloin hän tulee olemaan kohdeltu samalla tavoin kuin itse heitä kohteli.

Jos esimiehellä on velvollisuuksia täytettävänään, myös alaisellakin on niitä omalta osaltaan, eivätkä nämä velvollisuudet ole yhtään vähemmän pyhiä. Jos alainen on *spiritistisen opin*^[1] omaksunut, hänen omatuntonsa sanoo hänelle vielä paremmin, että hän ei ole näistä velvollisuuksista vapautettu, vaikka hänen esimiehensä ei täyttäisikään omiaan. Hän tietää, että pahaan ei pidä vastata pahalla ja että yksien tekemät virheet eivät anna toisille oikeutta virheiden tekemiseen. Jos hän kärsii asemassaan, hän sanoo itselleen, että hän epäilemättä tämän ansaitsi, koska hän on ehkä itse käyttänyt muinoin väärin auktoriteettiaan ja hänen täytyy vuorollaan tuntea ne hankaluudet, joita aiheutti muille. Jos hänet on pakotettu kestäämään tämä asema paremman puuttuessa, *spiritismi*^[1] opettaa häntä alistumaan siihen niin kuin se olisi koetus hänen nöyryydelleen ja tarpeellinen hänen edistymiselleen. Hänen uskonsa ohjaa hänen käytöstään ja hän käyttäytyy niin kuin haluaisi hänen alaistensa menettelevän itsensä suhteen, jos olisi johtajan asemassa. Sen vuoksi hän on säntillisempi velvollisuuksiensa täyttämässä, koska hän ymmärtää, että kaikenlainen laiminlyönti hänelle luotetussa työssä on menetys sille, joka maksaa hänen palkkansa ja jolle hän on velkaa aikansa ja huolenpitonsa. Toisin sanoen, häneen vetoaa se velvollisuudentunne, jonka hänelle antaa usko ja varmuus siitä, että jokainen poikkeama suoralta tieltä on velka, joka hänen täytyy ennemmin tai myöhemmin maksaa. (FRANCOIS – NICOLAS – MADELEINE, kardinaali MORLOT, Pariisi, 1863.)

Ihminen maailmassa

10. Hurskauden tunteen kuuluu aina innostaa niiden sydämiä, jotka kokoontuvat Jumalan silmien alle ja anelevat hyvien Henkien apua. Puhdistakaa siis sydämenne, älkää antako niiden viipyä missään maallisessa ja turhanpäiväisessä ajattelussa. Kohottakaa sydämenne niitä kohti, joita kutsutte, jotta kohdatuaan teissä tarvittavat taipumukset ne voivat levittää ylenpalttisesti siementä, jonka täytyy itää sydämissänne ja tuottaa *hyväntekeväisyyden*^[18] ja oikeudenmukaisuuden hedelmiä.

Älkää kuitenkaan uskoko, että yllyttäessämme teitä lakkaamatta rukoukseen ja mietiskelyyn, velvoittaisimme teitä elämään mystistä elämää, joka pitäisi teidät niiden yhteiskunnallisten lakien ulkopuolella, joiden keskuudessa olette tuomittu elämään. Ei, vaan eläkää aikakautenne ihmisten kanssa, niin kuin ihmisten täytyy elää. Noudattakaa nykypäivän välttämättömyyksiä ja jopa tyhjänpäiväisyyksiä, mutta noudattakaa niitä puhtauden tunteella, joka voi ne pyhittää.

Teidät on kutsuttu kontaktiin eriluonteisten ja vastakkaisia piirteitä omaavien sydänten kanssa. Älkää loukatko ketään niistä, joita kohtaatte. Olkaa iloisia, olkaa onnellisia, mutta sillä ilolla, jonka hyvä omantunto antaa ja sillä onnella, joka taivaan perivällä on laskeutuneita päiviä, jotka lähentävät häntä perintöön.

Hyveellisyys ei koostu vakavaan ja synkkään ulkoasuun varustautumisesta eikä niiden nautintojen hylkimisestä, jotka teidän inhimilliset edellytyksenne sallivat. Riittää, että kerrotte kaikista elämänne teoistanne Luojalles, joka antoi teille tämän elämän. Riittää, että aloittaessanne tai lopettaessanne työnne, nostatatte ajatuksenne Luojaan päin ja pyydätte sielunne sykähdyksessä Hänen suojelustaan työnne onnistumiseksi tai pyydätte siunausta lopetetulle työlle. Mitä tahansa teettekin, nouskaa kohti kaikkien asioiden Luojaa, älkääkään tehkö mitään ilman

että Jumalan muisto tulee puhdistamaan ja pyhittämään teidän tekojanne.

Jeesus sanoi, että täydellisyys on kokonaan absoluuttisen *hyväntekevyyden*^[18] harjoittamisessa. Mutta *hyväntekevyyden*^[18] velvollisuudet yltyvät kaikkiin yhteiskunnan asemiin kaikista pienimmästä suurimpaan. Ihmisellä, joka eläisi yksin, ei olisi *hyväntekevyyttä*^[18] harjoitettavanaan. Ainoastaan kontaktissa samankaltaistensa kanssa, kaikista raskaimmissa taisteluissa, ihminen löytää siihen tilaisuuden. Siispä se, joka eristäytyy, kieltäytyy vapaaehtoisesti kaikista tehokkaimmasta kehittymisen keinosta. Ajatellessaan vain itseään hänen elämänsä on itsekkään ihmisen elämää. (Luku V, kohta 26.)

Älkää siis kuvitelko, että elääksenne jatkuvassa kommunikoinnissa meidän kanssamme ja elääksenne Herran katseen alla olisi käytettävä katumushihnaa tai peitettävä itsensä tuhalla. Ei, ei ja vielä kerran ei, olkaa onnellisia ihmiskunnan tarpeiden mukaisesti, mutta älköön koskaan teidän onnellisuuteenne tulko ajatus tai teko, joka voisi loukata Jumalaa tai vääristäisi niiden kasvot, jotka teitä rakastavat ja ohjaavat. Jumala on rakkaus ja Hän siunaa ne, jotka rakastavat pyhästi. (ERÄS SUOJELUSHENKI, Bordeaux, 1863.)

Ruumiista ja hengestä huolehtiminen

11. Koostuuko moraalinen täydellisyys itsekidutuksesta? Tämän kysymyksen ratkaisemisessa tukeudun peruseriaatteisiin ja aloitan näyttämällä tarpeen huolehtia ruumiista, jonka terveenä ja kipeänä^[5] olemisen vaihtelut vaikuttavat merkittäväällä tavalla *sieluun*^[5], jota täytyy pitää ruumiin vankina. Jotta tämä vanki eläisi, iloitsisi ja tuntisi mielessään jopa vapauden harhakuvitelman, ruumiin täytyy olla terve, pirteä ja reipas. Tarkastelkaamme vertausta ruumiista ja *sielusta*^[5]. Kuvitellaan molemmat täysin terveiksi. Mitä niille sitten tulisi tehdä, jotta

tasapaino niiden niin erilaisten taipumuksien ja tarpeiden välillä säilyisi?

Tässä on läsnä kaksi ajattelumallia: Askeettisten ajattelumalli, jotka haluavat kukistaa ruumiin ja materialistien ajattelumalli, jotka haluavat alentaa *sielua*^[5]. Kaksi vääreellisyyttä, jotka ovat molemmat lähes yhtä mielettömiä. Näiden kahden puolueen rinnalla vilisee suurilukuinen välinpitämättömien joukko, joka ei rakasta palavasti, vaan ilman vakaumusta ja intohimoa ja nautiskelee säästeliäästi. Missä on siis viisaus? Missä on elämisen tietämys? Ei kummassakaan. Tämä suuri ongelma pysyisi kokonaan ratkaisematta, jollei *spiritismi*^[1] tulisi auttamaan tutkijoita näyttäen heille *sielun*^[5] ja ruumiin väliset suhteet ja sanoen, että koskapa ne ovat välttämättömiä toisilleen, on huolehdittava molemmista. Rakastakaa siis *sielunne*^[5], mutta huolehdi myös ruumiistanne, joka on *sielun*^[5] instrumentti. Jos ei välitä tarpeista, jotka ovat itse luonnon osoittamia, ei välitä Jumalan laista. Älkää rankaisko ruumiistanne virheistä, joita teidän valinnanvapautenne sai teidät tekemään ja joista se on yhtä vastuuton kuin huonosti ohjattu hevonen aiheuttamistaan onnettomuuksista. Tulisit-teko siis täydellisemmiksi, jos ruumiistanne loukkaamalla ette tulisikaan vähemmän itsekkääksi, vähemmän ylpeäksi tai vähemmän hyväntekeväksi lähimmäistänne kohtaan? Ei, täydellisyys ei ole siinä, vaan se on kokonaan parannuksissa, joita teette *Hengellenne*^[2]. Täivuttakaa, alistakaa, nöyryttäkää ja kurittakaa sitä. Siinä on keino tehdä siitä kuuliainen Jumalan tahdolle ja se on ainoa tie, joka johtaa täydellisyyteen. (GEORGES, SUOJELUSHENKI, Pariisi, 1863.)

Allan Kardecin opin ystävät ry on jakanut tämän pdf-kirjan tekijänoikeuksien haltijan luvalla.

LUKU XVIII

Monet ovat kutsutut, mutta harvat valitut

Vertaus hääpidoista – Ahdas portti – Ei jokainen, joka sanoo minulle: ‘Herra, Herra!’, pääse taivasten valtakuntaan – Jolle on paljon annettu, myös paljon vaaditaan – Henkien opetukset: Sille annetaan, jolla on – Tunnistakaa kristitty hänen teoistansa.

Vertaus hääpidoista

1. Ja Jeesus rupesi taas puhumaan heille vertauksilla ja sanoi:

”Taivasten valtakunta on verrattava kuninkaaseen, joka laittoi häät pojallensa. Ja hän lähetti palvelijansa kutsumaan häihin kutsuvieraita, mutta nämä eivät tahtoneet tulla. Vielä hän lähetti toisia palvelijoita lausuen: ‘Sanokaa kutsutuille: Katso, minä olen valmistanut ateriani, minun härkäni ja syöttilääni ovat teurastetut, ja kaikki on valmiina; tulkaa häihin.’ Mutta he eivät siitä välittäneet, vaan menivät pois, mikä pellolleen, mikä kaupoilleen, ja toiset ottivat kiinni hänen palvelijansa, pitelivät pahoin

ja tappoivat. Mutta kuningas vihastui ja lähetti sotajoukkonsa ja tuhosi nuo murhamiehet ja poltti heidän kaupunkinsa.

Sitten hän sanoi palvelijoille: 'Häät ovat valmistetut, mutta kutsutut eivät olleet arvollisia. Menkää siis teiden risteyksiin ja kutsukaa häihin, keitä tapaatte.' Ja palvelijat menivät ulos teille ja kokosivat kaikki, keitä vain tapasivat, sekä pahat että hyvät, ja häähuone tuli täyteen pöytävieraita.

Mutta kun kuningas meni katsomaan pöytävieraita, näki hän siellä miehen, joka ei ollut puettu häävaatteisiin. Ja hän sanoi hänelle: 'Ystävä, kuinka sinä olet tullut tänne sisälle, vaikka sinulla ei ole häävaatteita?' Mutta hän jäi sanattomaksi. Silloin kuningas sanoi palvelijoille: 'Sitokaa hänen jalkansa ja kätensä ja heittäkää hänet ulos pimeyteen.' Siellä on oleva itku ja hammasten kiristys. Sillä monet ovat kutsutut, mutta harvat valitut." (Matteuksen evankeliumi^[21] XXII:1–14.)

2. Epäuskoinen hymyilee väheksyvästi tälle vertauskuvalle, joka vaikuttaa hänestä naiivilta lapsellisuudelta, koska hän ei ymmärrä, mikä voi tehdä pitoihin osallistumisen niin vaikeaksi ja vielä vähemmän, että kutsutut vastustaisivat niin paljon, että surmaisivat herran lähettiläät. Hän sanoo: ”Vertauskuvat ovat epäilemättä kuvaannollisia, mutta ne eivät saisi mennä uskotavuuden rajojen ulkopuolelle.”

Saman asian voi sanoa kaikista vertauskuvista ja kaikista kekseliäimmistä opettavaisista tarinoista, jos niitä ei ole riisuttu paljaaksi kuorestaan etsiäkseen piilossaolevaa tarinan merkitystä. Jeesus ammensi vertauskuvansa ihmisten kaikista arkisimmista käytännöistä ja sovitti ne puhuessaan kansan tapojen ja luonteen mukaisiksi. Pääosin vertauskuvien tarkoituksena oli iskostaa ihmismassojen mieliin hengellisen elämän ajatusmalli. Sen tarkoitus ei näyttänyt usein ymmärrettävältä, koska sitä ei alettu tarkastella tästä näkökulmasta.

Tässä vertauksessa Jeesus vertaa pitoihin taivasten valtakuntaa, jossa on pelkkää iloa ja onnellisuutta. Ensimmäisillä kutsutuilla hän viittaa heprealaisiin, joita Jumala kutsui ensimmäisenä tuntemaan lakinsa. Jumalan lähettiläitä ovat profeetat, jotka tulivat kehottamaan heitä seuraamaan todellisen onnellisuuden tietä. Mutta heidän sanojaan ei kuunneltu, heidän varoituksiinsa väheksyttiin ja useat jopa surmattiin kuten vertauksen palvelijat. Ne, jotka kieltäytyvät kutsusta tekosyynään peltojensa ja liikeasioidensa hoito, ovat vertauskuva maailman ihmisistä, jotka maallisiin asioihin syventyneinä olivat välinpitämättömiä taivaallisista asioista.

Juutalaisten keskuudessa oli uskomus, että heidän kansansa täytyisi saada ylivalta kaikista muista kansoista. Eikö Jumala itse asiassa ollut luvannutkin Aabrahamille, että hänen jälkeläisensä peittäisivät maan? Mutta keskittyen aina muotoon sisällön sijaan he uskoivat todelliseen ja materiaaliseen herruuteen.

Ennen Jeesuksen tulemista kaikki kansat, paitsi heprealaiset, olivat epäjumalankuvien ja monijumalaisuuden palvojia. Jos jotkut rahvasta etevämmät ihmiset ymmärsivät idean yhdestä jumalasta, tämä pysyi henkilökohtaisena ajattelumallina. Missään sitä ei hyväksytty perimmäisenä totuutena, lukuun ottamatta muutamia asiaan perehtyneitä, jotka peittivät tietonsa kansalle selittämättömän mystisyyden hunnun alle. Heprealaiset olivat ensimmäisiä, jotka harjoittivat julkisesti yksijumalaisuutta. Juuri heille Jumala välitti lakinsa ensin Mooseksen ja myöhemmin Jeesuksen kautta. Tästä pienestä valopisteestä lähti valo, jonka tuli levittäytyä koko maailmaan, päästä voitolle pakanallisuudesta ja antaa Aabrahamille *hengellisiä* jälkeläisiä ”niin suurilukuisesti kuin on taivaankannessa tähtiä”. Kuitenkin hylkiessään epäjumalankuvien palvontaa juutalaiset olivat laiminlyöneet moraalisen lain ja omistautuneet ulkoisten muodollisuuksien helpommalle harjoittamiselle. Pahuus oli huipussaan, orjuutettu kansa oli repeytynyt ryhmiin ja jakaan-

tunut eri uskonsuuntauksiin. Epäuskoisuus oli tunkeutunut jopa pyhäkköön asti. Silloin ilmestyi Jeesus, joka oli lähetetty muistuttamaan heitä lain noudattamisesta ja avaamaan heille uusia näköaloja tulevasta elämästä. *Ensimmäiset* suuren yleismaailmallisen uskon juhla-aterialle kutsutut hyljeksivät taivaallisen Messiaan sanoja ja aiheuttivat hänen kuolemansa. Näin he menettivät hyödyn, jonka olisivat saaneet aloitteestaan.

Olisi kuitenkin epäoikeudenmukaista syyttää koko kansaa tästä asioiden tilasta. Vastuu siitä kuuluu ennen kaikkea fariseuksille ja saddukealaisille, jotka johdattivat kansaa eksyksiin, toisia ylpeyden ja fanaattisuuden kautta ja toisia epäuskoisuuden kautta. He ovat ennen kaikkea niitä, joita Jeesus vertaa kutsuttuihin, jotka kieltäytyvät menemästä hääpitoihin. Sen jälkeen hän lisää: ”Menkää siis teiden risteyksiin ja kutsukaa häihin, keitä tapaatte. Ja palvelijat menivät ulos teille ja kokosivat kaikki, keitä vain tapasivat, sekä pahat että hyvät”. Hän tarkoitti tällä, että sana oli saarnattu kaikille muille kansoille, pakanoille ja jumalankuvanpalvojille ja että kutsun hyväksyessään nämä vastaanotettaisiin pitoihin ensimmäisten kutsuttujen paikoille.

Mutta ei riitä, että on kutsuttu tai että kantaa krististyn nimeä tai istuutuu pöytään ottaakseen osaa taivallisiin pitoihin. On oltava ennen kaikkea, kuten ehdoksi on ilmaistu, pukeutuneena hääasuun, eli toisin sanoen täytyy omata sydämen puhtautta ja harjoittaa lakia hengen mukaisesti. Tämä laki on kokonaan näissä sanoissa: *Ilman hyväntekeväisyyttä*^[18] *ei ole pelastusta*. Mutta kaikkien niiden keskuudessa, jotka kuulevat pyhää sanaa, kuinka harvat sitä varjelevat ja harjoittavat! Kuinka harvat ansaitsevat astua taivasten valtakuntaan! Sen takia Jeesus sanoi: ”*monet ovat kutsutut, mutta harvat valitut.*”

Ahdas portti

3. *Menkää ahtaasta portista sisälle. Sillä se portti on avara ja tie lavea, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle menevät; mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät.* (Matteuksen evankeliumi^[21] VII:13–14.)

4. *Ja joku kysyi häneltä: ”Herra, onko niitä vähän, jotka pelastuvat?” Niin hän sanoi heille: ”Kilvoitelkaa päästäksenne sisälle ahtaasta ovesta, sillä monet, sanon minä teille, koettavat päästä sisälle, mutta eivät voi. Sen jälkeen kun perheenisäntä on noussut ja sulkenut oven ja te rupeatte seisomaan ulkona ja kolkuttamaan ovea sanoen ’Herra, avaa meille’, vastaa hän ja sanoo teille: ’En minä tunne teitä enkä tiedä, mistä te olette.’ Silloin te rupeatte sanomaan:*

’Mehän söimme ja joimme sinun seurassasi, ja meidän kaduilamme sinä opetit.’ Mutta hän on lausuva: ’Minä sanon teille: en tiedä, mistä te olette. Menkää pois minun tyköäni, kaikki te vääryyden tekijät.’ Siellä on oleva itku ja hammasten kiristys, kun näette Aabrahamin ja Iisakin ja Jaakobin ja kaikkien profeettain olevan Jumalan valtakunnassa, mutta huomaatte itsenne heitettyiksi ulos. Ja tulijoita saapuu idästä ja lännestä ja pohjoisesta ja etelästä, ja he aterioitsevat Jumalan valtakunnassa. Ja katso, on viimeisiä, jotka tulevat ensimmäisiksi, ja on ensimmäisiä, jotka tulevat viimeisiksi.” (Luukkaan evankeliumi^[21] XIII:23–30.)

5. Kadotuksen ovi on lavea, koska pahoja intohimoja on lukuisia ja pahan tie on suurimman osan käyttämä. Pelastuksen ovi on ahdas, koska ihmisen, joka haluaa siitä astua, täytyy ponnistella suuresti voittaakseen pahat taipumuksensa ja harvat niin alistuvat tekemään. Tämä on täydennys elämänohjeelle: *”monet ovat kutsutut, mutta harvat valitut.”*

Sellainen on tämänhetkinen maan ihmiskunnan tila, koska maan ollessa koetusten maailma, pahuus on siellä vallitsevana. Kun maa tulee muuttumaan, niin hyvän tie tulee olemaan enemmän käyty. Nämä sanat täytyy siis ymmärtää suhteellisessa eikä absoluuttisessa merkityksessään. Jos ihmiskunnan normaalitytilan täytyisi olla tällainen, Jumala olisi tahallaan tuominnut kadotukseen suuren enemmistön luomuksistaan. Tätä olettamusta on mahdoton hyväksyä, koska myönnetään, että Jumala on kaikki oikeudenmukaisuus ja hyvyys.

Mutta mitkä tämän ihmiskunnan pahat teot voisivat tehdä sen syylliseksi ansaitsemaan niin onnettoman kohtalon nykyhetkessään ja tulevaisuudessaan, jos ihmiskunta oli täysin karkoitettuna maan päällä ja jos *sielulla*^[5] ei ollut muita elämiä? Miksi sen tielle on kylvetty niin paljon esteitä? Miksi tämä portti on niin ahdas, että siitä on annettu vain harvojen kulkea, jos *sielun*^[5] kohtalo on määrätty ainaiseksi kuoleman jälkeen? Se on näin, koska elämän yksittäisyyden kanssa ollaan lakkaamatta ristiriidassa itsensä ja Jumalan oikeudenmukaisuuden kanssa. *Sielun*^[5] aiemmuuden ja maailmojen moninaisuuden myötä näköala laajentuu. Valaistus laskeutuu uskon kaikista hämärimpien kohtien ylle. Nykyhetki ja tulevaisuus ovat riippuvaisia menneisyydestä ja ainoastaan silloin voi ymmärtää Jeesuksen elämänohjeiden koko syvällisyyden, totuuden ja viisauden.

Ei jokainen, joka sanoo minulle 'Herra, Herra!', pääse taivasten valtakuntaan

6. Ei jokainen, joka sanoo minulle 'Herra, Herra!', pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon. Moni sanoo minulle sinä päivänä: 'Herra, Herra, emmekö me sinun nimesi kautta ennustaneet ja sinun nimesi kautta ajaneet ulos riivaajia ja sinun nimesi kautta tehneet

monta voimallista tekoa?’ Ja silloin minä lausun heille julki: ’Minä en ole koskaan teitä tuntenut; menkää pois minun tykö-äini, te laittomuuden tekijät’. (Matteuksen evankeliumi^[21] VII:21–23.)

7. *Sen tähden on jokainen, joka kuulee nämä minun sanani ja tekee niiden mukaan, verrattava ymmärtäväiseen mieheen, joka huoneensa kalliolle rakensi. Ja rankkasade lankesi, ja virrat tulvivat, ja tuulet puhalsivat ja syöksyivät sitä huonetta vastaan, mutta se ei sortunut, sillä se oli kalliolle perustettu. Ja jokainen, joka kuulee nämä minun sanani eikä tee niiden mukaan, on verrattava tyhmään mieheen, joka huoneensa hiekalle rakensi. Ja rankkasade lankesi, ja virrat tulvivat, ja tuulet puhalsivat ja syöksähtivät sitä huonetta vastaan, ja se sortui, ja sen sortuminen oli suuri.”* (Matteuksen evankeliumi^[21] VII:24–27, Luukaan evankeliumi VI:46–49.)

8. *Sen tähden, joka purkaa yhdenkään näistä pienimmistä käskyistä ja sillä tavalla opettaa ihmisiä, se pitää pienimmäksi taivasten valtakunnassa kutsuttaman; mutta joka niitä noudattaa ja niin opettaa, se pitää kutsuttaman suureksi taivasten valtakunnassa.* (Matteuksen evankeliumi^[21] V:19.)

9. Kaikki, jotka tunnustavat Jeesuksen mission, sanovat: Herra! Herra! Mutta mitä hyötyä on kutsua häntä Valtiaaksi tai Herraksi, jos ei seuraa Hänen opetuksiaan? Ovatko ne kristittyjä, jotka tekevät Hänelle kunniaa ulkoisella palvonnalla ja uhraavat samanaikaisesti ylpeydelle, itsekkyydelle, ahneudelle ja kaikille intohimoilleen? Ovatko Hänen opetuslapsiaan ne, jotka kuluttavat päivänsä rukoillen eivätkä siltikään ole parempia, hyvän-tekevämpiä tai armahtavaisempia lähimmäisiään kohtaan? Ei, koska fariseusten tavoin heillä on rukous huulillaan eikä sydämissään. Muodollisuudella he voivat saada tunnustusta ihmisiltä, mutta eivät Jumalalta. Turhaan he sanovat Jeesukselle: ”Herra, me ennustimme, toisin sanoen opetimme Sinun nimeesi, Sinun nimeesi ajoimme ulos riivaajia, me söimme ja joimme sinun

seurassasi.” Hän tulee heille vastaamaan: ”Minä en ole koskaan teitä tuntenut; menkää pois minun tyköäni, te laittomuuden tekijät, jotka osoititte sananne vääriksi teoillanne, jotka panettelitte lähimmäistänne, jotka riistitte leskiä ja teitte aviorikoksen. Menkää pois minun tyköäni, te, joiden sydän tihkuu vihaa ja sappea, jotka vuodatitte veljienne verta minun nimissäni, jotka aiheutitte kyyneliä sen sijaan että niitä olisitte kuivanneet. Teille on oleva itku ja hammasten kiristys, sillä taivaan valtakunta on niille, jotka ovat hyväntahtoisia, nöyriä ja hyväntekeviä. Älkää odottako horjuttavanne Herran oikeudenmukaisuutta sanojenne paljoudella ja polvistumisillanne. Ainoa tie, joka on teille avoin kohdataksenne armon Hänen edessään, on rakkauden ja *hyväntekeväisyyden*^[21] lain vilpittön harjoittaminen.”

Jeesuksen sanat ovat ikuisia, koska ne ovat totuus. Ne eivät ole ainoastaan taivaallisen elämän suoja, vaan myös vakuus mielenrauhasta, levollisuudesta ja vakaudesta maallisen elämän asioissa. Sen vuoksi kaikki inhimilliset, poliittiset, yhteiskunnalliset ja uskonnolliset instituutiot, jotka tukeutuvat Hänen sanoihinsa, tulevat olemaan yhtä vakaita kuin kivelle rakennettu talo. Ihmiset tulevat varjelemaan näitä sanoja, koska niistä he löytävät onnellisuutensa. Mutta ne, jotka sanoja vastaan rikkovat, ovat kuin hiekalle rakennettu talo. Mullistusten tuuli ja edistyksen joki vie heidät mukanaan.

Jolle on paljon annettu, myös paljon vaaditaan

10. Ja sitä palvelijaa, joka tiesi herransa tahdon, mutta ei tehnyt valmistuksia eikä toiminut hänen tahtonsa mukaan, rangaistaan monilla lyönneillä. Sitä taas, joka ei tiennyt, mutta teki semmoista, mikä lyöntejä ansaitsee, rangaistaan vain muutamilla lyönneillä. Sillä jokaiselta, jolle on paljon annettu, myös paljon vaaditaan ja jolle on paljon uskottu, siltä sitä enemmän kysytään. (Lukkaan evankeliumi^[21] XI:47–48.)

11. Ja Jeesus sanoi: ”Tuomioksi minä olen tullut tähän maailmaan, että ne, jotka eivät näe, näkisivät, ja ne, jotka näkevät, tulisivat sokeiksi.” Ja muutamat fariseukset, jotka olivat siinä häntä lähellä, kuulivat tämän ja sanoivat hänelle: ”Olemmeko mekin sokeat?” Jeesus sanoi heille: ”Jos te olisitte sokeat, ei teillä olisi syntiä; mutta nyt te sanotte: ’Me näemme’; sen tähden teidän syntinne pysyy.” (Johanneksen evankeliumi^[21] IX:39–41.)

12. Nämä elämänohjeet kohdataan ennen kaikkea *Henkien*^[2] opetusten käytössä. Jokainen Kristuksen opetukset tunteva on varmastikin syyllinen niiden harjoittamatta jättämiseen. Mutta vaikka evankeliumi, joka ne sisältää, ei ole levittäytynyt muualle kuin kristinuskon keskuuteen, kuinka moni näiden joukossa ei sitä lue ja niiden joukossa, jotka sitä lukevat, kuinka moni onkaan, joka ei sitä ymmärrä! Tästä johtuu, että itsensä Jeesuksen sanat ovat hukkaanheitettyjä suurimmalle osalle.

Henkien^[2] opetukset toistavat näitä elämänohjeita eri muodoissa ja kehittävät ja kommentoivat niitä asettaakseen ne kaikkien ulottuville. Ne ovat siitä erityisiä, että ne eivät ole rajattuja ja että jokainen, sivistynyt tai lukutaidoton, uskovainen tai epäuskoinen, kristitty tai ei-kristitty, voi nämä opetukset vastaanottaa, koska *Henget*^[2] kommunikoivat kaikkialla. Ei kukaan niistä, jotka näitä opetuksia saavat suoraan tai jonkin välityksellä, voi esittää verukkeeksi tietämättömyyttään, eikä puolustaa itseään ohjeistuksen puutteella tai vertauskuvallisen merkityksen epäselvyydellä. Se, joka ei käytä opetuksia hyväkseen itsensä kehittämiseksi, ihailee niitä mielenkiintoisina ja merkittisinä ilman että hänen sydämensä tulisi siitä kosketetuksi, ei ole vähemmän turhamainen, vähemmän ylpeä, vähemmän itsekäs, vähempää kiintynyt materiaalisiin omaisuuksiin ja joka ei ole parempi lähimmäisiään kohtaan, on sitä syyllisempi, mitä suuremmat keinot hänellä on totuuden tuntemiseen.

Meediot^[12], jotka saavat hyvänlaatuisia kommunikaatioita, ovat vieläkin moitittavampia pitäessään itsepintaisesti kiinni pahasta, koska he usein kirjoittavat oman tuomionsa ja jos eivät olisi sokeita ylpeydestä, he tunnistaisivat, että *Henget*^[2] kommunikoivat heille itselleen. Mutta sen sijaan että he tarttuisivat itse niihin opetuksiin, joita kirjoittavat tai näkevät muiden kirjoittavan, heidän ainoa ajatuksensa on soveltaa niitä muihin toteutuksen näin Jeesuksen sanat: ”näet rikan, joka on veljesi silmässä, mutta et huomaa malkaa omassa silmässäsi.” (Osa X, 9.)

Sanoilla ”*Jos te olisitte sokeat, ei teillä olisi syntiä*” Jeesus tarkoittaa, että syyllisyys on suhteessa valistuksen määrään. Kuitenkin fariseukset, jotka pyrkivät olemaan ja jotka itse asiassa olivatkin kansakunnan kaikista valistunein osa, olivat tuomittavampia Jumalan silmissä kuin ymmärtämätön kansa. Samaa tapahtuu nykyäänkin.

Spiritistisen opin^[1] omaksuneilta tullaan siis pyytämään paljon, koska he ovat saaneet paljon, mutta myös niille, jotka ovat sitä käyttäneet hyväkseen, tullaan antamaan paljon.

Jokaisen vilpittömän *spiritistisen opin*^[1] omaavan henkilön täytyy ajatella ensimmäiseksi, että eikö *Henkien*^[2] antamista ohjeista löydy jotakin, joka voisi koskea häntä itseään.

Spiritismi^[1] tulee moninkertaistamaan *kutsuttujen* lukumäärän ja sen uskon kautta, jota se tuottaa, se tulee moninkertaistamaan myös *valittujen* lukumäärän.

Henkien opetukset: Sille annetaan, jolla on

13. Niin hänen opetuslapsensa tulivat ja sanoivat hänelle: ”Minkä tähden sinä puhut heille vertauksilla?” Hän vastasi ja sanoi: ”Sen tähden, että teidän on annettu tuntea taivasten val-

takunnan salaisuudet, mutta heidän ei ole annettu. Sillä sille, jolla on, annetaan, ja hänellä on oleva yltäkyllin; mutta siltä, jolla ei ole, otetaan pois sekin, mikä hänellä on. Sen tähden minä puhun heille vertauksilla, että he näkevin silmin eivät näe ja kuulevin korvin eivät kuule, eivätkä ymmärrä. Ja heissä käy toteen Esaiaan ennustus, joka sanoo: 'Kuulemalla kuulkaa, älkääkä ymmärtäkö, ja näkemällä nähkää, älkääkä käsittäkö.' (Matteuksen evankeliumi^[21] XIII:10–14.)

14. *Ja hän sanoi heille: "Ottakaa vaari siitä, mitä kuulette; millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan, vieläpä teille lisätäänkin. Sillä sille jolla on, sille annetaan; mutta siltä, jolla ei ole, otetaan pois sekin, mikä hänellä on."* (Markuksen evankeliumi^[21] IV:24–25.)

15. *"Sille annetaan, jolla on ja siltä, jolla ei ole, otetaan pois"*, pohtikaa näitä suuria opetuksia, jotka usein tuntuvat teistä paradoksaalisilta. Se, joka on vastaanottanut, on se, joka tuntee pyhän sanan tarkoituksen. Hän on vastaanottanut sen vain siksi, koska hän on yrittänyt tulla sen arvoiseksi ja koska Herra armeiliaassa rakkaudessaan rohkaisee ponnisteluja, jotka pyrkivät hyvään. Nämä jatkuvat, hellittämättömät ponnistelut vetävät puoleensa Herran armolahjoja. Se on kuin magneetti, joka vetää puoleensa asteittaisia parannuksia. Ne ovat yltäkylläisiä armolahjoja, jotka antavat teille voimia kiivetä ylös pyhää vuotta, jonka huipulla odottaa lepo työn jälkeen.

"Jolla ei ole, otetaan pois sekin, mitä hänellä on" tulee ottaa kuvaannollisena vastakohtana. Jumala ei ota luomuksiltaan pois sitä hyvää, jonka suvaitsi heille tehdä. Sokeat ja kuurot ihmiset! Avatkaa ymmärrystänne ja sydäntänne, nähkää *Henkenne*^[2] kautta. Kuunnelkaa *sielunne*^[2] kautta älkääkä tulkitko niin törkeän epäoikeudenmukaisella tavalla Hänen sanojaan, joka sai loistamaan Herran oikeudenmukaisuuden teidän silmilenne. Se ei ole Jumala, joka ottaa siltä, joka on vastaanottanut vähän, vaan itse *Henki*^[2], joka tuhlailevana ja välinpitämättö-

mänä ei ymmärrä varjella omaisuuttaan eikä kasvattaa ja tehdä tuottavaksi almua, joka tipahti sen sydämeen.

Se, joka ei viljele maata, jonka isänsä työllään hänelle tienasi ja jolta tämän perii, näkee tämän maan peittyvän rikkaruohoilla. Onko se hänen isänsä, joka valmistelee uudestaan sadon, jota hän ei itse halunnut valmistella? Jos hän on jättänyt huolenpidon puutteen vuoksi tässä maassa tuottamaan tarkoitetut siemenet homehtumaan, niin syytetäänkö hänen isäänsä siitä, jos ne eivät tuota mitään? Ei, ei; sen sijaan että syytettäisiin sitä, joka oli kaiken hänelle valmistellut ja otettaisiin pois hänen antimensa, syytettäköön todellista kurjuuden aiheuttajaa. Tämä heittäytyköön katuvana ja tarmokkaana rohkeasti työhön ja muokatkoon hedelmättömän maaperän tahtonsa ponnistuksilla. Kyntäköön syvällisesti katumuksen ja toivon avulla, kylväköön luottavaisin mielin hyvän siemenen, jonka oli valikoinut pahojen siementen joukosta ja kastelkoon ne rakkaudellaan sekä *hyväntekeväisyydellään*^[18] ja niin Jumala, rakkauden ja *hyväntekeväisyyden*^[18] Jumala, tulee antamaan sille, joka on jo saanut. Silloin hän näkee ponnistelujensa tulevan palkituiksi onnistumisilla ja yksi siemen tuottaa sata ja toinen tuhat. Rohkeutta kyntäjät; tarttukaa äikeisiinne ja auroihinne, kyntäkää sydämenne, kitkekää se rikkaruohoista, kylväkää siellä hyvää siementä, jonka Herra teille luottaa ja rakkauden kaste tulee tuottamaan *hyväntekeväisyyden*^[18] hedelmää. (ERÄS YSTÄVÄHENKI, Bordeaux, 1862.)

Tunnistakaa kristitty hänen teoistansa

16. ”*Ei jokainen, joka sanoo minulle 'Herra, Herra!', pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon.*”

Kuulkaa nämä Herran sanat kaikki te, jotka hyljitte *spiritististä oppia*^[1] kuin se olisi paholaisen työ. Avatkaa korvanne, koska on tullut aika kuunnella.

Riittääkö Herran palvelijan pukuun pukeutuminen voidakseen olla uskollinen palvelija? Riittääkö, että sanoo ”Olen kristitty” seuratakseen Kristusta? Hakekaa todellisia kristittyjä ja tunnistatte heidät heidän teoistansa. ”Näin jokainen hyvä puu tekee hyviä hedelmiä, mutta huono puu tekee pahoja hedelmiä.” ”Jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, hakataan pois ja heitetään tuleen.” Nämä ovat Herran sanoja. Kristuksen seuraajat, ymmärtäkää hyvin nämä sanat. Mitä hedelmiä kristinuskon puun täytyy tuottaa? Sen vahvan puun, jonka tuuheat oksat peittävät varjollaan osan maailmaa, mutta jotka eivät vielä suojaa kaikkia niitä, joiden kuuluu järjestäytyä sen ympärille. Elämän puun hedelmiä ovat elämän, toivon ja uskon hedelmät. Kristin-usko saarnaa aina näistä pyhistä hyveistä, kuten on tehnyt useita vuosisatoja ja pyrkii levittämään hedelmiään, mutta kuinka harvat niitä keräävätkään! Puu on aina hyvä, mutta puutarhurit ovat huonoja. He halusivat muokata sitä omien ajatusmalliensa ja tarpeidensa mukaiseksi. He karsivat, lyhensivät ja silpoivat sitä. Sen karut oksat eivät tuota pahaa hedelmää, sillä ne eivät tuota enää mitään. Janoinen matkamies, joka pysyttelee sen varjossa etsiäkseen toivon hedelmää, jonka täytyisi palauttaa hänen voimansa ja rohkeutensa, huomaa vain kuivia oksia ja aavistaa rajuilman tulevaksi. Turhaan hän etsii elämän hedelmää elämän puusta. Lehdet tipahtavat kuivina. Ihmisen käsi, joka käsitteli niitä niin kovakouraisesti, kärvensi ne!

Avatkaa siis korvanne ja sydämenne, rakkaat ihmiset! Viljelkää tätä elämän puuta, jonka hedelmät antavat teille ikuisen elämän. Se, joka sen istutti, kutsuu teitä hoitamaan sitä rakkaudella ja tulette vielä näkemään sen tuottavan yltäkylläisesti pyhiä hedelmiään. Jättäkää se sellaiseksi niin kuin Jeesus sen teille antoi: älkää silpoko sitä. Sen äärettömän suuri varjo haluaa yltää maailmankaikkeuden yli. Älkää lyhentäkö sen oksia. Sen hyväätekevät hedelmät putoilevat runsaina vahvistaakseen janoista matkustajaa, joka haluaa saavuttaa päämääränsä. Älkää kerätkö näitä hedelmiä pitääksenne niitä itsellänne ja jättääksenne

ne pilaantumaan, niin että ne eivät ole hyödyksi kenellekään. ”*Sillä monet ovat kutsutut, mutta harvat valitut.*” On olemassa elämän leivän hamstraajia, kuten on myös materiaalsen leivän hamstraajia. Älkää hakeutuko heidän joukkoonsa. Hyvää hedelmää tuottavasta puusta pitää jakaa kaikille. Menkää siis etsimään niitä, jotka ovat heikkoja. Johdattakaa heitä puun oksien alle ja jakakaa heidän kanssaan tämän puun teille tarjoama suo- japaikka. ”Ei voi kerätä rypäleitä orjantappurapensaasta.” Vel- jeni, etäännykää siis niistä, jotka kutsuvat teitä näyttääkseen tien hankaluuksia ja seuratkaa niitä, jotka johdattavat teidät elämän puun varjoon.

Yli kaiken oikeamielinen Pyhä Vapahtaja sanoi ja Hänen sanansa eivät katoa: ”*Ei jokainen, joka sanoo minulle 'Herra, Herra!', pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon.*”

Siunausten Herra teitä siunatkoon. Valon Jumala teitä valais- koon. Elämän puu levittäköön teidän keskuuteenne runsaasti hedelmiä! Uskokaa ja rukoilkaa. (SIMON, Bordeaux, 1863.)

LUKU XIX

Usko siirtää vuoria

Uskon voima – Hurskas usko. Järkkymättömän uskon tila – Vertauskuva viikunapuusta – Henkien opetukset: – Usko, toivon ja hyväntekeväisyyden äiti – Jumalallinen ja inhimillinen usko

Uskon voima

1. Ja kun he saapuivat kansan luo, tuli hänen tykönsä muuan mies, polvistui hänen eteensä ja sanoi: ”Herra, armahda minun poikaani, sillä hän on kuunvaihetautinen ja kärsii kovin; usein hän kaatuu, milloin tuleen, milloin veteen. Ja minä toin hänet sinun opetuslastesi tykö, mutta he eivät voineet häntä parantaa.” Niin Jeesus vastasi ja sanoi: ”Voit sinä epäuskoinen ja nurja sukupolvi, kuinka kauan minun täytyy olla teidän kanssanne? Kuinka kauan kärsiä teitä? Tuokaa hänet tänne minun tyköni.” Ja Jeesus nuhteli riivaaajaa, ja se lähti pojasta, ja poika oli siitä hetkestä terve. Sitten opetuslapset menivät Jeesuksen tykö erikseen ja sanoivat: ”Miksi emme me voineet ajaa sitä ulos?” Niin hän sanoi heille: ”Teidän epäuskonne tähden; sillä totisesti minä

sanon teille: jos teillä olisi uskoa sinapinsiemenenkään verran, niin te voisitte sanoa tälle vuorelle: 'Siirry täältä tuonne', ja se siirtyisi, eikä mikään olisi teille mahdotonta." (Matteuksen evankeliumi^[21] XVII:14–19.)

2. Varsinaisessa merkityksessään on totta, että luottamus omiin voimiin tekee kykeneväksi suorittamaan materiaalisia asioita, joita ei voi tehdä, kun epäilee itseään. Mutta tässä meidän tulee ymmärtää nämä sanat ainoastaan moraalisisessa mielessä. Vuoret, joita usko siirtää, ovat vaikeudet, vastarinta, paha tahto, eli toisin sanoen se, mitä kohdataan ihmisten keskuudessa, jopa silloin kun kyse on parhaimmista asioista: tuttuina tapoina omakсутut ennakkoluulot, materiaallinen intressi, itsekkyyys, fanatismilla sokaistuminen ja ylpeät intohimot ovat yhtä lailla vuoren veroisia esteitä, jotka sulkevat tien kaikilta ihmiskunnan kehityksen eteen työskenteleviltä. Vankka usko antaa sinnikkyyttä, energiaa ja resursseja, jotka auttavat voittamaan esteitä niin pienissä kuin suurissakin asioissa. Horjuva usko antaa epävarmuutta ja epäröintiä, joita käyttävät hyväkseen ne, joita vastaan halutaan taistella. Horjuva usko ei etsi keinoja voittaa, koska ei usko voittavansa.

3. Toisessa merkityksessään usko ilmaisee luottamusta jonkun asian täyttämiseen ja varmuutta päämäärän saavuttamiseen. Usko antaa eräänlaisen selväjärkisyyden, joka saa näkemään ajatuksissa päämäärän ja keinot sen saavuttamiseksi. Siten se, jolla on usko, käy eteenpäin niin sanoakseni varmasti. Kummassakin tapauksessa usko voi saada tekemään suuria asioita.

Vilpitön ja todellinen usko on aina rauhallinen. Se antaa kärsivällisyyttä, joka ymmärtää odottaa, koska tukipisteensä ollessa älykkyudessa ja asioiden ymmärryksessä se on varma perille saapumisestaan. Epävarma usko tuntee oman heikkoutensa ja kun se on intressien yllyttämä, se muuntuu raivoisaksi ja usko korvaavansa voiman kiivaudella. Tyyneys taistelussa on aina

merkki voimasta ja luottamuksesta; kiivaus päinvastoin on todiste heikkoudesta ja oman itsensä epäilemisestä.

4. Uskoa ei saa sekoittaa omahyväisyyteen. Todellinen usko liittyy nöyryyteen. Se, joka on nöyrä, luottaa enemmän Jumalaan kuin itseensä, koska hän ymmärtää olevansa yksinkertainen Jumalan tahdon instrumentti eikä voi mitään ilman Jumalaa. Sen takia hyvät *Henget*^[2] tulevat hänen avukseen. Omahyväisyys on lähempänä ylpeyttä kuin uskoa ja ylpeää on aina rankaistu ennemmin tai myöhemmin hänelle määrättyillä pettymyksillä ja epäonnistumisilla.

5. Uskon voimalla on suora ja erityislaatuinen sovellutus *magneettisessa*^[13] toiminnassa. Sen avulla ihminen vaikuttaa *fluidiin*^[13], yleismaailmalliseen osaseen, muuntaen sen ominaisuuksia ja antaen sille niin sanotusti vastustamattoman virikkeen. Sen takia sellainen ihminen, jolla on huomattava normaali *fluidinen*^[13] voimakkuus, voi kiihkeään uskoon liittyneenä pelkästään hyvään suunnatulla tahdollansa aikaansaada näitä epänormaaleja parantumisen ihmeitä ja muita ilmiöitä, joita entisaikaan olisi pidetty ihmeinä ja jotka eivät kuitenkaan ole muuta kuin luonnollisen lain seuraamuksia. Sen takia Jeesus sanoi opetuslapsilleen, että he eivät parantaneet, jos heillä ei ollut uskoa.

Hurskas usko.

Järkkymättömän uskon tila.

6. Uskonnollisesta näkökulmasta katsottuna usko on uskomusta erityisiin uskonkappaleisiin, joita erilaiset uskonnot muodostavat. Kaikilla uskonnoilla on omat uskonkysymyksensä. Tässä suhteessa usko voi olla *perusteltua* tai *sokeaa*. Sokea usko ei tutki mitään ja hyväksyy kontrolloimattomasti väärän oikeana ja törmää joka askeleellaan ilmiselvyyttä ja järkeä vastaan. Liiallisuuteen vietyinä se tuottaa *fanatismia*. Kun usko nojautuu

erheeseen, se tuhoutuu ennemmin tai myöhemmin. Ainoastaan usko, jolla on perustanaan totuus, on taattu tulevaisuudessa, koska sillä ei ole mitään pelättävää valistuksen edistyksessä. Se, *mikä on totta pimeässä, on totta myös päivänvalossa*. Kukin uskonto uskoo olevansa yksinoikeutetusti totuuden haltija. *Sokean uskon suositteleminen voimakkaasti jossakin uskon kohdassa on sama kuin tunnustaisi kykenemättömyytensä näyttää toteen, että on oikeassa*.

7. Tavallisesti sanotaan, että *uskoa ei voi määrätä*. Siitä useat ihmiset sanovat, että ei ole heidän vikansa, jos heillä ei ole uskoa. Epäilemättä uskoa ei voi määrätä ja vielä oikeamielisempää on sanoa: *uskoa ei voi pakottaa*. Ei, uskoa ei määrätä, vaan se hankitaan, eikä keltään ole eväty mahdollisuutta hankkia sitä, ei edes kaikista uppiniskaisimmilta. Puhumme tässä perustavaa laatua olevista hengellisistä totuuksista, emmekä jostain erityisestä uskomuksesta. Uskon ei kuulu mennä ihmisten luokse, vaan heidän täytyy mennä ottamaan usko vastaan ja jos he etsivät vilpittömästi, niin he kyllä löytävät sen. Voitte siis olla varmoja, että ne, jotka sanovat ”Emme haluaisi mitään enemmän kuin uskoa, mutta emme pysty”, puhuvat huulillaan, mutta eivät sydämellään, sillä näin sanoessaan he sulkevat korvansa. Heidän ympärillään on kuitenkin runsaasti todisteita. Miksi he siis kieltäytyvät näkemästä niitä? Toisien syynä on välinpitämättömyys ja toisien pelko siitä, että he olisivat pakotettuja muuttamaan tapojaan. Suurimman osan syy on ylpeys, joka kieltäytyy tunnustamasta korkeampaa mahtia, koska heidän täytyisi kumartua sen edessä. Tietyille ihmisille usko näyttää olevan tietyllä tavalla luontaista. Yksi kipinä riittää sen kehittymiseen. Tämä vaivattomuus omaksua *spiritistisen opin*^[1] totuuksia on ilmeinen merkki aikaisemmasta kehityksestä. Toisiin usko päinvastoin leviää vaikeasti, joka on yhtä ilmeinen merkki jälkeenjääneestä luonteesta. Ensin mainitut ovat jo uskoneet ja ymmärtäneet. He tuovat *uudelleen syntyessään* intuition, jonka jo tietävät: heidän opetuksensa on tehty. Jälkimmäisillä on vielä

kaikki opittavanaan. Heidän opetuksensa on tulossa ja se tulee tapahtumaan. Jos sitä ei saada päätökseen tässä elämässä, niin se tullaan viemään päätökseen toisessa elämässä.

Täytyy myöntää, että epäuskoisen vastustus johtuu usein vähemmän hänestä itsestään kuin siitä tavasta, jolla asioita hänelle esitetään. Uskoon tarvitaan perusta ja tämä perusta on täydellinen ymmärrys siitä, mihin tulee uskoa. Uskomiseen ei riitä *näkeminen*, on ennen kaikkea *ymmärrettävä*. Sokea usko ei ole enää tältä vuosisadalta. Kuitenkin se on juuri sokean uskon uskonkappale, joka tekee nykyään suurimman määrän epäuskoisia, koska se haluaa pakottaa ja vaatii luopumaan yhdestä ihmisen kaikista kallisarvoisimmasta etuoikeudesta: järkeilystä ja valinnanvapaudesta. Epäuskoinen kapinoi ennen kaikkea tätä sokeaa uskoa vastaan, josta on oikeellista sanoa, että uskoa ei voi määrätä. Jos ei hyväksy todisteita, se jättää mieleen epäselvyyden, josta syntyy epäily. Järkeily usko, joka tukeutuu logiikkaan ja tosiasioihin, ei jätä jälkeensä minkäänlaista epäselvyyttä. Usko tulee varmuudesta ja varmuus tulee vasta sitten, kun asia ymmärretään. Sen takia se ei taivu, sillä *horjumaton usko on ainoastaan se, joka pystyy kohtaamaan järjen kasvoista kasvoihin, kaikkina ihmiskunnan aikoina*.

Tähän tulokseen *spiritismi*^[1] johdattaa ja se myöskin pääsee voitolle epäuskoisuudesta joka kerta, kun ei kohtaa järjestelmällistä ja omanvoitonpyyteistä vastustusta.

Vertaus viikunapuusta

8. *Kun he seuraavana päivänä lähtivät Betaniasta, oli hänen nälkä. Ja kun hän kaukaa näki viikunapuun, jossa oli lehtiä, meni hän katsomaan, löytäisikö ehkä jotakin siitä; mutta tuluaan sen luo hän ei löytänyt muuta kuin lehtiä. Sillä silloin ei ollut viikunain aika. Niin hän puhui ja sanoi sille: ”Älköön ikinä enää kukaan sinusta hedelmää syökö.” Ja hänen opetuslap-*

sensa kuulivat sen. Kun he varhain aamulla kulkivat ohi, näkivät he viikunapuun kuivettuneen juuria myöten. Silloin Pietari muisti Jeesuksen sanat ja sanoi hänelle: ”Rabbi, katso, viikunapuu, jonka sinä kiroisit, on kuivettunut.” Jeesus vastasi ja sanoi heille: ”Pitäkää usko Jumalaan. Totisesti minä sanon teille: jos joku sanoisi tälle vuorelle ’Kohoa ja heittäydy mereen’, eikä epäilisi sydämessään, vaan uskoisi sen tapahtuvan, minkä hän sanoo, niin se hänelle tapahtuisi.” (Markuksen evankeliumi^[21] XI:12–14 ja 20–23.)

9. Kuivunut viikunapuu on vertauskuva ihmisistä, joilla ei ole muuta kuin hyvä ulkomuoto, mutta todellisuudessa he eivät tuota mitään hyvää. He ovat puhujia, joilla on enemmän loistoa kuin lujuttua. Heidän sanansa ovat vain pintakiiltoa, miellyttäviä kuulla, mutta kun ne tutkii tarkasti, niistä ei löydy mitään oleellista sydämelle. Sen jälkeen kun ne on kuullut, kysyy itseltään, minkä hyödyn niistä on saanut.

Se on lisäksi vertauskuva kaikista ihmisistä, joilla on keinot olla hyödyllisiä ja he eivät sitä ole; kaikista utopioista, kaikista tyhjästä ajattelumalleista ja kaikista opeista ilman vankkaa perustaa. Se, mikä puuttuu, on useimmiten todellinen usko, hedelmälliseksi tekevä usko, sydänjuuria myöten liikuttava usko, toisin sanoen usko, joka siirtää vuoria. Nämä ihmiset ovat kuin puita, joilla on lehdet, mutta ei hedelmiä. Sen vuoksi Jeesus tuomitsee ne hedelmättömyyteen, sillä tulee päivä, jolloin ne tulevat olemaan kuivia juuriinsa asti. Toisin sanoen kaikki ajatusmallit ja kaikki opit, jotka eivät ole tuottaneet mitään hyvää ihmis-kunnalle, tulevat suistumaan olemattomuuteen. Kaikkia niitä ihmisiä, jotka ovat vapaaehtoisesti hyödyttömiä, koska eivät ole panneet käytäntöön omia resurssejaan, tullaan kohtelemaan kuten kuivaa viikunapuuta.

10. *Meediot*^[12] ovat *Henkien*^[2] puhemiehiä. He korvaavat *Hengiltä*^[2] puuttuvat materiaaliset elimet voidakseen välittää meille ohjeistuksensa. Heidät on varustettu kyvyillä tätä

varten. Näinä yhteiskunnallisen uudistumisen aikoina heillä on erityinen tehtävä. He ovat puita, joiden täytyy antaa hengellinen ravinto veljillensä. He ovat moninkertaistuneet, jotta tämä ravinto olisi riittoisaa. Heitä kohdataan kaikkialla, kaikissa maissa, kaikissa yhteiskuntaluokissa, rikkaiden ja köyhien keskuudessa, suurten ja pienten keskuudessa, jotta missään kukaan ei jäisi osattomaksi. He ovat todistamassa ihmiselle, että *kaikki ovat kutsuttuja*. Mutta jos he kääntävät heille suotun kallisarvoisen kyvyn syrjään kaitseellisesta tarkoituserästään, jos he käyttävät kykyään turhanpäiväisiin tai vahingollisiin asioihin, jos he asettavat kykynsä maallisten intressien palvelukseen, jos he antavat hyvää tekevien hedelmien sijasta epäterveellisiä hedelmiä, jos he kieltäytyvät muuntumasta hyödylliseksi muille ja jos he eivät käytä kykyään omaksi hyödykseen tehdäkseen itseään paremmaksi, niin he ovat kuin hedelmätön viikunapuu. Jumala tulee ottamaan heiltä pois lahjan, josta tuli hyödytön heidän käsissään, siemenen, jota he eivät osanneet saada tuottamaan ja Hän antaa heidän joutua pahojen *Henkien*^[2] saaliiksi.

Henkien ohjeistukset:

Usko, toivon ja hyväntekeväisyyden äiti

11. Ollakseen hyödyllinen uskon tulee olla aktiivista; sitä ei pidä turruttaa. Kaikkien Jumalaan johdattavien hyveiden äidin täytyy huolehtia tarkkaavaisesti hänestä syntyvien tyttäriensä kehityksestä.

Toivo ja *hyväntekeväisyys*^[18] ovat uskon seuraamuksia. Nämä kolme hyvettä ovat erottamaton kolmiyhteys. Eikö se olekin usko, joka antaa toivoa nähdä toteutuvaksi Herran lupaukset, sillä jos teillä ei olisi uskoa, mitä odottaisitte? Eikö se olekin usko, joka antaa rakkauden, sillä jos teillä ei olisi uskoa, mitä tunnustusta siitä saisitte ja näin ollen millaista olisi se rakkaus?

Usko, Jumalan pyhä inspiraatio, herättää kaikki jalot vaistot, jotka johdattavat ihmistä hyvään. Se on perusta uudistumiselle. Tämän perustan on siis oltava voimakas ja kestävä, sillä jos pieninkin epäily tulee sitä horjuttamaan, miten käy sen päälle rakentamallenne rakennukselle? Kohottakaa siis tämä rakennus järkkymättömille perustuksille, jotta teidän uskonne olisi voimakampi kuin epäuskoisten tahalliset virhepäätelmät ja ivailut, koska usko, joka ei uhmaa ihmisten naurettavuuksia, ei ole todellista uskoa.

Vilpitön usko on mukaansatempaavaa ja tarttuvaa. Se välittyy niihin, joilla sitä ei ole ja jopa niihin, jotka eivät sitä edes haluaisi. Se löytää vakuuttavat sanat, jotka menevät *sieluun*^[5], kun taas näennäisellä uskolla ei ole muuta kuin kaikuvat sanat, jotka jättävät kylmäksi ja välinpitämättömäksi. Saarnatkaa uskonne esimerkillä antaaksenne sen ihmisille. Saarnatkaa tekojenne esimerkillä saadaksenne heidät näkemään uskon arvoisuuden. Saarnatkaa järkkymättömällä toivollanne, jotta saisitte heidät näkemään luottamuksen, joka vahvistaa ja saa jopa uhmaamaan kaikkia elämän hankaluuksia.

Uskokaa siis kaikkeen siihen, mikä on hyvää ja kaunista, sen puhtauteen ja sen järkeilyyn. Älkää ottako vastaan kontrolloimatonta uskoa, sokaistumisen sokeaa tytärtä. Rakastakaa Jumalaa, mutta tietäkää, miksi rakastatte. Uskokaa Hänen lupauksiinsa, mutta tietäkää, miksi niihin uskotte. Seuratkaa ohjeitamme, mutta havaitkaa päämäärä, jonka teille näytämme ja keinot, joita tuomme teille sen saavuttamiseksi. Uskokaa ja toivokaa, älkääkä koskaan antako periksi: ihmeet ovat uskon aikaansaannoksia. (JOSEPH, SUOJELUSHENKI, Bordeaux, 1862.)

Jumalallinen ja inhimillinen usko

12. Usko on ihmisessä oleva luontainen tunne tulevasta kohtalostaan. Se on tietoisuus valtavista kyvyistä, joiden siemen on häneen asetettu. Se on ensin piilevässä tilassa ja hänen täytyy saada se tulemaan esiin ja kasvamaan tahtonsa toiminnalla.

Nykypäivään saakka uskoa ei ymmärretty muusta kuin uskonnollisesta näkökulmasta, koska Kristus suositteli sitä suuresti mahtavana kannustimena ja koska Häntä ei ole nähty muuna kuin uskonnon johtajana. Mutta Kristus, joka on toteuttanut todellisia ihmeitä, on näyttänyt näillä ihmeillä, mihin ihminen pystyy, kun hänellä on uskoa, eli *tahtoa haluta* ja varmuutta siitä, että tämä tahto voi tulla toteutetuksi. Eivätkö myös Hänen opetuslapsensa tehneet ihmeitä Hänen esimerkkinsä mukaisesti? Mutta mitä olivatkaan nämä ihmeet elleivät luonnollisia seurauksia, joiden syy oli silloin tuntematon ihmisille, mutta jotka selittyvät suurimmalta osin tänään ja joita tullaan ymmärtämään täysin *spiritismin*^[1] ja *magnetismin*^[13] opiskelun avulla.

Usko on joko inhimillistä tai jumalallista sen mukaan, kuinka ihminen soveltaa kykyjään maallisiin tarpeisiinsa tai taivaallisiin ja tuleviin pyrkimyksiinsä. Nerokas ihminen, joka tavoittelee kiihkeästi jonkun suuren hankkeen toteutusta, tulee onnistumaan, jos hänellä on uskoa, koska hän tuntee pystyvänsä siihen ja hänen täytyy se saavuttaa ja tämä varmuus antaa hänelle suunnattoman voiman. Kunnollinen ihminen, joka taivaalliseen tulevaisuuteensa uskoen haluaa täyttää elämänsä ylevillä ja kauniilla teoilla, ammentaa uskostaan ja häntä odottavan onnen varmuudesta tarvittavat voimat, joiden avulla toteutuvat *hyväntekeväisyyden*^[18], omistautumisen ja uhrautuvaisuuden ihmeet. Loppujen lopuksi ei ole pahoja taipumuksia, joita ei voida uskon kanssa voittaa.

Magnetismi^[13] on yksi suurimmista todisteista toimintaan asetun uskon voimasta. Uskon kautta se parantaa ja tuottaa näitä outoja ilmiöitä, joita entisaikaan pidettiin ihmeinä.

Toistan: usko on *inhimillinen ja jumalallinen*. Jos kaikki ruumiillista elämää elävät olisivat hyvin vakuuttuneita itsessään olevasta voimasta ja jos he haluaisivat asettaa tahtonsa tämän voiman palvelukseen, he olisivat kyvykkäitä toteuttamaan niitä, mitä tähän päivään asti on kutsuttu ihmeiksi ja jotka eivät ole muuta kuin ihmisten kykyjen kehitystä. (ERÄS SUOJELUSHENKI, Pariisi, 1863.)

LUKU XX

Viime hetken työntekijät

*Henkien opetukset: Viimeiset tulevat ensimmäisiksi –
Spiritistisen opin omaksuneiden missio – Herran työntekijät.*

1. ”Sillä taivasten valtakunta on perheenisännän kaltainen, joka varhain aamulla lähti ulos palkkaamaan työntekijät viinitarhaansa. Ja kun hän oli sopinut työmiesten kanssa denarista päivältä, lähetti hän heidät viinitarhaansa. Ja hän lähti ulos kolmannen hetken vaiheilla ja näki toisia seisomassa torilla joutilaina; ja hän sanoi heille: ’Menkää tekin minun viinitarhaani, ja mikä kohtuus on, sen minä annan teille.’ Niin he menivät. Taas hän lähti ulos kuudennen ja yhdeksännen hetken vaiheilla ja teki samoin. Ja kun hän lähti ulos yhdennentoista hetken vaiheilla, tapasi hän vielä toisia siellä seisomassa; ja hän sanoi heille: ’Miksi seisotte täällä kaiken päivää joutilaina?’ He sanoivat hänelle: ’Kun ei kukaan ole meitä palkannut.’ Hän sanoi heille: ’Menkää tekin minun viinitarhaani.’

Mutta kun ilta tuli, sanoi viinitarhan herra tilansa hoitajalle: ’Kutsu työntekijät ja maksa heille palkka, viimeisistä alkaen

ensimmäisiin asti.’ Kun nyt tulivat ne, jotka olivat saapuneet yhdennentoista hetken vaiheilla, saivat he kukin denarin. Ja kun ensimmäiset tulivat, luulivat he saavansa enemmän, mutta hekin saivat kukin denarin. Kun he sen saivat, napisivat he perheen isäntää vastaan ja sanoivat: ’Nämä viimeiset ovat tehneet työtä vain yhden hetken, ja sinä teit heidät meidän vertaisiksemme, jotka olemme kantaneet päivän kuorman ja helteen.’

Niin hän vastasi eräälle heistä ja sanoi: ’Ystäväni, en minä tee sinulle vääryyttä; etkö sopinut minun kanssani denarista? Ota omasi ja mene. Mutta minä tahdon tälle viimeiselle antaa saman verran kuin sinullekin. Enkö saa tehdä omallani, mitä tahdon? Vai onko silmäsi nurja sentähden, että minä olen hyvä?’

Näin viimeiset tulevat ensimmäisiksi ja ensimmäiset viimeisiksi, sillä monet ovat kutsutut, mutta harvat valitut.” (Matteuksen evankeliumi^[21] XX:1–16, katso myös vertaus hääpidoista, luku XVIII, kohta 1.)

Henkien opetukset: Viimeiset tulevat ensimmäisiksi

2. Viime hetken työmies on oikeutettu palkkaan, mutta hänen hyvä tahtonsa on täytynyt olla hänet työllistävän herran käytettävissä eikä hänen työnsä viivästyminen saa olla seurausta hänen laiskuudestaan tai huonosta tahdostaan. Hän on oikeutettu palkkaan, koska aamuvarhaisesta lähtien hän odotti kärsimättömästi kunnes hänet kutsuttaisiin työhön. Hän oli ahkera, häneltä ainoastaan puuttui työtä.

Mutta jos hän olisi kieltäytynyt työstä kaikkina päivän hetkinä ja jos hän olisi sanonut: ”Odottakaa vähän, minusta on mukava levätä. Kun viime hetki tulee, on aika ajatella päivän palkkaa. Miksi vaivautuisin herran hyväksi, jota en tunne ja jota

en rakasta! Mitä myöhemmin, sitä parempi.” – ystäväni, hän ei olisi saanut työntekijän palkkaa, vaan laiskuuden palkan.

Mitä tuleekaan olemaan sellaiselle, joka sen sijaan, että olisi pysynyt toimeettomana, olisi käyttänyt päivän työhön tarkoitettua ajan tekemällä syyllisiä tekoja, joka olisi herjannut Jumalaa vastaan, joka olisi vuodattanut veljiensä verta, joka olisi aiheuttanut hämminkiä perheissä, joka olisi saattanut perikatoon luottavaisia ihmisiä, joka olisi käyttänyt hyväkseen toisten viattomuutta ja joka lopuksi olisi ryvettänyt itsensä kaikissa ihmiskunnan häpeällisyyksissä – mitä siis tuleekaan olemaan sellaiselle? Riittääkö, jos hän sanoo viime hetkellä: ”Herra, käytin aikani huonosti, otatko minut töihin päivän päätteeksi, minä tekisin vähän, hyvin vähän tehtävääni ja annatko minulle hyväntahtoisen työntekijän palkan?” Ei, ei, herra sanoo hänelle: ”Minulla ei ole työtä sinulle tällä hetkellä. Tuhlasit aikaasi ja unohdit sen, mitä olit oppinut, etkä enää osaa työskennellä minun viinitarhassani. Ala siis opettelemaan uudestaan ja kun olet valmiimpi, tule luokseni ja niin minä avaan sinulle avarat maani ja sinä saat työskennellä siellä kaikkina päivän hetkinä.”

Hyvät *spiritistisen opin*^[1] omaksuneet, minun rakkaani, te olette kaikki viime hetken työntekijöitä. Hyvin ylpeä olisi se, joka sanoisi: ”Aloitin työni päivän sarastaessa, enkä tule sitä lopettamaan ennen kuin päivän laskiessa.” Kaikki te tulette, kun olette kutsuttuja, ennemmin tai myöhemmin tähän ruumiilliseen elämään, jossa kannatte kahleitanne. Mutta kuinka monta vuosisataa Herra onkaan kutsunut teitä viinitarhaansa, ilman että olisitte halunneet astua sinne! Tässä on nyt hetki saada palkkanne. Käyttäkää hyvin tämä jäljellä oleva hetkenne, älkääkö koskaan unohtako, että teidän elämänne, niin pitkältä kuin se teistä näyttääkin, on vain hyvin katoavainen hetki aikojen suunnattomuudessa, joka muodostaa teille ikuisuuden. (CONSTANTINE, SUOJELUSHENKI, Bordeaux, 1863.)

3. Jeesus piti vertauskuvien yksinkertaisuudesta ja vahvasta kielenkäytöstä. Ensimmäiseksi tulleet työntekijät ovat profettoja, Mooses ja kaikki uranuurtajat, jotka ensimmäisinä jättivät jälkeensä edistysvaiheita. Heitä seurasi vuosisatojen mittaan apostolit, marttyyrit, kirkon kantaisät, tietäjät, filosofit ja lopulta *spiritistisen opin*^[1] omaksuneet. Nämä viimeksi tulleet olivat ilmoitettuja ja ennustettuja jo Messiaan alun sarastuksesta lähtien ja he tulevat vastaanottamaan saman palkkion, tai sanoisinko jopa korkeamman palkkion. Viimeksi tulleet, eli *spiritistisen opin*^[1] omaksuneet, hyötyvät edeltäjiensä älyllisen työn tuloksista, koska ihmisen täytyy periä ihmiseltä ja koska heidän työnsä ja niiden tulokset ovat kollektiivisia. Jumala siunaa yhteisvastuullisuuden. Useat heistä elävät uudestaan tätä nykyä tai tulevat elämään uudestaan huomispäivänä saadakseen päätökseen työnsä, jonka aloittivat entisaikaan. Heidän joukossaan on useita patriarkkoja, useita profettoja, useita Kristuksen opetuslapsia ja useita kristinuskon levittäjiä, mutta nyt paljon valistuneempina ja edistyneempinä. He eivät enää tee rakuksen perustaa, vaan sen katonharjaa. Heidän palkkionsa tulee siis olemaan suhteessa heidän työnsä meriittiin.

Jälleensyntyminen, tämä kaunis uskonkappale, ikuistaa ja tämentää keskinäisen hengellisen yhteyden. *Henki*^[2], joka on kutsuttu tekemään tiliä maallisesta toimeksiannostaan, ymmärtää keskeytyneen, mutta aina uudestaan aletun, tehtävän jatkuvuuden. Se näkee ja tuntee, että on ymmärtänyt edeltäjiensä ajatustenlennon. Hän astuu uuteen kisaan kokemuksensa kypsytämänä edetäkseen vielä. Ja kaikki, viime ja ensimmäisen hetken työntekijät, eivät enää valita, vaan palvovat, silmät avoinna Jumalan syvälliselle oikeudenmukaisuudelle.

Tällainen on yksi tämän vertauksen todellisista merkityksistä. Kuten kaikki Jeesuksen kansalle osoittamat vertaukset, myös se sisältää siemenen tulevasta. Se sisältää myös kaikissa muodoissa ja kaikissa mielikuvissa sen suurenmoisen yhteyden

paljastuksen, joka yhdenmukaistaa kaikki asiat universumissa. Tämä on sitä yhteisvastuullisuutta, joka yhdistää kaikki nykyiset olennot menneisyyteen ja tulevaisuuteen. (HENRI HEINE, Pariisi, 1863.)

Spiritistisen opin omaksuneiden tehtävä

4. Ettekö jo kuule kohoavan rajuilman, jonka täytyy vallata vanha mantere ja niellä olemattomiin maalliset vääryydet? Oi! Kiittäkää Jumalaa te, jotka olette asettaneet uskonne Hänen ylimpään oikeudenmukaisuuteensa ja jotka uusina korkeampien profeetallisten äänien paljastaman uskon apostoleina menette saarnaamaan uutta *jälleensyntymisen* oppia ja *Henkien*^[2] kehittymisen oppia sen mukaisesti, kuinka hyvin tai huonosti kukin on suorittanut tehtävänsä ja kestänyt maalliset koetuksensa.

Älkää peljätkö! Tuliset kielet ovat teidän päidenne yllä. Oi! Te todelliset *spiritismin*^[1] omaksuneet, te olette Jumalan valittuja! Menkää ja saarnatkaa pyhää sanaa. On tullut aika, jolloin teidän pitää uhrata sen levittämiseksi teidän tapanne, työnne ja turhanpäiväiset ajanvietteenne. Menkää ja saarnatkaa, ylhäiset *Henget*^[2] ovat teidän kanssanne. Varmastikin tulette puhumaan ihmisille, jotka eivät halua kuulla Jumalan ääntä, koska tämä ääni kutsuu heitä lakkaamatta uhrautuvaisuuteen. Saarnaatte pyyteettömyyttä saitureille, pidättyväisyyttä mässäilijöille, lempeyttä kodin tyranneille ja hirmuvaltiaille. Ne ovat hukkaan menneitä sanoja, tiedän sen, mutta mitä väliä sillä on! Teidän on kasteltava hiellänne maaperä, jota teidän tulee kylvää, koska se ei tule kantamaan hedelmää eikä tuottamaan muuten kuin toistuvien voimannostuksien evankelisella lapiolla ja auralla. Menkää ja saarnatkaa!

Kyllä, kaikki te hyvään uskovat ihmiset, jotka uskotte alemmuuteenne katsellessanne harvassa olevia maailmoja äärettömyydessä, lähtekää ristiretkelle vääryyttä ja epäoikeudenmu-

kaisuutta vastaan. Menkää ja kumotkaa tämä kultaisen vasikan palvonta, joka tunkeutuu päivä päivältä enemmän ja enemmän kaikkialle. Menkää, Jumala teitä johdattaa! Vaatimattomat ja oppimattomat ihmiset, teidän kielenkantanne tulevat irtoamaan ja tulette puhumaan, niin kuin kukaan puhuja ei ole koskaan puhunut.

Menkää ja saarnatkaa ja ne kansat, jotka ovat tarkkaavaisia, tulevat ottamaan vastaan ilolla teidän lohdutuksen, veljellisyyden, toivon ja rauhan sananne.

Mitä haittaavat ansat, joita teidän eteenne tullaan asettamaan! Ainoastaan sudet jäävät kiinni susien ansaan, koska paimen osaa puolustaa lampaitaan uhkaavia teurastajia vastaan.

Menkää te, jotka olette suuria Jumalan edessä ja jotka, onnellisempina kuin apostoli Tuomas, uskotte ilman että vaatisitte nähtäväksi ja hyväksytte *meediokyvyn*^[3] tosiseikat, vaikka ette ole koskaan onnistuneet saamaan niitä itsellenne. Menkää ja Jumalan *Henki*^[2] teitä johdattaa.

Siis marssikaa eteenpäin, uskonne kautta kunnioitusta herättävä sotajoukko! Ja suuret pataljoonat epäuskoisia häipyvät edestänne, kuten aamu-usva ensimmäisten auringonsäteiden myötä.

Jeesus sanoi teille, että usko on hyve, joka siirtää vuoria. Mutta raskaammat kuin kaikista raskaimmat vuoret ovat ihmisten sydämissä makaavat saastaisuudet ja kaikki niiden paheet. Lähtekää siis rohkeasti siirtämään tätä vääryyksien vuorta, jota tulevaisuuden sukupolvien ei pitäisi tuntea muuten kuin legendana, aivan kuten te itse ette tunne muuten kuin hyvin epätäydellisesti pakanallista sivilisaatiota edeltävää ajanjaksoa.

Kyllä, moraaliset ja filosofiset mullistukset tulevat ilmaisemaan itseään kaikissa maailman pisteissä. On tulossa aika, jolloin jumalallinen valo tulee näkyviin molempien maailmojen ylle.

Menkää siis ja viekää pyhää sanaa; suurille, jotka sitä ylenkatsovat; tiedemiehille, jotka siitä pyytävät todisteita; pienille ja vaatimattomille, jotka sen tulevat hyväksymään, sillä ennen kaikkea työn marttyyrien joukossa, tässä maallisessa hyvityksessä, kohtaatte hartautta ja uskoa. Menkää, he tulevat ottamaan teiltä vastaan pyhän lohdutuksen kiittäen armon toimintaa ja laulaen ylistyslaulua Jumalalle ja he tulevat kumartuen kiittämään Häntä maallisista kurjuuksistaan.

Aseistautukoon sotajoukkonne siis päättäväisyydellä ja rohkeudella! Käykää työhön! Aura on valmis, maa odottaa, nyt täytyy kyntää!

Menkää ja kiittäkää Jumalaa kunniakkaasta työstä, jonka hän on luottanut teidän käsiinne, mutta muistakaa, että *spiritismiin*^[1] kutsuttujen joukosta monet ovat eksyneet. Tarkkailkaa siis omaa reittiänne ja seurakaa totuuden tietä.

Kysymys: Jos useat *spiritismiin*^[1] kutsutuista ovat eksyneet, niistä tunnistaa ne, jotka ovat oikealla tiellä?

Vastaus: Te tunnistatte heidät todellisen *hyväntekevyyden*^[18] periaatteista, joita he opettavat ja harjoittavat. Te tunnistatte heidät niiden murheellisten lukumäärästä, joille he ovat vieneet lohdutusta. Te tunnistatte heidät heidän lähimmäisenrakkautestaan, uhrautuvaisuudestaan ja henkilökohtaisesta pyyteettömyydestään. Te tunnistatte heidät lopulta periaatteidensa saavuttamista voitoista, sillä Jumala haluaa lakinsa voittavan. Ne, jotka seuraavat Hänen lakiaan, ovat Hänen valittujaan ja Hän tulee antamaan heille voiton, mutta murskaa ne, jotka vääristävät tämän lain henkeä ja käyttävät sitä keinona tyydyttääkseen turhamaisuuttaan ja kunnianhimoaan. (ERASTO, *meedion*^[12] suojelushenki, Pariisi, 1863.)

Herran työntekijät

5. Lähestytte asioiden täyttymisen hetkeä ihmiskunnan muuntumiseksi. Onnellisia tulevat olemaan ne, jotka ovat työskennelleet Herran viljapelloilla pyyteettömästi ja ilman muita kannustimia kuin *hyväntekeväisyys*^[18]! Heidän työpäivänsä tullaan palkitsemaan satakertaisesti verrattuna siihen, mitä he odottivat. Onnellisia tulevat olemaan ne, jotka ovat sanoneet veljilleen ”Veljet, työskennelkäämme yhdessä ja yhdistäkäämme voimamme, jotta Herra kohtaa työn tehtynä saapuessaan”, sillä Herra tulee sanomaan heille: ”Tulkaa luokseni te, jotka olette hyviä palvelijoita ja jotka vaikenitte kateellisuuksistanne ja eripuraisuksistanne, jotta työ ei jäisi keskeneräiseksi!” Mutta voi niitä, jotka eripuraisuksiensa takia olivat myöhästyttäneet sadokorjuuta, sillä myrsky tulee ja he tulevat viedyksi sen pyörteiden mukana. He tulevat huutamaan: ”Armoa, armoa!” Mutta Herra sanoo heille: ”Miksi pyydätte armoa; te, jotka ette olleet armollisia veljillenne ja kieltäydytte ojentamasta kättänne heille; te, jotka musersitte heikkoa, sen sijaan että olisitte tukenneet häntä? Miksi pyydätte armoa te, jotka etsitte palkintoanne maan iloista ja ylpeytenne tyydyttämisestä? Olette jo saaneet palkkionne, sellaisena kuin itse sen halusitte. Älkää pyytäkö enempiä. Taivaalliset palkinnot ovat niille, jotka eivät ole pyytäneet palkkioita maan päällä.”

Jumala laskee tällä hetkellä uskollisia palvelijoitaan ja osoittaa sormellaan niitä, jotka ovat vain näennäisesti uskollisia, jotta nämä eivät anastaisi rohkeiden palvelijoiden palkkaa. Sillä ne, jotka eivät ole perääntyneet tehtävistään, ovat niitä, joille Hän tulee luottamaan vaikeimmat toimet suuressa, *spiritismin*^[1] kautta tapahtuvassa uudistumisen työssä. Ja nämä sanat tulevat täyttymään: ”*Viimeiset tulevat ensimmäisiksi ja ensimmäiset viimeisiksi taivaan valtakunnassa!*” (TOTUUDEN HENKI, Pariisi, 1862.)

LUKU XXI

Vääriä kristuksia ja vääriä profeettoja nousee

Puu tunnetaan hedelmästään – Profeettojen missio – Väärrien profeettojen ihmeet – Älkää jokaista Henkeä uskoko.

Henkien opetukset: Väärät profeetat – Todellisen profeetan tunnusmerkit – Väärät profeetat ruumiillisten elämien välisenä aikana – Jeremia ja väärät profeetat.

Puu tunnetaan hedelmästään

1. Sillä ei ole hyvää puuta, joka tekee huonon hedelmän, eikä taas huonoa puuta, joka tekee hyvän hedelmän; sillä jokainen puu tunnetaan hedelmästään. Eihän viikunoita koota orjantappuroista, eikä viinirypäleitä korjata orjanruusupensaasta. Hyvä ihminen tuo sydämensä hyvän runsaudesta esiin hyvää, ja paha tuo pahastansa esiin pahaa; sillä sydämen kyllyydestä suu puhuu. (Luukkaan evankeliumi^[21] VI:43–45.)

2. Kavahtakaa vääriä profeettoja, jotka tulevat teidän luoksenne lammasten vaatteissa, mutta sisältä ovat raatelevaisia susia.

Heidän hedelmistään te tunnette heidät. Eihän orjantappuroista koota viinirypäleitä eikä ohdakkeista viikunoita? Näin jokainen hyvä puu tekee hyviä hedelmiä, mutta huono puu tekee pahoja hedelmiä. Ei saata hyvä puu kasvaa pahoja hedelmiä eikä huono puu kasvaa hyviä hedelmiä. Jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, hakataan pois ja heitetään tuleen. Niin te siis tunnette heidät heidän hedelmistään. (Matteuksen evankeliumi^[21] VII:15–20.)

3. Silloin Jeesus vastasi ja sanoi heille: ”Katsokaa, ettei kukaan teitä eksytä. Sillä monta tulee minun nimessäni sanoen: ’Minä olen Kristus’, ja he eksyttävät monta.”

Ja monta väärää profeettaa nousee, ja he eksyttävät monta. Ja sen tähden, että laittomuus pääsee valtaan, kylmenee useimpien hyväntekeväisyys^[18]. Mutta joka vahvana pysyy loppuun asti, se pelastuu.

Jos silloin joku sanoo teille ’Katso, täällä on Kristus’, tahi ’Tuolla’, niin älkää uskoko. Sillä vääriä kristuksia ja vääriä profeettoja nousee, ja he tekevät suuria tunnustekoja ja ihmeitä, niin että eksyttävät, jos mahdollista, valitutkin. (Matteuksen evankeliumi^[21] XXIV:4– 5,11–13, 23–24 ja Markuksen evankeliumi^[21] XIII:5–6, 21–22.)

Profeettojen missio

4. Tavallisesti profeetoille katsotaan kuuluvaksi tulevaisuuden näkemisen lahja, niin että sanoista *profetia* ja *ennustus* on tullut synonyymeja. Evankelisessa merkityksessään sanalla *profeetta* on laajempi merkitys. Sillä tarkoitetaan kaikkia Jumalan lähettiläitä, joiden missiona on opettaa ihmisiä ja paljastaa heille piilossa olevia asioita ja hengellisen elämän arvoituksia. Ihminen voi siis olla profeetta ilman, että tekee ennustuksia. Tämä oli juutalaisten ajatusmalli Jeesuksen aikana. Sen vuoksi, kun hänet

oli tuotu ylipapin Kaifaan eteen, yhteen kokoontuneet kirjanoppineet ja vanhimmat sylkivät hänen kasvoilleen, löivät häntä nyrkeillä ja antoivat hänelle korvapuusteja sanoen: ”Kristus, ennusta meille ja kerro, kuka on se, joka sinua löi.” Kuitenkin tapahtui niin, että profeetat tiesivät ennalta tulevaisuuden, joko intuition tai kaitselmuksen ohjaamien paljastusten kautta, voidakseen varoittaa ihmisiä. Näiden tapahtumien toteutuessa tulevaisuuden ennustamisen lahjan katsottiin olevan yksi profeetan ominainen tunnusmerkki.

Väerien profettojen ihmeet

5. ”Sillä vääriä kristuksia ja vääriä profettoja nousee, ja he tekevät suuria tunnustekoja ja ihmeitä, niin että eksyttävät, jos mahdollista, valitutkin.” Nämä sanat antavat todellisen merkityksen sanalle *ihme*. Teologisessa merkityksessään ihmeet ovat poikkeuksellisia ilmiöitä, jotka eivät ole luonnonlain mukaisia. Luonnonlakien ollessa yksinomaan Jumalan teos Hän voi epäilemättä poiketa niistä mielensä mukaan, mutta pelkkä terve järki sanoo, ettei alhaisille ja kieroutuneille olioille ole voitu antaa yhtä suurta valtaa kuin Jumalalle ja vielä vähemmän oikeutta kumota sitä, mitä Jumala on tehnyt. Jeesus ei ole voinut pyhittää tällaista periaatetta. Jos siis näiden sanojen antaman tarkoituksen mukaisesti pahalla *Hengellä*^[2] on valta tehdä sellaisia ihmeitä, että itse valitutkin ovat erehtyneet, niin tämä johtaisi siihen, että pahojen *Henkien*^[2] pystyessä tekemään Jumalan tekoja ihmeet eivät ole Jumalan lähettiläiden yksinoikeus eivätkä todista mitään, koska mikään ei erota pyhiä ihmeitä pahoilaisten ihmeistä. On siis etsittävä yllä oleville sanoille rati-onaalisempi merkitys.

Tietämättömän kansan silmissä jokainen teko, jonka aiheuttaja on tuntematon, on ihmeellinen ja yliluonnollinen. Sen jälkeen kun aiheuttaja on tunnistettu, tunnustetaan ilmiön olevan, niin

eriskummalliselta kuin se vaikuttaakin, vain luonnonlain seurausta. Tällä tavoin yliluonnollisten tapahtumien piiri kutistuu sitä mukaa kun tieteen piiri laajenee. Kaikkina aikoina ihmiset ovat hyödyntäneet kunnianhimensa, intressiensä ja hallitsemisensa hyväksi tiettyjä omaamiansa taitoja saadakseen itselleen niin sanotun yli-inhimillisen vaikutusvallan tai luulotellun jumalallisen mission. Nämä ovat vääriä kristuksia ja vääriä profeettoja. Valistuksen leviäminen tuhoaa niiden luotettavuuden, siksi niiden lukumäärä pienenee sitä mukaa kun ihmiset valistuvat. Se, että tiettyjen ihmisten silmissä näyttää tapahtuvan ihmeitä, ei ole siis merkki jumalallisesta tehtävästä, sillä se voi johtua tietämyksestä, jota kuka tahansa voi hankkia, tai erityisistä orgaanisista kyvyistä, joita kaikista häpeällisinkin voi omata yhtä lailla kuten kaikista kunnianarvoisinkin. Todellisen profeetan tunnistaa vakavammista ja yksinomaan moraalisisista ominaisuuksista.

Älkää jokaista Henkeä uskoko

6. *Rakkaani, älkää jokaista Henkeä uskoko, vaan koetelkaa Henget, ovatko ne Jumalasta; sillä monta väärää profeettaa on lähtenyt maailmaan.* (Ensimmäinen Johanneksen kirje ^[21], IV:1.)

7. *Spiritismin* ^[1] ilmiöt ovat kaukana siitä, että vahvistaisivat vääriä kristuksia ja vääriä profeettoja, vaikka jotkut niin ovat sanovinaan. Päinvastoin, nämä ilmiöt tulevat antamaan niille viimeisen iskun. Älkää pyytäkö *spiritismiltä* ^[1] ihmeitä, sillä se ilmoittaa ehdottomasti, ettei niitä tuota. Fysiikka, kemia, astronomia ja geologia ovat tulleet paljastamaan materiaalisen maailman lakeja ja vastaavasti *spiritismi* ^[1] tulee paljastamaan muita tuntemattomia lakeja, jotka säätelevät ruumiillisen maailman suhteita hengellisen maailmaan, eivätkä ne lait ole yhtään vähemmän luonnonmukaisia kuin vanhempien tieteiden lait. Antaessaan selityksen tietyn tyyppisille tähän asti käsitämättömille ilmiöille *spiritismi* ^[1] tuhoaa sen, jota aiemmin

pidettiin ihmeellisyyksiin kuuluvana. Siispä ne, jotka ovat yrittäneet käyttää näitä ilmiöitä omaksi edukseen esiintyessään Jumalan messiaina, eivät voisi enää pitkään käyttää väärin herkkäuskoisuutta ja tulisivat pian paljastetuiksi. Itse asiassa, kuten sanottu, nämä ilmiöt yksin eivät todista mitään. Missio todistaa itsensä moraalisisilla seurauksilla, joita ei ole annettu kenen tahansa tuotettaviksi. Tämä on yksi *spiritistisen*^[1] tieteen kehityksen seuraus. Tutkiessaan tarkasti tiettyjen ilmiöiden aiheuttajaa se nostattaa hunnun useiden arvoitusten yltä. Ne, jotka pitävät pimeyttä parempana kuin valoa, ovat ainoita, jotka ovat kiinnostuneita taistelemaan sitä vastaan. Mutta totuus on kuten aurinko, se haihduttaa kaikista sakeimmankin sumun.

Spiritismi^[1] tulee paljastamaan erään toisen, vaarallisemman väärrien kristusten ja profeettojen kategorian, jota ei kohdata ihmisten joukosta, vaan niiden joukosta, jotka ovat lähteneet ruumiillisesta elämästä. Ne ovat harhaanjohtavia, tekopyhiä, ylpeitä ja näennäisesti tietäviä *Henkiä*^[2], jotka menivät maasta ei-ruumiilliseen elämään ja pröystäilevät kunnianarvoisilla nimillä. He esiintyvät muina pyrkiäkseen naamioitumisensa avulla tekemään uskottavaksi usein kaikista omituisimpia ja absurdeimpia ajatusmalleja. Ennen kuin *meediokykyyn*^[3] perustuvat suhteet tulivat tunnetuiksi, ne harjoittivat toimintaansa vähemmän näkyvästi kuullun tai puhutun inspiraation, eli tiedostamattoman *meediokyvyn*^[3] kautta. Niiden lukumäärä on huomattava, jotka eri aikoina, mutta ennen kaikkea viime aikoina, ovat esiintyneet entisaikaisina profeettoina, kuten Kristuksena, Mariana, Jeesuksen äitinä ja jopa Jumalana. Johannes varoittaa heistä sanoessaan: ”*Rakkaani, älkää jokaista Henkeä uskoko, vaan koetelkaa, ovatko ne Jumalasta; sillä monta väärää profeettaa on lähtenyt maailmaan.*” *Spiritismi*^[1] antaa keinot niiden koetelemiseen osoittaessaan hyvien *Henkien*^[2] tunnusmerkit, jotka ovat aina *moraalisia eivätkä koskaan materiaalisia*¹. Hyvien

---

1 Katso: *Henkien*^[2] erottelu, Meedioiden Kirja, luku XXIV ja seuraavat.

ja pahojen *Henkien*^[2] erottelussa voidaan ennen kaikkea soveltaa näitä Jeesuksen sanoja: ”*Puu tunnetaan hedelmästänsä. Ei saata hyvä puu kasvaa pahoja hedelmiä eikä huono puu kasvaa hyviä hedelmiä.*” *Henkiä*^[2] arvioidaan niiden tekojen laadullisuudella, kuten puuta hedelmiensä laadullisuuden mukaan.

Henkien opetukset: Väärät profeetat

8. Jos teille sanotaan ‘Katso, täällä on Kristus’, niin älkää menkö sinne, vaan sitä vastoin olkaa varuillanne, sillä väärää profeettoja on lukuisia. Ettekö näe viikunapuiden lehtien alkavan vaalentua, ettekö näekin sen lukuisten versojen odottavan kukinnan aikaa ja eikö Jeesus ole teille sanonut ”*Puu tunnetaan hedelmästänsä*”? Jos siis hedelmät ovat kitkeriä, niin pidätte puuta pahana, mutta jos ne ovat makeita ja terveellisiä, niin sanotte: ”Pahasta puusta ei voi tulla mitään puhdasta.”

Veljeni, näin teidän tulee arvioida: teidän tulee tutkia aikaansaannoksia. Jos ne, jotka sanovat omaavansa jumalallisia kykyjä, ovat varustettuja kaikilla samankaltaisen mission piirteillä, eli jos heillä on kaikista korkeimman tason kristillisiä ja ikuisia hyveitä, kuten *hyväntekeväisyyttä*^[18], rakkautta, armah-tavaisuutta ja kaikki sydämet yhteen sovittavaa hyvyttä ja jos he liittävät sanojensa tueksi tekoja, niin silloin voitte sanoa: ”Nämä ovat todellakin Jumalan lähettämiä.”

Mutta epäilkää mielisteleviä sanoja, epäilkää kirjanoppineita ja fariseuksia, jotka rukoilevat julkisilla paikoilla pitkiin pukuihin pukeutuneina. Epäilkää niitä, jotka väittävät omaavansa yksinoikeuden totuuteen!

Ei, ei, Kristus ei ole siellä, sillä ne, jotka Hän lähettää levittämään pyhää oppiaan ja uudistamaan kansaansa, ovat Mestarin esimerkin mukaisesti yli kaiken lempeitä ja nöyriä sydämeltään.

He ovat ennen kaikkea vaatimattomia ja nöyriä, joiden täytyy esimerkeillään ja neuvoillaan pelastaa ihmiskunta, joka juoksee tuhoonsa ja harhailee kieroilla teillä. Paetkaa jokaista, joka paljastaa edes hiukkasen ylpeyttä, kuten tarttuvaa lepraa, joka turmelee kaiken, mihin koskettaa. Muistakaa että *jokainen olento kantaa otsallaan, mutta ennen kaikkea teoissaan, suuruutensa tai rappionsa leimaa.*

Menkää siis, rakkaat lapseni, käykää aikailematta ilman taka-ajatuksia siunattua taivalta, jolle olette ryhtyneet. Menkää, menkää aina pelkäämättä. Siirtäkää rohkeasti loitolle kaikki se, mikä voisi pidätellä teidän kulkuanne kohti ikuista päämäärää. Matkaajat, olisitte enää vain hetken koetuksen pimeydessä ja tuskassa, jos antaisitte sydämenne avautua tälle ihanalle opille, joka tulee paljastamaan teille ikuiset lait ja tyydyttämään kaikki *sielunne*^[5] pyrkimykset kohti tuntematonta. Tästä hetkestä lähtien voitte antaa kehonne näille pienille keijukaisille, jotka tulivat uniinne ja jotka hetkellisinä eivät voineet muuta kuin ihastuttaa teidän mieliänne, mutta eivät sanoneet mitään teidän sydämellenne. Nyt, rakkaani, kuolema katosi antaakseen tilaa sädehtivälle enkelille, jonka tunnette, uudelleennäkemisen ja kokoontumisen enkelille! Nyt teillä, jotka täytitte hyvin Luojan määräämän tehtävän, ei ole enää mitään pelättävää hänen oikeudenmukaisuudestaan, sillä Hän on isä ja antaa aina anteeksi eksyneille lapsilleen, jotka huutavat armoa. Jatkakaa siis, edetkää pysähtymättä. Olkoon teidän tunnuslauseenne kehitys, jatkuva kehitys kaikissa asioissa, kunnes saavutatte viimein sen onnellisen päämäärän, jossa teitä odottavat kaikki ne, jotka teitä ovat edeltäneet. (LOUIS, Bordeaux, 1861.)

Todellisen profeetan tunnusmerkit

9. *Epäilkää vääriä profeettoja.* Tämä kehotus on hyödyllinen kaikkina aikoina, mutta varsinkin muutosten aikoina, kuten

nykyään, jolloin ihmiskunnan muutosta valmistellaan, sillä suurilukuinen joukko kunnianhimoisia ja juonittelevia esittäytyy uudistajina ja messiaina. Näitä huijareita vastaan on oltava varuillaan ja kaikkien rehellisten ihmisten velvollisuus on paljastaa heidät. Epäilemättä kysytte, kuinka heidät voi tunnistaa. Tässä on heidän tuntomerkkinsä: Ei armeijan johtoon luoteta muuta kuin sen johtamiseen taitavaa ja kykenevää kenraalia. Uskotteko siis, että Jumala olisi vähemmän kaukokatseinen kuin ihmiset? Voitte olla varmoja siitä, että hän ei luota tärkeitä tehtäviä muille kuin niille, joiden tietää olevan kyvykkäitä niitä täyttämään, sillä suuret missiot ovat raskaita taakkoja, jotka murskaisivat alleen niiden kantamiseen liian heikon ihmisen. Kuten kaikissa asioissa, mestarin täytyy tietää enemmän kuin oppilaansa. Jotta ihmiskunta kehittyisi moraalisesti ja älyllisesti, tarvitaan ihmisiä, jotka ovat ylempiä moraalisesti ja älyllisesti! Tämän vuoksi he ovat aina jo hyvin pitkälle edistyneitä *Henkiä*^[2], jotka ovat suorittaneet koetuksensa toisissa elämissä ja jotka *ruumiilistuvat*^[17] tähän tarkoitukseensa, sillä jos he eivät ole ylempänä niitä, joiden keskuudessa heidän täytyy toimia, heidän vaikutuksensa tulee olemaan mitätön.

Tehkää tästä johtopäätös, että todellisen Jumalan lähettilään täytyy oikeuttaa tehtävänsä ylemmyydellään, hyveillään, suuruudellaan ja tekojensa seurauksilla ja moralisoivalla vaikutuksella. Päätelkää vielä, että jos hän on luonteenpiirteiltään, hyveiltään ja älyltään sen roolin alapuolella, mitä esittää, tai sen merkkihenkilön alapuolella, jonka nimen taakse hän piiloutuu, niin hän ei ole muuta kuin alarvoinen ilveilijä, joka ei osaa kopioida edes omaa esikuvaansa.

Toinen huomattava asia on, että suurin osa Jumalan todellisista lähettiläistä ei tiedosta itseään. Nämä Jumalan lähettiläät suorittavat missionsa loppuun kykyjensä voimalla, jota avustaa piilevä voima, joka inspiroi ja ohjaa heitä heidän tietämättään mutta ilman ennalta harkittua suunnitelmaa. Toisin sanoen *todelliset profeetat paljastuvat teoistansa, heidät voidaan*

aavistaa, sitä vastoin kun väärät profeetat asettautuvat itse Jumalan lähettiläiksi. Ensin mainitut ovat nöyriä ja vaatimatonta, jälkimmäiset ylpeitä ja täynnä itseään. He puhuvat kovaa ja kuten kaikki valehtelijat, näyttävät aina pelkäävän, ettei heitä uskota.

Näiden petkuttajien on nähty esittäytyvän Kristuksen apostoleina ja toisien jopa itse Kristuksena. Se, mikä häpäisee ihmiskuntaa on se, että he ovat kohdanneet riittävän herkkäuskoisia ihmisiä, jotka uskovat heidän halpamaisuuksiinsa. Kuitenkin hyvin yksinkertaisen tarkastelun pitäisi avata kaikista sokeimmankin silmät. Jos Jeesus *ruumiillistuisi*^[17] maahan, hän tulisi kaikella voimallaan ja hyveillään. Muuten pitäisi myöntää – mikä olisi absurdi – että Hän olisi pahentunut. Tai jos ottaisitte Jumalalta pois yhden ainoan Hänen tunnusmerkeistään, niin silloin teillä ei olisi enää Jumalaa. Onko niillä, jotka esittäytyvät Kristuksena, kaikki Hänen hyveensä? Siinäpä kysymys. Katsokaa, tutkikaa tarkkaan heidän tekojaan ja ajatuksiaan, niin tunnistatte, että heiltä puuttuu ennen kaikkea Kristuksen muista erottavia ominaisuuksia: nöyryyttä ja *hyväntekevyyttä*^[18]. Vastaavasti heillä on sitä, mitä Jeesuksella ei ollut: ahneutta ja ylpeyttä. Huomatkaa muutenkin, että tällä hetkellä ja useissa maissa on useita näennäisiä Kristuksia, kuten on useita näennäisiä Eliaita, pyhiä Johanneksia tai pyhiä Paavaleita ja jotka pakostakaan eivät kaikki voi olla todellisia. Voitte olla varmoja siitä, että he ovat ihmisiä, jotka käyttävät herkkäuskoisuutta hyväkseen ja joista on vaivatonta elää niiden kustannuksella, jotka heitä kuuntelevat.

Epäilkää siis vääriä profeettoja varsinkin uudistumisen aikana, koska useat petkuttajat sanovat olevansa Jumalan lähettiläitä. He hankkivat itselleen turhamaista tyydytystä maassa, mutta kauhea tuomioistuin odottaa heitä, voitte olla siitä varmoja. (ERASTO, Pariisi, 1862.)

Väärät profeetat ruumiillisten elämien välisenä aikana

10. Vääriä profeettoja ei ole ainoastaan *ruumiillistuneiden*^[17] (eli ruumiillista elämää elävien) joukossa. Niitä on myös suurlukuisesti ylpeiden *Henkien*^[2] joukossa, jotka teeskennellyn rakkauden ja *hyväntekevyyden*^[18] alla kylvävät eripuraisuutta. Ne viivästyttävät ihmiskunnan vapauttamisen työtä syytäen vastustukseksi absurdeja ajattelumallejaan, joita hyväksyttävät *meedioidensa*^[12] kautta. Lumotakseen paremmin ne, joita haluavat huijata ja antaakseen enemmän painoarvoa teorioilleen, ne koristautuvat häikäilemättömästi nimillä, joita ihmiset eivät lausu muuten kuin kunnioitusta tuntien.

Ne ovat niitä, jotka kylvävät vihamielisyyden siemeniä eri ryhmien välille ja yllyttävät niitä eristäytymään toisistaan ja katsomaan toisiaan pahalla silmällä. Pelkästään tämä riittää niiden paljastamiseksi, sillä toimiessaan näin ne antavat itse kaikista ehdottomimman oikaisun siihen, mitä väittävät olevansa. Sokeita ovat siis ne ihmiset, jotka menevät niin tökeröön ansaan.

Mutta on useita muitakin keinoja tunnistaa ne. *Henkien*^[2], jotka sanovat kuuluvansa tähän kategoriaan, ei täydy olla pelkästään erittäin hyväntahtoisia, vaan toisaalta myös mitä suurimmassa määrin järkeviä. Niinpä viekää niiden ajattelumallit ymmärryksen ja terveen järjen seulaan, niin näette, mitä siitä jää jäljelle. Myöntäkäämme siis, että joka kerta kun *Henki*^[2] osoittaa lääkkeeksi ihmiskunnan vaikeuksiin tai keinoksi sen muutoksen saavuttamiseksi utopistisia ja ei-toteutettavissa olevia asioita tai lapsellisia ja naurettavia toimenpiteitä ja kun se muodostaa kaikista tavallisimpien tieteen käsitteiden kiistämän ajatusmallin, niin se ei voi olla muu kuin ymmärtämätön ja valheellinen *Henki*^[2].

Toisaalta voitte uskoa, että jos totuus ei aina ole yksilöiden arvostama, niin se on aina ihmismassojen terveen järjen arvostama ja se on myös yksi kriteeri. Jos kaksi periaatetta on ristiriidassa keskenään, niin teillä on sen luontaisen arvonn mitta etsiesänne sitä, joka saa eniten vastakaikua ja sympatiaa. Itse asiassa *olisi epäloogista myöntää, että oppi, jonka kannattajien määrä pienenee, olisi totuudenmukaisempi kuin oppi, jonka kannattajien määrän nähdään lisääntyvän*. Koska Jumala haluaa totuuden tulevan kaikille, Hän ei sulje sitä rajoitettuun piiriin, vaan nostattaa sen esille eri paikoissa, jotta kaikkialla valo olisi pimeyden rinnalla.

Torjukaa säälimättä kaikki nämä *Henget*^[2], jotka esiintyvät ainoina oikeina neuvonantajina ja suosittelevat jakaantumista ja eristäytymistä. Ne ovat lähes aina turhamaisia ja keskinkertaisia *Henkiä*^[2], jotka pyrkivät hallitsemaan heikkoja ja hyväuskoisia ihmisiä tuhlaten heille liioiteltuja ylistyksiä kiehtoakseen heitä ja pitääkseen heidät valtansa alla. Ne ovat normaalisti vallanhiimoisia *Henkiä*^[2], jotka olivat *ruumiillistuneena*^[17] yksinvaltiaita julkisesti tai yksityisesti ja jotka vielä kuolemansa jälkeenkin haluavat uhreja tyrannisoitavakseen. Yleensäkin *epäilkää kommunikaatioita, joissa esiintyy mystiikan ja kummallisuuden ominaispiirteitä tai jotka määräävät omituisia seremonioita tai tekoja*. Silloin aina on olemassa oikeutettu syy epäilykseen.

Toisaalta voitte olla varmoja, että kun totuus pitää paljastaa ihmiskunnalle, se on niin sanotusti välittömästi kommunikoitu kaikille vakavamielisille ryhmille, joilla on vakavamielisiä *meedioita*^[12], eikä pelkästään jollekin yhdelle ryhmälle muut pois sulkien. Kukaan ei ole täydellinen *medio*^[12], jos on *obsession*^[19] kohteena ja silloin *obsessio*^[19] on ilmeinen, kun *medio*^[12] ei ole kykenevä vastaanottamaan muun kuin yhden erityisen *Hengen*^[2] kommunikaatioita riippumatta siitä, kuinka korkealle tämä haluaa itsensä asettaa. Niin ollen jokainen *medio*^[12] ja jokainen ryhmä, joka uskoo olevansa etuoikeutettu

kommunikaatioihin, joita ainoastaan he voivat saada ja jotka toisaalta ovat alistettuja taikauskoa lähellä oleville käytännöille, on silloin epäilemättä kaikista tyypillisimmän *obsession*^[19] kohteena. Tämä on ennen kaikkea selvää, kun hallitseva *Henki*^[2] kerskailee nimellä, jota kaikkien, niin *Henkien*^[2] kuin *ruumiilistuneidenkin*^[17], täytyy kunnioittaa ja arvostaa eikä antaisi saattaa itseään alinomaa huonoon valoon.

On kiistämätöntä, että kun kaikki *Henkien*^[2] tiedot ja kommunikaatiot asetetaan järjen ja logiikan sulatusuuniin, niin järjetömyyden ja virheen torjuminen tulee olemaan helppoa. Joku *meedio*^[12] voidaan harhauttaa ja joku ryhmä pettää. Kuitenkin toisten ryhmien ankara tarkastelu, hankitut tiedot, ryhmän johtajien korkea moraalinen auktoriteetti¹ ja kommunikaatiot tärkeimpien² *meedioiden*^[12] kanssa, joilla on loogisuuden ja parhaiden *Henkiemme*^[2] autenttisuuden tunnusmerkit, osoittavat nopeasti vääriksi nämä valheelliset ja ovelat puheet, jotka ovat lähtöisin petollisten tai ilkeiden *Henkien*^[2] väkijoukosta. (ERASTO, Paavalin oppilas, Pariisi, 1862.)

(Katso tämän teoksen johdannon kohta II, Henkien opetuksien yleismaailmallinen kontrolli ja Meedioiden Kirja, luku XXIII.)

Jeremia ja väärät profeetat

11. Näin sanoo Herra: Älkää kuulko profeettain sanoja, noiden, jotka teille ennustavat täyttäen teidät tyhjillä toiveilla: oman sydämensä näkyjä he puhuvat, mutta eivät sitä, mikä tulee Herran suusta. He hokevat minun halveksijoilleni: 'Herra on

---

1 Kun ryhmän johtajat valitaan moraalisen auktoriteetin mukaan, he tunnistavat harhaanjohtavat kommunikaatiot ja epäilyksenalaisissa tapauksissa pyytävät nöyrästi mielipidettä muiden ryhmien johtajilta.

2 *Meediat*^[12], jotka ovat vastaanottaneet useimpien mielestä tunnistetusti hyviä kommunikaatioita.

sen sanonut: Teillä on oleva rauha!’ Ja kaikille, jotka vaeltavat sydämensä paatumuksessa, he sanovat: ’Ei teitä kohtaa onnettomuus’. Mutta kuka on seisonut Herran neuvottelussa ja nähnyt ja kuullut hänen sanansa? Kuka on tarkannut ja kuullut hänen sanansa?” ”Minä en ole lähettänyt noita profeettoja, mutta silti he juoksevat. Minä en ole puhunut heille, mutta kuitenkin he ennustavat. Minä olen kuullut, mitä sanovat nuo profeetat, jotka ennustavat minun nimessäni valhetta sanoen: ’Minä olen nähnyt unta, olen nähnyt unta’. Kuinka kauan tämä kuvitelma on noiden profeettojen mielissä, jotka ennustavat valhetta ja oman sydämensä petosta? Jos tämä kansa tai profeetta tai pappi kysyy teiltä sanoen ’Mikä on Herran kuorma?’, niin te sanotte heille ’Te itse olette se kuorma” Teidät minä heidän luotani kauas pois’, sanoo Herra. (Jeremia^[21], XXIII:16–18, 21, 25, 26, 33.)

Tästä profeetta Jeremiaan kohdasta tulen keskustelemaan kanssanne, ystäväni. Jumala, puhuen suullaan, sanoi: ”*oman sydämensä näkyjä he puhuvat*”. Nämä sanat osoittavat selvästi, että jo sinä aikana huijarit ja kiihkoilijat väärinkäyttivät ennustuksen lahjaa ja hyödynsivät sitä. Niinpä he käyttivät hyväkseen kansan yksinkertaista ja lähes sokeaa uskoa ennustaen heille *rahasta* hyviä ja miellyttäviä asioita. Tämän tyyppinen valehtelu oli melko yleistä juutalaisten keskuudessa. On helppo ymmärtää, että köyhän kansan oli tietämättömyydessään mahdotonta erottaa hyviä pahoista ja he antoivat aina enemmän tai vähemmän näiden otaksuttujen profeettojen huiputtaa itseään, vaikka nämä eivät olleetkaan muuta kuin huijareita ja fanaatikkoja. Ei ole mitään kuvaavampaa kuin nämä sanat: ”*Minä en ole lähettänyt noita profeettoja, mutta silti he juoksevat. Minä en ole puhunut heille, mutta kuitenkin he ennustavat.*” Myöhemmin hän sanoo: ”*Minä olen kuullut, mitä sanovat nuo profeetat, jotka ennustavat minun nimessäni valhetta sanoen: ’Minä olen nähnyt unta, olen nähnyt unta.’*” Näin hän osoitti yhden niistä keinoista, joilla nämä huijarit käyttivät hyväkseen kansan

luottamusta. Aina hyväuskoinen väkijoukko ei ajatellutkaan kiistää uniensa tai näkyjensä todellisuutta. He pitivät niitä hyvin luonnollisina ja kutsuivat yhä näitä profeettoja puhumaan.

Profeettojen sanojen jälkeen kuunnelkaa Pyhän Johanneksen viisaita neuvoja, kun hän sanoo ”*älkää jokaista Henkeä uskoko, vaan koetelkaa Henget, ovatko ne Jumalasta*”, sillä näkymättömien joukossa on myös niitä, jotka saavat mielihyvää huiputtamisesta kohdatessaan mahdollisuuden siihen. Nämä herkkäuskoiset ovat tietenkin *meedioita*^[12], jotka eivät ole tarpeeksi valppaita. Tämä on epäilemättä yksi suurimmista kompastuskivistä, johon useat, varsinkin *spiritismin*^[1] vasta-alkajat, tulevat kaatumaan. Se on heille koetus, jota he eivät voi voittaa muuten kuin suurella varovaisuudella. Oppikaa siis ennen kaikkea erottamaan hyvät ja pahat *Henget*^[2], jotta ette te itse tulisi vääriksi profeetoiksi. (LUOZ, suojelushenki, Karlsruhe, 1861.)

LUKU XXII

Älkää erottako, minkä Jumala on yhdistänyt

Avioliiton purkamattomuus – Avioero.

Avioliiton purkamattomuus

1. Ja fariseuksia tuli hänen luoksensa, ja he kiusasivat häntä sanoen: ”Onko miehen lupa hyljätä vaimonsa mistä syystä tahansa?” Hän vastasi ja sanoi: ”Ettekö ole lukeneet, että Luoja jo alussa ’loi heidät mieheksi ja naiseksi’ ja sanoi: ’Sen tähden mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä ja liittyköön vaimoonsa, ja ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi’ Niin eivät he enää ole kaksi, vaan yksi liha. Minkä siis Jumala on yhdistänyt, sitä älköön ihminen erottako.”

He sanoivat hänelle: “Miksi sitten Mooses käskee antaa erokirjan ja hyljätä hänet?” Hän sanoi heille: “Teidän sydämenne kovuuden tähdenkö Mooses salli teidän hyljätä vaimonne, mutta alusta ei niin ollut. Mutta minä sanon teille: joka hylkää vaimonsa muun kuin huoruuden tähden ja nai toisen, se tekee huorin ja joka nai hyljätyt, se tekee huorin.” (Matteuksen evankeliumi ^[21] XIX:3–9.)

2. Muuttumatonta on vain se, mikä tulee Jumalasta. Kaikki se, mikä on ihmisten aikaansaannosta, on altis muutoksiin. Luonnonlait ovat samat kaikkina aikoina ja kaikissa maissa. Ihmisten lait muuttuvat ajanjaksojen, paikkojen ja älykkyyden kehityksen mukaisesti. Avioliitossa jumalallisen järjestyksen mukaista on sukupuolten yhdistyminen kuolevien olentojen uusiutumisen aikaansaamiseksi. Mutta tätä yhdistymistä säätelevät olosuhteet ovat niin paljon ihmisistä lähtöisin, että koko maailmassa ei ole edes kristittyjen keskuudessa kahta maata, joissa ne olisivat absoluuttisesti samanlaiset. Ei ole olemassa yhtäkään maata, jossa ne eivät olisi ajan mittaan kokeneet muutoksia. Tästä seuraa, että siviililain mukaan se, mikä on laillista yhdessä maassa tiettyinä aikoina, on aviorikos toisessa maassa toisena aikana. Näin on, koska siviililain tarkoituksena on hoitaa perheiden etuja ja nämä edut vaihtelevat paljon paikallisten tapojen ja tarpeiden mukaan. Niinpä esimerkiksi tietyissä maissa ainoastaan uskonnollinen avioliitto on laillisesti oikeutettu. Toisissa maissa on tarpeen myös siviiliavioliitto ja joissain pelkästään siviiliavioliitto riittää.

3. Mutta sukupuolien yhdistymisessä, kaikille eläville olennoille yhteisen jumalallisen materiaalisen lain rinnalla, on toinen jumalallinen laki. Se on muuttumaton, kuten kaikki Jumalan lait ja yksinomaan moraalinen: se on rakkauden laki. Jumala halusi, että olennot eivät olisi yhtyneinä ainoastaan lihan sitein vaan myös *sielun*^[5] sitein, jotta puolisoitten molemminpuolinen kiintymys siirtyisi heidän lapsilleen ja että yhden sijasta olisi kaksi heitä rakastamassa, heistä huolehtimassa ja auttamassa heitä kehittymään. Otettiinkö tavallisen avioliiton edellytyksissä tämä rakkauden laki huomioon? Ei millään tavalla; se, mitä kysytään, ei ole kahden olennon kiintymys, molemminpuolinen tunne, joka vetää puoleensa toinen toistaan, koska useimmiten tämä kiintymys katkeaa. Se, mitä etsitään, ei ole sydämen tyydyttämistä, vaan ylpeyden, turhamaisuuden ja ahneuden tyydytystä, toisin sanoen kaikkien materiaalisten intressien tyydy-

tystä. Kun kaikki on näiden intressien mukaan hyvin, sanotaan avioliiton solmimisen olevan soveliaista. Kun kukkarot ovat yhteensopivat, sanotaan, että puoliset ovat yhdenmukaisia ja heidän pitäisi olla hyvin onnellisia.

Mutta ei siviililaki eikä sen mukaan solmittavat velvoitteet voi korvata rakkauden lakia, jos tämä laki ei vallitse liitossa. Tästä seuraa usein, että *se mikä on yhdistetty pakolla, hajoaa itsestään*. Alttarin juurella lausuttu lupaus muuttuu vääräksi valaksi, jos se lausutaan kuin lattea kaava. Siitä ovat lähtöisin onnettomat liitot, jotka lopulta muuttuvat rikkeellisiksi. Se on kaksinkertainen onnettomuus, joka vältettäisiin, jos avioliiton ehdoissa otettaisiin huomioon se ainoa laki, joka sen vahvistaa Jumalan silmissä: rakkauden laki. Kun Jumala sanoi ”Te ette tule enää olemaan muuta kuin yksi liha” ja kun Jeesus sanoi ”Älkää erottako sitä, mitä Jumala on yhdistänyt”, niin siinä on kysymys Jumalan muuttumattoman lain eikä ihmisten vaihtelevien lakien mukaisesta avioliitosta.

4. Onko siviililaki siis tarpeeton ja onko tarpeen palata luonnonmukaiseen avioliittoon? Ei todellakaan, siviililain päämääränä on järjestellä sosiaalisia suhteita ja perheen etuja sivilisaation vaatimusten mukaisesti. Sen takia se on hyödyllinen ja tarpeellinen, mutta vaihteleva. Siviililain täytyy olla kaukonäköinen, koska sivistynyt ihminen ei voi elää kuten villi. Mutta yhtään mikään ei vastusta sitä, etteikö siviililaki olisi välitöntä seurausta Jumalan laista. Jumalan lain toteuttamisen esteet johtuvat ennakkoluuloista, eivät siviililaista. Nämä ennakkoluulot, vaikka ovatkin vielä elinvoimaisia, ovat jo menettäneet valtakuntaansa valistuneiden kansojen keskuudessa. Ne tulevat häviämään moraalisen kehityksen myötä, joka lopulta tulee avaamaan silmät lukemattomille pahuuksille, virheille ja jopa rikoksille, jotka ovat seurausta ainoastaan materiaalisten intressien vuoksi solmituista avioliitoista. Eräänä päivänä tullaan kysymään, onko inhimillisempää, armeliaampaa ja moraalisem-

paa kahlita toisiinsa olennot, jotka eivät voi elää yhdessä, kuin antaa heille vapaus ja eikö näkymä erottamattomasta siteestä lisäksi lainvastaisten avioliittojen lukumäärää.

Avioero

5. Avioero on inhimillinen laki, jonka tarkoituksena on erottaa laillisesti se, joka on todellisuudessa erillään. Se ei ole Jumalan lakia vastaan, koska se ei korjaa muuta kuin ihmisen tekemää eikä ole sovellettavissa muihin tapauksiin kuin niihin, joissa ei ole otettu huomioon jumalallista lakia. Jos se olisi Jumalan lakia vastaan, itse kirkko olisi pakotettu pitämään virkavirheelisinä niitä johtajiaan, jotka omalla auktoriteetilla ja uskonnon nimeen ovat useissa olosuhteissa määränneet avioeron. Se on silloin kaksinkertainen virkavirhe, koskapa se on tehty ainoastaan maallisia intressejä silmälläpitäen eikä rakkauden lain tyydyttämiseksi.

Mutta itse Jeesus ei pyhittänyt avioliiton absoluuttista purkamattomuutta. Eikö Hän sanokin: ”*Teidän sydämenne kovuuden tähdenkö Mooses salli teidän hyljätä vaimonne?*” Tämä tarkoittaa sitä, että koska Mooseksen ajoista lähtien molemminpuolinen kiintymys ei ole ollut avioliiton ainoa tarkoitus, niin eroaminen on saattanut tulla tarpeelliseksi. Mutta Jeesus lisää: ”*mutta alusta ei niin ollut*”. Tämä tarkoittaa, että ihmiskunnan alussa, kun ihmiset eivät vielä olleet itsekkyyden ja ylpeyden turmelemia ja elivät Jumalan lain mukaisesti, sympatiaan eikä turhamaisuuteen ja kunnianhimoon perustuvat liitot eivät antaneet aihetta avioliiton purkamiseen.

Jeesus menee vielä pidemmälle ja erittelee tapauksen, jossa avioliiton purkamiseen voi olla aihetta: aviorikos. Mutta sitä ei tapahdu siellä, missä vallitsee molemminpuolinen vilpitön kiintymys. On totta, että Hän kieltää kaikkia ihmisiä ottamasta vai-

mokseen naista, jonka avioliitto on purettu, mutta on otettava huomioon Hänen aikansa ihmisten tavat ja luonteenpiirteet.

Mooseksen laki tässä tapauksessa määräsi kuoliaaksi kivittämissen. Jeesus halusi kumota barbaarisen tavan, mutta oli kuitenkin tarve jonkinlaiselle rangaistukselle ja Hän löysi sen häpeänleimasta, jonka toisen avioliiton kieltäminen jättäisi. Siinä oli tietyllä tavalla yksi siviililaki kumoamassa toista siviililakia, mutta kuten kaikki tämän luontoiset lait, sen täytyi joutua aikojen koetuksen alaiseksi.

Allan Kardecin opin ystävät ry on jakanut tämän pdf-kirjan tekijänoikeuksien haltijan luvalla.

LUKU XXIII

Merkillinen moraalinen opetus

Joka ei vihaa isäänsä ja äitiänsä – Luopua isästään, äidistään ja lapsistaan – Antaa kuolleitten haudata kuolleensa – En tullut tuomaan rauhaa vaan eripuraisuutta.

Joka ei vihaa isäänsä ja äitiänsä

1. Ja hänen mukanaan kulki paljon kansaa, ja hän kääntyi ja sanoi heille: ”Jos joku tulee minun tyköni eikä vihaa isäänsä ja äitiänsä ja vaimoaan ja lapsiaan ja veljiään ja sisariaan, vieläpä omaa elämäänsäkin, hän ei voi olla minun opetuslapseni. Ja joka ei kannata ristiänsä ja seuraa minua, se ei voi olla minun opetuslapseni. Niin ei myös teistä yksikään, joka ei luovu kaikesta, mitä hänellä on, voi olla minun opetuslapseni.” (Luukaan evankeliumi^[21] XIV:25–27, 33.)

2. Joka rakastaa isäänsä taikka äitiänsä enemmän kuin minua, se ei ole minulle sovelias ja joka rakastaa poikaansa taikka tytärtänsä enemmän kuin minua, se ei ole minulle sovelias. (Matteuksen evankeliumi^[21] X:37.)

3. Tietyt, hyvin harvoin Jeesuksen suusta tulleet sanat saivat aikaan niin kummallisen kontrastin, että niiden kirjaimellisen merkityksen hylkää vaistomaisesti. Hänen oppinsa ylevyys ei kärsi tästä minkäänlaista kolausta. Ne kirjoitettiin Hänen kuolemansa jälkeen, koska yhtäkään evankeliumia ei kirjoitettu Hänen elämänsä aikana ja tässä tapauksessa on sallittua uskoa, että Hänen ajattelunsa perusta ei tullut hyvin ilmaistuksi tai mikä myös mahdollista, Hänen sanojensa alkuperäinen tarkoitus on voinut muuttua siirryttäessä yhdestä kielestä toiseen. Riitti, että virhe tehtiin ensimmäisellä kerralla ja se tuli toistetuksi jäljennöksissä, kuten huomataan niin usein historiallisissa tapahtumissa.

Sanasta *viha* tässä Luukkaan lauseessa ”*Jos joku tulee minun tyköni eikä vihaa isäänsä ja äitiänsä*” ei kukaan ajatellut sen olevan Jeesuksen käyttämä. Olisi siis tarpeetonta keskustella siitä ja vielä vähemmän pyrkiä perustelemaan sitä. Ensin pitäisi tietää, että lausuiko Hän niin ja jos näin oli, niin oliko tällä sanalla sama merkitys sillä kielellä, millä se ilmaistiin, verrattaessa meidän kieleemme. Tässä pyhän Johanneksen kirjoituksen kohdassa ”*Se, joka vihaa elämänsä tässä maailmassa, varjelee itseään ikuista elämää varten*” on varmaa, että sanalla *viha* ei ole samaa merkitystä kuin minkä me siihen liitämme.

Heprean kieli ei ollut rikas ja oli paljon sanoja, joilla oli useita merkityksiä. Sellainen on esimerkiksi sana, joka Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa (Genesis) merkitsee luomisen vaiheita. Tätä sanaa käytettiin samanaikaisesti ilmaisemaan mitä tahansa ajanjaksoa ja päivien kiertokulkua. Siitä tuli myöhemmin sen käännökseksi sana *päivä* ja uskomus, että maailma oli kuuden vuorokauden aikaansaannos. Monimerkityksinen on myös sana, joka tarkoittaa kamelia ja köyttä, koska köydet oli tehty kame-linkarvoista ja joka käännettiin *kameliksi* neulansilmän vertauskuvassa. (Osa XVI, 2¹).

---

1 M. Pezzanin huomautus: **Non odit** latinaksi ja **Kaï** tai **miseï** kreikaksi ei tarkoita

Itse asiassa on tarpeen ottaa huomioon niiden kansojen tavat ja luonteenpiirteet, jotka vaikuttavat kielensä erityiseen ominaisuuteen. Ilman tätä tietämystä tiettyjen sanojen todellinen merkitys jää huomaamatta. Käännettäessä yhdestä kielestä toiseen sama sana on enemmän tai vähemmän energisempi. Se voi tarkoittaa herjausta ja jumalanpilkkua yhdessä kielessä ja olla tarkoittamatta sitä toisessa kielessä sen ajatusmallin mukaan, mikä siihen on liitetty. Samassa kielessä tietyt sanat menettävät merkityksensä muutamia vuosisatoja myöhemmin. Sen takia ehdottoman kirjaimellinen käännös ei aina ilmaise täysin oikein ajatusta. Ollakseen täsmällinen ei aina pidä käyttää vastaavia, vaan samanvertaisia sanoja tai kiertoilmaisuja.

Näitä huomioita voidaan erityisesti soveltaa pyhien tekstien ja varsinkin evankeliumien tulkinnoissa. Jos ei oteta huomioon ympäristöä, jossa Jeesus eli, ollaan alttiita erehtymiselle tiettyjen ilmaisujen ja tosiseikkojen merkityksestä, joka on seuraustavasta rinnastaa muita itseensä. Tästä syystä on tarpeen siis erottaa sana *viha* nykyisestä merkityksestään Jeesuksen opetusten luonteen vastaisena. (Katso myös luku XIV, kohta 5 ja seuraavat.)

---

ta **vihata** vaan **rakastaa vähemmän**. Hpreankielinen verbi, jota Jeesuksen on täytynyt käyttää, ilmaisee kreikankielisen *misein*-verbin ilmaiseman asian vielä paremmin. Se ei merkitse ainoastaan **vihata**, vaan **rakastaa vähemmän, ei rakastaa niin paljon kuin, rakastaa yhtä paljon kuin toista**. Syyrialaisessa murteessa, jota Jeesuksen sanotaan käyttäneen useimmiten, tämä merkitys on vieläkin korostetumpi. Tässä tarkoituksessa Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa (Genesis, XXIX:30–31) on kirjoitettu: ”Ja hän yhtyi myös Raakeliin, ja Raakel oli hänelle rakkaampi kuin Leea; ja hän palveli Laabanin luona vielä toiset seitsemän vuotta. Ja kun Herra näki, että Leeaa **vihattiin**...” Tässä on ilmeistä, että sanan todellinen merkitys on **rakastaa vähemmän**. Näin se täytyisi kääntää. Useissa muissa hepreankielisissä ja ennen kaikkea syyrialaisissa tekstikohdissa samaa verbiä on käytetty tarkoituksessa **ei rakastaa niin paljon kuin toista**. Olisi virhe kääntää se sanalla **viha**, jolla on toinen selkeästi määritetty merkitys. Matteuksen teksti poistaa muutoin kaiken tämän hankaluuden.

Luopua isästään, äidistään ja lapsistaan

4. *Ja jokainen, joka on luopunut taloista tai veljistä tai sisarista tai isästä tai äidistä tai lapsista tai pelloista minun nimeni tähden, on saava monin verroin takaisin ja perivä iankaikkisen elämän.* (Matteuksen evankeliumi^[21] XIX:29.)

5. *Silloin Pietari sanoi: ”Katso, me olemme luopuneet siitä, mitä meillä oli, ja seuranneet sinua.” Niin hän sanoi heille: ”Totisesti minä sanon teille: ei ole ketään, joka Jumalan valtakunnan tähden on luopunut talosta tai vaimosta tai veljistä tai vanhemmista tai lapsista ja joka ei saisi monin verroin takaisin tässä ajassa ja tulevassa maailmassa iankaikkista elämää.”* (Luukkaan evankeliumi^[21] XVIII:28–30.)

6. *Vielä eräs toinen sanoi: ”Minä tahdon seurata sinua, Herra, mutta salli minun ensin käydä ottamassa jäähyväiset kotiväeltäni.” Mutta Jeesus sanoi hänelle: ”Ei kukaan, joka laskee kätensä auraan ja katsoo taaksensa, ole sovelias Jumalan valtakuntaan.”* (Luukkaan evankeliumi^[21] IX:61–62.)

Sanoista väittelemättä on etsittävä tästä perusajatus, joka oli ilmeisestikin ”Tulevan elämän intressit voittavat kaikki inhimilliset intressit ja kaiken inhimillisen arvonannon”, koska se on Jeesuksen opin perustan mukainen, kun taas perheestä luopuminen olisi sen kieltämistä.

Eikö meillä sitä paitsi ole silmiemme edessä näiden elämänohjeiden täytöntöönpano isänmaan puolesta tehdyssä intressien ja perheen kiintymysten uhrauksessa? Moititaanko poikaa siitä, että hän jättää isänsä, äitinsä, veljensä, vaimonsa ja lapsensa marssiakseen isänmaansa puolesta? Eikö hän päinvastoin kerää meriittä erotessaan kodin lämmön ja ystävien syleilyn ihanuudesta täyttääkseen velvollisuutensa? On siis olemassa velvollisuuksia, jotka voittavat kaikki muut. Eikö laki velvoitakin tyärtä jättämään vanhempansa seuratakseen aviomies-

tään? Maailma on täynnä tapauksia, joissa kaikista tuskallisimmat eroamiset ovat välttämättömiä. Mutta kiintymykset eivät murru sen vuoksi, etäisyys ei vähennä kunnioitusta tai huolenpitoa, jonka lapset ovat velkaa vanhempiaan kohtaan, eikä vanhempien hellyyttä lapsiaan kohtaan. Huomataan siis, että edes kirjaimellisesti otettuna nämä sanat, lukuun ottamatta sanaa *vihata*, eivät olisi vastakohta käskylle, joka määrää kunnioittamaan isäänsä ja äitiänsä, eikä isälliselle hellyyden tunteelle. Näin on vieläkin suuremmalla syyllä, jos nämä sanat otetaan hengellisessä merkityksessään. Niiden tarkoituksena oli näyttää liioittelun kautta, kuinka määräävä oli velvollisuus huolehtia tulevasta elämästä. Sitä paitsi näiden sanojen täytyi olla vähemmän tyrmistyttäviä rahvaan keskuudessa ja ajankohtana, jossa tapojen seurauksena perhesiteillä oli vähemmän voimaa kuin moraalisesti kehittyneemmässä sivilisaatiossa. Alkukantaisissa kansoissa nämä heikommat siteet lujittuivat tunteellisuuden ja moraalisen tajun kehittymisen myötä. Eroaminen on myös välttämätöntä kehitykselle. Ilman sitä perheet ja rodut rappeutuvat, jos risteytystä ei ole ja jos ne eivät sekoitu toisiinsa. Se on luonnonlaki yhtä paljon moraalisen kuin fyysisenkin kehityksen eduksi. Näitä asioita on tarkasteltu tässä vain maallisesta näkökulmasta. *Spiritismi*^[1] saa meidät näkemään ne korkeammalta näyttäen meille, että todelliset kiintymyksen siteet ovat *Hengen*^[2] eikä ruumiin siteitä ja että nämä siteet eivät murru eroamisen eikä edes ruumiin kuoleman takia. Se saa meidät näkemään, että nämä siteet vahvistuvat hengellisessä elämässä *Hengen*^[2] puhdistumisen kautta. Se on lohduttava totuus, joka antaa suuren voiman kestää elämän vaikeuksia. (Luku IV, kohta 18 ja luku XIV, kohta 8.)

Antaa kuolleitten haudata kuolleensa

7. Toiselle hän sanoi: ”Seuraa minua.” Mutta tämä sanoi: ”Herra, salli minun ensin käydä hautaamassa isäni.” Mutta Jeesus sanoi

hänelle: ”Anna kuolleitten haudata kuolleen, mutta mene sinä ja julista Jumalan valtakuntaa.” (Luukkaan evankeliumi^[21] IX:59–60.)

8. Mitä voivat tarkoittaa sanat ”Anna kuolleitten haudata kuolleen”? Edelliset huomiot näyttävät ensinnäkin, että siinä tilanteessa, jossa nämä sanat lausuttiin, ne eivät voineet ilmaista moitetta sitä vastaan, joka piti kunnioituksesta vanhempiaan kohtaan velvollisuutenaan mennä hautaamaan isänsä. Nämä sanat pitävät kuitenkin sisällään syvällisen merkityksen, jonka ainoastaan täydellisempi hengellisen elämän tuntemus voi saada ymmärtämään.

Hengellinen elämä on itse asiassa todellinen elämä. Se on *Hengen*^[2] normaali elämä. Sen maallinen elämä on vain väliaikainen ja ohimenevä. Se on eräänlainen kuolema verrattuna hengellisen elämän loistoon ja toimintaan. Ruumis ei ole muuta kuin karkeajakoinen vaate, joka päällystää väliaikaisesti *Henkeä*^[2]. Se on todellinen kahle, joka sitoo *Hengen*^[2] maaperään ja josta vapautuessaan se tuntee itsensä onnelliseksi. Kunnioitus kuolleita kohtaan ei liity materiaan, vaan poissaolevaan *Henkeen*^[2]. Kunnioitus kuolleen ruumista kohtaan on vastavaa kuin kunnioitus hänelle kuuluneita esineitä kohtaan. Niitä, joita hän käsitteli ja joita häntä kunnioittavat ihmiset säilyttävät kuten pyhäinjäännöstä. Tätä ihminen ei voinut ymmärtää itseksensä ja Jeesus opetti häntä sanoen:

Älkää olko huolissanne ruumiista, vaan ajatelkaa pikemminkin *Henkeä*^[2]. Menkää opettamaan taivasten valtakunnasta. Menkää sanomaan ihmisille, että heidän kotinsa ei ole maassa vaan taivaassa, sillä siellä ainoastaan on todellinen elämä.

En tullut tuomaan rauhaa vaan eripuraisuutta

9. *Älkää luulko, että minä olen tullut tuomaan rauhaa maan päälle, en ole tullut tuomaan rauhaa vaan miekan. Sillä minä olen tullut nostamaan pojan riitaan isäänsä vastaan ja tyttären äitiänsä vastaan ja miniän anoppiansa vastaan, ja ihmisen vihamiehiksi tulevat hänen omat perhekuntalaisensa.* (Matteuksen evankeliumi^[21] X:34–36.)

10. *Tulta minä olen tullut heittämään maan päälle, ja kuinka minä tahtoisinkaan, että se jo olisi syttynyt! Mutta minä olen kasteella kastettava, ja kuinka minä olenkaan ahdistettu, kunnes se on täytetty!*

Luuletteko, että minä olen tullut tuomaan maan päälle rauhaa? Ei, sanon minä teille vaan eripuraisuutta. Sillä tästedes riitautuu viisi samassa talossa keskenään, kolme joutuu riitaan kahta vastaan ja kaksi kolmea vastaan, isä poikaansa vastaan ja poika isäänsä vastaan, äiti tytärtänsä vastaan ja tytär äitiänsä vastaan, anoppi miniäänsä vastaan ja miniä anoppiansa vastaan.” (Luukkaan evankeliumi^[21] XII:49–53.)

11. Oliko se todellakin Jeesus, hellyyden ja hyvyiden henkilölistymä, joka ei lakannut saarnaamasta lähimmäisenrakkaudesta ja joka sanoi: ”*en ole tullut tuomaan rauhaa vaan miekan; minä olen tullut nostamaan pojan riitaan isäänsä vastaan, miehen vaimoan vastaan; tulta minä olen tullut heittämään maan päälle ja kuinka minä tahtoisinkaan, että se jo olisi syttynyt!*” Eivätkö nämä sanat ole ilmeisen ristiriitaisia hänen opetustensa kanssa? Eikö verenhimoisen ja tuhoisan valloittajan kielenkäytön paneminen hänen tiliinsä olekin herjaamista? Ei, kyseessä ei ole herjaus eikä sanojen ristiriitaisuus, sillä Hän itse lausui ne ja nämä sanat todistavat Hänen korkean tietämyksensä. On vain niin, että vähän epäselvä muoto ei ilmaise Hänen ajatustaan tarkasti ja se sai käsittämään sanojen todellisen merkityk-

sen väärin. Näiden sanojen ottaminen kirjaimellisesti muuttaisi Hänen täysin rauhaa rakastavan missionsa epäjärjestyksen ja eripuraisuuden missioksi, joka olisi absurdi seuraus, jonka terve järki osaa työntää sivuun, sillä Jeesus ei voisi väittää itseään vastaan. (Luku XIV, kohta 6.)

12. Jokainen uusi ajatusmalli kohtaa pakostakin vastustusta, eikä ole yhtäkään, joka olisi vakiintunut ilman taistelua. Kuitenkin tällaisissa tapauksissa vastustus on aina suhteessa *ennalta nähtyjen* seurausten merkitykseen, koska mitä suurempi seuraus, sitä enemmän se loukkaa intressejä. Jos uusi ajatusmalli on selvästi väärä, jos sen arvioidaan olevan ilman seurauksia, niin kukaan ei siitä ole huolissaan eikä nosta siitä meteliä, koska tietää, että sillä ei ole elinvoimaa. Mutta jos uusi ajatusmalli on totuudenmukainen, jos sillä on vankka perusta ja jos sille enteillään tulevaisuutta, salainen ennakkoaavistus varoittaa vastustajia siitä, että se on vaaraksi heille ja niiden asioiden järjestykselle, joiden ylläpidosta he ovat kiinnostuneita. Tämän vuoksi he hyökkäävät tämän uuden ajatusmallin ja sen kannattajien kimppuun.

Näin ollen uuden ajatusmallin seurausten ja merkityksen mitta kohdataan tunteissa, joita se aiheuttaa ilmestyessään, nousevan vastustuksen kiivaudessa ja sen vastustajien suuttumuksen ja sinnikkyuden tasossa.

13. Jeesus tuli julistamaan oppia, joka horjutti väärinkäytösten perustaa, jossa sen ajan fariseukset, kirjanoppineet ja papit elivät. Näin ollen he aiheuttivat Jeesuksen kuoleman uskoen tappavansa ajatusmallin tappamalla ihmisen. Mutta ajatusmalli säilyi hengissä, koska se oli todellinen. Se kasvoi, koska se oli Jumalan tarkoitus ja lähdettyään pienestä juutalaiskylästä se pystytti lippunsa pakanallisen maailman pääkaupunkiin kaikista kiihkeimpien vastustajiensa eteen. Heillä oli kaikista suurin intressi taistella sitä vastaan, koska se ajatusmalli kaatoi vuosisatojen aikaiset uskomukset, joita useat omasivat pikem-

minkin intressiensä kuin vakaumuksensa vuoksi. Siellä kaikista kauheimmat taistelut odottivat tämän ajatusmallin apostoleja. Uhreja oli lukuisia, mutta ajatusmalli kasvoi jatkuvasti ja selviytyi taistelusta voittajana, koska ollessaan totuudenmukainen se voitti edeltäjänsä.

14. On huomattavaa, että kristinuskko saapui, kun pakanauskonto oli heikkenemässä ja kamppaili järjen valaistusta vastaan. Sitä harjoitettiin edelleen muodollisesti, mutta usko oli kadonnut ja ainoastaan henkilökohtaiset intressit kannattivat sitä. Intressi on kuitenkin sitkeä. Se ei koskaan anna periksi ilmiselvyydelle. Se ärsyyntyy sitä enemmän, mitä ratkaisempia sitä vastustavat todisteet ovat ja mitä paremmin näytetään sen erehdys. Se tietää hyvin erehtyneensä, mutta tämä ei sitä kosketa, koska todellinen usko ei ole sen *sielussa*^[5]. Se pelkää eniten valoa, joka avaa sokeiden silmät. Tämä erehdys on sen eduksi ja sen vuoksi se takertuu siihen ja puolustaa sitä.

Eikö Sokrateskin esittänyt tiettyyn pisteeseen asti yhdenmukaisen opin Kristuksen opin kanssa? Miksi se ei siis päässyt voitolle sinä aikana maan kaikista älykkäimpien kansojen joukossa? Se johtui siitä, että sen aika ei ollut vielä tullut. Hän kylvi vielä kyntämättömään maahan. Pakanuus ei ollut vielä *loppuun kulunut*. Kristus vastaanotti kaitselmuksellisen tehtävänsä otollisena ajankohtana. Kaikki senaikaiset ihmiset eivät olleet tarpeeksi kristillisten ajatusmallien tasolla, mutta oli olemassa yleisempi taipumus omaksua niitä, koska ihmiset alkoivat tuntea tavallisten uskomusten *sieluun*^[5] jättämän tyhjyyden. Sokrates ja Platon olivat avanneet tien ja valmistelleet ihmisten mieliä. (Katso johdannosta kohta IV, *Sokrates ja Platon, kristillisen ja spiritistisen ajatusmallin edelläkävijät*.)

15. Valitettavasti uuden opin kannattajat eivät olleet yksimielisiä Mestarin sanojen tulkinnasta, joista suurin osa oli peitelty vertauskuvien ja kuvakielen alle. Tästä syntyivät heti alusta asti lukuisat uskonsuunnat, jotka kaikki väittivät omaavansa totuu-

den yksinoikeudella. Kahdeksantoista vuosisadan aikana ne eivät ole päässeet siitä yksimielisyyteen. Nämä uskonsuunnat unohtivat pyhistä opetuksista kaikista tärkeimmän, sen, josta Jeesus oli tehnyt rakennuksensa kulmakiven ja nimenomaisen ehdon pelastumiselle: *hyväntekeväisyyden*^[18], veljeyden ja lähimmäisenrakkauden. Nämä uskonsuunnat asettivat toisiaan kirkonkiroukseen, syöksyivät toistensa kimppuun ja voimakaimmat musersivat heikommat tukahduttaen heidät vereen, kidutuksiin ja polttorovioiden liekkeihin. Kristityistä, pakanuuden voittajista ja vainotuista, tuli vainoajia. Jeesuksen risti juurutettiin miekalla ja tulella pakanauskosten ja kristinuskosten maailmaan. On järkähtämätön tosiasia, että uskonnolliset sodat olivat kaikista julmimpia ja aiheuttivat enemmän uhreja kuin poliittiset sodat ja että ei yhdessäkään toisessa sodassa ole tehty enempää barbaarisia hirmutekoja.

Oliko se Kristuksen opin syytä? Ei todellakaan, sillä se tuomitsee ehdottomasti kaiken väkivallan. Sanoiko Hän jossakin opetuslapsilleen: Menkää, tappakaa, surmatkaa joukoittain ja polttakaa ne, jotka eivät usko, kuten te? Ei, sillä Hän sanoi heille päinvastaista: Kaikki ihmiset ovat veljiä ja Jumala on yli kaiken armelias; rakastakaa lähimmäistänne; rakastakaa vihollistanne; tehkää hyvää niille, jotka teitä vainoavat. Lisäksi Hän sanoi heille: Joka miekalla tappaa, se miekkaan menehtyy. Vastuu ei siis ole Jeesuksen opissa, vaan niissä, jotka tulkitsivat sitä väärin ja tekivät siitä intohimojaan palvelevan instrumentin. He olivat niitä, jotka eivät ymmärtäneet näitä sanoja ”*Minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta*”.

Syvällisessä viisauudessaan Jeesus näki ennalta, mitä tulee tapahtumaan. Mutta nämä asiat olivat väistämättömiä, koska ne riippuivat ihmisluonteen alhaisuudesta, joka ei voinut muuttua yhtäkkiä. Näyttääkseen kaiken voimansa kristinuskon oli käytävä läpi tämä pitkä ja julma kahdeksantoista vuosisadan koetus, sillä huolimatta kaikesta Hänen nimessään tehdystä pahasta kristin-

usko selvisi siitä ulos puhtaana. Sitä ei milloinkaan asetettu kristinuskon syyksi. Moite tuli aina niiden päälle, jotka sitä väärinkäyttivät. Jokaisesta suvaitsemattomuuden teosta sanottiin aina: Jos kristinuskoa olisi ymmärretty ja harjoitettu paremmin, tätä ei olisi tapahtunut.

16. Kun Jeesus sanoi ”*Luuletteko, että minä olen tullut tuomaan maan päälle rauhaa? Ei, sanon minä teille, vaan eripuraisuutta*”, hänen ajatuksensa oli tämä: ”Älkää uskoko, että oppini tulee juurtumaan rauhallisesti. Se tulee tuomaan mukanaan veriä sotia, joiden tekosyynä tulee olemaan minun nimeni, koska ihmiset eivät ymmärrä tai eivät halua ymmärtää minua. Uskonsa erottamat veljet vetävät miekkansa esiin toisiaan vastaan ja eripuraisuus vallitsee saman perheen jäsenten välillä, joilla ei ole samaa uskoa. Tulta minä olen tullut heittäämään maan päälle puhdistaa sen erehdyksistä ja ennakkoluuloista, kuten tuli laitetaan maahan rikkaruohojen hävittämiseksi. Minulla on kiire, jotta se syttyisi ja jotta puhdistuminen olisi nopeampaa, sillä tästä selkkauksesta totuus tulee ulos voittajana. Sotaa seuraa rauha, osapuolien vihaa seuraa yleismaailmallinen veljeys ja fanatismi pimeyttä seuraa valistuneen uskon valo. Kun maa on valmisteltu, tulen lähettämään teille *Lohduttajan, Totuuden Hengen, joka tulee palauttamaan ennalleen kaikki asiat*. Toisin sanoen Hän saa teidät tuntemaan sanojeni todellisen merkityksen ja valistuneemmat ihmiset voivat lopulta ne ymmärtää. Hän asettaa lopun veljesmurhia aiheuttavalle taistelulle, joka riitaannuttaa saman Jumalan lapsia. Väsyneenä loputtomasta taistelusta, joka ei raahaa perässään muuta kuin murhetta ja tuo eripuraisuutta jopa perheiden keskuuteen, ihmiset tulevat lopulta tunnistamaan, missä ovat heidän todelliset etunsa tämän maailman ja toisen maailman suhteen. He tulevat näkemään, millä puolella ovat heidän levollisuutensa ystävät ja viholliset. Kaikki menevät suojaan saman *hyväntekeväisyyden*^[18] lipun alle ja asiat tulevat palautetuiksi ennalleen maan päällä totuuden ja opettamieni periaatteiden mukaisesti.”

17. *Spiritismi*^[1] tulee toteuttamaan oikealla hetkellä Kristuksen lupaukset. Kuitenkaan se ei voi tehdä sitä tuhoamatta väärinkäytöksiä. Kuten Jeesus, myös *spiritismi*^[1] tulee kohtaamaan tiellään ylpeyttä, itsekkyyttä, kunnianhimoa, ahneutta ja sokeaa fanatismia, jotka viimeiseen asti ahdistettuna yrittävät sulkea siltä tien ja aiheuttavat esteitä ja vainoja. Tämän vuoksi myös *spiritismin*^[1] tulee taistella. Mutta veristen taisteluiden ja vainojen aika on ohi. Ne taistelut, joita täytyy kestää, ovat kaikki moraalisia ja niiden loppu lähestyy. Ensin mainitut kestivät vuosisatoja ja jälkimmäiset tulevat kestämaan ainoastaan muutamia vuosia, koska valo ei enää lähde ainoastaan yhdestä pisteestä, vaan se tulee esiin kaikista maailman pisteistä ja tulee avaamaan aikaisemmin sokeiden silmät.

18. Jeesuksen sanat täytyy siis ymmärtää vihaksi, jota hän ennusti oppinsa tulevan nostattamaan; hetkellisiksi konflikteiksi, jotka tulisivat sille olemaan seuraus; taisteluiksi, joita sen täytyi kestää ennen vakiintumistaan, kuten tapahtui juutalaisille ennen heidän saapumistaan Luvattuun maahan. Hänen sanojaan ei tule ymmärtää Hänen ennalta harkittuna suunnitellun kylvää sekasortoa ja epäjärjestystä. Pahuuden täytyi tulla ihmisistä, ei Hänestä. Hän oli kuten lääkäri, joka tuli parantamaan, mutta jonka lääkkeet saisivat aikaan tervehdyttävän kriisivaiheen niiden pannaha liikkeelle sairaan terveyttä haittaavat pahat ainekset.

LUKU XXIV

Ei lamppua sytytetä ja panna vakan alle

Lamppu vakan alla. Miksi Jeesus puhuu vertauskuvin. – Älkää menkö pakanain luokse – Eivät terveet tarvitse parantajaa vaan sairaat – Uskon rohkeus – Kanna ristisi. Joka tahtoo pelastaa elämänsä, hän kadottaa sen.

Lamppu vakan alla, miksi Jeesus puhuu vertauskuvin.

- 1. Eikä lamppua sytytetä ja panna vakan alle vaan lampunjalkaan, ja niin se loistaa kaikille huoneessa oleville. (Matteuksen evankeliumi^[21] V:5.)*
- 2. Ei kukaan, joka sytyttää lampun, peitä sitä astialla tai pane vuoteen alle, vaan panee sen lampunjalkaan, että sisälletulijat näkisivät valon. Sillä ei ole mitään salattua, mikä ei tule ilmi, eikä kätkeytyä, mikä ei tule tunnetuksi ja joudu päivän valoon. (Luukkaan evankeliumi^[21] VIII:16–17.)*

3. Niin hänen opetuslapsensa tulivat ja sanoivat hänelle: ”Minkä tähden sinä puhut heille vertauksilla?” Hän vastasi ja sanoi: ”Sen tähden, että teidän on annettu tuntea taivasten valtakunnan salaisuudet, mutta heidän ei ole annettu. Sillä sille, jolla on, annetaan, ja hänellä on oleva yltäkyllin; mutta siltä, jolla ei ole, otetaan pois sekin, mikä hänellä on. Sen tähden minä puhun heille vertauksilla, että he näkevin silmin eivät näe ja kuulevin korvin eivät kuule, eivätkä ymmärrä. Ja heissä käy toteen Esaiaan ennustus, joka sanoo: ’Kuulemalla kuulkaa, älkääkä ymmärtäkö, ja näkemällä näkkää, älkääkä käsittäkö. Sillä paatunut on tämän kansan sydän, ja korvillaan he työläästi kuulevat, ja silmänsä he ovat ummistaneet, etteivät he näkisi silmillään, eivät kuulisi korvillaan, eivät ymmärtäisi sydämellään eivätkä kääntyisi ja etten minä heitä parantaisi.’ (Matteuksen evankeliumi^[21] XIII:10–15.)

4. Hämmästyttää kuulla Jeesuksen sanovan, että ei pidä panna lamppua vakan alle, kun hän itse peittää lakkaamatta sanojensa tarkoituksen vertauskuvan hunnulla, jota kaikki eivät voi käsittää. Hän selittää tämän opetuslapsilleen näin: *Minä puhun heille vertauskuvien, koska he eivät ole kykeneviä ymmärtämään tiettyjä asioita. He näkevät, katselevat, kuulevat ja eivät ymmärrä. Kaiken sanominen heille olisi siis juuri nyt hyödytöntä. Mutta teille minä kerron, koska teidän on annettu ymmärtää näitä arvoituksia.* Hän siis kohteli kansaa kuten lapsia, joiden ajatusmallit eivät vielä ole kovin kehittyneitä. Näin Hän osoittaa opetuksen ”*Ei lamppua sytytetä ja panna vakan alle vaan lampunjalkaan, että sisälletulijat näkisivät valon*” todellisen tarkoituksen. Se ei tarkoita, että pitäisi harkitsemattomasti paljastaa kaikki asiat. Jokaisen opetuksen täytyy olla suhteessa sen henkilön älykkyyteen, jolle se on osoitettu, sillä on ihmisiä, joita liian kirkas valo sokaisee valaisematta heitä.

Samoin on ihmisten kanssa yleensäkin, kuten yksilöidenkin kanssa. Sukupolvilla on lapsuutensa, nuoruutensa ja kypsä ikänsä. Jokaisen asian täytyy tulla aikanaan, eikä väärään aikaan

kylvetty siemen tuota hedelmää. Mutta se, minkä viisaus käskee salaamaan hetkellisesti, täytyy ennemmin tai myöhemmin tulla keksityksi, koska tultuaan tiettyyn kehitystasoon ihmiset itse etsivät elävää valoa, sillä hämäryys painaa heitä. Jumala antoi heille älykkyyden, jotta he ymmärtäisivät ja opastaisivat itseään maan ja taivaan asioissa ja sen seurauksena he haluavat järkeillä uskonsa itse. Silloin ei pidä panna lamppua vakan alle, sillä *ilman järjen valoa usko heikkenee*. (Luku XIX, kohta 7.)

5. Jos siis kaukokatseisessa viisaudessaan kaitselmus ei paljasta totuuksia kuin asteittain, niin se paljastaa niitä aina sitä mukaa kun ihmiskunta on kypsä ottamaan vastaan. Se pitää niitä varalla, ei vakan alla. Mutta totuuden omaavat ihmiset salaavat sitä tavallisilta ihmisiltä suurimman osan ajasta tarkoituksenaan vain hallita heitä. Nämä ovat niitä, jotka todellakin panevat lampun vakan alle. Näin kaikilla uskonnoilla oli omat salaisuutensa, joiden tutkimisen ne kielsivät. Mutta sillä aikaa kun nämä uskonnot pysyivät jälkeenjääneinä, tiede ja älykkyys etenivät ja repäisivät pois salaisuuden hunnun. Tavallisen kansan tultua kypsäksi se halusi saada selville asioiden ytimen ja silloin se hylkäsi uskostaan sen, mikä oli havaintojen vastaista.

Absoluuttisia mysterejä ei voi olla olemassa ja Jeesus oli oikeassa kun sanoi, että ei ole mitään salaista, jonka ei pidä tulla tunnetuksi. Kaikki mikä on peiteltyä, tulee lopulta paljastumaan. Se, mitä ihminen ei voi vielä ymmärtää maassa, tullaan hänelle vuorollaan paljastamaan kehittyneemmissä maailmoissa ja sitten, kun hän on puhdistuneempi. Tässä maailmassa ihminen on vielä sumussa.

6. Kysytään, että mitä hyötyä kansalle voisi olla tästä vertauskuvien suuresta joukosta, joiden merkitys pysyi heiltä kätkeytynä. Täytyy huomata, että Jeesus ei ilmaissut vertauskuvilla muuta kuin oppinsa eräänlaisia abstrakteja osia. Mutta kun on tehnyt *hyväntekeväisyyttä*^[18] lähimmäiselleen ja ollut nöyrä, jotka ovat pelastumisen nimenomaisia ehtoja, kaikki Hänen

kertomansa on täydellisen ymmärrettävää, selvään lausuttua ja yksiselitteistä.

Näin täytyi olla, koska se oli käytösohje. Ohje, jonka koko maailman täytyi ymmärtää voidakseen noudattaa sitä. Tämä oli olennaista suurelle joukolle ymmärtämätöntä kansaa, jolle Hän rajoittui sanomaan: Näin teidän täytyy tehdä, jotta saapuisitte taivasten valtakuntaan. Muista osista Hän kertoi seikkaperäisesti vain opetuslapsilleen, sillä heidän ollessa moraalisesti ja älyllisesti kehittyneempiä Jeesus saattoi vihkiä heidät oppinsa abstraktimpiin totuuksiin. Sen takia hän sanoi: *Niille, joilla jo on, tullaan antamaan vieläkin enemmän.* (Luku XVIII, kohta 15.)

Hän pysyi kuitenkin epämääräisenä oppinsa useiden kohtien suhteen jopa apostoliensa kanssa, sillä niiden täydellinen ymmärtäminen oli varattu tuleville ajoille. Ne olivat nämä kohdat, jotka antoivat tilaa niin vaihteleville tulkinnoille, siihen asti kunnes tiede yhdeltä puolelta ja *spiritismi*^[1] toiselta puolelta tulivat paljastamaan uudet luonnonlait, jotka tekivät ymmärrettäväksi niiden todellisen tarkoituksen.

7. *Spiritismi*^[1] tulee tänään tuomaan valaistusta suureen joukkoon opin hämäriä kohtia, mutta se ei tee sitä kuitenkaan harmitsemattomasti. *Henget*^[2] etenevät opetuksissaan ihailtavalla viisaudella. Ainoastaan perättäisesti ja asteittain ne ottivat puheeksi opin erilaiset tunnetut osat ja näin muut osat tulevat paljastetuiksi sitä mukaa kunnes oikealla hetkellä ne tulevat nousemaan varjoista. Jos *Henget*^[2] olisivat esittäneet opin täydellisenä alusta lähtien, se olisi ollut pelkästään harvalukuisten saavutettavissa. Se olisi jopa säikäyttänyt ne, jotka eivät siihen olleet valmiita ja se olisi ollut haitaksi sen leviämislle. Jos siis *Henget*^[2] eivät kertoneet kaikkea huomiota herättävästi, niin se ei johtunut siitä, että opissa on vain etuoikeutetuille varattuja salaisuuksia, tai siitä, että ne panevat lampun vakan alle. Se johtui siitä, että kunkin asian täytyy tulla esiin oikeaan aikaan.

Henget^[2] antavat aikaa yhden ajatusmallin kypsymiselle, levittäytymiselle ja *sen hyväksymistä valmisteleville tapahtumille* ennen seuraavan ajatusmallin esittämistä.

Älkää menkö pakanain luokse

8. *Nämä kaksitoista Jeesus lähetti ja käski heitä sanoen: ”Älköön tienne viekö pakanain luokse, älkääkä menkö mihinkään samarialaisten kaupunkiin, vaan menkää ennemmin Israelin huoneen kadonneitten lammasten tykö. Ja missä kuljette, saarnatkaa ja sanokaa: ’Taivasten valtakunta on tullut lähelle’.* (Matteuksen evankeliumi^[21] X:5–7.)

9. Jeesus osoittaa useissa tilanteissa, että Hänen näkökantansa eivät rajoitu juutalaisiin, vaan ne käsittävät koko ihmiskunnan. Jos Hän siis kielsi opetuslapsiaan menemästä pakanain luokse, se ei ollut heidän kääntymisensä ylenkatsomista, mikä ei olisi ollut armeliasta. Näin oli, koska juutalaiset, jotka uskoivat Jumalan yksittäisyyteen ja odottivat Messiasta, olivat valmiita Mooseksen ja profeettojen lain kautta vastaanottamaan Hänen sanansa. Pakanain keskuudessa, missä jopa perustus puuttui, kaikki oli vielä tekemättä ja opetuslapset eivät olleet riittävän valistuneita niin raskaaseen tehtävään. Sen vuoksi Hän sanoi heille: ”*Menkää Israelin kadonneitten lammasten tykö*”, toisin sanoen menkää kylvämään jo kynnetylle maalle, tietäen hyvin että pakanoiden käännytys tulisi aikanaan. Myöhemmin nimitäin juuri pakanuuden keskuksessa apostolit tulisivat pystyttämään ristin.

10. Näitä sanoja voidaan soveltaa *spiritismien*^[1] kannattajiin ja levittäjiin. Systemaattisen epäuskoiset ihmiset, itsepäiset pilkkaajat ja intressejä omaavat vastustajat ovat heille niitä, mitä pakanat olivat apostoleille. Heidän esimerkkinsä mukaisesti, *spiritismien*^[1] kannattajat, etsikää ensin käännyttäisiä hyväntahtoisista ihmisistä, niistä, jotka tahtovat valaistusta ja

joissa kohdataan hedelmällinen siemen. Heidän lukumääränsä on suuri. Älkää tuhlatko aikaanne niihin, jotka kieltäytyvät näkemästä ja kuulemasta ja jotka niskoittelevat ylpeytensä takia sitä enemmän, mitä enemmän heitä yritetään käännäyttää. On parempi avata silmät sadalta sokealta, jotka haluavat nähdä selvästi, kuin yhdeltä ainoalta, joka nauttii hämäryydestä, koska näin lisätään niiden lukumäärää, jotka tukevat tarkoitusperää suuremmassa mittasuhteessa. Muiden rauhaan jättäminen ei ole välinpitämättömyyttä vaan hyvää hienovaraisuutta. Heidän vuoronsa tulee, kun he ovat yleisen mielipiteen hallitsimia ja kuulevat samaa asiaa toistettavan lakkaamatta ympärillään. Silloin he uskovat hyväksyeneensä ajatusmallin vapaaehtoisesti ja itsenäisesti eivätkä yksilön painostuksen alaisena. Sitten ajatusmalleille tapahtuu sama kuin siemenillekin: ne eivät voi itää muuten kuin ajallaan ja ainoastaan valmistellussa maaperässä. Sen vuoksi on parempi odottaa suotuisaa aikaa ja viljellä ensin niitä, jotka itävät ensin, peläten että saisi myöhemmin itävät epäonnistumaan liikaa yllyttämällä.

Jeesuksen aikoina ja seurauksena ajanjakson materialistisille ja kapeakatseisille ajatusmalleille, kaikki oli rajoitettua ja paikallistettua. Israelin koti oli pieni kansa. Pakanat olivat pieniä ympäröiviä kansoja. Nykyään ajatusmallit yleismaailmallistuvat ja hengellistyvät. Uusi valistus ei ole minkään kansan yksinoikeus. Sille ei ole enää rajoja, sillä on polttopisteensä kaikkialla ja kaikki ihmiset ovat keskenään veljiä. Pakanat eivät myöskään ole enää yksi kansa, vaan mielipide, joka kohdataan kaikkialla ja jonka totuus voittaa vähitellen, kuten kristinoppi voitti pakanuuden. Enää ei taistella sota-aseilla vaan ajatusmallin voimalla.

Eivät terveet tarvitse parantajaa vaan sairaat

11. Ja kun hän aterioi hänen kodissaan, niin katso, tuli monta publikaania ja syntistä, ja he aterioivat Jeesuksen ja hänen ope-

tuslastensa kanssa. Ja kun fariseukset sen näkivät, sanoivat he hänen opetuslapsilleen: ”Miksi teidän opettajanne syö publikaanien ja syntisten kanssa?” Mutta kun Jeesus sen kuuli, sanoi hän: ”Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat.” (Matteuksen evankeliumi^[21] IX:10–12.)

12. Jeesus puhutteli etenkin köyhiä ja kovaonnisia, koska he olivat niitä, joilla oli suurin tarve lohdutuksille. Hän puhutteli kuuliaisia ja vilpittömiä sokeita, koska he pyysivät näkemään, eikä ylpeitä, jotka uskoivat omaavansa kaiken valistuksen ja olevansa tarvitsematta mitään. (Katso Johdanto: *Publikaanit, veronkerääjät.*) Nämä sanat, kuten niin monet muutkin, soveltuvat *spiritismiin*^[1]. Joskus hämmästellään, että *meediokyky*^[3] on sallittu kunnianttomille ihmisille ja niille, jotka kykenevät käyttämään sitä väärin. Sanotaan näyttävän siltä, että niin arvokkaan kyvyn täytyisi kuulua yksinomaan kaikista ansiokkaimmille.

Sanokaamme ensinnäkin, että *meediokyky*^[3] riippuu orgaanisesta taipumuksesta, jolla jokainen ihminen voi olla varustettu, kuten näkemisellä, kuulemisella ja puhumisella. Ei ole mitään, mitä ihminen ei voi väärinkäyttää valinnanvapautensa perusteella. Jos Jumala esimerkiksi ei olisi antanut puhekykyä muille kuin sellaisille ihmisille, jotka eivät kykene sanomaan pahoja asioita, maailmassa olisi enemmän mykkiä kuin puhuvia. Jumala antoi ihmiselle kyvyt ja Hän antaa ihmisen käyttää niitä vapaasti, mutta rankaisee aina sitä, joka väärinkäyttää niitä.

Jos kykyä *Henkien*^[2] kanssa kommunikointiin ei olisi annettu muille kuin kunnianarvoisimmille, kuka uskaltaisi väittää sen omaavansa? Missä itse asiassa olisi kunniallisuuden ja kunnianttomuuden raja? *Meediokyky*^[3] on annettu erottelematta, jotta *Henget*^[2] voivat tuoda valistusta kaikkien keskuuteen, kaikkiin yhteiskuntaluokkiin, niin köyhille kuin rikkaillekin. Se on hyvätapaisille ihmisille lujittaakseen heitä hyvässä ja paheellisille ihmisille korjataakseen heitä. Eivätkös nämä viimeksi mainitut olekin sairaita, jotka tarvitsevat lääkäriä? Miksi Jumala,

joka ei halua syntisen kuolemaa, ottaisi häneltä pois avun, joka voi vetää hänet pois ahdingosta? Hyvät *Henget*^[2] tulevat siis auttamaan häntä ja niiden neuvot, joita hän vastaanottaa suorasti, ovat sen luonteisia, että ne tekevät syvällisemmän vaikutuksen kuin jos hän vastaanottaisi niitä epäsuoraa kautta. Jumala hyvydessään ja säästääkseen hänet vaivalta mennä etsimään valistusta kaukaa antaa sen hänen käsiinsä. Eikö hän ole vieläkin syyllisempi ollessaan ottamatta sitä huomioon? Voiko hän puolustella tietämättömyydellään, kun hän on itse kirjoittanut, nähnyt omilla silmillään, kuullut omilla korvillaan ja lausunut omalla suullaan oman tuomionsa? Jos hän ei käytä tätä hyväkseen, niin silloin häntä rankaistaan kykynsä menetyksellä tai turmeltumisella, jonka pahat *Henget*^[2] valtaavat saadakseen hänet *obsession*^[19] alaiseksi ja pettääkseen häntä. Mutta tämä ei vähennä todellisia tuskia, joilla Jumala satuttaa kelvottomia palvelijoitaan ja ylpeydellä ja itsekkyydellä kovettuneita sydämiä.

Meediokyky^[3] ei tarkoita välttämättä tavanomaista yhteyttä korkeimpiin *Henkiin*^[2]. Se on yksinkertaisesti *kyky* palvella instrumenttina *Henkiä*^[2] yleensäkin, enemmän tai vähemmän sujuvasti. Hyvä *meedio*^[12] ei ole siis se, joka kommunikoi helposti, vaan se, joka on miellyttävä hyvälle *Hengille*^[2] eikä avusta muita kuin niitä. Ainoastaan tässä merkityksessä moraalisten ominaisuuksien korkealaatuisuus on kaiken ylittävää *meediokyvyssä*^[3].

Uskon rohkeus

13. Sen tähden jokaisen, joka tunnustaa minut ihmisten edessä, minäkin tunnustan Isäni edessä, joka on taivaissa. Mutta joka kieltää minut ihmisten edessä, sen minäkin kiellän Isäni edessä, joka on taivaissa. (Matteuksen evankeliumi^[21] X:32–33.)

14. *Sillä joka häpeää minua ja minun sanojani, sitä Ihmisen Poika on häpeävä, kun hän tulee omassa ja Isänsä ja pyhäin enkelien kirkkaudessa.* (Luukkaan evankeliumi^[21] IX:26.)

15. Mieliapteen rohkeus on aina ollut arvostettua ihmisten keskuudessa, koska on ansiokasta uhmata vaaroja, vainoja, vastaväitteitä ja jopa pelkkää sarkasmia. Niille asettaa itsensä alttiiksi lähes aina se, joka ei pelkää tunnustaa selvästi omia ajatusmallean, jotka eivät ole kaikkien ajatusmallien mukaisia. Kuten kaikessa, myös tässä meriitti on suhteessa olosuhteisiin ja tuloksen tärkeyteen. On aina heikkoutta perääntyä mieliapteen seurausten edessä ja kieltää se, mutta on tapauksia, joissa se on yhtä pelkurimaista kuin juosta karkuun taistelun hetkellä.

Jeesus tuomitsee tämän pelkurimaisuuden oppinsa erityisestä näkökulmasta sanoessaan, että jos joku häpeilee Hänen sanojaan, Hän myöskin tulee häpeilemään tätä. Hän tulee kieltämään sen, joka Hänet on kieltänyt. Sen, joka tunnustaa Hänet ihmisten edessä, Hän myöskin tunnustaa Isänsä edessä, joka on taivaissa. Toisin sanoen *ne, jotka pelkäävät tunnustaa olevansa totuuden opetuslapsia, eivät ansaitse tulla hyväksytyiksi totuuden valtakuntaan.* He tulevat menettämään hyödyn uskostaan, koska se on itsekäs usko, jota pitävät itsellään, mutta jonka piilottavat siinä pelossa, että se aiheuttaisi heille haittaa tässä maailmassa. Sitä vastoin ne, jotka asettavat totuuden materiaalistien intressiensä yli ja julistavat sitä avoimesti, työskentelevät samanaikaisesti sekä oman että muiden tulevaisuuden eteen.

16. Näin tulee myös olemaan myös *spiritistisen opin*^[1] omaksuneiden kanssa. Koskapa *spiritistinen oppi*^[1] on vain evankeliumin yksityiskohtainen selitys ja täytäntöönpano, niin Jeesuksen sanat ovat tarkoitettuja myös heille. He kylvävät maassa sitä, mitä tulevat korjaamaan hengellisessä elämässä. Siellä he tulevat korjaamaan rohkeutensa tai heikkoutensa hedelmät.

Kanna ristisi, joka tahtoo pelastaa elämänsä, hän kadottaa sen.

17. *Autuaita olette te, kun ihmiset vihaavat teitä ja erottavat teidät yhteydestään ja herjaavat teitä ja pyyhkivät pois teidän nimenne ikään kuin jonkin pahan – Ihmisen Pojan tähden. Iloitkaa sinä päivänä, riemuun ratketkaa; sillä katso, teidän palkkanne on suuri taivaassa; sillä näin tekivät heidän isänsä profetoille.* (Luukkaan evankeliumi^[21] VI:22–23.)

18. *Ja hän kutsui tykönsä kansan ynnä opetuslapsensa ja sanoi heille: ”Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja kantakoon ristinsä ja seuratkoon minua. Sillä joka tahtoo pelastaa elämänsä, hän kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä minun ja evankeliumin tähden, hän pelastaa sen. Sillä mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omaksensa koko maailman, mutta saisi vahingon sielullensa?* (Markuksen evankeliumi^[21] VIII:34–36, Luukkaan evankeliumi^[21] IX:23–25, Matteuksen evankeliumi^[21] X:38–39 ja Johanneksen^[21] evankeliumi^[21] XII:24–25.)

19. Jeesus sanoi: ”Iloitkaa, kun ihmiset vihaavat ja vainoavat teitä minun tähteni, koska sen vuoksi tulette olemaan palkittuja taivaassa.” Nämä sanat voidaan tulkita näin: Olkaa iloisia, kun ihmiset pahantahtoisuudellaan teitä kohtaan tuottavat teille mahdollisuuden näyttää uskonne vilpittömyyden, sillä paha, jonka he teille tekevät, kääntyy teidän eduksenne. Säälikää siis heitä heidän sokeudestaankin älkääkään kirotko heitä.

Sitten Hän lisää ”Joka tahtoo minua seurata, kantakoon ristinsä”, toisin sanoen on kestettävä rohkeasti uskon aiheuttamat koettelemukset. Sillä se, joka haluaa pelastaa elämänsä ja omaisuutensa minusta luopuen, tulee menettämään taivasten valtakunnan edut, kun taas ne, jotka totuuden voittamisen puolesta ovat menettäneet kaiken tässä maailmassa, jopa elä-

mänsäkin, tulevat vastaanottamaan tulevassa elämässä palkinnon rohkeudestaan, sinnikkyystään ja uhrautuvaisuudestaan. Mutta niille, jotka uhraavat taivaallisen omaisuuden maallisiin nautintoihin, Jumala sanoo: ”Te saitte jo palkintonne.”

Allan Kardecin opin ystävät ry on jakanut tämän pdf-kirjan tekijänoikeuksien haltijan luvalla.

LUKU XXV

Etsikää, niin te löydätte

Auta itseäsi ja taivas tulee sinua auttamaan – Katsokaa taivaan lintuja – Älkää olko huolissanne kullasta.

Auta itseäsi ja taivas tulee sinua auttamaan

1. Anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan. Sillä jokainen anova saa, ja etsivä löytää, ja kolkuttavalle avataan.

Vai kuka teistä on se ihminen, joka antaa pojallensa kiven, kun tämä pyytää häneltä leipää, taikka kun hän pyytää kalaa, antaa hänelle käärmeen? Jos siis te, jotka olette pahoja, osaatte antaa lapsillenne hyviä lahjoja, kuinka paljoa ennemmin teidän Isänne, joka on taivaissa, antaa sitä, mikä hyvää on, niille, jotka sitä häneltä anovat! (Matteuksen evankeliumi^[21] VII:7–11.)

2. Maallisesta näkökulmasta elämänohje Etsikää, niin te löydätte on vastaava kuin Auta itseäsi ja taivas tulee sinua auttamaan. Se on työn lain periaate ja sen seurauksena kehityksen

lain periaate, sillä kehitys on työn lapsi, koska työ panee käytäntöön älykkyyden voimavarat.

Ihmiskunnan lapsuudessa ihminen ei käyttänyt älykkyyttään muuhun kuin ravintonsa etsimiseen, säätä vastaan suojautumiseen ja vihollisia vastaan puolustautumiseen. Kuitenkin Jumala antoi ihmiselle enemmän kuin eläimelle: *lakkaamattoman toiveen paremmasta*. Tämä toive paremmasta kannustaa ihmistä etsimään keinoja parantamaan asemaansa, se johdattaa ihmistä löytöihin, keksintöihin ja tieteen kehittymiseen, sillä tiede tuottaa ihmiselle sen, mitä häneltä puuttuu. Tutkimuksien kautta ihmisen älykkyys kasvaa ja moraalii puhdistuu. Ruumiin tarpeita seuraavat *hengen*^[2a] tarpeet. Materiaalisen ravinnon jälkeen tarvitaan hengellistä ravintoa ja näin ihminen siirtyy raakalaisuudesta sivistykseen.

Mutta kehitys, jonka jokainen ihminen suorittaa yksilöllisesti elämänsä aikana, on vähäistä ja suurella osalla se on jopa huomaamaton. Kuinka ihmiskunta siis voisi kehittyä ilman *sielun*^[5] aikaisempaa elämistä ja *uudestaan elämistä* ? Jos *sielut*^[5] menisivät pois joka päivä palaamatta takaisin, ihmiskunta uudistuisi lakkaamatta alkukantaisilla osasilla ja sillä olisi kaikki tehtävänä ja opittavanaan. Ei siis ole syytä siihen, että ihminen olisi tänään kehittyneempi kuin maailman alkuaikoina, koska jokaisessa syntymässä älyllinen työ on aloitettava alusta. Kun *sielu*^[5] tätä vastoin palaa kehittyneenä ja hankittuaan joka kerta jotain lisää, se siirtyy näin asteittain raakalaisuudesta *materiaaliseen sivistykseen* ja tästä *moraaliseen sivistykseen*. (Luku IV, kohta 17.)

3. Jos Jumala olisi vapauttanut ihmisen ruumiillisesta työstä, sen jäsenet olisivat surkastuneet. Jos Jumala olisi vapauttanut ihmisen älykkyyden työstä, sen mieli olisi pysynyt lapsenkengissä, eläimen vaiston tasolla. Sen takia Jumala teki työstä ihmiselle välttämättömyyden ja sanoi hänelle: *Etsi ja tulet löytämään, työskentele ja tulet tuottamaan*. Tällä tavoin tulet olemaan omien tekojesi

tuotos. Tulet saamaan niistä meriitin ja tulet olemaan palkittu tekojesi mukaisesti.

4. Tätä periaatetta soveltaen *Henget*^[2] eivät tule säästämään ihmistä tutkimustyöltä eivätkä tuo heille tehtyjä löytöjä ja keksintöjä, jotka ovat valmiita tuotettaviksi. Sillä tavoin ihmisten ei tarvitsisi tehdä muuta kuin ottaa vastaan se, mitä heidän käsiinsä laitettaisiin, ilman että tarvitsisi kumartua poimimaan sitä tai jopa pohtia sitä. Jos näin olisi, kaikista laiskin voisi rikastua ja kaikista ymmärtämättömin voisi tulla tiedemieheksi ilman ponnisteluja ja molemmille annettaisiin meriitti siitä, mitä he eivät olleet tehneet. Ei, *Henget*^[2] eivät tule vapauttamaan ihmistä työn laista, vaan näyttämään hänelle päämäärän, joka hänen täytyy saavuttaa ja tien, joka siihen johtaa, sanoen: *Kävele ja tulet saapumaan perille*. Tulet kohtaamaan kiviä askeltesi alla, tarkastele niitä ja ota ne itse pois. Me annamme sinulle tarpeelliset voimat, jos vain haluat käyttää niitä. (Meedioiden Kirja, luku XXVI, kohta 291 ja seuraavat.)

5. Moraalisessa mielessä nämä Jeesuksen sanat tarkoittavat: Pyytäkää valoa, joka valaisisi tietänne ja se annetaan teille. Pyytäkää voimaa vastustaa pahaa ja tulette sen saamaan. Pyytäkää hyvien *Henkien*^[2] apua ja ne tulevat teitä saattamaan. Ja kuten Tobitin¹ enkeli, ne tulevat olemaan teidän oppaitanne. Pyytäkää hyviä neuvoja eikä niitä koskaan evätä teiltä. Kolkuttakaa oveemme ja se tullaan teille avaamaan, mutta pyytäkää vilpittömästi uskoen, hartaudella ja luottaen. Esittäytykää nöyrästi älkääkä röyhkeästi, sillä muuten tulette jätetyksi omien voimienne varaan ja tulevat epäonnistumisenne tulevat olemaan teidän ylpeytenne rangaistus.

Tällainen on näiden sanojen merkitys: Etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan.

¹Viittaus Tobitin kirjaan (Vanhan testamentin apokryfistä kirjallisuutta).

Katsokaa taivaan lintuja

6. Älkää kootko itsellenne aarteita maan päälle, missä koi ja ruoste raiskaa ja missä varkaat murtautuvat sisään ja varastavat. Vaan kootkaa itsellenne aarteita taivaaseen, missä ei koi eikä ruoste raiskaa ja missä eivät varkaat murtaudu sisään eivätkä varasta. Sillä missä sinun aarteesi on, siellä on myös sinun sydämesi.

Sen tähden minä sanon teille: älkää murehtiko hengestänne, mitä söisitte tai mitä joisitte, älkääkä ruumiistanne, mitä päällenne pukisitte. Eikö henki ole enemmän kuin ruoka ja ruumis enemmän kuin vaatteet?

Katsokaa taivaan lintuja: eivät ne kylvä eivätkä leikkaa eivätkä kokoa aittoihin, ja teidän taivaallinen Isänne ruokkii ne. Ettekö te ole paljoa suurempiarvoiset kuin ne? Ja kuka teistä voi murehtimisellaan lisätä ikäänsä kyynäränkään vertaa?

Ja mitä te murehditte vaatteista? Katselkaa kedon kukkia, kuinka ne kasvavat; eivät ne työtä tee eivätkä kehää. Kuitenkin minä sanon teille: ei Salomo kaikessa loistossansa ollut niin vaatetettu kuin yksi niistä. Jos siis Jumala näin vaatettaa kedon ruohon, joka tänään kasvaa ja huomenna uuniin heitetään, eikö paljoa ennemmin teitä, te vähäuskoiset?

Älkää siis murehtiko sanoen 'Mitä me syömme?' tahi 'Mitä me juomme?' tahi 'Millä me itsemme vaatetamme?' Sillä tätä kaikkea pakanat tavoittelevat. Teidän taivaallinen Isänne kyllä tietää teidän kaikkea tätä tarvitsevan.

Vaan etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin myös kaikki tämä teille annetaan. Älkää siis murehtiko huomisesta päivästä, sillä huomisen päivä pitää murheen itsestään. Riittää kullekin päivälle oma vaivansa.” (Matteuksen evankeliumi^[21] VII:19–21 ja 25–34.)

7. Kirjaimellisesti otettuna nämä sanat olisivat kaiken kaukokatseisuuden ja työn kieltämistä ja sen seurauksena myös kaiken kehityksen kieltämistä. Tämänkaltaisen periaatteen mukaan ihminen surkastuisi odotuksen passiivisuuteen. Sen fyysiset ja älylliset voimavarat olisivat silloin toimeettomina. Jos tämä olisi ollut ihmisen normaali olotila maassa, niin hän ei olisi koskaan kehittynyt alkukantaisesta olotilastaan ja jos siitä tekisi nykyisen lain, niin ei tarvitsisi muuta kuin elää tekemättä mitään. Jeesuksen ajatus ei olisi voinut olla tällainen, sillä se olisi ristiriidassa sen kanssa, mitä Hän on sanonut aiemmin ja ristiriidassa jopa luonnonlakien kanssa. Jumala loi ihmisen ilman vaatteita ja suojaa, mutta antoi hänelle älykkyyden niiden tekemiseksi. (Luku XIV, kohta 6 ja luku XXV, kohta 2.)

Ei siis pidä nähdä näitä sanoja muuten kuin kaitselmuksen runollisena vertauskuvana. Kaitselmus ei koskaan hylkää niitä, jotka asettavat häneen luottamuksensa, mutta haluaa heidän työskentelevän hänen rinnallaan. Jos kaitselmus ei tule aina autamaan materiaalisella tuella, niin hän inspiroi ajatuksia, joiden avulla löydetään keinot selviytyä vaikeudesta. (Luku XXVII, kohta 8.)

Jumala tuntee meidän tarpeemme ja Hän toimittaa meille välttämättömän. Mutta ihminen, joka on kyltymätön tarpeissaan, ei aina osaa tyytyä siihen, mitä jo omistaa. Välttämätön ei hänelle riitä, hän haluaa tarpeetonta. Silloin kaitselmus jättää hänet itsekseen. Useimmiten ihminen on onneton omasta syystään ja koska ei ole välittänyt äänestä, joka varoitti häntä omantunnon kautta. Jumala jättää hänet kärsimään seurauksista, jotta se toimisi hänelle opetuksena tulevaisuutta varten. (Luku V, kohta 4.)

8. Maa tuottaa riittävästi ruokkiakseen kaikki asukkaansa, kunhan ihmiset osaavat hallita sen antamia hyötyjä oikeudenmukaisuuden, *hyväntekevyyden*^[18] ja lähimmäisenrakkauksen lakeja seuraten. Kun veljeys vallitsee useiden kansojen keskuudessa, kuten saman keisarikunnan maakuntien välillä, niin

yhden maakunnan hetkellisesti välttämättömästä ylitse jäävä osuus tulee korvaamaan toisen maakunnan hetkellisen puutteen ja näin kaikilla tulee olemaan välttämätön. Rikkaana pidetään siis henkilöä, jolla on suuri määrä siemeniä. Jos hän kylvää ne, ne tulevat tuottamaan hänelle ja muille satakertaisesti. Mutta jos hän syö nämä siemenet yksin ja jos hän tuhlailee niitä ja antaa mennä hukkaan sen, mitä ei syö, niin ne eivät tuota mitään eivätkä tule riittämään kaikille. Jos hän sulkee ne vilja-aittaansa, niin toukat tulevat ne syömään. Sen takia Jeesus sanoi: Älkää kootko itsellenne aarteita maan päälle, jotka ovat katoavia, vaan kootkaa itsellenne aarteita taivaaseen, koska ne ovat ikuisia. Toisin sanoen älkää kiintykö maallisiin omaisuuksiin enempiä kuin hengellisiin omaisuuksiin ja osatkaa uhrata ensin mainitut jälkimmäisten hyödyksi. (Luku XVI, kohta 7 ja seuraavat.)

Hyväntekeväisyyttä^[18] ja veljeyttä ei määrätä laeilla. Jos ne eivät ole sydämessä, itsekkyyks tulee ne aina tukahduttamaan. *Spiritism*^[1] tehtävä on saada ne pääsemään sydämeen.

Älkää olko huolissanne kullasta

9. Älkää olko huolissanne kullasta, hopeasta älkääkä vaskesta kukkarossanne. Älkää valmistelko laukkuja matkalle, älkää kahta ihokasta, älkää kenkiä, älkääkä sauvaa; sillä työmies on ruokansa ansainnut.

10. Ja mihin kaupunkiin tai kylään te tulletekin, tiedustelkaa, kuka siellä on arvollinen ja jääkää hänen luokseen, kunnes sieltä lähдете. Ja tullessanne taloon tervehtikää sitä. Ja jos talo on arvollinen, tulkoon sille teidän rauhanne; mutta jos se ei ole arvollinen, palatkoon teidän rauhanne teille takaisin.

Ja missä teitä ei oteta vastaan eikä teidän sanojanne kuulla, läh-tekää pois siitä talosta tai siitä kaupungista ja pudistakaa tomu jaloistanne. Totisesti minä sanon teille: Sodoman ja Gomorran

maan on tuomiopäivänä oleva helpompi kuin sen kaupungin.
(Matteuksen evankeliumi^[21] X:9–15.)

11. Näissä sanoissa, joilla Jeesus puhutteli opetuslapsiaan lähettäessään heidät ensimmäistä kertaa ilmoittamaan ilosano-
maa, ei ollut mitään outoa tuona aikana. Ne olivat itämaiden
patriarkaalisten tapojen mukaisia, joissa matkamies oli aina
tervetullut teltaan. Silloin kuitenkin matkaajat olivat harvinais-
ia. Nykyisten kansojen keskuudessa liikenteen kasvu on luonut
uusia tapoja. Vanhanaikaisia tapoja ei kohdata enää muualla
kuin etäisillä seuduilla, jonne joukkoliike ei vielä ole saapunut.
Jos Jeesus palaisi tänään, Hän ei voisi enää sanoa opetuslapsil-
leen: Lähtekää matkaan varustautumatta.

Näiden sanojen varsinaisen tarkoituksen rinnalla on myös hyvin
syvälinen moraalinen merkitys. Jeesus opetti näin opetuslap-
siaan luottamaan kaitselmukseen. Koska heillä ei ollut mitään,
he eivät voisi koetella niiden voitonhimoa, jotka ottaisivat
heidät vastaan. Se oli tapa erotella hyväsydämiset itsekkäistä.
Sen takia Hän sanoi ”Tiedustelkaa, kuka siellä on arvollinen ja
jääkää hänen luokseen”, toisin sanoen kuka on riittävän inhi-
millinen majoittaakseen matkamiehen, jolla ei ole mitään millä
maksaa, sillä nämä ovat ansainneet kuulla teidän sanaanne.
Heidän *hyväntekeväisyydestään*^[18] te tunnistatte heidät.

Käskikö hän kiroamaan, tyrkyttämään, käyttämään väkivaltaa
tai pakkokeinoja niiden suhteen, jotka eivät halunneet heitä vas-
taanottaa tai kuunnella? Ei, vaan Hän käski heitä yksinkertaisesti
pelkästään menemään muualle etsimään hyväntahtoisia ihmisiä.

Samoin sanoo *spiritismi*^[1] tänään kannattajilleen: Älkää lou-
katko kenenkään vakaumusta. Älkää pakottako ketään luopu-
maan uskostaan, jotta hyväksyisi teidän uskonne. Älkää langet-
tako pannaan niiden ylle, jotka eivät ajattele niin kuin te. Ottakaa
vastaan ne, jotka tulevat teidän luoksenne ja jättäkää rauhaan ne,
jotka teitä hylkivät. Muistakaa Kristuksen sanat. Muinoin taivas

vallattiin väkivalloin, tänään lempeydellä. (Luku 4, kohdat 10 ja 11.)

LUKU XXVI

Antakaa ilmaiseksi, mitä ilmaiseksi olette vastaanottaneet

Parantamisen lahja – Maksetut rukoukset – Tempelistä ulos ajetut myyjät – Ilmainen meediokyky.

Parantamisen lahja

1. *Parantakaa sairaita, herättäkää kuolleita, puhdistakaa pitälistä, ajakaa ulos paholaisia. Antakaa ilmaiseksi, mitä ilmaiseksi olette vastaanottaneet.* (Matteuksen evankeliumi^[21] X:8.)

2. ”Antakaa ilmaiseksi, mitä ilmaiseksi olette vastaanottaneet”, sanoi Jeesus opetuslapsilleen. Tällä moraalिसäännöllä Hän kieltää määräämästä maksettavaksi mistään sellaisesta, mistä ei itsekään ole maksanut. He olivat saaneet ilmaiseksi kyvyn parantaa sairaita ja karkottaa paholaisia eli pahoja *Henkiä*^[2]. Tämän lahjan Jumala oli antanut ilmaiseksi heille, jotta he helpottaisivat kärsiviä ja auttaisivat uskon levittämisessä. Hän

käski heidän olla tekemättä siitä kauppaa, keinottelun kohdetta tai elinkeinoa.

Maksetut rukoukset

3. Ja kaiken kansan kuullen hän sanoi opetuslapsillensa: ”Kavahtakaa kirjanoppineita, jotka mielellään käyskentelevät pitkissä vaipoissa ja haluavat tervehdyksiä toreilla ja etummaisista istuimista synagogissa ja ensimmäisiä sijoja pidoissa, noita, jotka pitkien rukousten verukkeilla ahmivat leskien huoneet; he saavat sitä kovemman tuomion.” (Luukkaan evankeliumi^[21] XX:45–47, Markuksen evankeliumi^[21] XII:38–40 ja Matteuksen evankeliumi^[21] XXIII:14.)

4. Jeesus sanoo myös: Älkää ottako maksua rukouksista; älkää tehkö kuten kirjanoppineet, ”jotka pitkien rukousten verukkeilla ahmivat leskien huoneet”, toisin sanoen anastavat omaisuudet. Rukous on *hyväntekeväisyyttä*^[18], sydämen impulssi. Tehdä läheisen puolesta Jumalan puoleen kääntymisestä maksullista on itsensä muuntamista palkalliseksi välikädeksi. Rukous on silloin kaava, jonka pituus on suhteutettu sen tuomaan summaan. Kuitenkin tässä pätee yksi kahdesta: Jumala joko mittaa tai ei mittaa armoaan sanojen lukumäärän mukaisesti. Jos sanoja on oltava paljon, niin miksi niille, jotka eivät voi maksaa, on sanottu niin vähän tai ei mitään? Tämä on *hyväntekeväisyyden*^[18] puutetta. Jos yksikin sana riittää, niin kaikki muu on tarpeetonta. Miksi siis tehdä se maksettavaksi? Se on väärä käytäntö.

Jumala ei myy suomaansa siunausta. Miksi siis sellainen ihminen, joka ei itse tätä siunausta suo ja joka ei voi taata sen saamista, määräisi maksettavaksi pyynnöstä, joka voi olla tulokseton? Jumala ei voi alistaa Hänen armeliaisuudeltaan pyydettävää laupeuden, hyvyyden tai oikeudenmukaisuuden tekoa rahasummasta riippuvaksi. Silloin siitä seuraisi, että jos

summaa ei maksettaisi tai jos se olisi riittämätön, niin Jumalan oikeudenmukaisuus, hyvyys ja laupeus lakkautuisivat. Järki, ajattelukyky ja logiikka sanovat, että Jumala, joka on absoluuttinen täydellisyys, ei voi siirtää epätäydellisille luomuksilleen oikeutta asettaa hintaa Hänen oikeudenmukaisuudellensa. Jumalan oikeudenmukaisuus on kuin aurinko, se on olemassa kaikille, niin rikkaille kuin köyhillekin. Jos pidetään moraalitytona käyttää hyväkseen maan hallitsijan suosiota, niin onko sitten luvallisempaa kaupata maailmankaikkeuden hallitsijan suosiota?

Maksetuilla rukouksilla on eräs toinenkin haittapuoli. Se, joka niitä ostaa, uskoo useimmiten olevansa vapautettu rukoilemisesta, koska maksettuaan rahansa hän pitää itseään velvollisuutensa täyttäneenä. Tiedetään, että *Henget*^[2] ovat herkkiä heistä välittävien ajattelun hartaudelle. Kuinka harras voikaan olla sellainen, joka antaa kolmannelle osapuolelle tehtäväksi rukoilla puolestaan ja maksaa siitä? Kuinka harras onkaan tämä kolmas osapuoli, kun hän siirtää tehtävänsä toiselle ja tämä toinen taas seuraavalle ja niin edelleen? Eikö se ole rukouksen vaikutuksen pienentämistä vähäarvoiseksi asiaksi?

Temppeleistä ulos ajetut myyjät

5. Ja he tulivat Jerusalemiin. Ja hän meni pyhäkköön ja rupesi ajamaan ulos niitä, jotka myivät ja ostivat pyhäkössä, ja kaatoi kumoon rahanvaihtajain pöydät ja kyyhkysten myyjäin istuimet eikä sallinut kenenkään kantaa mitään astiaa pyhäkön kautta. Ja hän opetti ja sanoi heille: ”Eikö ole kirjoitettu: ’Minun huoneeni on kutsuttava kaikkien kansojen rukoushuoneeksi’? Mutta te olette tehneet siitä ryövärien luolan.” Ja ylipapit ja kirjanoppineet kuulivat sen ja mieltivät, kuinka saivat hänet surmatuksi, sillä he pelkäsivät häntä, koska kaikki kansa oli hämmästyksissään hänen opetuksestansa. (Markuk-

sen evankeliumi^[21] XI:15–18; Matteuksen evankeliumi^[21] XXI:12–13.)

6. Jeesus ajoi myyjät ulos temppelistä. Näin tehdessään Hän tuomitsi pyhien asioiden kaupustelun *missä tahansa muodossa*. Jumala ei myy siunaustaan, ei anteeksiantoon, eikä pääsyä taivasten valtakuntaan. Ihmisellä ei siis ole oikeutta määrätä niitä maksettaviksi.

Ilmainen meediokyky

7. Nykyajan *meediat*^[12] – sillä entisaikaan apostoleillakin oli *meediokyky*^[3] – ovat myös vastaanottaneet Jumalalta ilmaisen lahjan. Lahjan olla *Henkien*^[2] puhemiehenä ihmisten ohjeistamiseksi ja voidakseen näyttää heille tien hyvään ja johdattaakseen heitä uskoon eikä myymään heille sanoja, jotka eivät kuulu heille, koska ne eivät ole heidän *katsomuksensa, tutkimuksiensa tai henkilökohtaisen työnsä* tuotosta. Jumala haluaa, että valaistus tulee kaikkialle. Jumala ei halua, että se evätään kaikista köyhimmältä ja niin hän voisi sanoa: Minulla ei ole uskoa, koska en voinut maksaa siitä, eikä minulla ollut lohdutusta saada rohkaisuja ja todisteita niiden kiintymyksestä, joiden vuoksi itken, koska olen köyhä. Tämän vuoksi *meediokyky*^[3] ei ole yksinoikeus, vaan sitä kohdataan kaikkialla. Jos siitä pitäisi maksaa, niin silloin harhaannuttaisiin sen kaitselmuksellisesta tarkoituksesta.

8. Jokainen, joka tuntee olosuhteet, joissa hyvät *Henget*^[2] kommunikoivat, niiden inhon kaikkea itsekästä intressiä kohtaan ja joka tietää, kuinka vähän tarvitaan niiden etäännyttämiseksi, ei voisi koskaan myöntää, että korkeimmat *Henget*^[2] olisivat kenen tahansa käytettävissä, joka kutsuisi niitä miten paljon tahansa. Pelkkä terve järki hyljeksii tällaista ajatusta. Eikö se myöskin olisi väärinkäyttöä kutsua rahasta niitä, joita kunnioitamme ja jotka ovat meille kallisarvoisia? Epäilemättä kommu-

nikaatioita voidaan saada tällä tavalla, mutta kuka voisi taata niiden vilpittömyyden? Kevytmielisiä, valheellisia, kujeilevia ja koko joukko häikäilemättömiä alempia *Henkiä*^[2] tulee aina ja ne ovat aina valmiita vastaamaan siihen, mitä heiltä kysytään, totuudesta välittämättä. Sen, joka siis haluaa vakavamielisiä kommunikaatioita, täytyy ensin pyytää niitä vakavasti ja sitten olla selvillä *meedion*^[12] sympatioiden luonteesta *Henkien maailman*^[4] olentojen kanssa. Kuitenkin ensimmäisenä ehtona sille, että voi saada puolelleen hyvien *Henkien*^[2] suopeuden, on nöyryys, omistautuminen, uhrautuvuus ja kaikista absoluuttisin *moraalinen ja materiaalinen* pyyteettömyys.

9. Moraalisen kysymyksen rinnalla esittäytyy eräs varsinainen huomio, joka ei ole vähemmän tärkeä ja joka liittyy itse kyvyn luonteeseen. *Meediokyky*^[3] vakavamielisesti otettuna ei voi olla, eikä koskaan tulla olemaan ammatti. Ensinnäkin, tällainen saattaisi *meediokyvyn*^[3] moraalisesti huonoon valoon ja pian sitä rinnastettaisiin ennustajiin. Lisäksi tätä vastoin on tietty konkreettinen este. *Meediokyky*^[3] on oleellisesti epävakaa, katoavainen ja vaihteleva kyky, jonka jatkuvuuteen ei kukaan voi luottaa. Se on siis kykyä käyttävälle hyvin epävarma resurssi, joka voi siltä puuttua kaikista tarpeellisimmalla hetkellä. Työllä ja opiskelulla hankittu kyky on toinen asia ja juuri sen vuoksi se on ominaisuus, jota luonnollisesti on sallittu käyttää hyödykseen. Mutta *meediokyky*^[3] ei ole mikään taito tai lahjakkuus ja sen vuoksi siitä ei voi tulla ammattia. Siihen tarvitaan aina *Henkien*^[2] myötävaikutusta. Jos nämä *Henget*^[2] puuttuvat, *meediokyky*^[3] ei ole. Kyky voi pysyä, mutta sen harjoittaminen on kumottu. Näin ollen maailmassa ei ole yhtään *meediota*^[12], joka voi taata saavansa *Henkiin*^[2] liittyvän ilmiön jollakin tietyllä hetkellä. Käyttäessään hyväksi *meediokykyä*^[3] käyttää toisin sanoen siis hyväksi asiaa, jonka herra ei todellisuudessa olekaan. Päinvastaisen väittäminen on sen huiputtamista, joka siitä maksaa. Lisäksi näin tekevä ei lupaa *omaa* palveluaan, vaan ne ovat *Henkiä*^[2], kuolleitten *sieluja*^[5], joiden apua myydään.

Tämä ajatus inhottaa vaistonvaraisesti. Tämä väärinkäytöksi pahentunut epärehellinen kaupustelu, jota huijaus, tietämättömyys, herkkäuskoisuus ja taikausko käyttivät hyväkseen, oli se, joka motivoi Moosesta kieltämään kommunikoinnin kuolleiden kanssa. Nykyaikainen *spiritismi*^[1], joka ymmärtää asian vakavan puolen asettamalla tämän hyväksikäytön huonoon valoon, nostatti *meediokyvyn*^[3] mission kategoriaan. (Katso Allan Kardecin teokset: *Meedioiden Kirja*, Luku XXVIII ja *Taivas ja Helvetti*, Luku XII.)

10. *Meediokyky*^[3] on pyhä kyky, jota täytyy harjoittaa pyhästi, uskonnollisesti. Jos on olemassa jokin *meediokyvyn*^[3] laji, joka vaatii tämän ehdon noudattamista vieläkin absoluuttisemmalla tavalla, niin se on parantava *meediokyky*^[3]. Lääkäri antaa opiskelijansa hedelmän, jonka hän on hankkinut raskailla uhrauksilla. *Magnetisoija*^[13] antaa oman *fluidinsa*^[10] ja usein jopa oman terveytensä. He voivat asettaa sille hinnan. Parantava *meedio*^[12] välittää hyvien *Henkien*^[2] tervehdyttävää *fluidia*^[10]. Hänellä ei ole oikeutta myydä sitä. Jeesus ja apostolit, vaikka olivatkin köyhiä, eivät määränneet maksettavaksi parantumisista, joita saivat aikaan.

Siispä etsiköön se, jolla ei ole millä elää, apua muusta kuin *meediokyvystä*^[3]. Pyhittäköön hän *meediokyvylle*^[3], mikäli tarpeen, vain sen ajan, jonka voi elantonsa puolesta järjestellä. *Henget*^[2] tulevat ottamaan lukuun hänen omistautumisensa ja uhrauksensa, sitä vastoin kun ne etäännyvät sellaisista, jotka toivoivat käyttävänsä sitä astinlautanaan.

LUKU XXVII

Anokaa, niin se on teille tuleva

Rukouksen ominaisuudet – Rukouksen tehokkuus – Rukouksen toiminta. Ajatusten välitys. – Ymmärrettävät rukoukset – Rukous kuolleiden ja kärsivien Henkien puolesta – Henkien opetukset: Tapa rukoilla – Rukoilemisen onni.

Rukouksen ominaisuudet

1. Ja kun rukoilette, älkää olko niin kuin ulkokullatut, sillä he mielellään seisovat ja rukoilevat synagogissa ja katujen kulmissa, että ihmiset heidät näkisivät. Totisesti minä sanon teille: he ovat saaneet palkkansa. Vaan sinä, kun rukoilet, mene kammioosi ja sulje ovesi ja rukoile Isääsi, joka on salassa; ja sinun Isäsi, joka salassa näkee, maksaa sinulle.

Ja kun rukoilette, niin älkää tyhjiä hokeko niin kuin pakanat, jotka luulevat, että heitä heidän monisanaisuutensa tähden kuullaan.

Älkää siis olko heidän kaltaisiaan, sillä teidän Isänne kyllä tietää, mitä te tarvitsette, ennen kuin häneltä anottekaan. (Matteuksen evankeliumi^[21] VI:5–8.)

2. Ja kun te seisotte ja rukoilette, niin antakaa anteeksi, jos kenellä teistä on jotakin toistansa vastaan, että myös teidän Isänne, joka on taivaissa, antaisi teille anteeksi teidän rikkomuksenne. Jos te ette anna anteeksi, niin teidän Taivaan Isänne ei tule myöskään antamaan anteeksi teidän rikkomuksianne. (Markuksen evankeliumi^[21] XI:25–26.)

3. Niin hän puhui vielä muutamille, jotka luottivat itseensä luullen olevansa vanhurskaita ja ylenkatsoivat muita, tämän vertauksen: ”Kaksi miestä meni ylös pyhäkköön rukoilemaan, toinen fariseus ja toinen publikaani. Fariseus seiso i ja rukoili itsekseen näin: ’Jumala, minä kiitän sinua, etten minä ole niin kuin muut ihmiset, riistäjät, vääramieliset, huorintekijät, enkä myöskään niin kuin tuo publikaani. Minä paastoan kahdesti viikossa; minä annan kymmenykset kaikista tuloistani.’

Mutta publikaani seiso i taaempänä eikä edes tahtonut nostaa silmiään taivasta kohti, vaan löi rintaansa ja sano i: ’Jumala, ole minulle syntiselle armollinen.’

Minä sanon teille: tämä meni kotiinsa vanhurskaampana kuin se toinen; sillä jokainen, joka itsensä ylentää, alennetaan, mutta joka itsensä alentaa, se ylenetään.” (Luukkaan evankeliumi^[21] XVIII: 9–14.)

4. Jeesus määrittelee selvästi rukouksen ominaisuudet: Kun rukoilette, älkää tuoko sitä esiin, vaan rukoilkaa salassa. Älkää pitkittäkö rukouksianne, sillä ette te tule kuulluiksi sanojenne paljouden, vaan vilpittömyytenne mukaan. Jos teillä on jotain jotakin henkilöä vastaan, antakaa hänelle anteeksi ennen rukoulemista, sillä rukous ei tule miellyttämään Jumalaa, muutoin kuin lähtiessään sydämestä, joka on puhdas kaikesta hyväntekeväisyyden^[18] vastaisesta tunteesta. Lisäksi rukoilkaa nöyrästi

kuten publikaani, älkääkä ylpeydellä, kuten fariseus. Tarkastelkaa omia vikojanne älkääkä hyviä ominaisuuksianne ja jos veraatte itseänne toisiin, etsikää sitä, mikä on teissä pahaa. (Luku X, kohdat 7 ja 8.)

Rukouksen tehokkuus

5. *Sen tähden minä sanon teille: kaikki, mitä te rukoilette ja anotte, uskokaat saaneenne, niin se on teille tuleva.* (Markuksen evankeliumi ^[21] XI:24.)

6. On ihmisiä, jotka kiistävät rukouksen tehokkuuden ja nojaavat siihen periaatteeseen, että koska Jumala tuntee meidän tarpeemme, on meidän tarpeetonta niitä Hänelle esittää. He lisäävät vielä, että koska kaikki on maailmankaikkeudessa yhteydessä toisiinsa ikuisuuden lakien mukaisesti, meidän toivomuksemme eivät voi muuttaa Jumalan määräyksiä.

Epäilemättä on olemassa luonnonlakeja ja muuttumattomia lakeja, joita Jumala ei voi kumota kunkin oikkujen mukaisesti. Kuitenkin on kaukaa haettava tämän vuoksi uskoa, että kaikki elämän olosuhteet olisivat alistettuja väistämättömyydelle. Jos näin olisi, ihminen olisi vain passiivinen instrumentti ilman valinnanvapautta ja oma-aloitteellisuutta. Tällaisen otaksuman mukaan pitäisi vain kumartaa päätään kaikkien tapahtumien iskuille pyrkimättä välttämään niitä. Silloin ei tulisi pyrkiä johtamaan salamaa muualle. Jumala ei antanut ihmisille arvostelukykyä ja älykkyyttä, jotta he jättäisivät käyttämättä niitä hyväkseen, eikä Hän antanut ihmisille tahtoa, jotta he jättäisivät tahtomatta, eikä Hän antanut aktiivisuutta, jotta he pysyisivät toimettona. Koska ihminen on vapaa toimimaan yhteen tai toiseen suuntaan, hänen tekonsa aiheuttavat hänelle itselleen ja muille seurauksia sen mukaisesti, mitä hän tekee ja mitä jättää tekemättä. Hänen oma-aloitteellisuutensa takia tapahtuu siis myös asioita, jotka

pakostakin välttyvät kohtalon väistämättömyydeltä ja jotka eivät tuhoa yleismaailmallisten lakien sopusointua, kuten seinäkellon viisarin ennakko tai jättämä ei tuhoa liikkeen lakia, jonka alaiseksi mekanismi on asetettu. Jumala voi siis suostua tiettyihin pyyntöihin kumoamatta kokonaisuutta ohjauvien lakien muuttumattomuutta, Hänen suostumuksensa on kuitenkin aina Hänen tahtonsa alainen.

7. Olisi epäloogista päätellä elämänohjeesta ”mitä te rukoillette ja anotte, se teille sallitaan”, että saadakseen jotain riittää, kun vain pyytää. Olisi myös epäoikeudenmukaista syyttää kaitselmusta siitä, ettei se suostu kaikkiin sille tehtyihin pyyntöihin, sillä se tietää paremmin kuin me, mikä on meidän parhaaksemme. Samoin toimii myös viisas isä, joka kieltää lapseltaan tämän etujen vastaiset asiat. Ihminen ei näe yleensä muuta kuin nykyhetken. Jos kärsimys on kuitenkin hyödyllinen ihmisen tulevalle onnelle, Jumala antaa hänen kärsiä, kuten kirurgi antaa sairaan kärsiä leikkauksesta, joka johdattaa parantumiseen.

Se, mitä Jumala tulee suomaan ihmiselle, jos tämä kääntyy luottaen Hänen puoleensa, on rohkeutta, kärsivällisyyttä ja alistuvaisuutta. Lisäksi Hän tulee sallimaan keinot päästä omin voimin pois vaikeudesta ideoiden avulla, jotka ovat hyvien *Henkien*^[2] ehdottamia, jättäen niistä myös hänelle meriitin. Jumala auttaa niitä, jotka auttavat itseään, tämän elämänohjeen mukaisesti: ”Auta itseäsi, niin taivas sinua auttaa.” Jumala ei auta niitä kaikkia, jotka odottavat jotain vierasta apua käyttämättä omia kykyjään. Kuitenkin useimmiten haluttaisiin tulla autetuksi ihmeen kautta ja tekemättä itse mitään. (Luku XXV, kohta 1 ja seuraavat.)

8. Ottakaamme esimerkki. Eräs henkilö on eksyksissä autiomaassa ja kärsii kauheasta janosta. Hän tuntee pyörtyvänsä ja kaatuu maahan. Hän rukoilee Jumalalta apua ja odottaa. Mutta yhtään enkeliä ei saavu tuomaan hänelle juotavaa. Kuitenkin eräs hyvä *Henki*^[2] ehdottaa hänelle ajatuksen nousta

ylös ja seurata yhtä edessään näkyvistä poluista. Silloin kone-
 maisesti liikkuen hän kokoaa voimansa, nousee ylös ja käve-
 lee umpimähkään. Hän saapuu kukkulalle ja huomaa kaukana
 puron. Sen näkeminen elvyttää hänen rohkeutensa. Jos hänellä
 on uskoa, niin hän tulee sanomaan: ”Kiitos Jumalani ajatuk-
 sesta, jolla minua inspiroitte, ja voimista, jotka annoitte.” Jos
 hän ei usko, niin hän tulee sanomaan: ”Minkä hyvän ajatuksen
minä sainkaan! Mikä *onni minulla oli*, kun kuljin polkua oike-
 alle enkä vasemmalle. Sattuma palvelee meitä joskus todella
 hyvin! Kuinka onnittelenkaan itseäni *rohkeudestani* ja siitä, että
 en lannistunut!”

Voidaan kysyä, miksi hyvä *Henki*^[2] ei sanonut hänelle selvästi
 ”Seuraa tuota polkua ja sen päästä tulet löytämään sen, mitä
 tarvitset”? Miksi se ei näyttäytynyt hänelle opastaakseen ja
 kannattaakseen häntä, kun hän pyörtyi? Tällä tavalla ihminen
 tulisi vakuuttuneeksi kaitselmuksen väliintulosta. Ensinnäkin
 näin tapahtui, jotta hän oppisi, että on autettava itse itseään ja
 käytettävä omia voimiaan. Sen lisäksi Jumala panee koetuk-
 selle hänen luottamuksensa ja alistuneisuutensa hänen epä-
 varmuutensa kautta. Tämä ihminen oli vastaavassa tilanteessa
 kuin lapsi, joka kaatuu ja joka huomattessaan jonkun huutaa ja
 odottaa, että tämä tulisi häntä nostamaan. Jos ketään ei näy, niin
 lapsi nousee itse ylös.

Jos enkeli, joka seurasi Tobitia¹, olisi sanonut hänelle ”Minä
 olen Jumalan lähettäjä, jotta opastaisin sinua matkallasi ja
 varjelin sinua kaikelta vaaralta”, niin Tobit ei olisi saanut
 minkäänlaista meriittiä. Luottaessaan seuralaiseensa hänen ei
 olisi tarvinnut edes ajatella. Sen vuoksi enkeli teki itsensä tun-
 netuksi vasta palatessa.

---

1 Viittaus Tobitin kirjaan (Vanhan testamentin apokryfistä kirjallisuutta).

Rukouksen toiminta, ajatusten välitys.

9. Rukous on ylemmän puoleen kääntymistä, sen kautta asetutaan ajatusyhteyteen sen kanssa, jonka puoleen käännytään. Rukouksen tarkoituksena voi olla pyyntö, kiitos tai ylistäminen. Voi rukoilla itsensä tai läheisensä puolesta ja elävien tai kuolleiden puolesta. *Henget*^[2], joiden tehtävä on Jumalan tahdon toimeenpaneminen, kuulevat Jumalalle osoitetut rukoukset. Ne rukoukset, jotka ovat osoitettuja hyvälle *Hengille*^[2], viedään Jumalalle. Kun rukoillaan muita olentoja kuin Jumalaa, niin ne ovat ainoastaan välittäjiä, puolestapuhujia, sillä mitään ei voi tapahtua ilman Jumalan tahtoa.

10. *Spiritismi*^[1] saa ymmärtämään rukouksen toiminnan selittäessään tavan ajatusten välitykselle joko niin, että rukoilemamme olento tulee kutsustamme tai niin, että meidän ajatuksemme ylittää rukoilemaamme olentoon. Jotta ymmärtäisimme, mitä näissä olosuhteissa tapahtuu, meidän on kuviteltava mielesämme kaikki ruumiilliset ja ei-ruumiilliset olennot uppoutuneena *universaaliin fluidiin*^[15], joka täyttää avaruuden, samoin kuin me olemme tässä maailmassa ilmakehässä. Tämä *fluidi*^[15] vastaanottaa tahtomme impulssin, se välittää ajatuksen kuten ilma välittää äänen sillä erotuksella, että äänen värähtelyt ovat rajattuja, kun taas *universaalin fluidin*^[15] värähtelyt ylittävät äärettömyyteen. Sen vuoksi kun ajatus on osoitettu mille tahansa olenolle maan päällä tai avaruudessa, elävältä kuolleelle tai kuolleelta elävälle, niin silloin vakiintuu *fluidinen*^[10] virtaus yhdeltä toiselle, joka välittää ajatuksen, kuten ilma välittää ääntä.

Virtauksen voimakkuus on suhteessa ajatuksen ja tahdon voimakkuuteen. Sen vuoksi *Henget*^[2] kuulevat rukouksen, missä tahansa ne ovatkin. *Henget*^[2] kommunikoivat keskenään, välittävät meille inspiraatioitaan ja yhteydet ihmisten kesken vakiintuvat välimatkojen päästä.

Tämä selitys on ennen kaikkea niille, jotka eivät ymmärrä puhtaasti mystisen rukouksen hyödyllisyyttä. Sen tarkoituksena ei ole materialisoida rukousta, vaan tehdä sen vaikutus ymmärrettäväksi ja näyttää, että sillä voi olla suoraa ja todellista toimintaa. Se ei sen vuoksi ole vähemmän alistettu Jumalan tahdolle, sillä Hän on kaikkien asioiden ylin tuomari ja ainoa, joka voi muuttaa sen toiminnan tehokkaaksi.

11. Rukouksella ihminen kutsuu itselleen hyvien *Henkien*^[2] apua, jotka tulevat tukemaan häntä hänen hyvissä suunnitelmissaan ja inspiroivat hänessä hyviä ajatuksia. Ihminen hankkii näin tarvittavan moraalisen vahvuuden voittaakseen vaikeudet ja palatakseen oikealle polulle, jos hän on siitä harhautunut. Näin hän myös voi etäännyttää vaikeudet, joita vetää puoleensa omasta syystään. Otetaan esimerkiksi sellainen ihminen, joka näkee terveytensä turmeltuneen liiallisuuksiensa takia ja kituuttaa elämänsä loppuun kärsimyksissä. Onko hänellä oikeutta valittaa, jos hän ei saa parantumista? Ei, sillä hän olisi voinut löytää rukouksesta voimaa vastustaa kiusauksia.

12. Jos elämän vaikeudet jaettaisiin kahteen osaan, niihin, joita ei voi välttää ja niihin, joihin on itse syytä välinpitämättömyytensä ja liiallisuuksiensa takia (Luku V, kohta 4), niin silloin nähtäisiin, kuinka paljon enemmän jälkimmäisiä on verrattuna ensin mainittuihin. On siis hyvin ilmeistä, että ihminen aiheuttaa itse suurimman osan murheistaan ja että hän säästäisi itsensä niiltä, jos toimisi aina viisaasti ja varovaisesti.

On myös totta, että nämä kurjuudet ovat seurauksia rikkomuksistaamme Jumalan lakia kohtaan ja jos noudattaisimme niitä täsmällisesti, tulisimme olemaan täydellisesti onnellisia. Jos emme ylittäisi välttämättömän rajaa tarpeidemme tyydyttämisessä, niin meillä ei olisi sairauksia, jotka ovat seurausta liiallisuuksista, eikä hankaluuksia, joita nämä sairaudet aiheuttavat. Jos asettaisimme rajan kunnianhimoillemme, niin emme pel-

käisi sortumista. Jos emme haluaisi nousta korkeammalle kuin mitä voimme, niin emme pelkäisi putoavamme. Jos olisimme vaatimattomia, niin emme kärsisi nöyryytetyn ylpeyden petty-
myksistä. Jos harjoittaisimme *hyväntekeväisyyttä*^[18], niin emme olisi panettelevia, kateellisia, mustasukkaisia ja välttäisimme riidat ja eripuraisuudet. Jos emme tekisi pahaa kenellekään, niin emme pelkäisi kosta jne.

Myöntäkäämme, että ihminen ei voi mitään väistämättömille vaikeuksille ja että varjellaksemme itseämme niiltä ovat kaikki rukoukset tarpeettomia. Eikö se jo olisi paljon, että olisi vapautettu kaikista niistä vaikeuksista, jotka johtuvat omista teoista? Tässä rukouksen toiminnan käsittää helposti, koska sillä on seurausenaan kutsua hyvien *Henkien*^[2] hyvää tekeviä inspiraatioita ja pyytää niiltä voimia vastustaa pahoja ajatuksia, joiden toteuttaminen voi olla meille turmiollista. Tässä tapauksessa *se ei ole paha, jonka Henget*^[2] *kääntävät pois, vaan meidän pahaa aiheuttavat ajatuksemme. Ne eivät pidättele mitään Jumalan määräyksistä eivätkä keskeytä luonnonlakien kulkua, vaan ne estävät meitä rikkomasta näitä lakeja ohjaten meidän vapaata tahtoamme.* Mutta ne tekevät sen meidän tiedostamattamme ja salaa, jotta ne eivät kahlehtisi meidän tahtoamme. Ihminen siis kohtaa itsensä siinä asemassa, jossa anoo hyviä neuvoja ja asettaa ne käytäntöön, mutta on aina vapaa joko seuraamaan niitä tai olemaan seuraamatta. Jumala tahtoo näin olevan, jotta ihmisellä olisi vastuu teoistansa ja Hän antaa ihmiselle meriitin valinnastaan hyvän ja pahan välillä. Tämän ihminen voi aina saada, jos hän pyytää sitä hartaasti ja tähän ennen kaikkea voidaan soveltaa sanoja: ”Anokaa, niin se on teille tuleva.”

Eikö rukouksen tehokkuudella, jopa pienennettynä näihin mitasuhteisiin, olisi suunnaton vaikutus?

Spiritismille^[1] oli varattu mahdollisuus näyttää meille toteen rukouksen toiminta paljastamalla suhteet ruumiillisen maail-

man ja *Henkien maailman*^[4] välillä. Mutta rukouksen vaikutukset eivät rajoitu vain tähän.

Kaikki *Henget*^[2] suosittelevat rukousta. Rukoilemisesta luopuminen on yhtä kuin olisi tuntematta Jumalan hyvyyttä. Se on luopumista itse Hänen avustaan ja luopumista siitä hyvästä, jota voisi muille rukouksellaan tehdä.

13. Suostuessaan pyyntöön, joka Hänelle on osoitettu, Jumalalla on useimmiten tarkoituksenaan palkita rukoilevan aikomus, uhrautuminen ja usko. Sen vuoksi hyväntahtoisen ihmisen rukous on ansiokkaampi Jumalan silmissä ja aina tehokkaampi, sillä paheellinen ja ilkeä ei voi rukoilla sillä hartaudella ja luottamuksella, joka tulee ainoastaan todellisesta hurskaudesta. Itsekäs ihminen rukoilee vain huulillaan ja hänen sydäimestään lähtee vain *sanoja* eikä *hyväntekeväisyyden*^[18] sykähdyksiä, jotka antavat rukoukselle sen kaiken voiman. On ymmärrettävää, että vaistonvaraisesta mielijohteesta rukouksiin mieluumin kehoitetaan sellaisia ihmisiä, joista tuntee, että heidän käytöksensä on Jumalalle mieluista, koska he tulevat paremmin kuulluiksi.

14. Jos rukous on eräänlaista magneettista toimintaa, voitaisiin uskoa, että sen vaikutus on alistettu *fluidiseen*^[10] voimaan, mutta näin ei kuitenkaan ole. Koskapa *Henget*^[2] kohdistavat tämän toiminnan ihmisiin, ne täydentävät tarpeen mukaan rukoilevan riittämättömyyttä, joko toimien suoraan *hänen nimissään* tai antaen hänelle hetkellisesti poikkeuksellisen voiman. Näin tapahtuu silloin, kun rukoileva on katsottu ansiokkaaksi tälle palvelukselle tai jos se voi olla jotenkin hyödyksi.

Ihmisen, joka ei usko olevansa riittävän hyvä harjoittaakseen hyvää tekevää vaikutusta, ei pidä luopua rukoilemasta toisten puolesta ajatellessaan, ettei ole ansainnut tulla kuulluksi. Tietoisuus omasta huonommuudestaan on todiste nöyryydestä, joka aina miellyttää Jumalaa, joka ottaa huomioon hyväsydä-

misen aikomuksen, joka saa hänet liikkeelle. Ihmisen hartaus ja luottamus Jumalaan ovat ensimmäinen askel paluussa hyvään ja hyvät *Henget*^[2] ovat onnellisia häntä tähän rohkaistessaan. Rukous, jonka Jumala torjuu, tulee *ylpeältä, joka uskoo omaan voimaansa ja omiin meriitteihinsä ja luulee voivansa korvata iankaikkisen Jumalan tahdon.*

15. Rukouksen voima on ajatuksessa. Se ei riipu sanoista, paikasta eikä hetkestä, jolloin se tehdään. Voidaan siis rukoilla kaikkialla, milloin tahansa, yksin tai yhdessä. Paikan tai ajan vaikutus riippuu olosuhteista, jotka voivat olla eduksi hartaudelle. *Yhteisellä rukouksella on voimakkaampi vaikutus, kun kaikki rukoilevat liittävä sydämensä yhteen samaan ajateluun ja heillä on sama päämäärä, sillä silloin se on yhtä kuin kaikki huutaisivat samanaikaisesti ja täydessä yhteisymmärryksessä. Mutta mitä hyödyttää olla kokoontuneena suurlukuisesti, jos jokainen toimii erikseen omaan henkilökohtaiseen lukuunsa! Sata ihmistä yhdessä voi rukoilla kuin itsekkäät. Sitä vastoin kaksi tai kolme samaan pyrkimykseen yhdistynyttä rukoilee kuin todelliset veljet Jumalassa ja heidän rukouksessaan tulee olemaan enemmän voimaa kuin sadan muun rukouksessa. (Luku XXVIII, kohdat 4 ja 5.)*

Ymmärrettävät rukoukset

16. *Mutta jos en tiedä sanojen merkitystä, olen minä puhujalle muukalainen, ja puhuja on minulle muukalainen. Sillä jos minä rukoilen kielillä puhuen, niin minun henkeni kyllä rukoilee, mutta ymmärrykseni on hedelmätön. – Sillä jos ylistät Jumalaa hengessä, kuinka oppimattoman paikalla istuva saattaa sanoa ”amen” sinun kiitokseesi? Eihän hän ymmärrä, mitä sanot. Sinä kyllä kiität hyvin, mutta toinen ei siitä rakennu. (Ensimmäinen kirje korinttilaisille, XIV:11, 14, 16 & 17.)*

17. Rukouksella ei ole muuta arvoa kuin se ajatus, jonka siihen liittyy. Kuitenkin on mahdotonta liittää ajatusta sellaiseen, mitä ei ymmärrä, sillä se, mitä ei ymmärrä, ei kosketa sydäntä. Suurimmalle osalle ihmisistä käsittämättömällä kielellä tehdyt rukoukset ovat vain joukko sanoja, jotka eivät kerro mielelle mitään. Jotta rukous koskettaisi, on jokaisen sanan herätettävä joku käsitys ja jos rukousta ei ymmärrä, niin se ei voi herättää minkäänlaista käsitystä. Rukousta toistetaan kuten yksinkertaista kaavaa, joka on enemmän tai vähemmän hyveellinen sen mukaisesti kuinka monesti se on toistettu. Useat rukoilevat velvollisuudesta, jotkut jopa tottumuksesta. Sen vuoksi he uskovat olevansa vastuusta vapautuneita, koska he ovat lausuneet rukouksen tietyn lukumäärän kertoja ja tässä tai tuossa järjestyksessä. Jumala lukee sydämien pohjasta, Hän näkee ajatuksen ja vilpittömyyden. On Hänen alentamistaan uskoa Hänen olevan herkempi ulkomuodolle kuin sisällölle. (Luku XXVIII, kohta 2.)

Rukous kuolleiden ja kärsivien Henkien puolesta

18. Kärsivät *Henget*^[2] pyytävät rukoilemaan puolestaan. Se on niille hyödyksi, koska nähdessään heitä ajateltavan ne tuntevat olevansa vähemmän hyljättyjä ja vähemmän onnettomia. Mutta rukouksella on niihin suurempi vaikutus. Se kasvattaa niiden rohkeutta, herättää niissä halun kehittyä katumuksen ja hyvityksen kautta ja voi johtaa niitä pois pahoista ajatuksista. Tässä suhteessa rukous ei ainoastaan voi lievittää, vaan myös lyhentää *Hengen*^[2] kärsimyksiä. (Katso: *Taivas ja Helveti, Allan Kardec, Osa 2: Esimerkit.*)

19. Tietyt ihmiset eivät hyväksy kuolleiden puolesta tehtyjä rukouksia, koska heidän uskossaan *sielulla*^[5] ei ole muuta kuin kaksi vaihtoehtoa: olla pelastettu tai tuomittu ikuisiin kärsi-

myksiin, eikä kummassakaan tapauksessa rukouksesta ole hyötyä. Kiistelemättä tämän uskomuksen arvoisuudesta myöntäkäämme hetkellisesti ikuiset ja vääjäämättömät kärsimykset todelliseksi ja se, että rukouksemme olisivat kykenemättömiä asettamaan niille loppua. Kysymme, että onko tässä otaksu-massa loogista, armeliasta ja kristillistä evätä rukous kadotukseen tuomittujen puolesta? Eivätkö nämä rukoukset, vaikka olisivatkin kykenemättömiä heitä vapauttamaan, olisikin heille osoitus säälistä, joka voi lieventää heidän kärsimyksiään? Kun maan päällä ihminen on tuomittu pysyvästi, niin onko vielä silloinkin, kun hänellä ei ole enää toivoakaan saada armahdusta, armeliaan ihmisen kiellettyä mennä kannattamaan hänen kahleitaan keventääkseen hänen painolastiaan? Kun joku on sairastunut johonkin parantumattomaan sairauteen, niin onko hänet hylättävä ilman minkäänlaista helpotusta, koska hänellä ei ole minkäänlaista toivoa parantumisesta? Kuvitelkaa, että tuomittujen joukossa voi olla joku teille kallisarvoinen henkilö: ystävä, ehkä isä, äiti tai lapsi. Kun teidän mukanne hänen ei pitäisi odottaa armahdustaan, niin kieltäisittekö häneltä vesilasin sammuttaaksenne hänen janonsa? Kieltäisittekö häneltä voiteen, joka kuivaisi hänen haavansa? Ettekö tekisi hänelle sitä, mitä tekisitte jonkun vangin eteen? Ettekö antaisi hänelle todistusta rakkaudesta ja lohdutuksesta? Ei, tämä ei olisi kristillistä. Uskomus, joka kovettaa sydämen, ei voi sopia yhteen Jumalan kanssa, joka asettaa lähimmäisenrakkauden ensimmäiselle sijalle velvollisuuksien joukossa.

Ikuisten kärsimysten olemattomuus ei tarkoita väliaikaisen rankaisun kieltämistä, sillä Jumala oikeudenmukaisuudessaan ei voi sekoittaa hyvää ja pahaa. Mutta rukouksen voiman kieltäminen tässä tapauksessa olisi lohdutuksen, rohkaisun ja hyvien neuvojen voiman kieltämistä. Se olisi sen voiman kieltämistä, jota ammennetaan niiden moraalisesta avusta, jotka tahtovat meille hyvää.

20. Toiset nojautuvat toiseen vieläkin harhaanjohtavampaan perusteeseen: jumalallisten määräysten muuttumattomuuteen. He sanovat, että Jumala ei voi muuttaa päätöksiään luomuksiansa pyynnöstä, ilman sitä maailmassa ei olisi minkäänlaista tasapainoa. Ihmisellä ei siis ole Jumalalta mitään pyydettyä, hänen ei pidä muuta kuin alistua ja palvoa Jumalaa.

Tämä ajatus soveltaa väärin jumalallisen lain muuttumattomuutta, tai paremminkin on tietämätön laista, joka koskee tulevaa rangaistusta. Tämän lain ovat paljastaneet Herran *Henet*^[2] nyt, kun ihmiskunta on kypsä ymmärtämään sen, mikä uskossa on jumalallisuuden tunnusmerkkien mukaista tai niiden vastaista.

Jos ikuisten kärsimysten uskonkappale otetaan absoluuttisesti, niin syylliselle ei oteta huomioon hänen pahoitteluaan eikä katumustaan. Syyllisen kaikki toive paremmaksi tulemisesta on tarpeetonta ja hänet on tuomittu pysymään pahassa ikuisesti. Jos hänet on tuomittu määrätyksi ajaksi, kärsimys tulee lakkaamaan, kun tämä aika päättyy. Mutta kuka voi sanoa, että silloin syyllisen ajatukset olisivat muuttuneet paremmiksi? Kuka voi sanoa, etteikö hän olisi tämän ajan jälkeenkin yhtä paha kuten aikaisemminkin, useiden maan päällä tuomittujen esimerkin mukaisesti, niiden lähdettyä vankilasta? Ensin mainitussa tapauksessa pidettäisiin kivussa ja kurituksessa jo hyvään palannut ihminen. Jälkimmäisessä tapauksessa se olisi sellaisen armahtamista, joka vielä olisi syyllinen. Jumalan laki on vielä kaukokatseisempi kuin tämä. Se on aina oikeudenmukainen, kohtuullinen ja armelias, se ei liitä kärsimykseen mitään ajallista kestoa, mikä tahansa se kärsimys onkin. Jumalan laki tiivistyy näin:

21. ”Ihminen joutuu aina kärsimään virheittensä seuraukset. Ei ole yhtään sellaista Jumalan lain rikkomusta, joka ei olisi rangaistava.

Rangaistuksen ankaruus on suhteessa rikkomuksen vakavuuteen.

Rangaistuksen kesto mistä tahansa rikkomuksesta *on määrittelämätön, ja se on riippuvainen syyllisen katumuksesta ja hänen paluustaan hyvään*. Kärsimys kestää niin pitkään kuin kärsivä pysyy uppiniskaisesti pahassa: se on ikuista, jos pahassa pysytään uppiniskaisesti ikuisia aikoja, mutta se on lyhytaikaista, jos kadutaan pikaisesti.

Heti kun syyllinen huutaa armoa, Jumala kuulee häntä ja lähettää hänelle toivoa. Mutta pelkkä pahan katumus ei riitä, sillä tarvitaan myös hyvitystä. Sen vuoksi syyllinen joutuu kärsimään uusia koetuksia, joissa hän voi omasta tahdostaan tehdä hyvää korjatakseen tekemänsä pahan.

Ihminen on näin jatkuvasti oman kohtalonsa tuomari, hän voi lyhentää piinaansa tai pidentää sitä rajattomasti. Hänen onnensa tai epäonnensa riippuvat hänen halustaan tehdä hyvää.”

Tällainen on laki: *muuttumaton* ja Jumalan hyvyiden ja oikeudenmukaisuuden mukainen laki.

Syyllinen ja onneton *Henki*^[2] voi näin aina pelastaa itsensä, sillä Jumalan laki kertoo sille, missä olosuhteissa sen voi tehdä. Se, mitä siltä useimmiten puuttuu, on tahtoa, voimakkuutta ja rohkeutta. Jos me rukouksillamme inspiroimme sille tämän tahdon, jos me tuemme ja rohkaisemme sitä, jos me neuvoillamme annamme sille puuttuvan valon, niin *sen sijaan että pyytäisimme Jumalaa kumoamaan lakinsa, me tulemme Hänen rakkouden ja hyväntekeväisyyden*^[18] *lakinsa toimeenpanon instrumenteiksi*. Hän sallii näin meidän olevan osallisena siinä antaen meille itsellemme todisteen *hyväntekeväisyydestään*^[18]. (Katso: *Täivas ja Helveti, Allan Kardec, Osa 1: luvut IV, VII, VIII.*)

Henkien opetukset: Tapa rukoilla

22. Jokaisen inhimillisen olennon ensimmäinen velvollisuus ja ensimmäinen teko, jonka täytyy osoittaa jokaisena päivänä hänen paluunsa aktiiviseen elämään, on rukous. Lähes kaikki te rukoilette, mutta kuinka harvat osaavat rukoilla! Mitä väliä on Herralle lauseista, joita liitätte toisiinsa konemaisesti, koska teillä on sellainen tapa. Se on velvollisuus, johon pakotatte itsenne ja kuten jokainen velvollisuus, se painaa teitä.

Kristityn rukouksen, *spiritistisen opin*^[1] omaksuneen rukouksen ja minkä tahansa Jumalan palvonnan täytyy olla tehty heti siitä lähtien kun *Henki*^[2] palaa maalliseen elämän ikeeseen. Rukouksen täytyy kohota taivaallisen Majesteetin jalkoihin nöyrästi ja syvällisesti, kiitollisuuden innossa kaikista niistä taivaan lahjoista, joita tähän päivään mennessä on suotu. Kiittäkää myös kuluneesta yöstä, jonka aikana teidän oli sallittu, vaikkakin tietämättänne, palata ystävienne ja oppaittenne luokse, jotta ammentaisitte tästä yhteydestä heidän kanssaan lisää voimia ja sinnikkyyttä. Rukouksen täytyy nöyrästi kohota Herran jalkoihin, jotta Hän puoltaisi heikkouttanne, jotta pyytäisitte Hänen tukeaan, sääliään ja armeliaisuuttaan. Rukouksen täytyy olla syvällinen, sillä se on teidän *sielunne*^[5], jonka täytyy kohota Luojaan kohti ja jonka täytyy kirkastua kuten Jeesus Taaborin vuorella ja muuntua toivosta ja rakkaudesta valkoiseksi ja säteileväksi.

Teidän rukouksenne täytyy pitää sisällään suosion pyyntö sen suhteen, mitä tarvitsette, mutta sen täytyy olla todellinen tarve. On siis hyödytöntä pyytää Herraa lyhentämään koettelemuksianne tai antamaan teille iloja ja rikkautta. Pyytäkää Häntä suomaan teille kärsivällisyyden, alistuvaisuuden ja uskon arvokkaampia etuisuuksia. Älkää sanoko, kuten useat teistä: ”Ei

hyödytä rukoilla, koskapa Jumala ei täytä minun toiveitani.” Mitä pyydätte Jumalalta useimmiten? Ajatteletteko usein pyytävänne Häneltä moraalista parantumistanne? Voi! Hyvin harvoin näin on, sillä pikemminkin pyydätte *menestystä maallisille hankkeillenne* ja olette huudahtaneet: ”Jumala ei meistä huolehdi, sillä jos Hän huolehtisi, niin ei olisi näin paljon vääryyttä.” Järjettömät! Kiittämättömät! Jos laskeutuisitte oman tuntonne pohjalle, niin kohtaisitte lähes aina teissä itsessänne alkupisteen vaikeuksille, joita valittelette. Pyytäkää siis ennen kaikkea parantumistanne ja tulette näkemään, kuinka armon ja lohdutusten tulva levittäytyy päällemme. (Luku V, kohta 4.)

Teidän täytyy rukoilla lakkaamatta, ilman että menisitte rukoushuoneeseen tai heittäytyisitte polvillemme julkisilla paikoilla. Päivittäinen rukoulu on teidän velvollisuuksienne täyttämistä. Se on sitä poikkeuksetta, minkä luonteisia velvollisuutenne sitten ovatkaan. Eikö se olekin rakkauden teko Herraa kohtaan auttaa teidän veljiänne missä tahansa tarpeessa, moraaliossa tai fyysisessä? Eikö olekin kiittollisuuden teko kohottaa ajatuksenne Häntä kohti, kun onni kohtaa teidät tai kun jokin onnettomuus on vältetty, jopa silloin kun vastoinkäyminen teitä vain sipaisee, jos sanotte ajatuksissanne: *Kiitetty olkoon Isäni!* Ymmärtäessänne tehneenne virheen, vaikka se olisi vain hetkellinen ajatus, eikö se olekin katumuksen teko nöyryyttää itseänsä Ylimmän Tuomarin edessä sanoen Hänelle: *Anna minulle anteeksi, Jumalani, sillä olen tehnyt syntiä (ylpeyteni, itsekkyyteni tai hyväntekeväisyyden^[18] puutteen vuoksi).* *Anna minulle voimia olla tekemättä lisää virheitä ja rohkeutta hyvittää.*

Tämä on riippumatonta säännöllisistä aamun, illan ja pyhäpäivien rukouksista. Mutta kuten huomaatte, rukoilla voi kaikinakin hetkinä ilman että se aiheuttaisi minkäänlaista keskeytystä töillemme, se päinvastoin pyhittää ne. Ja voitte uskoa, että yksi ainoa näistä ajatuksista, jotka lähtevät sydämeistä, on enemmän

kuultu teidän taivaallisen Isänne toimesta kuin pitkät rukoukset, jotka sanellaan tottumuksesta usein ilman määritettyä syytä ja joihin *sovinnainen ajankohta teitä muistuttaa konemaisesti.* (V. MONOD. Bordeaux, 1862.)

Rukoilemisen onni

23. Tulkaa te, jotka haluatte uskoa: taivaalliset *Henget*^[2] rientävät paikalle ja tulevat ilmoittamaan teille suuria asioita. Lapseni, Jumala avaa ehtymättömän lähteensä antaakseen teille kaikkea hyvää. Epäuskoiset ihmiset! Jos tietäisitte, kuinka paljon usko tekee hyvää sydämelle ja vie *sielun*^[5] katumukseen ja rukoukseen! Rukous! Ah! Kuinka koskettavia ovatkaan sanat, jotka lähtevät rukoilevan suusta! Rukous on jumalallinen kaste, joka tuhoaa intohimojen suurimman kiihkon. Se on uskon esikois-tytär, joka johdattaa meidät tielle, joka vie Jumalaan. Hartaudessa ja yksinäisyydessä te olette Jumalan kanssa. Teille ei ole enää salaisuuksia, vaan ne tulevat paljastumaan teille. Ajattelun apostolit, teille rukous on elämä, teidän *sielunne*^[5] irrottautuu materiasta ja pyörii näissä äärettömissä ja eteerisissä maailmoissa, joita ihmisparat eivät tunne.

Marssikaa, marssikaa rukouksen teillä ja tulette kuulemaan enkelien äänet. Mikä harmonia! Ei enää maan sekavaa meteeliä ja kirkuvia sointuja. Ne ovat arkkienkelien lyyria, serafien helliä ja suloisia ääniä, jotka ovat kevyempiä kuin aamun tuulenvireet leikkiessään suurten metsiköiden lehdistöissä. Missä mielihyvässä marssittekin! Teidän kielenne ei kykene määrittämään tätä autuutta. Se työntyy sisään kaikista huokosistanne ja se on elävä ja virkistävä kuin lähde, josta juotte rukoillen! Suloiset äänet ja huumaavat tuoksut, joita *sielu*^[5] kuulee ja nauttii heittäytyessään näihin tuntemattomiin piireihin, jotka ovat rukousten kautta asutettuja! Ilman lihallisten halujen sekoitumista kaikki pyrkimykset ovat jumalallisia. Ja te myöskin,

rukoilkaa kuten Kristus Hänen kantaessaan ristiään Golgatalta ristin pystyttämisen paikalle. Kantakaa ristinne ja tulette tuntemaan ihanat mielenliikutukset, jotka kävivät Hänen *sielussa*^[5], vaikkakin Hän kantoi viheliäistä ristipuuta. Hän kulki kuolemaan, mutta teki sen elääkseen taivaallista elämää Isänsä asuinpaikassa. (Pyhä Augustinus, Pariisi, 1861.)

LUKU XXVIII

Kokoelma spiritistisiä rukouksia

Johdanto

1. *Henget*^[2] ovat aina sanoneet: ”Muoto ei ole mitään, ajatus on kaikki. Rukoilkaa kukin teidän vakaumuksenne mukaisesti ja tavalla, joka teitä koskettaa eniten. Yksi hyvä ajatus on suurempiarvoisempi kuin lukuisat sanat, jotka eivät kosketa sydäntä.”

Henget^[2] eivät määrää rukouksille minkäänlaista absoluuttista kaavaa. Kun ne antavat rukouksia, niin ne tekevät sen kiinnittämiseen ajatukset ja ennen kaikkea hakeakseen huomiota *spiritistisen opin*^[1] tietyille periaatteille. Niiden tavoitteena on myös auttaa ihmisiä, joilla on vaikeuksia ilmaista ajatuksiaan, sillä on niitä, jotka eivät usko todella rukoilleensa, jos heidän ajatuksensa eivät ole oikein muotoiltuja.

Tähän lukuun on valittu kokoelma rukouksia niiden joukosta, joita *Henget*^[2] ovat sanelleet erilaisissa olosuhteissa. Ne ovat voineet sanella muita rukouksia ja eri termeillä, jotka soveltuvat tiettyihin ajatuksiin tai erityisiin tapauksiin, mutta muodolla

ei ole väliä, jos ajatus on pohjimmiltaan sama. Rukouksen tar-
koitus on nostattaa meidän *sielumme*^[5] kohti Jumalaa. Esitys-
muotojen erilaisuuden ei pidä muodostaa mitään eroa niiden
välille, jotka Häneen uskovat ja vielä vähemmän *spiritistisen*
opin^[1] omaksuneiden välille, sillä Jumala ottaa vastaan kaikki
vilpittömät rukoukset.

Tätä ei siis ole tarpeen pitää absoluuttisena kaavakokoelmana,
vaan vaihtelevana otoksena niistä opetuksista, joita *Henget*^[2]
antavat. Se on tässä kirjassa seikkaperäisesti esitetyn evanke-
lisen moraalin periaatteiden sovellus ja täydennys *Henkien*^[2]
saneluihin ihmisten velvollisuuksista Jumalaa ja lähimmäistään
kohtaan. Siinä on palautettu mieleen kaikki *spiritistisen opin*^[1]
periaatteet.

Spiritismi^[1] tunnustaa hyväksi rukoukset kaikissa uskonnon
harjoittamisissa, kunhan ne on vain lausuttu sydämellä eikä huu-
lilla. *Spiritismi*^[1] ei määrää eikä paheksu näistä yhtäkään. *Spi-
ritistisen opin*^[1] mukaan Jumala on niin suuri, ettei Hän torju
Häntä rukoilevaa tai Hänelle ylistyslaulua laulavaa ääntä, sen
vuoksi että se tehdään mieluummin yhdellä tavalla kuin toisella.
*Jokainen, joka asettaisi pannaan ne rukoukset, jotka eivät ole
Hänen omassa kokoelmassaan, osoittaisi, että ei tunne Juma-
lan suuruutta.* Jos uskoo Jumalan välittävän jostain kaavasta,
niin se on yhtä kuin lainaisi Hänelle inhimillisyyden pikkumai-
suutta ja intohimoja.

Paavalin mukaan (luku XXVII, kohta 16) rukouksen yksi
olennainen edellytys on ymmärrettävyys, jotta se voisi puhua
sydämellemme. Sen vuoksi ei riitä, että se lausutaan sillä
kielellä, jota sitä lausuva ymmärtää. On rukouksia, jotka on
lausuttu kansankielellä ja jotka eivät puhu sydämelle paljoa
enempää kuin jos se olisi lausuttu vieraalla kielellä ja jotka
juuri sen vuoksi eivät mene sydämeen asti. Ne harvat ajatus-
mallit, joita ne pitävät sisällään, ovat usein sanojen ylenpalti-
suuden ja kielen mystisyyden tukahduttamia.

Rukouksen ensimmäinen edellytys on olla selkeä, yksinkertainen ja ytimekäs, ilman tarpeetonta sanahelinää ja lisämääreiden yltäkylläisyyttä, jotka eivät ole muuta kuin prameilevia koristeita. Jokaisella rukouksen sanalla täytyy olla merkityksensä, niiden täytyy herättää ajatus, liikuttaa tunteita. Toisin sanoen *rukouksen täytyy saada ajattelemaan*. Ainoastaan tällä edellytyksellä se voi saavuttaa päämääränsä, muutoin se *ei ole muuta kuin ääntä*. Huomatkaa myöskin, millä hajamielisyydellä ja vuolaudella ne on useimmiten lausuttu. Nähdään huulet, jotka liikkuvat, mutta kasvojenpiirteiden ilmeestä ja jopa äänenpainosta tunnistetaan puhtaasti ulkoinen, konemäinen teko, jolle *sielu*^[5] pysyy välinpitämättömänä.

Tähän kokoelmaan kerätyt rukoukset on jaettu viiteen kategoriaan: yleiset rukoukset, rukoukset itsensä puolesta, rukoukset elävien puolesta, rukoukset kuolleiden puolesta ja erityiset rukoukset sairaiden ja *obsession*^[19] kohteena olevien puolesta.

Tarkoituksena on keskittää huomio erityisesti kunkin rukouksen kohteeseen ja tehdä paremmin ymmärrettäväksi niiden merkitys. Kaikkia rukouksia edeltää *esipuheen* otsikon alla alustava opetus, joka on eräänlainen selvitys rukouksen tarkoituseristä.

I – Yleiset rukoukset

Isä Meidän -rukous

2. ESIPUHE. *Henget*^[2] ovat suosittelleet Isä Meidän -rukouksen asettamista tämän kokoelman alkuun, ei ainoastaan rukouksena, vaan myös symbolina. Kaikista rukouksista se laskeetaan merkittävimmäksi, joko siksi että se on tullut itseltään Jeesukselta (Matteuksen evankeliumi^[21] VI:9–13) tai siksi että se voi korvata kaikki muut rukoukset sen ajatuksen mukaan, joka siihen liittyy. Se on kaikista täydellisin malli ytimekkyydestä, todellinen ylevyyden mestariteos kaikessa yksinker-

taisuudessaan. Se itse asiassa tiivistää kaikista suppeimmassa muodossa kaikki ihmisen velvollisuudet Jumalaa, itseään ja lähimmäistään kohtaan. Se sisältää uskontunnustuksen, jumaloinnin ja alistumisen teon, välttämättömien asioiden pyytämisen elämää varten ja *hyväntekeväisyyden*^[18] periaatteen. Lausussaan sen jotakuta varten pyytää hänelle sitä, mitä pyytäisi itselleenkin.

Kuitenkin juuri ytimekkyytensä vuoksi Isä Meidän -rukouksen syvällinen merkitys jää suurimmalta osalta huomaamatta, koska se on sisällytetty muutamiin sanoihin, joista se koostuu. Sen vuoksi se lausutaan yleensä kohdistamatta ajatusta erikseen sen kunkin osan sovelluksiin. Se lausutaan kuin kaava, jonka teho on suhteessa siihen lukumäärään, kuinka monta kertaa se toistetaan. Kuitenkin lukumäärä on lähes aina jokin kabbalan mukaisista numeroista *kolme*, *seitsemän* tai *yhdeksän*, jotka on otettu vanhasta numeroiden vaikutukseen uskovasta taikauskosta ja näiden numeroiden käytöstä magian toimissa.

Jotta korvattaisiin sitä epämääräisyyttä, jonka tämän rukouksen ytimekkyys jättää ajatuksiin, niin hyvien *Henkien*^[2] avulla ja niiden neuvoja seuraten kuhunkin lauseeseen liitettiin kommentti, joka esittää laajemmin niiden tarkoituksen ja näyttää niiden sovellukset. Olosuhteiden ja käytettävissä olevan ajan mukaisesti voidaan siis lausua joko *pelkistetty* tai *laajennettu* Isä Meidän -rukous.

3. RUKOUS. – I. *Isä meidän, joka olet taivaissa! Pyhitetty olkoon sinun nimesi!*

Uskomme sinuun Herra, koska kaikki tuo ilmi Sinun valtaasi ja hyvyyttäsi. Maailmankaikkeuden sopusointu todistaa viisautta, harkitsevaisuutta ja kaukonäköisyyttä, jotka ylittävät kaikki inhimilliset kyvyt. Ylitse kaiken suuren ja viisaan olennon nimi on kirjoitettu kaikkiin Luojan aikaansaannoksiin ruohon oraasta ja pienimmästä hyönteisestä taivaalla liikkuviin tähtiin

asti. Näemme kaikkialla todisteen isällisestä huolenpidosta. Sen vuoksi sokea on se, joka ei tunnista Sinua aikaansaannoksis-tasi, ylpeä on se, joka ei Sinua ylistä ja kiittämätön on se, joka ei Sinua kiitä.

II Tulkoon sinun valtakuntasi!

Herra, olet antanut ihmisille viisautta täynnä olevat lakisi, jotka tekisivät heidät onnellisiksi, jos he niitä noudattaisivat. Näiden lakien kanssa ihmisten keskuudessa tulisi vallita rauha ja oikeudenmukaisuus. Ihmiset auttaisivat toisiaan vastavuoroisesti sen sijaan, että vahingoittaisivat toisiaan, kuten nyt tekevät. Vahva kannattelisi heikkoa sortamisen sijasta ja välttäisiin pahuuksia, jotka aiheuttavat kaikenlaisia väärinkäytöksiä ja liiallisuuksia. Kaikki tämän maailman kurjuudet tulevat Sinun lakiesi rikkomisista, sillä ei ole yhtäkään rikkomusta, jolla ei olisi väistämättömiä seurauksia.

Annoit eläimelle vaiston, joka näyttää sille, mikä on välttämätöntä ja se mukautuu siihen konemaisesti. Mutta ihmiselle annoit tämän vaiston lisäksi älykkyyden ja järjen. Annoit ihmiselle myöskin vapauden noudattaa tai rikkoa niitä lakejasi, jotka koskevat häntä henkilökohtaisesti. Toisin sanoen annoit ihmiselle vapauden valita hyvän ja pahan välillä, jotta hänellä olisi meriitti ja vastuu teoistaan.

Kukaan ei voi esittää verukkeeksi Sinun lakiesi tuntemattomuutta, sillä isällisessä kaukonäköisyydessä halusit niiden olevan kaiverrettuina jokaisen omatuntoon riippumatta uskonnosta tai kansallisuudesta. He, jotka näitä lakeja rikkovat, tekevät sen, koska eivät tunne Sinua.

Tulee vielä päivä, jolloin lupauksenne mukaisesti kaikki harjoittavat lakiasi. Silloin epäuskoisuus katoaa ja kaikki tunnustavat Sinut kaikkien asioiden ylimpänä Herrana ja Sinun lakiesi valtakunta tulee olemaan Sinun valtakuntasi maassa.

Herra, suvaitse nopeuttaa sen saapumista ja anna ihmisille tarpeellinen valo johdattaaksesi heidät totuuden tielle.

III *Tapahtukoon sinun tahtosi myös maan päällä niin kuin taivaassa!*

Jos kuuliaisuus on lapsen velvollisuus isäänsä kohtaan ja alemman velvollisuus ylempää kohtaan, niin kuinka paljon suurempi onkaan luodun velvollisuus Luojaansa kohtaan! Sinun tahtosi tapahtuminen, Herra, on Sinun lakiesi noudattamista ja alistumista valittamatta Sinun pyhiin asetuksiisi. Ihminen tulee siihen alistumaan, kun hän ymmärtää, että Sinä olet kaiken viisauden lähde ja että ilman Sinua hän ei voi mitään. Silloin Hän tulee tekemään Sinun tahtosi maan päällä, kuten valitut taivaassa.

IV *Anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme!*

Anna meille ravintomme, jotta voimme pitää yllä ruumiin voimia ja anna meille myöskin hengellinen ravinto meidän *Henkemme*^[2] kehittymiseksi.

Eläin löytää laidunmaansa, mutta ihmisen täytyy hankkia ruokansa oman aktiviteettinsa ja älykkyytensä resurssien avulla, koska Sinä loit ihmisen vapaaksi.

Olet sanonut ihmiselle: ”Otsasi hiessä sinun tulee leipäsi ansaitseman.” Tällä tavoin teit ihmiselle työstä velvollisuuden, jotta hän harjoittaisi älykkyyttään etsiessään tapoja huolehtia tarpeistaan ja hyvinvoinnistaan, toiset materiaalisella työllä ja toiset älyllisellä työllä. Ilman työtä ihminen pysyisi muuttumattomana eikä voisi tavoitella korkeimpien *Henkien*^[2] onnellisuutta.

Sinä autat hyväntahtoista ihmistä, joka uskoutuu Sinulle välttämättömän takia, mutta et sitä, joka nauttii toimettomuudesta ja haluaisi saada kaiken ilman vaivaa, etkä sitä, joka haluaa tarpeetonta. (Luku XXV.)

Kuinka monta onkaan niitä, jotka lankeavat omasta syystä välinpitämättömyytensä joko varomattomuutensa tai kunnianhimonsa takia ja koska he eivät halunneet tyytyä siihen, mitä heille annoit! He ovat oman epäonnensa tekijöitä, eikä heillä ole oikeutta valittaa, sillä heitä rangaistaan sillä, minkä rikkomuksen he ovat tehneet. Mutta Sinä et hylkää heitäkään, sillä olet äärettömän armelias. Sinä ojennat heille auttavan kätesi, kunhan he vain tuhlaajapojan tavoin vilpittömästi palaavat Sinun puoleesi. (Luku V, kohta 4.)

Ennen kuin valitamme kohtaloamme, kysykäämme itseltämme, josko se ei olekaan meidän oma aikaansaannoksemme. Aina kun meitä kohtaa vastoinkäyminen, kysykäämme itseltämme, olisimmeko itse voineet välttää sen. Mutta sanokaamme myöskin, että Jumala antoi meille älykkyyden meidän pelastamisksemme ahdingosta ja että meistä itsestämme riippuu sen käyttö.

Koska työn laki on ihmiselle edellytyksenä maan päällä, niin anna meille rohkeutta ja voimaa sen täyttämiseksi. Anna meille myöskin harkitsevuutta, kaukonäköisyyttä ja maltillisuutta, jotta emme menettäisi sen tulosta.

Anna meille meidän jokapäiväinen leipämme, toisin sanoen anna meille keinot hankkia työllämme elämiseen välttämättömät asiat, sillä kenelläkään ei ole oikeutta vaatia tarpeetonta.

Jos työ on meille mahdotonta, niin luotamme jumalalliseen kaitselmukseesi.

Jos Sinun suunnitelmissasi on koetella meitä kaikista ankarimmilla puutteilla ponnisteluistamme huolimatta, niin me hyväksymme ne oikeutettuna hyvityksenä virheistä, joita olemme tehneet tässä elämässä tai aikaisemmassa elämässä, sillä Sinä olet oikeudenmukainen. Tiedämme, että ei ole ansaitsemattomia kärsimyksiä ja että Sinä et koskaan rankaise ilman syytä.

Varjele meitä olemaan tuntematta kateutta niitä kohtaan, joilla on sellaista, mitä meillä ei ole ja jopa niitä kohtaan, joilla on tarpeetonta, kun meiltä puuttuu välttämätönkin. Anna heille anteeksi, jos he unohtavat *hyväntekeväisyyden*^[18] ja lähimmäisenrakkauden lain, jonka heille opetit. (Luku XVI, kohta 8.)

Etäännyttä myös meidän mielestämme ajatus kieltää Sinun oikeudenmukaisuutesi nähdessämme ilkeän ihmisen omaisuuden ja kunnollista ihmistä joskus ahdistavan vastoinkäymisen. Uusien valistuksien ansiosta, jotka meille sallit annettavan, tiedämme nyt, että Sinun oikeudenmukaisuutesi täyttyy aina eikä se jätä ketään paitsi. Tiedämme, että ilkeän materiaallinen omaisuus on yhtä katoavaista kuin hänen ruumiillinen elämänsä ja että hänellä tulee olemaan kauheita vastineita, sitä vastoin kun alistuen kärsivälle on varattu ikuinen ilo. (Luku V, kohdat 7, 9, 12 ja 18.)

V Anna meille meidän velkamme anteeksi, niin kuin mekin annamme anteeksi meidän velallisillemme. Anna meille anteeksi meidän loukkauksemme, niin kuin mekin annamme anteeksi niille, jotka ovat meitä vastaan loukanneet!

Herra, jokainen rikkomuksemme Sinun lakejasi kohtaan on Sinua kohtaan tehty loukkaus ja velka, joka meidän täytyy ennemmin tai myöhemmin maksaa. Pyydämme niitä hartaasti anteeksi Sinun äärettömältä armeliaisuudeltasi luvaten, että ponnistelemme, jotta emme tekisi uusia velkoja.

Teit *hyväntekeväisyydestä*^[18] ehdottoman lain kaikille. Mutta *hyväntekeväisyys*^[18] ei sisällä ainoastaan lähimmäisen auttamista tarvittaessa, se sisältää myös loukkausten unohtamisen ja anteeksiantamisen. Millä oikeudella vaatisimme Sinun armah-tavaisuuttasi, jos meiltä itseltämme sitä puuttuu niiden suhteen, joista meillä on valittamista?

Jumalani, anna meille voimia tukahduttaa *sielustamme*^[5] kaikki kauna, viha ja katkeruus. *Toivon, että kuolema ei meitä yllät-*

täisi kostonhalu sydämissämme. Jos Sinua miellyttää jo tänään ottaa meidät tästä maailmasta, niin toivon, että voimme esittäytyä Sinulle täysin puhtaana kaikesta vihamielisyydestä, kuten Kristus, jonka viimeiset sanat olivat kiduttajiensa puolesta. (Luku X.)

Vainot, joita pahat laittavat meidät kestäämään, ovat osa meidän maallisia koetuksiamme. Meidän pitää hyväksyä ne valittelematta, kuten kaikki muutkin koettelemukset, eikä kirotta niitä, jotka pahuutensa takia avaavat meille ikuisen onnellisuuden tien, sillä Sinä sanoit meille Jeesuksen suulla: ”Autuaita ovat ne, joita vanhurskauden tähden vainotaan!” Siunatkaamme siis kättä, joka meitä lyö ja nöyryyttää, sillä ruumiin ruhjeet vahvistavat *sieluumme*^[5] ja me tulemme nousemaan nöyryytyksestämme. (Luku XII, kohta 4.)

Herra, siunattu olkoon Sinun nimesi, koska olet meille opettanut, että kohtalomme ei ole peruuttamattomasti sinetöity kuoleman jälkeen ja että kohtaamme muissa elämissä keinot hyvittää ja korjata menneet virheemme suorittaaksemme uudessa elämässä loppuun sen, mitä emme voi tehdä meidän kehityksemme eteen tässä elämässä. (Luku IV ja luku V, kohta 5.)

Näin selittyvät lopulta kaikki elämän näennäiset poikkeavuudet. Se on menneisyytemme ja tulevaisuutemme ylle näytetty valo, Sinun ylimmän oikeudenmukaisuutesi ja äärettömän hyvyytesi loistava merkki.

*VI Älä hylkää meitä kiusaukseen, vaan päästä meidät pahasta!*¹

---

1 Tämä on lainaus Allan Kardecin käyttämästä Le Maistre Sacyn Matteuksen evankeliumista^[21] (6. luku, 13. jae). Tietyissä käännöksissä lukee: **Älä johdata meitä kiusaukseen** (ne nos inducas in tentationem). Tämä ilmaisu antaisi ymmärtää, että kiusaus tulee Jumalasta ja että Hän houkuttelee tahallaan ihmisiä pahaan. Tämä on herjaavaa ajattelua, joka samaistaa Jumalan Saatanaan, eikä se ole voinut olla Jeesuksen ajatus. Se on sitä paitsi paholaisten roolia koskevan rahvaanomaisen opin mukainen. (Kts. *Taivas ja Helveti*, Allan Kardec, luku X demonit.)

Herra, anna meille voimaa vastustaa pahojen *Henkien*^[2] ehdotuksia, jotka koettavat kääntää meidät pois hyvältä tieltä inspiroiden meihin pahoja ajatuksia.

Mutta me itse olemme epätäydellisiä *Henkiä*^[2] *ruumiillistuneina*^[17] tämän maan päälle hyvittääksemme ja parantaaksemme itseämme. Ensimmäinen syy pahuuteen on meissä itessämme ja pahat *Henget*^[2] eivät tee muuta kuin käyttävät hyväkseen meidän paheellisia taipumuksiamme, joissa ne meitä pitävät koetellakseen meitä.

Jokainen epätäydellisyys on avoin ovi pahojen *Henkien*^[2] vaikutukselle, kun taas täydellisiä olentoja vastaan ne eivät voi mitään ja luopuvat kaikista yrityksistä. Kaikki se, mitä me voisimme tehdä niiden etäännyttämiseksi, on hyödytöntä, jos emme vastusta niitä järkkymättömällä tahdolla hyvään ja luopumalla absoluuttisesti pahasta. Meidän on siis ohjattava ponnistelumme meitä itseämme vastaan ja silloin pahat *Henget*^[2] tulevat etäännyttämään luonnollisesti, sillä se on paha, mikä niitä vetää puoleensa, kun taas hyvä työntää niitä pois. (Ks. jäljempänä *Rukous obsession*^[19] *kohteena olevien puolesta*.)

Herra, tue meitä meidän heikkoudeksamme. Inspiroi meissä suojelusenkeliemme ja hyvien *Henkien*^[2] äänten kautta tahto korjata itsestämme epätäydellisyytemme, jotta sulkisimme epäpuhtailta *Hengiltä*^[2] pääsyn meidän *sieluamme*^[5]. (Ks. jäljempänä kohta 11.) Herra, paha ei ole Sinun tekosi, sillä kaiken hyvän lähde ei voi synnyttää mitään pahaa. Me itse sen loimme rikkomalla lakejasi ja käyttämällä väärin meille sallimaasi vapautta. Kun ihmiset tulevat noudattamaan Sinun lakejasi, paha tulee häviämään maan päältä, kuten se on jo hävinnyt kehittyneemmistä maailmoista.

Pahuus ei ole väistämätön välttämättömyys kenellekään, eikä se vaikuta vastustamattomalta muille kuin niille, jotka siihen sortuvat myöntyväisesti. Jos meillä on tahto tehdä pahaa, niin meillä voi myöskin olla tahto tehdä hyvää. Sen vuoksi, Jumalani,

pyydämme Sinun ja hyvien *Henkien*^[2] apua vastustaaksemme kiusausta.

VII – *Niin olkoon!*

Herra, toteutukoon meidän toiveemme! Mutta me kumarramme Sinun äärettömän viisautesi edessä. Kaikissa asioissa, joita meidän ei ole annettu ymmärtää, tapahtukoon Sinun pyhä tahotosi eikä meidän, sillä Sinä et tahdo muuta kuin meidän parastamme ja tiedät paremmin kuin me, mikä on meille hyödyllistä.

Jumalani, me osoitamme Sinulle tämän rukouksen meidän itsemme puolesta. Me osoitamme sen myös kaikkien ruumiillista ja ei-ruumiillista elämää elävien kärsivien *sielujen*^[5] puolesta, ystäviemme ja vihamiestemme puolesta, kaikkien niiden puolesta, jotka vaativat apuamme ja etenkin N:n (kunkin erityinen rukouksen kohde) puolesta.

Pyydämme kaikille Sinun armoasi ja siunaustasi.

Huom. Voitte tässä esittää, mistä kiitätte Jumalaa ja mitä pyydätte itsellenne tai muille. (Kts. jäljempänä rukoukset 26 ja 27.)

Spiritistiset kokoukset

4. *Sillä missä kaksi tahi kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellänsä.* (Matteuksen evankeliumi^[21] XVIII:20.)

5. ESIPUHE. Kokoontuminen Jeesuksen nimeen ei tarkoita sitä, että riittää että on kokoontuneena materiaalisesti, vaan täytyy myös yhdistyä henkisesti hyvien aikomusten ja niitä puoltavien ajatusten yhteisyyden kautta. Silloin Jeesus tai häntä edustavat puhtaat *Henget*^[2] kohdataan kokoontuneiden keskuudessa. *Spiritismi*^[11] auttaa meitä ymmärtämään, kuinka *Henget*^[2] voivat olla keskuudessamme. Ne ovat siellä *fluidisessa*^[10] tai hengellisessä ruumiissaan ja siinä ulkomuodossa, joka saisi meidät

tunnistamaan ne, jos ne muuttuisivat näkyviksi. Mitä korkeammalle ne ovat nousseet arvojärjestyksessä, sitä suurempi on niiden säteilyn voimakkuus. Näin niillä on taito olla kaikkialla läsnä ja ne voivat olla useissa paikoissa samanaikaisesti. Tämän tekemiseksi niille riittää vain yksi ajatustensa säde.

Yllämainituilla sanoilla Jeesus halusi näyttää yhdistymisen ja veljellisyyden vaikutuksen. Ryhmän koko ei ole se, joka vetää Häntä puoleensa, koskapa kahden tai kolmen henkilön sijasta Hän olisi voinut sanoa kymmenen tai kaksikymmentä. Häntä vetää puoleensa *hyväntekeväisyyden*^[18] tunne, joka innoittaa ryhmän jäseniä toistensa suhteen. Kuitenkin tähän riittää vain kaksikin henkilöä. Mutta jos nämä kaksi henkilöä rukoilevat kukin puolellaan, vaikka osoittaisivatkin rukouksensa Jeesukselle, niin heidän välillään ei ole ajatusten yhteisyyttä ja varsinkin jos he eivät ole molemminpuolisen hyväntahtoisuuden tunteen eteenpäin viemiä. Jos he vielä katselevat toisiaan pahalla silmällä, vihalla, kateudella tai mustasukkaisuudella, niin niiden ajatusten *fluidiset*^[10] virtaukset hylkivät toisiaan sen sijaan, että ne yhdistyisivät yhteisen sympatian sysäyksestä ja silloin *he eivät ole kokoontuneina Jeesuksen nimeen*. Jeesus on vain *veruke* kokoontumiselle eikä todellinen motiivi. (Luku XXVII, kohta 9.)

Tämä ei tarkoita, että Jeesus olisi kuuro yksittäisen ihmisen äänelle. Jos Hän ei sanonut ”Minä tulen jokaisen luokse, joka minua kutsuu”, niin näin on, koska Hän vaatii ennen kaikkea lähimmäisenrakkautta, josta voi antaa enemmän todisteita ryhmässä kuin eristäytyneenä ja koska kaikki henkilökohtainen tunne etäännyttää Häntä. Tästä seuraa, että jos suurilukuisessa kokouksessa ainoastaan kaksi tai kolme ihmistä yhdistyy sydämissään todellisen *hyväntekeväisyyden*^[18] tunteen kautta, kun taas toiset eristäytyvät ja keskittyvät itsekäisiin ja maallisiin ajatuksiin, niin Jeesus tulee olemaan ensimmäisten eikä jälkimmäisten keskuudessa. Sanojen, laulujen tai ulkoisten tekojen

yhtäaikaisuus ei muodosta kokousta Jeesuksen nimeen, vaan ajatusten yhteisyys *hyväntekeväisyyden*^[18] hengen mukaisesti, joka on henkilölistyneenä Jeesuksessa. (Luku X, kohdat 7–8; luku XXVII, kohdat 2–4.)

Tällainen tulee olla vakavamielisten, *spiritistisen opin*^[1] mukaisten kokousten ominaispiirre, niiden, joissa halutaan vilpittömästi hyvien *Henkien*^[2] myötävaikutusta.

6. RUKOUS (Kokouksen alussa). – Me rukoilemme Herraa, Kaikkivaltiasta Jumalaa, lähettämään hyviä *Henkiä*^[2] avustamaan meitä ja etäännyttämään niitä *Henkiä*^[2], jotka voisivat johdattaa meitä virheeseen ja antamaan meille riittävän valistuksen erottaaksemme totuuden huijauksesta.

Etäännyttä myöskin ilkeämieliset *ruumiillistuneet*^[17] tai *ei-ruumiillistuneet*^[17] *Henget*^[2], jotka voisivat yrittää herättää eripuraisuutta meidän keskuudessamme ja johtaa meitä pois *hyväntekeväisyydestä*^[18] ja lähimmäisenrakkaudesta. Jos jotkut pyrkivät pääsemään sisään, älä salli niiden löytää sisäänpääsyä meidän kenenkään sydämeen.

Hyvät *Henget*^[2], jotka suvaitsette tulla meitä opettamaan, tehkää meidät kuuliaisiksi teidän neuvoillenne. Kääntäkää meistä pois kaikki itsekkyyden, ylpeyden, kateuden ja mustasukkaisuuden ajatukset. Inspiroikaa meitä armahtavaisuuteen ja hyväntahtoisuuteen kaikkia kanssaihmissiämme kohtaan, niin paikalla olevia kuin poissaolevia kohtaan ja myöskin ystäviämme ja vihamiehämme kohtaan. Tehkää niin, että tunteissa, joiden innoittamia me olemme, tunnistamme teidän hyvää tekevän vaikutuksenne.

1 *Ruumiillistuneella*^[17] *Hengellä*^[2] tarkoitetaan ruumiillista elämää elävää ihmistä ja *ei-ruumiillistuneella*^[17] *Hengellä*^[2] tarkoitetaan *Henkeä*^[2], joka elää tuonpuoleista, ei-ruumiillista elämää. *Spiritistiset*^[1] kirjoitetut kommunikaatiot (suomen kielessä näistä käytetään yleisemmin termiä automaattikirjoitus) ovat kuvanneet seikkaperäisesti, kuinka *spiritistisissä*^[1] kokouksissa on läsnä lukuisia *Henkiä*^[2]. Näistä esimerkkinä mainittakoon brasilialaisen *meedion*^[12] Francisco Cândido Xavierin kirjoittamat portugalinkieliset kirjat: Sanantuojat ja Valon Lähettäjä. Kääntäjän huomautus.

Antakaa *meedioille*^[12], joille annatte tehtäväksi välittää meille opetuksianne, tietoisuus tämän heille luotetun toimeksiannon pyhydestä ja sen toimen vakavuudesta, jota he tulevat toteuttamaan, jotta he tuovat siihen tarvittavaa intoa ja hartautta.

Jos läsnäolijoissa kohdataan henkilöitä, jotka ovat muiden kuin hyvien tunteiden liikkeelle panemina, niin avatkaa heidän silmänsä valolle ja antakaa heille anteeksi, kuten mekin annamme heille anteeksi, jos he tulevat ilkeämielisten aikomusten kanssa.

Rukoilemme varsinkin N:n *Henkeä*^[2], meidän henkistä opastamme, jotta se auttaisi ja suojelisi meitä.

7. (Kokouksen lopussa) – Me kiitämme hyviä *Henkiä*^[2], jotka ovat halunneet tulla kommunikoidaan kanssamme. Me anomme niitä auttamaan meitä panemaan käytäntöön antamansa opetukset ja toimimaan niin, että täältä lähtiessämme jokainen meistä tuntee vahvistuneensa hyvän ja lähimmäisenrakkauden harjoittamisessa.

Toivomme myös, että nämä opetukset olisivat hyödyllisiä kärsiville, tietämättömille tai paheellisille *Hengille*^[2], jotka ovat saaneet olla läsnä tässä kokouksessa ja joille pyydämme Jumalan armoa.

Rukous meedioiden puolesta

8. *Ja on tapahtuva viimeisinä päivinä, sanoo Jumala, että minä vuodatan Henkeni kaiken lihan päälle, ja teidän poikanne ja tyttärenne ennustavat, ja nuorukaisenne näkyjä näkevät, ja vanhuksenne unia uneksuvat. Ja myös palvelijaini ja palvelijattarieni päälle minä niinä päivinä vuodatan Henkeni, ja he ennustavat.* (Apostolien teot, II:17–18.)

9. ESIPUHE. Herra halusi, että valo tulisi kaikille ihmisille ja tunkeutuisi kaikkialle *Henkien*^[2] äänien välittämänä, jotta

jokainen voisi saada todisteen kuolemattomuudesta. Tässä tarkoituksessa *Henget*^[2] ilmaisevat itseään tänään maan kaikissa kolkissa. *Meediokyky*^[3], jota ilmenee kaikenikäisten ja -kuntoisten keskuudessa, miesten ja naisten sekä lasten ja vanhusien keskuudessa, on yksi ennustettujen aikojen täyttymisen merkeistä.

Tunteakseen näkyvän maailman asiat ja löytääkseen salaisuuDET, jotka ovat luonteeltaan materiaalisia, Jumala antoi ihmiselle ruumiin näön, aistit ja erityiset instrumentit. Teleskoopilla hän näkee taivaan syvyyksiin ja mikroskoopilla hän löytää äärettömän pienten maailman. Tunkeutuakseen *näkymättömään maailmaan*^[4] hän sai Jumalalta *meediokyvyn*^[3].

Meedit^[12] ovat tulkkeja, joilla on tehtävänään siirtää ihmisille *Henkien*^[2] opetukset, tai paremmin sanottuna *ne ovat materiaalisia elimiä, joiden kautta Henget*^[2] *ilmaisevat itseään tullakseen ymmärrettäviksi ihmisille*. Niiden tehtävä on pyhä, koska tarkoituksena on avata silmät ikuisen elämän näkyymiin.

Henget^[2] tulevat opettamaan ihmistä hänen tulevista kohtaloistaan johdattaakseen hänet tielle hyvään, eivät säästääkseen hänet materiaaliselta työltä, joka ihmisen täytyy suorittaa tässä maailmassa kehittyäkseen, eivätkä myöskään edistääkseen hänen kunnianhimoaan ja ahneuttaan. Tämä on se, mikä *meedioiden*^[12] täytyy hyvin ymmärtää, jotta he eivät käytä väärin kykyään. Se, joka ymmärtää hänelle uskotun toimeksiannon vakavuuden, suorittaa sen tunnontarkasti loppuun. Hänen omatuntonsa moittisi häntä siitä, kuten pyhää häpäisevänä tekona, että hän tekisi ajanvietettä ja viihdettä *itselleen ja muille* kyvystä, joka on annettu niin vakavalla tarkoituksella ja joka asettaa hänet yhteyteen haudantakaisiin olentoihin.

Henkien^[2] opetusten tulkkinä *meedioiden*^[12] pitää toimia tärkeässä osassa moraalisisessa muutoksessa, joka on tapahtumassa. Palvelukset, joita he voivat tuottaa, ovat suhteessa hyvään ohja-

ukseen, jonka he antavat kyvyllensä, sillä sellaiset *meediot*^[12], jotka ovat huonolla tiellä, ovat enemmän haitaksi kuin hyödyksi *spiritismin*^[11] aatteelle. Tuottamallaan huonoilla vaikutelmilla he viivästyttävät lisää muutosta. Sen vuoksi heitä tullaan pyytämään tilille siitä, kuinka he käyttivät kykyä, joka oli heille annettu kanssaihmistensä hyvän eteen.

Meedion^[12], joka haluaa säilyttää hyvien *Henkien*^[2] avun, täytyy työskennellä oman edistyksensä eteen. Sen, joka haluaa nähdä kykynsä kasvavan ja kehittyvän, täytyy itse kasvaa moraalisesti ja pidättäytyä kaikesta, mikä pyrkii johtamaan hänet pois kaitsemuksellisesta päämäärästään.

Jos hyvät *Henget*^[2] käyttävät joskus epätäydellisiä *meedioita*^[12] instrumentteinaan, ne tekevät niin antaakseen hyviä neuvoja ja yrittääkseen viedä heidät takaisin hyvään. Mutta jos ne kohtavat kovettuneita sydämiä ja jos niiden mielipiteitä ei kuunnella, ne vetäytyvät ja silloin pahoilla *Hengillä*^[2] on vapaa kenttä toimia. (Luku XXIV, kohdat 11 ja 12.)

Kokemus osoittaa, että niiden keskuudessa, jotka eivät käytä hyväkseen hyviltä *Hengiltä*^[2] vastaanottamiaan neuvoja, loistokkuuttaan tietyn aikaa näyttäneet kommunikaatiot rappeutuvat vähä vähältä ja kaatuvat lopulta erheeseen, sanahelinään tai naurettavuuteen, joka on kiistämätön merkki hyvien *Henkien*^[2] vetäytyneisyydestä.

Kaikkien vakavamielisten *meedioiden*^[12] jatkuvien ponnistelu-
jen tarkoituksena täytyy olla avun saaminen hyviltä *Hengiltä*^[2]
ja kevytmielisten ja valehtelevien *Henkien*^[2] syrjäyttäminen.
Ilman tätä *meediokykyä*^[3] on tuottamaton kyky, joka voi jopa
kääntyä tämän kyvyn omaavan vahingoksi, sillä se voi pahentu-
tua vaaralliseksi *obsessioksi*^[19].

Meedio^[12], joka ymmärtää velvollisuutensa, yhdistää saamansa
hyvät asiat Jumalaan sen sijaan että ylpeilisi kyvyllä, joka ei
hänelle kuulu, koska se voidaan häneltä ottaa pois. Jos *mee-*

dion^[12] kommunikaatiot ansaitsevat kehuja, niin hän ei siitä ylpisty, koska tietää, että ne ovat riippumattomia hänen henkilökohtaisesta meriitistään ja kiittää Jumalaa, että Hän on sallinut hyvien *Henkien*^[2] tulla ilmaisemaan hänen kauttaan. Jos *meedion*^[12] kommunikaatiot antavat aihetta kritiikille, hän ei siitä loukkaannu, koska ne eivät ole hänen oman *Henkensä*^[2] tuotos. Hän ajattelee, että ei ollut *Hengille*^[2] hyvänä instrumenttina ja että hänellä ei ole kaikkia tarpeellisia ominaisuuksia vastustakseen pahojen *Henkien*^[2] sekaantumista. Sen takia hän pyrkii hankkimaan nämä ominaisuudet ja anoo rukoilemalla puuttuvia voimiaan.

10. RUKOUS. – Kaikkivoipa Jumala, salli hyvien *Henkien*^[2] auttaa minua kommunikaatioissa, joita pyydän hartaasti. Varjele minua omahyväisyydeltä, jotta en uskoisi olevani turvassa pahoilta *Hengiltä*^[2]. Varjele minua ylpeydeltä, joka voisi minua erehdyttää saamieni kommunikaatioiden arvoisuudesta. Varjele minua kaikista *hyväntekevyyden*^[18] vastaisista tunteista muita *meedioita*^[12] kohtaan. Jos olen joutunut harhaan, inspiroi jollekin ajatus varoittaa minua tästä. Inspiroi minuun nöyryyttä, joka saa minut hyväksymään kritiikin kiitollisena ja ottamaan vastaan ne neuvot, joita hyvät *Henget*^[2] haluavat minulle sanella, minua itseäni eikä muita varten.

Jos yritän ylpeillä kyvyllä, jonka Sinä olet minulle myöntänyt, tai yritän väärinkäyttää sitä miten tahansa, minä rukoilen Sinua ottamaan sen mieluummin pois kuin sallimaan sen, että se kääntyisi pois kaitselmuksellisesta tarkoituksesta, joka on kaikkien ja oman moraalisen kehittymiseni hyväksi.

II – Rukoukset itsensä puolesta suojeluskenkeille ja suojeleville Hengille

11. ESIPUHE. Meillä kaikilla on hyvä *Henkemme*^[2], joka on yhteydessä meihin syntymästämme lähtien ja on ottanut meidät suojelukseensa. Se täyttää meidän kanssamme isän tehtävän lapsensa kanssa. Se johdattaa meitä hyvyyden ja kehityksen tielle elämän koetusten kautta. Se on onnellinen, kun me vastaamme sen huolenpitoon ja kärsii nähdessään meidän lankeavan.

Sen nimellä ei ole meille väliä, koska se voi olla ilman maassa tunnettua nimeä. Niinpä me rukoilemme sitä avuksi suojeluskenkelinämme, hyvänä haltijanamme. Voimme jopa rukoilla sitä minkä tahansa korkeamman *Hengen*^[2] nimellä, jota kohtaan tunnemme erityisesti sympatiaa.

Suojeluskenkelimme lisäksi, joka on aina korkeampi *Henki*^[2], meillä on myös suojelevia *Henkiä*^[2], jotka ovat yhtä hyviä ja hyväntahtoisia, vaikka ovatkin vähemmän kehittyneitä. Ne ovat joko sukulaisia, ystäviä tai joskus meille nykyisessä elämässämme tuntemattomia henkilöitä. Ne auttavat meitä usein neuvoillaan ja puuttamalla muutoin meidän elämämme toimiin.

Meitä kohtaan sympatiaa tuntevat *Henget*^[2] ovat niitä, jotka ovat yhteydessä meihin tiettyjen makujensa ja taipumustensa samankaltaisuuksien kautta. Ne voivat olla hyviä tai pahoja niiden mieltymystensä luonteen mukaisesti, jotka vetävät niitä meidän puolellemme.

Viettelevät *Henget*^[2] ponnistelevat kääntääkseen meidät pois hyvältä tieltä ja ehdottavat meille pahoja ajatuksia. Ne käyttävät hyväkseen kaikkia meidän heikkouksiamme niin kuin avoimia ovia, jotka sallivat niiden pääsyn meidän *sieluunne*^[5]. On niitä, jotka vainoavat meitä kuten saalista, mutta *etääntyvät, kun tun-*

nistavat olevansa kykenemättömiä taistelemaan meidän tahtomme vastaan.

Jumala antoi meille tärkeimmän ja korkeimman oppaan, meidän suoje-lusenkelimme ja toissijaisiksi oppaiksi meidän suojelevat ja tutut *Henkemme*^[2]. Mutta on virhe uskoa, että meidän lähellemme on *pakostakin asetettu paha Henki*^[2] vastapainoksi hyvälle vaikutuksille. Pahat *Henget*^[2] tulevat *vapaaehtoisesti* sen mukaan, kuinka ne saavat otteen meistä heikkouksiemme vuoksi tai koska olemme välinpitämättömiä hyvien *Henkien*^[2] inspiraatioille. Me itse siis vedämme niitä puoleemme. Tästä seuraa, että kukaan ei ole koskaan ilman hyvien *Henkien*^[2] apua ja että pahojen *Henkien*^[2] etäännyttäminen riippuu meistä itsestämme. Epätäydellisyyksiensä kautta ihminen, joka on itse kärsimiensä kurjuuksien alkusyy, on useimmiten itse oma paha *Henkensä*^[2]. (Luku V, kohta 4.)

Suoje-lusenkeleille ja suojeleville *Hengille*^[2] suunnatun rukouksen tarkoituksena tulee olla: anoa niiden väliintuloa Jumalan kanssa, pyytää niiltä voimia vastustaa pahoja ehdotuksia ja pyytää niiden apua elämän tarpeissa.

12. RUKOUS – Viisaat ja hyväntahtoiset *Henget*^[2], Jumalan sanansaattajat, joiden tehtävänä on auttaa ihmisiä ja johdattaa tielle kohti hyvää, tukekaa minua tämän elämän koetuksissa. Antakaa minulle voimaa kestää niitä valittelematta. Kääntäkää pahat ajatukset pois minusta. Ja toivon, että en ole vastaanot-tavainen yhdellekään pahalle *Hengelle*^[2], joka yrittää johdattaa minua pahaan. Valaiskaa omaatuntoani vioistani ja nostakaa silmiäni päältä ylpeyden huntu, joka voisi estää minua huomaa-masta ja tunnustamasta vikoja itsessäni.

Ennen kaikkea Sinä, N, minun suoje-lusenkelini, joka suojelet erityisesti minua ja kaikki te suojelevat *Henget*^[2], jotka olette kiinnostuneita minusta, toivon, että tulisin teidän hyväntah-

toisuutenne arvoiseksi. Tunnette minun tarpeeni, tulkoon ne täytetyiksi Jumalan tahdon mukaisesti.

13. (*Täi vaihtoehtoisesti*) – Jumalani, sallikaa minua ympäröivien hyvien *Henkien*^[2] tulla apuuni, kun olen vaikeuksissa ja tukemaan minua, jos minä horjun. Herra, anon apuasi, jotta ne inspiroisivat minuun uskoa, toivoa ja *hyväntekeväisyyttä*^[18]. Olkoon ne minulle tuki, toivo ja todistus Sinun armeliaisuudestasi. Lopuksi anon apuasi, jotta löydän niiden läheltä voimaa elämän koetuksiin ja vastustaakseni pahan ehdotuksia ja uskoa, joka pelastaa ja rakkautta, joka lohduttaa.

14. (*Täi vaihtoehtoisesti*) – Rakkaat *Henget*^[2], suojelusenkelit, te, joiden Jumala äärettömässä armossaan sallii suojella ihmisiä, olkaa meidän suojelijoitamme maallisen elämämme koetuksissa. Antakaa meille voimia, rohkeutta ja alistuvaisuutta. Inspiroikaa meihin kaikkea, mikä on hyvää ja pidätelkää meitä taipumuksessamme pahaan. Pääsköön teidän suloinen vaikutuksenne *sieluumme*^[51]. Toivomme, että tunnemme lähellämme antaumuksellisen ystävän, joka näkee kärsimyksemme ja jakaa ilomme.

Ja Sinä, hyvä enkelini, älä minua hylkää. Tarvitsen kaikkea Sinun suojelustasi, jotta kestäisin uskoen ja rakastaen ne koetukset, joita Jumalaa miellyttää minulle lähettä.

Pahojen Henkien etäännyttämiseksi

15. Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun te puhdistatte maljan ja vadin ulkopuolen, mutta sisältä ne ovat täynnä ryöstöä ja hillittömyyttä! Sinä sokea fariseus, puhdistista ensin maljan sisus, että sen ulkopuolikin tulisi puhtaaksi! Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun te olette valkeiksi kalkittujen hautojen kaltaisia: ulkoa ne kyllä näyttävät kauniilta, mutta ovat sisältä täynnä kuolleitten luuta ja kaikkea

saastaa! Samoin tekin ulkoa kyllä näytätte ihmisten silmissä hurskailta, mutta sisältä te olette täynnä ulkokultaisuutta ja laittomuutta. (Matteuksen evankeliumi^[21] XXIII:25–28.)

16. ESIPUHE. Pahat *Henget*^[2] menevät vain sinne, missä ne voivat tyydyttää kieroutuneisuuttaan. Niiden etäännyttämiseksi ei riitä pyytää tai käskää niitä. On otettava pois itsestään se, mikä niitä vetää puoleensa. Pahat *Henget*^[2] vainuavat *sielun*^[5] haavaumat, kuten kärpäset vainuavat ruumiin haavaumat. Samalla tavalla kuin puhdistatte ruumista välttääksenne syöpäläisiä, puhdistakaa myöskin *sielunne*^[5] sen epäpuhtauksista välttääksenne pahoja *Henkiä*^[2]. Koska elämme maailmassa, joka kuhisee pahoja *Henkiä*^[2], niin sydämen hyvät ominaisuudet eivät aina anna meille suojaa niiden yrityksiä vastaan, mutta ne antavat voimaa vastustaa niitä.

17. RUKOUS: Kaikkivaltiaan Jumalan nimeen, pahat *Henget*^[2] etäännytkööt minusta ja olkoot hyvät *Henget*^[2] minulle suoja niitä vastaan!

Pahansuovat *Henget*^[2], jotka inspiroitte ihmisiin pahoja ajatuksia, katalat ja valheelliset *Henget*^[2], jotka petätte ihmisiä, ilkkuvat *Henget*^[2], jotka pidätte pilkkananne ihmisten herkkäuskoisuutta, minä torjun teidät kaikilla *sieluni*^[5] voimilla ja suljen korvani teidän ehdotuksiltanne. Kuitenkin pyydän teille Jumalan armoa.

Hyvät *Henget*^[2], jotka suvaitsette auttaa minua, antakaa minulle voimaa vastustaa pahojen *Henkien*^[2] vaikutusta ja antakaa minulle tarvittavaa valaistusta, etten tulisi niiden huiputtamaksi. Varjelkaa minua ylpeydeltä ja omahyväisyydeltä. Kääntäkää pois sydämestäni mustasukkaisuus, viha, ilkeämielisyys ja kaikki *hyväntekeväisyyttä*^[18] vastustavat tunteet, joita on yhtä paljon kuin avoimia ovia pahalle *Hengelle*^[2].

Jonkun vian korjaamiseksi

18. ESIPUHE. Meidän pahat vaistomme ovat seurausta meidän oman *Henkemme*^[2] epätäydellisyydestä eivätkä meidän ruumiimme epätäydellisyydestä. Muuten ihminen välttyisi kaikesta vastuusta. Meidän kehittymisemme riippuu meistä itsestämme, sillä jokaisella ihmisellä, joka nauttii kyvyistään, on kaikissa asioissa vapaus toimia tai olla toimimatta. Häneltä ei puutu hyvän tekemiseen muuta kuin tahtoa. (Luku XV, kohta 10 ja luku XIX, kohta 12.)

19. RUKOUS: Jumalani, Sinä annoit minulle tarvittavan älykyyden erottaakseni pahan hyvästä. Kuitenkin sillä hetkellä, kun tunnistan jonkun asian pahaksi, olen syyllinen, jos en ponnistele sen vastustamiseksi.

Varjele minua ylpeydeltä, joka voisi estää minua huomaamasta vikojani ja pahoilta *Hengiltä*^[2], jotka voisivat yllyttää minua pitämään niistä kiinni.

Epätäydellisyyksieni keskellä tunnustan, että olen erityisesti taipuvainen..., ja jos en vastusta tätä vetovoimaa, niin se on totuus, joka saa minut antamaan sille periksi.

Sinä et luonut minua syylliseksi, koska olet oikeudenmukainen, vaan loit yhdenvertaisen taipumuksen niin hyvään kuin pahaan. Jos olen seurannut pahaan tietä, niin se on seurausta vapaasta tahdostani. Mutta samasta syystä kuin minulla on vapaus tehdä pahaan, minulla on myös vapaus tehdä hyvää ja sen johdosta minulla on vapaus muuttaa tietäni.

Nykyiset vikani ovat jäännöistä epätäydellisyyksistä, joita olen säilyttänyt edellisistä elämästäni. Se on perisyntini, josta voin päästä irti tahtoni ja hyvien *Henkien*^[2] avulla.

Hyvät *Henget*^[2], jotka suojelette minua ja ennen kaikkea Sinä, suojelusenkelini, anna minulle voimia vastustaa pahoja ehdotuksia ja tulla voittajana taistelusta.

Viat ovat esteitä, jotka erottavat meitä Jumalasta ja jokainen taltutettu vika on yksi askel kehityksen tiellä, joka vie minua lähemmäksi Häntä.

Herra on äärettömässä armollisuudessaan suvainnut minulle nykyisen elämäni, jotta se olisi hyödyksi edistymiselleni. Hyvät *Henget*^[2], auttakaa minua käyttämään nykyinen elämä hyväkseni oikein, jotta se ei menisi minulta hukkaan ja jotta silloin, kun Jumalaa miellyttää vetää minut siitä takaisin, tulisin ulos parempana kuin mitä olin siihen astuessani. (Luku V, kohta 5 ja luku XVII, kohta 3.)

Pyytäkseen voimia kiusauksen vastustamiseksi

20. ESIPUHE: Kaikilla pahoilla ajatuksilla voi olla kaksi alkulähdettä: oman *sielumme*^[5] epätäydellisyys tai siihen kohdistuva turmiollinen vaikutus. Tässä jälkimmäisessä tapauksessa kyseessä on aina osoitus heikkoudesta, joka saa meidät taipuvaisiksi tällaiseen vaikutukseen. Tästä johtuen se on myös osoitus epätäydellisestä *sielusta*^[5], niin että se, joka tekee virheen, ei voisi vedota puolustukseen ulkopuolisen *Hengen*^[2] vaikutukseen, koskapa *tämä Henki*^[2] *ei olisi taivutellut ihmistä pahaan, jos olisi pitänyt häntä tunteettomana houkutukselle.*

Kun paha ajatus putkahtaa meissä esiin, voimme siis olettaa pahan *Hengen*^[2] pyytävän meitä pahaan. Olemme aivan yhtä vapaita joko taipumaan sille tai vastustamaan sitä, aivan kuten jos olisi kyse elävän ihmisen pyynnöistä. Meidän täytyy samanaikaisesti kuvitella suojelusenkelimme tai suojeleva *Henkemme*^[2], joka puolestaan vastustaa meissä pahaa vaikutusta ja odottaa innokkaasti *päätöstämme*. Meidän epäröintimme

tehdä pahaa on hyvän *Hengen*^[2] ääni, joka saa itsensä kuuluviin omantuntomme kautta.

Ajatuksen tunnistaa pahaksi, kun se etäännyttää *hyväntekevääsyydestä*^[18], joka on perusta kaikelle oikealle moraalille, kun sen periaatteena on ylpeys, turhamaisuus tai itsekkyyys, kun sen toteutus voi aiheuttaa mitä tahansa vahinkoa muille ja kun se pyytää meitä tekemään toisille sitä, mitä emme haluaisi meille itsellemme tehtävän. (Luku XXVIII, kohta 15 ja luku XV, kohta 10.).

21. RUKOUS: Kaikkivaltias Jumala, älä anna minun langeta kiusaukseen, jota olen tekemäisilläni. Hyväntahtoiset *Henget*^[2], jotka suojelette minua, johtakaa minusta pois tämä paha ajatus ja antakaa minulle voimaa vastustaa pahan ehdotusta. Jos lankean, ansaitsen hyvittämisen virheestäni tässä elämässä ja toisessa elämässä, koska olen vapaa valitsemaan.

Kiitokseksi kiusauksesta saadusta voitosta

22. ESIPUHE. Se, joka on vastustanut kiusausta, on sen velkaa hyvälle *Hengille*^[2], joiden ääntä hän kuunteli. Hänen täytyy kiittää siitä Jumalaa ja suojelusenkeliään.

23. RUKOUS. Jumalani, kiitän Sinua, että olet sallinut minun selvitä voittajana taistelusta, jonka kestin pahaa vastaan. Toivon, että tämä voitto antaa minulle voimia vastustaa uusia kiusauksia.

Ja suojelusenkelini, kiitän Sinua antamastasi avusta. Ansaitkoon alistumiseni Sinun neuvoillesi uudestaan suojelusi.

Pyytäkseen neuvoa

24. ESIPUHE. Kun olemme epävarmoja siitä, tekisimmekö vai emmekö tekisi jotain asiaa, meidän tulee ennen kaikkea kysyä itseltämme seuraavat kysymykset:

1. Voiko asia, jonka tekemistä epäröin, aiheuttaa jonkinlaista vahinkoa muille?
2. Voisiko se olla hyödyksi jollekin?
3. Jos joku tekisi sen minulle, tulisinko siitä tyytyväiseksi? Jos asia ei koske muita kuin itseä, niin on sallittua punnita henkilökohtaisia etuja ja haittoja, jotka voivat olla siitä seurauksena.

Jos se koskee muita ja jos tehdessä hyvää yhdelle se voi tehdä pahaa toiselle, niin on tarpeen samoin punnita hyvän ja pahan summa, jotta pitäytyisi siitä tai tekisi sen.

Jopa parhaissa asioissa on otettava vielä huomioon tilaisuus ja toissijaiset olosuhteet, sillä jopa hyvälläkin asialla voi olla huonoja seuraamuksia taitamattomissa käsissä, jos sitä ei ole johdettu harkiten ja varovasti. Ennen toimeen ryhtymistä on soveliasta tutkia voimavaroja ja täytäntöönpanon keinoja.

Kaikissa tapauksissa voi aina pyytää suojelevien *Henkien*^[2] apua muistaen samalla tämän viisaan opetuksen: *Jos olet epävarma, niin pidäytydy*. (Luku XXVIII, kohta 38.)

25. RUKOUS. Kaikkivoivan Jumalan nimeen, hyvät *Henget*^[2], jotka suojelette minua, inspiroikaa minua tekemään paras ratkaisu epävarmuudessani, jossa olen. Ohjatkaa ajatukseni hyvään ja kääntäkää pois niiden vaikutus, jotka yrittivät johdattaa minua harhaan.

Elämän ahdistuksiin

26. ESIPUHE. Voimme pyytää Jumalalta maallisia palveluksia ja Hän voi ne meille sallia, jos niillä on jokin hyödyllinen ja vakavamielinen tarkoitus. Mutta koska arvioimme asioiden hyödyllisyyden omasta näkökulmastamme ja koska meidän näköpiirimme on rajoittunut nykyhetkeen, niin me emme aina näe huonoa puolta siinä, mitä haluamme. Jumala, joka näkee paremmin kuin me ja joka ei halua meille muuta kuin hyvää, voi siis kieltäytyä, kuten isä kieltää lapseltaan sen, mikä voisi häntä vahingoittaa. Jos se, mitä pyydämme, ei ole meille sallittu, niin meidän ei pidä siitä mitenkään lannistua. On päivävastoin ajateltava, että puute haluamastamme asiasta on meille määrätty koetukseksi tai hyvitykseksi ja että meidän palkintomme on suhteessa siihen alistumiseen, millä olemme sen kestäneet. (Luku XXVII, kohta 6 ja luku II, kohdat 5, 6 & 7.)

27. RUKOUS. Kaikkivoipa Jumala, joka näet meidän kurjuutemme, suvaitse kuunnella myötämielisesti toivomuksia, joita osoitan Sinulle tällä hetkellä. Jos pyyntöni on harkitsematon, anna minulle anteeksi. Jos se on oikeamielinen ja hyödyllinen Sinun silmissäsi, niin tulkoot hyvät *Henget*^[2], jotka toteuttavat Sinun tahtoasi, apuuni sen täyttämiseksi.

Mitä tahansa sattuukin, Jumalani, tapahtukoon Sinun tahtosi. Jos toiveeni eivät täyty, niin näin on, koska Sinun suunnitelmiisi kuuluu minun koettelemiseni ja minä alistun siihen valittamatta. Toivon, etten siitä lannistuisi ja ettei minun uskoni ja alistumiseni siitä järkkyisi. (Oman pyynnön esittäminen.)

Kiitokseksi saadusta palveluksesta

28. ESIPUHE. Meidän ei tule pitää ainoastaan isoja ja merkittäviä asioita onnellisina tapahtumina. Ulkoisesti kaikkein pie-

nimmät asiat ovat usein niitä, jotka vaikuttavat eniten meidän kohtaloomme. Ihminen unohtaa helposti hyvän ja muistaa ennemminkin sen, mikä tekee hänet murheelliseksi. Jos kirjaisimme muistiin päivittäin hyvät työt, joiden kohteena olemme pyytämättä, niin hämmästyisimme useimmiten siitä, että olemme saaneet niin paljon sitä, mikä on haihtunut muististamme ja tulisimme nöyryytetyiksi kiittämättömyydestämme.

Joka ilta kohottaessamme *sielumme*^[5] kohti Jumalaa meidän täytyy muistaa palvelukset, jotka Hän on suonut meille päivän aikana ja kiittää Häntä niistä. Ennen kaikkea sillä hetkellä, kun koemme Hänen hyvyytensä ja suojeluksensa seuraukset, meidän täytyy todistaa kiitollisuutemme Hänelle spontaanin tunteenpurkauksen kautta. Siihen riittää ajatus, joka pitää hyvää työtä Hänelle kuuluvana, ilman että meidän tarvitsisi suunnata huomiotamme pois työstämme.

Jumalan hyvät työt eivät koostu pelkästään materiaalisista asioista. Häntä täytyy kiittää myös hyvistä ideoista ja onnekaista inspiraatioista, joita meille on ehdotettu. Silloin kun ylpeä pitää niitä omana meriittinään ja epäuskoinen pitää niitä sattumana, niin silloin uskova kiittää Jumalaa ja hyviä *Henkiä*^[2]. Sen vuoksi pitkät lauseet ovat hyödyttömiä: ”*Kiitos Jumalani hyvästä ajatuksesta, joka minua inspiroi*” sanoo enemmän kuin useat sanat. Spontaani innostus, joka saa meidät pitämään Jumalalle kuuluvana meille tapahtuvaa hyvää, todistaa tavan kiitollisuudenosoituksesta ja nöyryytymisestä, joka voittaa puolelleen hyvien *Henkien*^[2] sympatian. (Luku XXVII, kohdat 7 ja 8.)

29. RUKOUS: Äärettömän hyvä Jumala, olkoon Sinun nimesi siunattu hyvistä töistä, joita minulle suot. En olisi niiden arvoinen, jos pitäisin niitä tapahtumien sattumana tai omana meriittinäni.

Hyvät *Henget*^[2], jotka olette Jumalan tahdon suorittajia ja ennen kaikkea Sinä, suojelusenkelini, kiitän teitä. Kääntäkää minusta

pois se ajatus, että tulisin saamastani ylpeäksi ja käyttäisin sitä muuhun kuin hyvään.

Kiitän teitä varsinkin...

Kuuliaisuuden ja alistuneisuuden teko

30. ESIPUHE. Kun meitä kohtaa murhe ja jos etsimme sille syytä, niin huomaamme usein sen olevan seurausta varomattomuudestamme, lyhytnäköisyydestämme tai aikaisemmista teoistamme. Tässä tapauksessa meidän ei pidä syyttää siitä muita kuin itseämme. Jos epäonnen aiheuttaja on riippumaton kaikesta meidän osallisuudestamme, niin se on joko koetus tälle elämälle tai hyvitys aikaisemmasta elämästä ja tässä jälkimmäisessä tapauksessa hyvityksen luonne voi saada meidät tunnistaamaan rikkeemme luonteen, sillä meitä rankaistaan aina sillä, mitä rikkomuksia teimme. (Luku V, kohdat 4, 6 ja seuraavat.)

Yleensä näemme siinä, mikä tekee meidät murheellisiksi, vain tämänhetkisen pahan, emmekä suotuisia myöhempiä seurauksia, joita sillä voi olla. Usein hyvä on seuraus ohimenevästä hankaluudesta, kuten sairaudesta tervehtyminen on seuraus paranemisen eteen käytetyistä kivuliaista keinoista. Kaikissa tapauksissa meidän tulee alistua Jumalan tahtoon ja kestää rohkeasti elämän vaikeudet, jos haluamme, että se tultaisiin ottamaan meille lukuun ja että nämä Jeesuksen sanat soveltuisivat meihin: Autuaita ovat murheelliset. (Luku V, kohta 18.)

31. RUKOUS. Jumalani, olet yli kaiken oikeudenmukainen. Kaikella tämän maailman kärsimyksellä täytyy siis olla syynsä ja hyödyllisyytensä. Hyväksyn murheen, jota tulen kokemaan, hyvityksenä menneistä virheistäni ja koetuksena tulevaisuuttani varten.

Hyvät *Henget*^[2], jotka minua suojelette, antakaa minulle voimia kestää tämä valittamatta. Anon apuanne, että se olisi

minulle hyödyllinen varoitus, että se kasvattaisi kokemustani, että se vastustaisi minussa ylpeyttä, kunnianhimoa, typerää turhamaisuutta ja itsekkyyttä ja että se näin myötävaikuttaisi edistymiseeni.

32. (*Tai vaihtoehtoisesti*) – Jumalani, tunnen tarpeen rukoilla Sinua antamaan minulle voimaa kestää koetukset, jotka Sinun tahtosi mukaisesti on minulle lähetetty. Sallikaa valon tulla riittävän voimakkaaksi mielessäni, jotta minä ymmärtäisin koko sen rakkauden laajuuden, joka tahtoessaan minut pelastaa koettelee minua. Nöyryyn alistuen, Jumalani, mutta voi! Niin heikko on luomus, että jos Sinä et minua tukisi, niin pelkäisin lankeavani.

Älä hylkää minua, Herra, sillä ilman Sinua en ole mitään.

33. (*Tai vaihtoehtoisesti*) – Jumalani, kohotin katseeni Sinuun ja tunsin voimistuvani. Sinä olet minun voimani, älä minua hylkää. Oi Jumalani! Vääryyksieni paino murskaa minut! Auta minua. Sinä tunnet minun lihani heikkouden, älä käännä katsetasi pois minusta!

Polttava jano riuduttaa minua. Anna elävän lähteen veden virrata ja minä tulen sammuttamaan janoni. Älköön suuni avautuko muuten kuin laulaakseen Sinulle ylistyslauluja eikä valittaakseen elämäni vaikeuksissa. Olen heikko, Herra, mutta Sinun rakkautesi tulee minua tukemaan.

Jumalani, ainoastaan Sinä olet suuri, ainoastaan Sinä olet elämäni päämäärä ja tarkoitus. Olkoon nimesi siunattu, jos minua satutat, sillä Sinä olet Herra ja minä olen uskon palvelija. Alistun valittamatta, sillä ainoastaan Sinä olet suuri, ainoastaan Sinä olet päämäärä.

Uhkaavassa vaarassa

34. ESIPUHE. Vaaroilla, joille joudumme alttiiksi, Jumala muistuttaa meitä heikkoudestamme ja elämämme hauraudesta. Hän näyttää meille, että meidän elämämme on Hänen käsissään yhden langan varassa, joka voi katketa vähiten odottamallamme hetkellä. Tässä suhteessa kenelläkään ei ole etuoikeutta, sillä sekä suuri että pieni ovat alistettuja samoihin vaihteluihin.

Jos tutkitaan vaaran luonnetta ja seurauksia, nähdään, että mikäli vaaran seuraukset olisivat tapahtuneet, ne olisivat useimmiten olleet rangaistus tehdystä virheestä tai *laiminlyödyistä velvollisuudesta*.

35. RUKOUS. Kaikkivoipa Jumala ja Sinä, suojelusenkelini, auttakaa minua! Jos minun täytyy menehtyä, niin tapahtukoon Jumalan tahto. Jos minä tulen pelastetuksi, niin korjatkoon lopuelämäni pahan, jonka olen tehnyt ja jota kadun.

Kiitokseksi vaarasta pelastumisesta

36. ESIPUHE. Vaaroilla, joille joudumme alttiiksi, Jumala näyttää meille, että me voimme millä hetkellä tahansa tulla kutsutuiksi tekemään tiliä siitä, kuinka käytimme elämämme. Hän varoittaa meitä siten, jotta menisimme itseemme ja parantaisimme tapamme.

37. RUKOUS. Jumalani ja Sinä, suojelusenkelini, minä kiitän Sinua avusta, jota lähetit minua uhkaavassa vaarassa. Olkoon tämä vaara minulle varoituksena ja valistakoon se minua virheistä, jotka ovat voineet minut siihen johdattaa. Ymmärrän, Herrani, että elämäni on Sinun käsissäsi ja että voit ottaa sen minulta pois, kun se Sinua miellyttää. Inspiroi minuun auttavien hyvien *Henkien*^[2] kautta ajatus käyttää hyödyllisesti se aika, jonka minulle tässä maailmassa vielä sallit.

Suojelusenkelini, tue minua päätöksessäni korjata virheeni ja tehdä kaikki se hyvä, joka on minun vallassani, jotta saapuisin vähemmän epätäydellisenä *Henkien maailmaan*^[4], silloin kun Jumalaa miellyttää minut sinne kutsua.

Nukkumaan mentäessä

38. ESIPUHE. Uni on ruumiin lepo, mutta *Henki*^[2] ei tarvitse lepoa. Sillä aikaa kun aistit ovat turtuneina, *sielu*^[5] vapautuu osittain materiasta ja nauttii *Hengen*^[2] kyvyistä. Uni on annettu ihmiselle elollisten ja moraalisten voimien elvyttämiseksi. Sillä aikaa kun ruumis saa takaisin voimat, jotka menetti valveillaolon aktiviteetin kautta, *Henki*^[2] menee uudelleen muiden *Henkien*^[2] keskuuteen. Se ammentaa näkemästään, kuulemastaan ja sille annetuista neuvoista ideoita, jotka kohtaa herätessään intuition. Se on kuin karkotetun¹ väliaikainen paluu todelliseen kotimaahansa. Se on kuin väliaikaisesti vapautettu² vanki.

Mutta joskus kieroontuneiden vankien tavoin, *Henki*^[2] ei aina käytä hyväkseen tätä vapautumisen hetkeä kehittyäkseen. Jos sillä on pahoja vaistoja, niin sen sijasta että se etsisi hyvien *Henkien*^[2] seuraa, se etsiikin kaltaistensa seuraa ja menee vierailemaan paikkoihin, joissa voi antaa mieltymyksilleen vapauden.

Kohottakoon se, joka on hyvin perillä tästä totuudesta, ajatuksensa sillä hetkellä, kun tuntee unen lähenevän. Pyytäköön hän neuvoa hyviltä *Hengiltä*^[2] ja niiltä, joiden muisto on hänelle rakas, jotta ne kokoontuisivat hänen luokseen hänelle sallittuna lyhyenä ajanjaksona ja herätessään hän tuntisi itsensä vahvemmaksi pahaa vastaan ja rohkeammaksi vastoinkäymisiä vastaan.

---

1 Tässä viitataan kotimaalla *Henkien maailmaan*^[4] ja karkotuksella elämään ruumiillisessa maailmassa. Kääntäjän huomautus.

2 Vapautuksella viitataan *Hengen*^[2] osittaiseen ruumiista vapautumiseen unen aikana. Kääntäjän huomautus.

39. RUKOUS. *Sieluni*^[5] tulee olemaan hetken muiden *Henkien*^[2] kanssa. Tulkoot ne, jotka ovat hyviä, auttamaan minua neuvoillaan. Suojelus enkelini, auta, että herättyäni tulen säilyttämään niistä kestävän ja hyvää tekevän vaikutuksen.

Lähiaikaisen kuoleman ollessa ennusteena

40. ESIPUHE. Usko tulevaisuuteen ja ajattelun ylevyys elämän aikana tulevaisuuden kohtaloita kohtaan auttavat *Hengen*^[2] nopeaa irtoamista heikentäen siteitä, jotka pidättelevät sitä ruumiissa. Usein ruumiillinen elämä ei vielä ole edes sammunut, kun *sielu*^[5] kärsimättömänä on jo aloittanut nousunsa äärettömyyttä kohti. Ihmisessä, joka päinvastoin keskittää kaikki ajatuksensa materiaalisiin asioihin, nämä siteet ovat sitkeämpiä, *irtoaminen on raskaampi ja kivuliaampi* ja herääminen haudan tuolla puolen on täynnä hämminkiä ja levottomuutta.

41. RUKOUS. Jumalani, uskon Sinuun ja äärettömään hyvyteesi. Sen vuoksi en voi uskoa, että annoit ihmisille älykkyyden tuntea Sinut ja pyrkimyksen tulevaisuuteen, upottaaksesi ne olemattomuuteen.

Uskon, että ruumiini on vain *sieluni*^[5] katoavainen päällyste ja että kun se on lakannut elämästä, tulen heräämään *Henkien*^[2] maailmasta.

Kaikkivoipa Jumala, tunnen *sieluni*^[5] ruumiiseen yhdistävien siteiden murtuvan ja pian minun pitää tehdä tiliä siitä, kuinka käytin elämäni, josta nyt poistun.

Tulen kokemaan seuraukset tekemästani hyvästä ja pahasta. *Henkien*^[2] maailmassa illuusio ja temppuilu ei ole enää mahdollista. Koko menneisyyteni tulee levittäytymään eteeni ja tulen tuomitukseksi teoistani.

En vie mitään maan etuja mukanani, kuten kunniaa, rikkauksia, turhamaisuuden ja ylpeyden tyydytystä. Kaikki, mikä riippuu ruumiista, tulee lopulta jäämään tähän maailmaan. Pieninkään osa ei tule seuraamaan minua eikä mistään siitä kaikesta tule olemaan pienintäkään apua *Henkien maailmassa*^[4]. Vien mukana vain sen, mikä riippuu *sielustani*^[5], toisin sanoen hyvät ja pahat ominaisuudet, jotka tulevat punnituksi tinkimättömän oikeuden puntarilla. Tulen olemaan tuomittu sitä ankarammin, mitä enemmän jätin tekemättä hyvää, jota maallinen asemani olisi antanut tilaisuuden tehdä. (Luku XVI, kohta 9.)

Armon Jumala, yltäköön minun katumukseni Sinulle asti! Salli Sinun armahtavaisuutesi levittäytyä minun ylleni.

Jos Sinua miellyttää pitkittää elämäni, niin olkoon loppuelämäni käytetty korjaamaan minussa yhtä paljon pahaa, mitä olen voinut aikaansaada. Jos minun hetkeni lyö peruuttamattomasti, niin vien mukanani lohduttavan ajatuksen, että minulle tulee olemaan sallittua sovittaa virheeni uusissa koetuksissa, jotta ansaitsisin eräänä päivänä valittujen onnellisuuden.

Jos minun ei ole annettu välittömästi nauttia tästä täydellisestä onnesta, joka ei kuulu muille kuin yli kaiken oikeudenmukaisille, niin tiedän, että toivoa ei ole minulta ikuisesti kielletty ja että ankarasti työskennellen tulen saapumaan perille päämääräni ennemmin tai myöhemmin ponnistelujeni mukaisesti.

Tiedän, että hyvät *Henget*^[2] ja suojelusenkelini ovat siellä, lähellä minua, ottamassa minua vastaan. Vähän ajan kuluttua tulen näkemään ne, kuten ne näkevät minut. Tiedän, että tulen kohtaamaan niitä, joita rakastin maan päällä, *jos olen sen ansainnut*, ja että ne, jotka jätän tänne, tulevat minun perässäni ollaksemme eräänä päivänä ainiaksi yhdistyneinä ja että siihen asti voin tulla vierailemaan heidän luonaan.

Tiedän myös, että tulen kohtaamaan uudestaan ne, joita loukasin. Antakoot he minulle anteeksi sen, mistä ne voivat minua

moittia, kuten ylpeydestäni, kovuudestani ja epäoikeudenmukaisuuksistani ja älkööt he murtako minua häpeällä läsnäolonsa kautta!

Annan anteeksi niille, jotka tekivät tai tahtoivat minulle pahaa maan päällä. En kannan minkäänlaista vihaa heitä vastaan ja pyydän Jumalaa antamaan heille anteeksi.

Herra, anna minulle voimia jättää tämä maailma ilman karkeiden ilojen kaipuuta, jotka eivät ole mitään verrattuna sen maailman puhtaisiin iloihin, jonne olen astumassa. Siellä ei oikeudenmukaiselle ole enää piinaa, kärsimyksiä tai kurjuuksia; ainoastaan syyllinen kärsii, mutta hänellekin jää jäljelle toivo.

Hyvät *Henget*^[2] ja Sinä, suojelusenkelini, anon apuasi, jotta en epäonnistuisi tänä kuolinhetkenä. Antakaa pyhän valon loistaa silmistäni, jotta uskoni elpyisi, jos se on järkkymässä.

Huomautus. – Katso tämän luvun kohta V: *Rukoukset sairaiden ja obsession*^[19] kohteena olevien puolesta.

III – Rukoukset toisten puolesta jonkun murheellisen puolesta

42. Jos on murheellisen edun mukaista, että hänen koetuksensa jatkuu, niin se ei tule lyhenemään meidän pyynnöstämme. Olisi kuitenkin jumalaton teko lannistua, koska pyyntöön ei vastattu. Jos koetus ei lakkaa, voidaan toivoa jotain muuta lohdutusta lieventämään katkeruutta. Se, mikä on todella hyödyllistä kärsivälle, on rohkeus ja alistuneisuus, joita ilman kärsimys on hänelle hyödytöntä, koska muutoin hän tulee olemaan pakotettu aloittamaan koetus uudestaan. On siis suunnattava ponnistelunsa ennen kaikkea tähän tarkoitukseen, joko anomalla apua hyviltä *Hengiltä*^[2], kohottamalla itse murheellisen mielialaa neuvoilla ja rohkaisuilla, tai auttamalla häntä materiaalisesti,

jos se vain on mahdollista. Rukouksella voi tässä tapauksessa olla toisaalta suora vaikutus sen suunnatessa henkilöön *fluidisen*^[10] virtauksen vahvistaakseen hänen moraaliaan. (Luku 5, kohdat 5 ja 27; luku XXVII, kohdat 6 ja 10.)

43. RUKOUS. Jumalani, hyvyytesi on ääretön, suvaitse lieventää N:n kärsimyksiä, jos se on Sinun tahtosi.

Hyvät *Henget*^[2], kaikkivoivan Jumalan nimeen rukoilen teitä hartaasti auttamaan häntä kärsimyksissään. Jos häntä ei etujensa mukaisesti voida niiltä säästää, niin auttakaa häntä ymmärtämään, että kärsimykset ovat välttämättömiä hänen edistymiselleen. Antakaa hänelle luottamusta Jumalaan ja tulevaisuuteen, joka tekee hänen kärsimyksensä vähemmän katkeriksi. Antakaa hänelle myös voimia, ettei hän sortuisi epätoivoon, jolloin hän menettäisi hyödyn kärsimyksestään ja hänen tuleva asemansa tulisi vieläkin raskaammaksi. Johdattakaa ajatukseni hänelle asti ja auttakoon se ylläpitämään hänen rohkeuttaan.

Kiitokseksi toiselle suodusta hyvästä teosta

44. ESIPUHE. Se, joka ei ole itsekkyyden vallassa, iloitsee hyvästä, joka tapahtuu hänen lähimmäiselleen, vaikka hän ei ole sitä rukouksella pyytänyt.

45. RUKOUS. Jumalani, olkaa siunattu onnellisuudesta, joka on saapunut N:lle.

Hyvät *Henget*^[2], auttakaa häntä näkemään siinä Jumalan hyvyyden vaikutus. Jos hänelle saapuva hyvä on koetus, niin inspiroikaa häneen ajatus käyttää sitä hyvään ja olemaan ylpeilemättä sillä, jotta tämä hyvä ei käänny hänen vahingokseen tulevaisuudessa.

Sinä, hyvä *Henkeni*^[2], joka minua suojelet ja toivot onnellisuuttani, etäännyttä ajatuksestani kaikki kateellisuus ja mustasukkaisuus.

Meidän vihollisillemme ja niille, jotka meille haluavat paha

46. ESIPUHE. Jeesus sanoi: *Rakastakaa jopa vihollisianne.* Tämä on kristillisen *hyväntekevyyden*^[18] ylevin opetus. Mutta tällä Jeesus ei halua sanoa, että meidän pitää osoittaa vihollisillemme samanlaista hellyyttä kuin ystävillemme. Hän pyytää näillä sanoilla meitä unohtamaan vihollisiemme loukkaukset, antamaan heidän meille tekemänsä pahan anteeksi ja vastaamaan heille pahaan hyvällä. Sen meriitin lisäksi, joka siitä seuraa Jumalan silmissä, se tuo esiin ihmisten silmissä todellisen ylemmyyden. (Luku XII, kohdat 3 ja 4.)

47. RUKOUS. Jumalani, annan anteeksi N:lle pahan, minkä hän teki minulle ja halusi minulle tehdä, kuten toivon, että Sinä annat minulle anteeksi ja että hän antaa minulle anteeksi vääryydet, joita olen voinut tehdä. Jos asetit tämän minun tielleni koetukseksi, niin tapahtukoon Sinun tahtosi.

Jumalani, käännä minusta pois ajattelu kirotta hänet ja kaikki ilkeämieliset toiveet häntä kohtaan. Toivon, että en tuntisi mitään iloa onnettomuuksista, jotka voisivat häntä kohdata tai minkäänlaista tuskaa omaisuuksista, joita hänelle voidaan suoda, jotta en häpäisisi *sieluani*^[5] kristitylle kunniattomilla ajatuksilla.

Jumalani, yltäköön Sinun armosi hänen ylleen ja tekköön hänet myötämielisemmäksi minua kohtaan.

Hyvät *Henget*^[2], inspiroikaa minua unohtamaan paha ja muistamaan hyvä. Älköön viha, kauna tai toive vastata pahaan pahalla astuko minun sydämeeni, sillä viha ja kosto kuuluvat vain *ruumiillistuneille*^[17] ja *ei-ruumiillistuneille*^[17] pahoille *Hengille*^[2]! Tulkoon minusta päinvastoin valmis ojentamaan hänelle vel-

jellinen käteni, jotta vastaisin hänelle pahaan hyvällä ja tulisin apuun, jos se olisi minun vallassani!

Todistaakseni sanojeni vilpittömyyden toivon, että minulle tulisi mahdollisuus olla hänelle hyödyksi. Mutta Jumalani, varjele minua ennen kaikkea tekemästä sitä ylpeydestä tai mahtaillakseni, ahdistuen häntä nöyryyttävällä anteliaisuudella, joka saisi minut menettämään tekoni hyödyn, sillä silloin ansaitsisin sen, että nämä Jeesuksen sanat tulisivat sovelletuiksi minuun: *he ovat jo palkkansa saaneet.* (Luku XIII, kohta 1 ja seuraavat.)

Kiitokseksi vihollisellemme suodusta hyvästä

48. ESIPUHE. Olla toivomatta pahaa vihollisille on yhtä kuin olisi hyväsydäminen vain puolittain. Todellinen *hyväntekeväisyys*^[18] haluaa, että toivomme vihollisillemme hyvää ja että olemme onnellisia heitä kohtaavasta hyvästä. (Luku XII, kohdat 7 & 8.)

49. RUKOUS. Jumalani, oikeudenmukaisuudessasi Sinun oli määrä ilahduttaa N:n sydäntä. Kiitän Sinua hänen puolestaan huolimatta siitä pahasta, jota hän minulle teki tai jota pyrki minulle tekemään. Jos hän haluaa käyttää sitä minun nöyryyttämisekseni, niin minä hyväksyn sen *hyväntekeväisyyteni*^[18] koetuksiksi.

Hyvät *Henget*^[2], jotka minua suojelette, älkää salliko minun muodostaa tästä mielipahaa. Kääntäkää minusta pois kateus ja mustasukkaisuus, jotka alentavat. Inspiroikaa minussa päinvastoin jalomielisyyttä, joka ylentää. Nöyryyttäminen kuuluu pahaan eikä hyvään ja me tiedämme, että ennemmin tai myöhemmin oikeus tulee tapahtumaan kullekin tekojensa mukaisesti.

Spiritismin vihollisille

50. Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan.

Autuaita ovat ne, joita vanhurskauden tähden vainotaan, sillä heidän on taivasten valtakunta.

Autuaita olette te, kun ihmiset minun tähteni teitä solvaavat ja vainoavat ja valhetellen puhuvat teistä kaikkinaista pahaä. Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa. Sillä samoin he vainosivat profeettoja, jotka olivat ennen teitä. (Matteuksen evankeliumi^[21] V: 6, 10–12.)

Älkääkä peljätkö niitä, jotka tappavat ruumiin, mutta eivät voi tappaa sielua; vaan ennemmin peljätkää häntä, joka voi sekä sielun^[21] että ruumiin hukuttaa helvettiin. (Matteuksen evankeliumi^[21] X:28.)

51. ESIPUHE. Kaikista vapauksista rikkomattomin on ajattelun vapaus, joka käsittää myös omantunnon vapauden. Jos asetetaan pannaan ne, jotka eivät ajattele meidän tavoin, niin silloin vaaditaan tätä vapautta itselle ja kielletään se muilta. Tämä rikkoo Jeesuksen ensimmäistä käskyä: *hyväntekeväisyyttä*^[18] ja lähimmäisenrakkautta. Jos toisinajattelijoita vainotaan uskonsa vuoksi, niin silloin rikotaan kaikista pyhintä oikeutta vastaan, minkä jokainen ihminen uskoo omaavansa: oikeutta uskoa siihen, mikä hänelle sopii ja palvoa Jumalaa niin kuin hän itse haluaa. Jos heidät pakotetaan samanlaisiin ulkoisiin tekoihin kuin mitä itse teemme, niin samalla näytetään, että pidetään enemmän kiinni ulkomuodosta kuin sisällöstä ja ulkonäöstä kuin vakaumuksesta. Pakotettu mielipiteestä luopuminen ei koskaan anna uskoa, se saa aikaan vain tekopyhiä. Se on materiaalisen voiman väärinkäyttöä, joka ei todista totuutta. *Totuus on varma itsestään. Se vakuuttaa eikä vainoa, koska sillä ei ole siihen tarvetta.*

Spiritismi^[1] on mielipide, uskomus. Jos se olisi uskonto, niin miksi ei voisi vapaasti sanoa olevansa spiritisti¹, kuten voi sanoa olevansa katolinen, juutalainen tai protestanttinen ja tämän tai tuon filosofisen opin tai ekonomisen järjestelmän kannattaja? Onko tämä uskomus väärä vai oikea? Jos se on väärä, niin se tulee sortumaan itsestään, koska virhe ei voi päästä voitolle totuudesta, kun valistus tulee ihmisille. Jos se on oikea, vainoaminen ei tule muuttamaan sitä vääräksi.

Vaino on kaikkien uusien, suurien ja oikeudenmukaisten ajatusmallien kaste. Se kasvaa ajatusmallin suuruuden ja tärkeyden mukaan. Ajatusmallin vihollisten raivo ja suuttumus ovat suhteessa pelkoon, minkä se heissä inspiroi. Tästä syystä kristinusko oli vainottu entisaikaan ja *spiritismi*^[1] on vainottu tänään, kuitenkin sillä erotuksella, että kristinusko oli pakana-uskoisten vainoama ja *spiritismi*^[1] on kristinuskosten vainoama. On totta, että veristen vainojen aika on jo ohi, mutta vaikei ruumiita enää surmata, niin *sieluja*^[5] piinataan. Hyökätään *sielun*^[5] kaikista intiimeimpiin tunteisiin ja kaikista rakkaimpiin kiintymyksiin. Tehdään perheitä eripuraisiksi, yllytetään äiti tytärtään vastaan ja vaimo miestänsä vastaan. Hyökätään jopa ruumista vastaan sen materiaalisissa tarpeissa ottamalla siltä pois toimeentulo, jotta se pysyisi nälässä. (Luku XXIII, kohta 9 ja seuraavat.)

Spiritistisen opin^[1] omaksuneet, älkää murehtiko iskuista, joita teille annetaan, sillä ne todistavat, että te olette totuudessa. Ilman sitä teidät jätettäisiin rauhaan eikä teitä satutettaisi. Se on koetus teidän uskollenne, sillä teidän rohkeudestanne, alituneisuudestanne ja sinnikkyydestänne Jumala tulee teidät tunnustamaan uskollisten palvelijoidensa joukosta, joista Hän tekee tänään laskua antaakseen jokaiselle osan tekojensa mukaisesti.

---

1 Spiritisti on sama kuin *spiritistisen opin*^[1] omaksunut. Lähde: Henkien Kirja, Allan Kardec, johdannon osa I. Kääntäjän huomautus.

Ensimmäisten kristittyjen tavoin olkaa siis ylpeitä ristinne kantamisesta. Uskokaa Kristukseen, joka sanoi: ”Autuaita ovat ne, joita vanhurskauden tähden vainotaan, sillä heidän on taivaisten valtakunta. Älkääkä peljätkö niitä, jotka tappavat ruumiin, mutta eivät voi tappaa sielua.” Hän sanoi myös: ”Rakastakaa vihollisianne, tehkää niille hyvää, jotka teille tekevät pahaa ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä vainoavat.” Näyttäkää, että te olette Hänen todellisia seuraajiaan ja että teidän oppinne on hyvä tehdessänne sen, mitä Hän sanoo ja mitä Hän itse on tehnyt.

Vaino tulee kestäämään vain yhden ajanjakson. Odottakaa siis kärsivällisesti aamun sarastusta, sillä aamuntähti näkyy jo taivaanrannassa. (Luku XXIV, kohta 13 ja seuraavat.)

52. RUKOUS. Herra, Sinä sanoit meille Jeesuksen, Messiaasi, suulla ”Autuaita ovat ne, joita vanhurskauden tähden vainotaan; antakaa anteeksi vihollisillenne; rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä vainoavat” ja Hän itse näytti tien rukoillessaan kiduttajiensa puolesta.

Jumalani, Jeesuksen esimerkin mukaisesti me pyydämme Sinun armoasi niiden ylle, jotka eivät tunne Sinun pyhiä sääntöjäsi, jotka ovat ainoita, jotka pystyvät varmistamaan rauhan tässä ja toisessa maailmassa. Kristuksen tavoin sanomme Sinulle: ”Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä tekevät.”

Anna meille voimaa kestää kärsivällisesti ja alistuen heidän ivailunsa, loukkauksensa, panettelunsa ja vainoamisensa koetuksena meidän uskollemme ja nöyryydellemme. Käännä meistä pois kaikki ajatukset kostotoimista, sillä Sinun oikeutesi aika tulee kaikille ja me odotamme alistuen itsemme Sinun pyhälle tahdolllesi.

Vastasyntyneelle lapselle

53. ESIPUHE. *Henget*^[2] eivät saavuta täydellisyyttä muuten kuin käytyään läpi ruumiillisen elämän koetukset. Ne, jotka elävät ruumiillisten elämien välistä aikaa, odottavat, että Jumala sallii heidän aloittavan uudestaan ruumiillisen elämän. Sen tulee antaa niille keinot edistymiseen, joko alistumalla hankaluuksiin aikaisempien virheiden hyvittämiseksi tai täyttämällä ihmiskunnalle hyödyllisen tehtävän. Niiden tuleva edistyneisyys ja onnellisuus tulevat olemaan suhteessa tapaan, jolla ne tulevat käyttämään maan päällä viettämänsä ajan. Velvollisuus ohjata niiden ensimmäisiä askelia ja ohjata niitä hyvään on luotettu niiden vanhemmille, jotka tulevat vastaamaan Jumalan edessä tavasta, jolla ovat täyttäneet tehtävänsä. Helpottaakseen niitä tämän toteuttamisessa Jumala teki vanhempien ja lasten välisestä rakkaudesta luonnonlain, jota ei koskaan rikota rankaisematta.

54. RUKOUS. (Vanhemmille.) *Henki*^[2], joka olet syntynyt lapsemme ruumiiseen, olet tervetullut keskuuteemme. Ole siunattu Jumala, Kaikkivaltias, joka lähetit hänet.

Hän on talletus, joka meille on luotettu ja josta meidän tulee tehdä tilit eräänä päivänä. Jos hän kuuluu uuteen hyvien *Henkien*^[2] sukupolveen, jonka täytyy kansoittaa maa, niin kiitämme, Jumalani, tästä suosionosoituksesta! Jos hän on epätäydellinen *sielu*^[5], niin meidän velvollisuutemme on auttaa häntä kehittymään hänen tiellään kohti hyvää meidän neuvojemme ja hyvien esimerkkiemme avulla. Jos hän lankeaa pahaan meidän takiamme, niin me vastaamme siitä Sinun edessäsi, sillä silloin emme täyttäneet tehtäväämme häntä kohtaan.

Herra, tue meitä tehtävässämme ja anna meille voimaa ja tahtoa sen täyttämiseksi. Jos tämän lapsen täytyy olla koetuksien aihe meille, niin tapahtukoon Sinun tahtonsi!

Hyvät *Henget*^[2], jotka olette tulleet valvomaan hänen syntymäänsä ja jotka seuraatte häntä hänen elämänsä aikana, älkää häntä hyljätkö. Etäännyttäkää hänestä pahat *Henget*^[2], jotka pyrkivät johdattamaan häntä pahaan. Antakaa hänelle voimia vastustaa niiden ehdotuksia ja rohkeutta kestää kärsivällisesti ja alistuen ne koetukset, jotka häntä odottavat maassa. (Luku XIV, kohta 9.)

55. (*Tai vaihtoehtoisesti*) – Jumalani, luotit minulle yhden Sinun *Henkesi*^[2] kohtalon. Anon apuasi, jotta olisin kunniallinen tehtävälle, joka on minulle määrätty. Suokaa minulle suojeluksesi. Valaise älyäni, jotta voisin havaita ajoissa hänen taipumuksensa voidakseni valmistella häntä tulemaan Sinun rauhaasi.

56. (*Tai vaihtoehtoisesti*) – Hyvyyden Jumala, koska olet suoneet tämän lapsen *Hengelle*^[2] mahdollisuuden tulla uudestaan kestämaan maalliset koetukset, joiden on määrä saada hänet kehittymään, niin anna hänelle valistusta, jotta hän oppisi tuntemaan Sinut ja rakastamaan ja palvomaan Sinua. Auta kaikkivoipaisuudellasi tätä *sielua*^[5] uudistumaan pyhien opetuksesi lähteessä. Suojelusenkelinsä suojeluksessa hänen älykkyytensä kehittykseen, laajentukoon ja saakoon hänet pyrkimään lähestymään Sinua yhä enemmän. Olkoon *spiritismän*^[1] perusteellinen tunteminen kuin loistava valo, joka valaisee häntä läpi elämän kompastuskivien. Osatkoon hän arvostaa kaikkea sitä rakkautesi laajuutta, jota saamme tuntea puhdistuaksemme.

Herra, katsahda isällisesti perhettä, johon luotit tämän *sielun*^[5]. Ymmärtäköön tämä perhe tehtävänsä tärkeyden ja saakoon tässä lapsessa orastamaan hyvät siemenet siihen päivään asti kunnes hän pystyy itse omilla pyrkimyksillään kohottautumaan Sinua kohti.

Jumalani, suvaitse täyttää tämän nöyrän rukoukseni toive Hänen nimessään ja Hänen ansiostaan, joka sanoi: ”Sallikaa lasten tulla

minun tyköni, älkääkö estäkö heitä, sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta.”

Kuolemaa tekevän puolesta

57. ESIPUHE. Kuolinkamppailu on johdanto *sielun*^[5] ja ruumiin eroamiselle. Voidaan sanoa, että sillä hetkellä ihmisellä on vain yksi jalka tässä maailmassa ja toinen jalka jo toisessa maailmassa. Tämä siirtyminen on joskus raskas niille, jotka ovat kiintyneitä materiaan ja jotka ovat eläneet enemmän tämän maailman kuin toisen maailman onnellisuuksille tai joiden omatunto on levoton pahoittelusta ja katumuksesta. Päinvastoin niille, joiden ajatukset ovat kohotettuja äärettömyyteen ja jotka ovat materiasta irtaantuneita, siteet ovat helpompia katkaista ja viimeisissä hetkissä ei ole mitään tuskallista. Silloin *sielu*^[5] on kiinni ruumiissa vain säikeellä, kun taas edellä mainitussa tilassa *sielu*^[5] on kiinni ruumiissa syvillä juurilla. Molemmissa tapauksissa rukouksella on suuri voima sielun erottamisessa ruumiista. (Kts. jäljempänä *Rukoukset sairaiden puolesta; Taivas ja Helveti*, Allan Kardec, Osa 2, luku I.)

58. RUKOUS. Mahtava ja armelias Jumala, tässä on *sielu*^[5], joka jättää maallisen kuorensa palatakseen *Henkien maailmaan*^[4], todelliseen kotimaahansa. Voikoon hän palata rauhassa ja ulottukoon Sinun armosi hänen ylleen.

Hyvät *Henget*^[2], jotka seurasitte häntä maassa, älkää hyljätkö häntä tällä äärimmäisellä hetkellä. Antakaa hänelle voimia kestää viimeiset kärsimykset, joita hänen täytyy kestää tässä maailmassa tulevan edistymisensä vuoksi. Inspiroikaa häntä, jotta hän pyhittää virheittensä katumukselle viimeiset älykkyytensä pilkahdukset, joita hänellä on jäljellä tai jotka voivat hetkittäisesti hänelle palata.

Ohjatkaa ajatustani, jotta sen toiminta tekee sielun eroamisen ruumiista vähemmän raskaaksi ja jotta hän vie *sielussaan*^[5] mukanaan maasta lähdön hetkellä toivon lohdutukset.

IV – Rukoukset niiden puolesta, jotka eivät enää ole maan päällä, juuri kuolleen puolesta.

59. ESIPUHE. Rukousten, joita rukoillaan juuri maan jättäneiden *Henkien*^[2] puolesta, ainoa tarkoitus ei ole antaa *Hengille*^[2] todistusta sympatiasta, vaan niiden tarkoituksena on myös auttaa *Hengen*^[2] irtaantumista ruumiista ja sitä kautta vähentää aina eroa seuraavaa hämminkiä ja tehdä herääminen rauhallisemmaksi. Siinä, aivan kuten kaikissa muissakin olosuhteissa, rukouksen tehokkuus on ajattelun vilpittömyydessä eikä suurempien tai pienempien juhlamenojen kanssa lausuttujen sanojen yltäkylläisyydessä, missä usein sydämellä ei ole mitään osaa.

Sydäimestä lähtöisin olevat rukoukset kaikuvat *Hengen*^[2] ympärillä, jonka ajatusmallit ovat vielä sekaiset, kuten ystävälliset äänet, jotka tulevat herättämään meidät unesta. (Luku XXVII, kohta 10.)

60. RUKOUS. Kaikkivaltias Jumala, ulottukoon Sinun armosi N:n *sielun*^[5] ylle, jonka kutsuit takaisin luoksenne. Tulokoon koetukset, joita hän kesti maan päällä, hänelle lasketuiksi ja lieventäköön ja lyhentäköön meidän rukouksemme niitä vaikeuksia, joita hän voi vielä kokea *Henkenä*^[2]!

Hyvät *Henget*^[2], jotka tulitte vastaanottamaan häntä ja ennen kaikkea Sinä, hänen suojelusenkelinsä, olkaa läsnä auttaaksenne häntä vapautumaan materiasta. Antakaa hänelle valaistusta ja tietoisuutta itsestään, jotta hänet saataisiin pois hämmingistä, joka seuraa siirtymistä ruumiillisesta elämästä hengelliseen. Inspiroikaa häneen katumus virheistä, joita hän on voinut tehdä

ja toive, että hänen sallittaisiin korjata ne jouduttaakseen edistymistään kohti ikuista onnellista elämää.

N, palasitte takaisin *Henkien maailmaan*^[4] ja kuitenkin olette täällä meidän keskuudessamme. Näette meidät ja kuulette meidät, sillä välillämme ei ole kuin katoavainen ruumis, jonka jätitte ja joka pian tulee muuttumaan tomuksi.

Jätitte karkeajakaisen päällysteen, joka on altis vaikeuksille ja kuolemalle. Säilytätte vain hienojakaisen päällysteen, joka on tuhoontumaton ja tunteeton kärsimyksille. Jos ette elä enää ruumiillisesti, niin elätte *Henkien*^[2] elämää ja se elämä on vapaa ihmiskuntaa surettavista kurjuuksista.

Teillä ei ole enää huntua, joka kätkee meidän silmiltämme tulevan elämän loistokkuudet. Voitte vastedes tarkastella uusia ihmeitä, sitä vastoin kun me olemme vielä sukelluksissa pimeyksissä.

Tulette kulkemaan avaruudessa ja vierailemaan maailmoissa täysin vapaana, sitä vastoin kun me matelemme vaivalloisesti maan päällä, missä meitä pidättelee meidän painavan taakan kaltainen materiaalinen ruumiimme.

Ääretön taivaanranta avautuu edessänne ja sellaisen suuruuden läsnä ollessa tulette ymmärtämään meidän maanpäällisten toiveidemme, maallisten kunnianhimojemme ja pinnallisten ilojemme turhamaisuuden, joista ihmiset saavat mielihyvänsä.

Kuolema ei ole ihmisten välillä muuta kuin materiaalinen ero muutamiksi hetkiksi. Tästä karkotuksen paikasta, jossa meitä pidättää Jumalan tahto ja velvollisuudet, jotka meidän täytyy täyttää täällä maan päällä, me seuraamme teitä ajatuksen kautta siihen hetkeen asti kunnes meidän sallitaan liittyä teidän seuraanne, niin kuin te liitytte niiden seuraan, jotka teitä edelsivät.

Jos me emme voi tulla teidän lähellenne, niin te voitte tulla meidän lähellemme. Tulkaa siis niiden keskuuteen, jotka rakasta-

vat teitä ja joita te rakastatte. Tukekaa heitä elämän koetuksissa. Pitäkää silmällä niitä, jotka ovat teille rakkaita. Suojelkaa heitä kykyjenne mukaan ja huojentakaa heidän suruaan sillä ajatuksella, että olette nyt onnellisempi ja sillä lohduttavalla varmuudella, että olemme jonain päivänä kokoontuneina teidän kanssanne paremmassa maailmassa.

Maailmassa, jossa olette, kaikkien maallisten kaunojen täytyy tukahtua. Olkoon teidän mahdollista olla vastedes niiden saavuttamattomissa tulevan onnellisuuttenne vuoksi! Antakaa siis anteeksi niille, jotka ovat voineet tehdä väärin teitä kohtaan, kuten he itse antavat anteeksi teille vääryydet, joita olette voineet tehdä heitä kohtaan.

Huomautus. Tähän jokaiselle soveltuvaan rukoukseen voidaan liittää muutamia sanoja riippuen perheen erityisistä olosuhteista tai kuolleen suhteiden ja aseman mukaisesti. Jos kyseessä on lapsi, *spiritismi*^[1] opettaa meille, että kyseessä ei ole vasta luotu *Henki*^[2], vaan sellainen, joka on jo elänyt ja joka voi olla hyvin edistynyt. Jos hänen viimeisin elämänsä oli lyhyt, niin se oli vain koetuksen täydennys tai sen täytyi olla koetus vanhemmille. (Luku V, kohta 21.)

61. (Tai vaihtoehtoisesti¹) – Kaikkivaltias Herra, ulottukoon Sinun armosi veljiemme ylle, jotka tulevat jättämään maan! Loistakoon Sinun valosi heidän silmissään! Vie heidät pois pimeyksistä, avaa heidän silmänsä ja korvansa! Ympäröiköön Sinun hyvät *Henkesi*^[2] heidät ja saakoon heidät kuulemaan rauhan ja toivon sanat!

Herra, vaikka olemmekin kunniattomia, rohkenemme anoa hartaasti Sinun laupiasta armahtavaisuuttasi sen veljemme puolesta, joka tullaan kutsumaan takaisin karkotuksestaan. Toivon, että hänen paluunsa on kuin tuhlaajapojan paluu. Jumalani,

---

1 Tämän rukouksen lausui eräs *meedio*^[12] sillä hetkellä kun hänen ikkunoidensa edestä meni ohi tuntemattoman henkilön hautajaiskulkue.

unohda virheet, joita hän on voinut tehdä, jotta muistaisit hyvän, jota hän on voinut tehdä. Tiedämme, että Sinun oikeudenmukaisuutesi on järkkymätön, mutta Sinun rakkautesi on suunnaton. Pyydämme hartaasti Sinun oikeutesi tyynnyttämistä sen hyvyden lähteen kautta, joka Sinusta johtuu.

Tulkoon valo teidän luoksenne, veljeni, joka tulette jättämään maan! Laskeutukoon Herran hyvät *Henget*^[2] teitä kohti ympäröidäkseen teidät ja auttaakseen teitä ravistelemaan yltenne maalliset kahleenne. Ymmärtäkää ja näkkää meidän Herramme suuruus. Alistukaa valittelematta hänen oikeudenmukaisuuteensa, mutta älkää koskaan lakatko toivomasta Hänen armeliaisuuttaan. Veli! Avatkoon vakava paluu teidän menneisyyteenne ovet tulevaisuuteen ja saakoon se teidät ymmärtämään virheenne, jotka jätätte taaksenne ja työn, joka teille jää jäljelle niiden korjaamiseksi! Antakoon Jumala teille anteeksi ja tukekoon ja rohkaiskoon Hänen hyvät *Henkensä*^[2] teitä. Veljenne maassa tulevat rukoilemaan puolestanne ja pyytävät teitä rukoi-
lemaan heidän puolestaan.

Niiden puolesta, joihin olemme kiintyneet

62. ESIPUHE. Kuinka kauhea onkaan ajatus olemattomuudesta! Kuinka surkuteltavia ovat ne, jotka uskovat, että ystäväänsä itkevän ääni häviää tyhjyyteen eikä kohtaa minkäänlaista vastakaikua! Ne, jotka uskovat kaiken kuolevan ruumiin mukana, eivät ole koskaan tunteneet puhtaita ja pyhiä kiintymyksiä. He uskovat, että nerokkuus, joka on valaissut maailmaa laajalla älykkyydellään, on materian yhdistelmä, joka sammuu ainiaksi, kuten kynttilä puhallettaessa ja että kaikista rakkaimmasta olennosta, kuten isästä, äidistä tai palvotusta lapsesta, ei jää muuta kuin vähän pölyä, jonka aika häivyttää ikuisiksi ajoiksi.

Kuinka sydämellinen ihminen voi pysyä kylmänä tälle ajattelulle? Kuinka ajatus absoluuttisesta hävityksestä ei jähmetä häntä kauhusta ja saa häntä vähintäänkin toivomaan, että näin ei olisi? Jos tähän päivään mennessä hänen järkensä ei ole riittänyt poistamaan hänen epäilyksiään, niin *spiritismi*^[1] tulee häivyttämään kaiken epävarmuuden tulevaisuudesta materiaalisilla todisteilla, joita se antaa *sielun*^[5] kuolemattomuudesta ja haudan tuolla puolella olevien olentojen olemassaolosta. Sen takia nämä koetukset ovat kaikkialla iloiten vastaanotettuja. Luottamus syntyy uudelleen, koska vastedes ihminen tietää, että maallinen elämä on vain lyhyt läpikulku, joka johdattaa parempaan elämään. Hänen työnsä tässä maailmassa eivät ole hänelle menetettyjä ja hänen kaikista pyhimmät kiintymyksensä eivät ole toivottomasti murskaantuneita. (Luku IV, kohta 18; luku V, kohta 21.)

63. RUKOUS. Jumalani, suvaitse ottaa myötämieleisesti vastaan rukous, jonka osoitan Sinulle N:n *Hengen*^[2] puolesta. Näytä hänelle vilaukselta Sinun pyhät kirkkautesi ja tee hänelle helpoksi ikuisen onnellisuuden taival. Salli, että hyvät *Henget*^[2] vievät hänelle sanani ja ajatukseni.

Sinä, joka olit minulle kallisarvoinen tässä maailmassa, kuule ääneni, joka kutsuu sinua antaakseen sinulle uuden todistuksen kiintymyksestäni. Jumala salli, että sinä tulisit vapautetuksi ensin. Olisin itsekäs, jos sitä valittaisin, sillä se olisi sinun elämäsi vaivojen ja kärsimysten ikävöimistä. Odotan siis alistuen meidän kokoontumisemme hetkeä onnellisemmassa maailmassa, johon olet saapunut minua ennen.

Tiedän eromme olevan vain hetkellistä ja vaikka se voi näyttääkin minusta pitkältä, niin sen kesto häviää ikuisen onnellisuuden edessä, jonka Jumala lupaa valituilleen. Varjelkoon hyvyytenne minua tekemästä mitään, joka voisi myöhästyttää tätä toivottua hetkeä ja säästäköön Hän minut näin siltä tuskalta, etten tapaisi sinua lähdettyäni maallisesta vankeudestani.

Oi! Kuinka ihana ja lohduttava on varmuus siitä, että meidän välillämme ei ole muuta kuin materiaalinen huntu, joka pitää sinua piilossa minun katseeltani! Ja että sinä voit olla täällä minun vierelläni ja nähdä ja kuulla minua kuten aikaisemminkin ja jopa vielä paremminkin. Ja varmuus siitä, että sinä et minua unohda sen enempää kuin minäkään sinua ja että meidän ajatuksemme eivät lakkaa yhtymästä ja että sinun ajatuksesi seuraavat ja tukevat minua ikuisesti.

Olkoon Herran rauha kanssasi.

Kärsivien sielujen puolesta, jotka pyytävät rukouksia

64. ESIPUHE. Ymmärtääkseen helpotusta, jonka rukous voi tuottaa kärsiville *Hengille*^[2], on tarpeen selvittää itselleen sen toiminnan tapa, joka on edellä selitetty. (Luku XXVII, kohdat 9, 18 ja seuraavat.) Se, joka on selvillä tästä totuudesta, rukoulee suuremmalla hartaudella sillä varmuudella, että ei rukoile turhaan.

65. Laupias ja armelias Jumala, ulottukoon Sinun hyvyytesi kaikkien niiden *Henkien*^[2] ylle, joiden puolesta rukoilemme ja varsinkin N:n *sielun*^[5] ylle.

Hyvät *Henget*^[2], joille hyvänteko on ainoa toimi, puhukaa kanssani näiden *Henkien*^[2] helpottamiseksi. Antakaa toivon säteen loistaa niiden silmissä ja jumalallinen valo valaiskoon niitä epätäydellisyyksistä, jotka pitävät niitä loitolla onnellisten olinpaikasta. Avatkaa niiden sydän katumukselle ja halulle puhdistaa itsensä nopeuttaakseen edistymistään. Auttakaa niitä ymmärtämään, että ponnisteluillaan ne voivat lyhentää koetuksiensa aikaa.

Antakoon Jumala hyvydessään niille voimia pysyä sitkeästi hyvissä päätöksissään!

Lieventäköön nämä hyväntahtoiset sanat niiden kärsimyksiä näyttäen niille, että maassa on olentoja, jotka osaavat tuntea sääliä niitä kohtaan ja jotka toivovat niiden onnellisuutta.

66. (Tai vaihtoehtoisesti) – Herra, pyydämme Sinua levittämään rakkautesi ja armeliaisuutesi suosiota kaikkien kärsivien ylle, jotka joko elävät *Henkinä*^[2] ruumiillisten elämien välistä aikaa tai ovat *ruumiillistuneina*^[17] keskuudessamme. Sääli meidän heikkouksiamme. Teit meidät erehtyväsiksi, mutta annoitte voimaa vastustaa pahaa ja voittaa sen. Ulottukoon Sinun armosi kaikkien niiden ylle, jotka eivät ole voineet vastustaa pahoja taipumuksiaan ja jotka vielä ovat houkuteltuja pahan tielle. Ympäröiköön Sinun hyvät *Henkesi*^[2] niitä ja loistakoon niiden silmistä Sinun valosi ja tulkoon ne sen elvyttävän lämmön puoleensa vetäminä polvistumaan Sinun jalkoihisi, nöyrinä, katuvina ja alistuneina.

Armeliaisuuden Isä, me rukoilemme myös niiden veljiemme puolesta, joilla ei ollut voimia kestää maallisia koetuksiaan. Herra, Sinä annat meille taakan kannettavaksi eikä meidän pidä laskea sitä muualle kuin Sinun jalkoihisi. Mutta meidän heikkoutemme on suuri ja joskus meiltä puuttuu rohkeutta tielämme. Sääli näitä saamattomia palvelijoita, jotka jättivät työn ennenaikaisesti. Säästäköön Sinun oikeudenmukaisuutesi heitä ja sallikoon se Sinun hyvien *Henkiesi*^[2] tuoda heille helpotusta, lohdutuksia ja toivoa tulevaisuudesta. Anteeksiannon tie on *sielelle*^[5] vahvistava.

Herra, näytä se syillisille, jotka ovat epätoivoisia ja tämän toivon tukemina he tulevat ammentamaan voimia jopa virheidensä ja kärsimyksiensä suuruudesta, hyvittämään menneisyytensä ja valmistautumaan valloittamaan tulevaisuuden.

Kuolleen vihollisen puolesta

67. ESIPUHE. *Hyväntekeväisyyden*^[18] vihollisiamme kohtaan täytyy seurata heitä haudan tuolle puolen. On ajateltava, että heidän meille tekemänsä paha oli meille koetus, joka voi olla hyödyllinen meidän kehittymisellemme, jos ymmärrämme käyttää sitä hyväksemme. Se voi olla meille vielä hyödyllisempi kuin puhtaasti materiaaliset murheet siinä, että se sallii meidän yhdistää rohkeuteemme ja alistuneisuuteemme *hyväntekeväisyyden*^[18] ja loukkausten unohtamisen. (Luku X, kohta 6; luku XII, kohdat 5–6.)

68. RUKOUS. Herra, Sinä näit parhaaksi kutsua ennen minua N:n *sielun*^[5]. Minä annan anteeksi pahan, jota hän minulle teki ja hänen pahat aikomuksensa minun suhteeni. Kyetköön hän tätä katumaan, nyt kun hänellä ei ole enää tämän maailman illuusioita.

Jumalani, ulottukoon Sinun armeliaisuutesi hänen yllensä ja pidä minusta loitolla ajatus hänen kuolemastaan ilahtumisesta. Jos minä menettelin väärin häntä kohtaan, niin antakoon hän minulle anteeksi, niin kuin minä unohdan ne vääryydet, joita hän teki minulle.

Rikollisen puolesta

69. ESIPUHE. Jos rukousten teho olisi suhteessa niiden pituuteen, niin kaikista pisimpien pitäisi olla varattuja kaikista eniten syyllisille, koska heillä on niihin enemmän tarvetta kuin niillä, jotka ovat eläneet pyhimyksen tavoin. Rukouksien epäminen rikollisilta on *hyväntekeväisyyden*^[18] puuttumista ja Jumalan armeliaisuuden tuntemattomuutta. Jos uskoo niiden olevan hyödyttömiä, koska joku henkilö tulee tekemään sen ja sen virheen, niin samalla tuomitsee ennakoita Korkeimman oikeuden mukaisuuden. (Luku XI, kohta 14.)

70. RUKOUS. Herra, armeliaisuuden Jumala, älä hylkää tätä rikollista, joka tulee jättämään maan. Ihmisten oikeus on voinut häntä satuttaa, mutta se ei kuitenkaan vapauta häntä Sinun oikeudestasi, jos hänen sydäntänsä ei ole katumus koskettanut.

Kohota hänen silmiltään sidettä, joka peittää hänen virheidensä vakavuuden. Kohdatkoon hänen katumuksensa armoa Sinun edessäsi ja helpottakoon se hänen *sielunsa*^[5] kärsimyksiä! Voikoon myös meidän rukouksemme ja hyvien *Henkien*^[2] väliintulo tuoda hänelle toivoa ja lohdutusta, inspiroikoon ne häneen halun korjata pahoja tekojaan uudessa elämässä ja antakoon hänelle voimia olla sortumatta uusissa taisteluissa, joihin hän ryhtyy.

Herra, sääli häntä!

Itsemurhan tehneen puolesta

71. ESIPUHE. Ihmisellä ei koskaan ole oikeutta määrätä itse omasta elämästään, sillä ainoastaan Jumalan kuuluu vapauttaa hänet maallisesta vankeudestaan, silloin kun Hän katsoo sen sopivaksi. Kuitenkin jumalallinen oikeudenmukaisuus voi lieventää ankaruuttaan ottaen huomioon olosuhteet, mutta se varaa kaiken ankaruutensa sille, joka on halunnut pakoilla elämän koetuksia. Itsemurhaaja on kuin vanki, joka karkaa vankilastaan ennen rangaistuksensa umpeutumista ja jota kiinniotamisen jälkeen pidetään ankarammin huostassa. Näin tapahtuu itsemurhaajalle, joka uskoo pakenevansa nykyisiä kurjuuksiin ja sukeltaa suurempaan epäonneen. (Luku V, kohta 14 ja seuraavat.)

72. RUKOUS. Oi Herrani, me tiedämme niille varatun kohtalon, jotka rikkovat Sinun lakejasi lyhentäessään vapaaehtoisesti päiviään. Mutta me tiedämme myöskin, että Sinun armeliaisuutesi on ääretön. Suvaitse sen ulottua N:n *sielun*^[5] ylle. Voikoon

meidän rukouksemme ja Sinun myötätuntosi lieventää hänen kokemiensa kärsimysten katkeruutta, koska hänellä ei ollut rohkeutta odottaa koetuksiensa loppua!

Hyvät *Henget*^[2], joiden tehtävänä on auttaa onnettomia, ottakaa hänet suojelukseenne. Inspiroikaa häneen katumus virheistään ja antakoon teidän apunne hänelle voimia kestää alistuneemmin uudet koetukset, joita hänen täytyy kärsiä hyvitykseksi. Kääntäkää hänestä loitolle pahat *Henget*^[2], jotka voisivat uudestaan viedä hänet pahaan ja pidentää hänen kärsimyksiään saaden hänet menettämään tulevien koetustensa hyödyn.

Te, joiden epäonni on meidän rukoustemme kohde, voikoon meidän myötätuntomme lieventää katkeruutta ja synnyttäköön se teissä toiveen paremmasta tulevaisuudesta! Tämä tulevaisuus on teidän käsissänne. Luottakaa Jumalan hyvyyteen, jonka syli on avoin kaikille katuville ja joka pysyy suljettuna vain kovettuneille sydämille.

Katuvien Henkien puolesta

73. ESIPUHE. Olisi epäoikeudenmukaista pitää pahoina *Henkinä*^[2] niitä kärsiviä ja katuvia *Henkiä*^[2], jotka pyytävät rukouksia. Ne ovat voineet olla pahoja, mutta ne eivät ole sitä enää sillä hetkellä, kun tunnistavat virheensä ja katuvat niitä. Ne ovat vain onnettomia. Jotkut jopa alkavat nauttia suhteellista onnellisuutta.

74. RUKOUS. Armeliaisuuden Isä, joka hyväksyt ruumiillista tai ei-ruumiillista elämää elävän syntisen *Hengen*^[2] vilpittömän katumuksen. Tässä on *Henki*^[2], joka nautti pahuudessa, mutta joka tunnustaa virheensä ja astuu hyvälle tielle. Oi Jumalani, suvaitse ottaa hänet vastaan tuhlaajapojan tavoin ja antakaa hänelle anteeksi.

Hyvät *Henget*^[2], joiden ääntä hän ei tuntenut, vastedes hän haluaa kuulla teitä. Sallikaa hänen nähdä vilaukselta Herran

valittujen onnellisuus, jotta hän pysyy halussaan puhdistua sen saavuttamiseksi. Tukekaa häntä hänen hyvissä päätöksissään ja antakaa hänelle voimia vastustaa pahoja vaistojaan.

Henki^[2] N, olemme iloisia muutoksestanne ja kiitämme hyviä *Henkiä*^[2], jotka ovat teitä auttaneet.

Jos aiemmin nautitte pahan tekemisestä, niin se johtui siitä, ette ette ymmärtäneet, kuinka ihanaa on hyvän tekemisen nautinto. Te myös tunsitte itsenne liian alhaiseksi voidaksenne toivoa saavuttavanne sitä. Mutta siitä hetkestä lähtien, kun asetitte jalkanne hyvälle tielle, valaistuitte uudella valolla. Aloitte nauttia ennen kokematonta onnellisuutta ja toivo astui sydämeenne. Näin tapahtui, koska Jumala kuuntelee aina katuvan syntisen rukousta eikä hylkää yhtäkään niistä, jotka tulevat Hänen luokseen.

Jotta voisitte palata täysin Hänen armonsa luokse, älkää vastedes pelkästään jättäkö tekemättä paha, vaan tehkää myös hyvää ja ennen kaikkea korjatkaa tekemänne paha. Silloin tulette täyttämään Jumalan oikeudenmukaisuuden ehdon. Jokainen harjoittamanne hyvä teko tulee pyyhkimään pois yhden menneistä virheistänne.

Ensimmäinen askel on otettu. Mitä enemmän nyt etenette, sitä helpommalta tie tulee teistä tuntumaan. Pysykää siis lujana ja eräänä päivänä tulette saamaan kunnian tulla lasketuksi hyvien ja onnellisten *Henkien*^[2] joukkoon.

Paatuneiden Henkien puolesta

75. ESIPUHE. Pahoja *Henkiä*^[2] ovat ne, joita katumus ei vielä ole koskettanut. Ne nauttivat pahasta eivätkä tunne siitä min-käänlaista katumusta. Ne eivät välitä moitteista, torjuvat rukoulemisen ja usein pilkkaavat Jumalan nimeä. Kuoleman jälkeen nämä paatuneet *sielut*^[5] kostavat ihmisille sietämänsä kärsi-

mykset ja ahdistavat vihallaan niitä, joita vihasivat elämänsä aikana, joko *obsessiolla*^[19] tai jollakin turmiollisella vaikutuksella. (Luku X, kohta 6; luku XII, kohdat 5 ja 6.)

Kieroutuneiden *Henkien*^[2] joukossa on kaksi hyvin selvästi erotettavaa kategoriaa. Ne, jotka ovat kiertelemättä pahoja ja ne, jotka ovat tekopyhiä. Ensimmäisiä on äärettömän paljon helpompaa johdattaa hyvään kuin jälkimmäisiä. Ne nähdään useimmiten ihmisten keskuudessa luonteeltaan raakoina ja tökeröinä. Ne tekevät pahaa pikemminkin vaistomaisesti kuin laskelmoidusti, eivätkä ne pyri esiintymään parempina kuin mitä ovat. Mutta niissä piilee siemen, joka on saatava puhkeamaan esiin ja siinä onnistutaan lähes aina neuvojen, järkeilyn ja rukouksen avulla, kun toimitaan peräänantamattomuudella ja hyväntahtoisuuteen yhdistyneellä lujuudella. Vaikeus, joka niillä on *meediokykyä*^[3] harjoittaessa kirjoittaa Jumalan nimi¹, on osoitus vaistomaisesta pelosta, intiimistä omantunnon äänestä joka sanoo niiden olevan ala-arvoisia. Tällainen *Henki*^[2] on muutoksen kynnyksellä ja siihen voidaan panna kaikki toivo. Riittää, kun löytää sydämen haavoittuvan kohdan.

Tekopyhät *Henget*^[2] ovat lähes aina hyvin älykkäitä, mutta niillä ei ole sydämessään yhtään tunteellista säiettä. Mikään ei niitä kosketa, ne teeskentelevät kaikki hyvät tunteet voittaakseen luottamuksen ja ovat onnellisia kohdatessaan herkkäuskoisia, jotka ottavat ne vastaan pyhinä *Henkinä*^[2] ja joita ne voivat ohjata mielensä mukaisesti. Jumalan nimi ei herätä niissä pienintäkään pelkoa, vaan ne käyttävät sitä naamiona peittääkseen halpamaisuuksiaan. Niin *näkymättömässä maailmassa*^[4] kuin näkyvässäkin maailmassa tekopyhät ovat kaikista vaarallisimpia olentoja, koska ne toimivat varjossa ja kenenkään epäi-

1 Viittaus kirjoittamalla saatuihin kommunikointeihin. Suomen kielessä käytetään yleisemmin termiä kanavoitu kirjoitus tai automaattikirjoitus, jossa *meedio*^[12] on ainoastaan välikappale ja tekstin sisältö on peräisin *meedion*^[12] kautta itseään ilmaisevalta *Hengeltä*^[2]. Tämä on seikkaperäisesti selitetty Allan Kardecin teoksessa Meedioiden Kirja Kääntäjän huomautus.

lemättä. Ne ovat ulkoisesti uskovia, mutta niiden usko ei ole vilpittöntä.

76. RUKOUS. Herra, suvaitse luoda hyvyyden katse epätäydellisten *Henkien*^[2] ja varsinkin N:n ylle, jotka vielä ovat tietämättömyyden pimeydessä eivätkä tunne Sinua.

Hyvät *Henget*^[2], auttakaa meitä saamaan epätäydelliset *Henget*^[2] ymmärtämään, että johtamalla ihmisiä harhaan *obsessioilla*^[19] ja ahdistamalla, ne pidentävät itse omia kärsimyksiään. Toivon, että nauttimanne onnellisuuden esimerkki rohkaisee niitä.

Henget^[2], jotka nautitte vielä pahassa, tulkaa kuulemaan rukousta, jonka luemme teidän puolestanne. Sen täytyy todistaa teille, että haluamme tehdä teille hyvää, vaikka teettekin pahaa.

Te olette onnettomia, sillä on mahdotonta olla onnellinen tehdessään pahaa. Miksi siis pysyä kärsimyksessä, kun teistä itsestänne riippuu siitä vapautuminen? Katsokaa hyviä *Henkiä*^[2], jotka teitä ympäröivät. Nähkää, kuinka onnellisia ne ovat, eikä teistäkin olisi miellyttävämpää nauttia samaa onnellisuutta?

Sanotte, että se on teille mahdotonta, mutta mikään ei ole mahdotonta sille, joka tahtoo, sillä Jumala on antanut teille, kuten kaikille luomuksilleen, vapauden valita hyvän ja pahan väliltä, toisin sanoen onnen ja epäonnen väliltä, eikä ketään ole tuomittu tekemään pahaa. Jos teillä on tahto tehdä pahaa, niin teillä voi olla myös tahto tehdä hyvää ja olla onnellinen.

Kääntäkää katseenne kohti Jumalaa. Kohottakaa ajatuksissanne itsenne vain hetkeksi Häntä kohti ja Hänen jumalallisen valonsa säde tulee valaisemaan teitä. Sanokaa kanssamme nämä yksinkertaiset sanat: *Jumalani, minä kadun, anna minulle anteeksi*. Kokeilkaa katumusta ja tehkää hyvää pahan sijasta, niin näette, että pian Hänen armonsä yltää teidän päällemme ja että tuntematon hyvänolontunne tulee korvaamaan tuntemanne ahdistukset.

Kun olette ottaneet yhden askeleen hyvällä tiellä, niin loppu-taival tulee näyttämään teille helpolta. Silloin tulette ymmär-tämään, kuinka paljon onnellisuuden aikaa hukkasitte oman virheenne takia. Mutta säteilevä ja toiveita täynnä oleva tule-vaisuus avautuu eteenne ja saa teidät unohtamaan kurjan men-neisyytenne, joka oli täynnä levottomuutta ja moraalisia tuskia ja jotka olisivat teille helvetti, jos ne kestäisivät ikuisesti. Tulee vielä päivä, jolloin nämä tuskat ovat sellaisia, että tahdotte niiden loppuvan hinnalla millä hyvänsä. Mutta mitä pitempään odotatte, sitä vaikeampaa se tulee teille olemaan.

Älkää uskoko, että tulette aina pysymään siinä tilassa, jossa olette. Ei, se on mahdotonta. Teillä on edessänne kaksi näkö-alaa: toinen on kärsiä paljon enemmän kuin kärsitte nyt ja toinen on olla yhtä onnellinen kuin ympärillänne olevat hyvät *Henget*^[2]. Ensin mainittu on väistämätöntä, jos pidätte itsepin-taisesti kiinni uppiniskaisuudestanne. Pelkkä teidän tahtonne ponnistus riittää vetämään teidät pois pahasta, jossa olette. Kiirehtikää siis, koska jokaisen päivän viivästys on päivä pois teidän onnellisuudestanne.

Hyvät *Henget*^[2], toivon, että nämä sanat löytävät pääsyn tähän vielä jälkeenjääneeseen *sieluun*^[5], jotta ne auttavat häntä lähes-tymään Jumalaa. Me pyydämme teitä Jeesuksen Kristuksen nimeen, jolla on niin suuri valta pahoihin *Henkiin*^[2].

V - Rukoukset sairaiden ja obsession kohteen olevien puolesta

77. ESIPUHE. Sairaudet ovat osa maallisen elämän koetuk-sia ja hankaluuksia. Ne ovat ominaisia meidän materi-aaliselle luonteellemme ja asuttamamme maailman alemmuu-delle. Kaikenlaiset intohimot ja liiallisuudet kylvävät meihin usein perinnöllisiä, epäterveitä siemeniä. Fyysisesti ja moraa-

lisesti edistyneimmissä maailmoissa ihmisen puhdistuneempi ja vähemmän materiaalinen elimistö ei ole altis samoille sairauksille eikä ruumis ole salaa intohimojen tuhojen riuduttama (luku III, kohta 9). On siis alistuttava kestämaan ympäristön seuraukset, johon meidän alhaisuutemme meidät asettaa siihen asti kunnes olemme ansainneet vaihtaa sitä. Sen ei kuitenkaan pidä estää meitä tekemästä odottaessamme sitä, mitä kykenemme tekemään nykyisen asemaamme parantamiseksi. Mutta jos ponnisteluistamme huolimatta emme voi sitä saavuttaa, niin *spiritismi*^[1] opettaa meitä kestämaan alistuen ohimenevät vaikeutemme.

Jos Jumala ei olisi halunnut, että ruumiilliset kärsimykset olisivat haihtuneet tai lievitettyneet tietyissä tapauksissa, niin Hän ei olisi asettanut parantavia keinoja meidän käytettäväksemme. Hänen kaukokatseinen huolenpitonsa, joka on sopusoinnussa itsesuojeluvaiston kanssa, osoittaa tässä suhteessa, että meidän velvollisuutemme on pyrkiä etsimään ja käyttämään niitä.

Tieteen kehrittelemän tavallisen lääkityksen rinnalla *magnetismi*^[13] sai meidät tuntemaan *fluidisen*^[10] toiminnan voimakkuuden. Sen jälkeen *spiritismi*^[1] on tullut paljastamaan meille erään toisen voiman *parantavassa meediokyvyssä*^[3] ja rukouksen vaikutuksessa. (Katso luvusta XXVI selostus parantavasta *meediokyvystä*^[3].)

78. RUKOUS. (Sairaalan lausuma.) Herra, olet kaikki oikeudenmukaisuus; minun on täytynyt ansaita sairaus, jonka näit sopivaksi minulle lähetettävän, koska Sinä et koskaan laita kärsimään ilman syytä. Minä luotan parantumiseni Sinun ääretömälle armeliaisuudellesi. Jos Sinua miellyttää minun terveyteni palauttaminen, niin olkoon Sinun pyhä nimesi siunattu. Jos päinvastoin minun pitää vielä kärsiä, niin olkoon Sinun nimesi siunattu samalla tavoin. Minä alistun valittamatta Sinun pyhiin määräyksiisi, sillä kaikella, mitä Sinä teet, ei voi olla tarkoituksenaan muuta kuin aikaansaada hyvää luomuksillesi.

Herrani, tee tästä sairaudesta minulle hyvää tekevä muistutus ja saa minut miettimään itseäni. Hyväksyn tämän hyvitykseksi menneisyydestä ja koetukseksi uskolleni ja alistumiselleni Sinun pyhälle tahdolllesi. (Kts. rukous 40.)

79. RUKOUS. (Sairaana puolesta.) Jumalani, Sinun suunnitelmasi ovat tutkimattomat ja viisauksessasi olet uskonut tarpeelliseksi aiheuttaa surua N:lle (rukouksen kohteelle) sairauden kautta. Pyydän hartaasti Sinua luomaan säälin katseen hänen kärsimyksiensä ylle ja suvaita asettamaan niille loppu.

Pyydän teitä hyvät *Henget*^[2], Kaikkivaltiaan palvelijat, auttakaa minua toiveessani helpottaa hänen tuskaansa. Ohjatkaa ajatus-tani, jotta se menee vuodattamaan hyvää tekevää salvaa hänen ruumiinsa ylle ja lohdutusta hänen *sielulle*^[5].

Inspiroikaa häneen kärsivällisyyttä ja alistumista Jumalan tahtoon. Antakaa hänelle voimia kestää tuskansa kristillisellä alituneisuudella, jotta hän ei menetä hyötyä koetuksistaan. (Kts. rukous 57.)

80. RUKOUS. (Parantavan *meedion*^[12] lausuma.) Jumalani, jos suvaitset käyttää minua, täysin ala-arvoista, niin voisin parantaa tämän kärsimyksen, jos se on Sinun tahtosi, koska minulla on usko Sinuun. Mutta ilman Sinua en pysty mihinkään. Salli hyvien *Henkien*^[2] läpäistä minut hyvällä *fluidillaan*^[10], jotta siirtäisin sen tähän sairaaseen ja käännä minusta pois kaikki ylpeyden ja itsekkyyden ajatukset, jotka voisivat huonontaa sen puhtautta.

Obsession kohteena olevien henkilöiden puolesta

81. ESIPUHE. *Obsessio*^[19] on jatkuvaa toimintaa, jota pahan-tahtoinen *Henki*^[2] harjoittaa yksilöön. Sillä on hyvin erilaisia

piirteitä yksinkertaisesta, ilman ulkoisia merkkejä havaittavaa moraalista vaikutuksesta elimistön ja älyllisten kykyjen täydelliseen häiriintymiseen saakka. Se hävittää pois kaiken tyyppiset *meediokyvyt*^[3]. Kirjoittavassa *meediokyvyssä*^[3] se ilmenee jonkun *Hengen*^[2] itsepintaisuutena ilmaista itseään sulkemalla pois kaikkien muiden *Henkien*^[2] ilmaisut.

Pahoja *Henkiä*^[2] kuhisee maan ympärillä sen asukkaiden moraalisen alemmuuden seurauksena. Niiden vahingollinen toiminta on osa vitsauksia, joiden kohteena ihmiskunta on tässä maailmassa. *Obsessiota*^[19], kuten sairauksia ja kaikkia elämän vaikeuksia, täytyy siis pitää koetuksena tai hyvityksenä ja hyväksyä se sellaisena.

Obsessio^[2] on seurausta moraalista epätäydellisyydestä, joka altistaa pahantahtooselle *Hengelle*^[2], samalla tavalla kuin sairaudet ovat seurausta fyysisistä epätäydellisyyksistä, jotka tekevät ruumiin herkäksi vahingollisille ulkoisille vaikutuksille. Fyysisistä syytä vastustetaan fyysisellä voimalla, moraalista syytä vastustamaan tarvitaan moraalinen voima. Sairauksia vastaan suojautumiseksi vahvistetaan ruumista. Varjellakseen itseään *obsessiolta*^[19] on vahvistettava *sielua*^[5]. Tästä tulee *obsession*^[19] kohteelle tarve työskennellä oman parannuksensa eteen, mikä riittää useimmiten irtautumaan *obsessiota*^[19] aiheuttavasta *Hengestä*^[2] ilman ulkopuolisten henkilöiden apua. Tämä apu tulee tarpeeseen, kun *obsessio*^[19] pahentuu alistamiseksi tai riivaustilaksi, sillä silloin potilas menettää joskus tahtonsa ja valinnanvapautensa.

1 Alkuperäistekstissä on käytetty termiä *médianimique* (eikä termiä *médiumnité*, jonka käännös on *meediokyky*^[3]). Termien *médianimique* ja *médiumnité* merkitykset ovat hyvin lähellä toisiaan. Em. syystä tässä tekstissä termi *médianimique* on käännetty sanalla *meediokyky*. Em. termien merkitysten pieni ero on selitetty Meedioiden Kirjassa (Allan Kardec) luvussa XXXII. Kääntäjän huomautus.

2 Katso *Henkien Kirja*, Allan Kardec, Kysymykset 473–480. Kääntäjän huomautus.

Obsessio^[19] on lähes aina seurausta *Hengen*^[2] koston harjoittamisesta ja sillä on useimmiten alkuperänsä suhteissa, joita *obsession*^[19] kohteella oli *obsessiota*^[19] aiheuttavan *Hengen*^[2] kanssa aikaisemmassa elämässä. (Kts. Luku X, kohta 6; luku XII, kohdat 5–6.)

Vakavissa *obsession*^[19] tapauksissa *obsession*^[19] kohde on ympäröity ja kyllästetty vahingollisella *fluidilla*^[10], joka neutralisoi hyvää tekevien *fluidien*^[10] toiminnan ja torjuu niitä. Hänet täytyy vapauttaa tästä *fluidista*^[10]. Pahaa *fluidia*^[10] ei kuitenkaan voi toinen paha *fluidi*^[10] ajaa pois. Toiminnalla, joka on verrattavissa parantavan *meedion*^[12] toimintaan sairastapauksissa, on karkotettava paha *fluidi*^[10] käyttämällä ayuksi parempaa *fluidia*^[10], joka tuottaa eräänlaisen reagenssin vaikutuksen. Tämä on mekaaninen toiminto, mutta se ei riitä: täytyy myös ja ennen kaikkea vaikuttaa älylliseen olentoon, jonka kanssa täytyy olla oikeutettu puhumaan auktoriteetilla, eikä tätä auktoriteettia ole annettu kuin moraaliselle ylemmyydelle. Mitä suurempi tämä moraalinen ylemmys on, sitä suurempi on auktoriteetti.

Tässä ei ole vielä kaikki. Vapautumisen varmistamiseksi on saatava kieroutunut *Henki*^[2] luopumaan pahoista aikeistaan. Tässä *Hengessä*^[2] on synnyttävä taidokkaasti kohdennettujen opetusten avulla katumus ja halu hyvään sen moraalista kasvatusta silmällä pitäen tehdyissä erityisissä kommunikointiin kutsumisissa. Silloin kun henkilö vapautetaan vainoamisesta ja epätäydellinen *Henki*^[2] käännytetään, voidaan saavuttaa kaksinkertainen mielihyvä.

Tehtävä tulee vielä helpommaksi, kun *obsession*^[19] kohde ymmärtää tilanteensa ja myötävaikuttaa siihen tahdollaan ja rukouksillaan. Näin ei tapahdu, kun hän harhaanjohtavan *Hengen*^[2] houkuttelemana pettää itseään häntä vallassaan pitä-

1 Alkuperäistekstissä käytetty termi on *réactif* = reagenssi. Reagenssi on aine, joka kuluu kemiallisessa reaktiossa muodostaen osan lopputuotteista tai koko lopputuotteen.

vän *Hengen*^[2] ominaisuuksista ja nauttii erheellisyydessä, johon tämä häntä syöksee. Sillä silloin, kaukana siitä että avustaisi, hän kieltää kaiken avunannon. Näin tapahtuu, kun henkilö on ns. lumoutunut harhaanjohtavasta *Hengestä*^[2] ja sellainen tapaus on aina äärettömän paljon itsepintaisempi kuin kaikista ankarin *Hengen*^[2] alistus. (Kts. *Meedioiden Kirja*, Allan Kardec, luku XXIII.)

Kaikissa *obsession*^[19] tapauksissa rukous on vaikutusvaltaisin apu *obsessiota*^[19] aiheuttavaa *Henkeä*^[2] vastaan.

82. RUKOUS. (*Obsession*^[19] kohteen lausuma.) Jumalani, salli hyvien *Henkien*^[2] vapauttaa minut pahaa tekevästä *Hengestä*^[2], joka on minuun kiintynyt. Jos se on kosto, jota se harjoittaa vääryyksien vuoksi, joita olen tehnyt aiemmin häntä kohtaan, niin Jumalani, salli se rangaistukseksi ja minä kärsin oman virheeni seuraukset. Voikoon katumukseni ansaita Sinun anteeksiantosi ja vapautukseni! Mutta mikä tahansa onkaan tämän *Hengen*^[2] motiivi, anon sen ylle Sinun armeliaisuutesi; suvaitse helpottaa sen kehityksen tietä, joka tulee kääntämään siltä pois ajatuksen pahan tekemisestä. Olkoon minun sallittu puolestani johdattaa siihen parempia tunteita vastaamalla pahaan hyvällä.

Oi Jumalani, tiedän myöskin, että minun epätäydellisyyteni tekivät minut alttiiksi epätäydellisten *Henkien*^[2] vaikutuksille. Anna minulle tarvittavaa valistusta niiden tunnistamiseksi ja ennen kaikkea torju minussa ylpeys, joka tekee minut sokeaksi vioilleni.

Kuinka suuri täytyykään olla minun alhaisuuteni, kun kerran pahaa tekevä *Henki*^[2] voi minua hallita!

Oi Jumalani, anna tämän turhamaisuudestani johtuvan epäonnistumiseni olla minulle opetus tulevaisuutta varten. Vahvistakoon se minua päätöksessäni puhdistaa itseäni harjoittamalla hyvää, *hyväntekeväisyyttä*^[18] ja nöyryyttä, jotta asettaisin vastedes esteen pahoja vaikutuksia vastaan.

Herra, anna minulle voimaa kestää tämä koetus kärsivällisesti ja alistuen. Ymmärrän, että sen täytyy auttaa minua edistymises-
säni, kuten kaikkien muidenkin koetuksien, jos en vain menetä
hyötyä valituksillani, koska se antaa minulle mahdollisuuden
näyttää alistuneisuuteni ja harjoittaa *hyväntekeväisyyttäni*^[18]
onnetonta veljeä kohtaan antamalla hänelle anteeksi sen pahan,
jota hän minulle teki. (Luku XII, kohdat 5 & 6; luku XVIII,
kohta 15 ja seuraavat, kohdat 46 & 47.)

83. RUKOUS. (*Obsession*^[19] kohteen puolesta.) Kaikkivaltias
Jumala, suvaitse antaa minulle valta vapauttaa N *Hengestä*^[2],
joka aiheuttaa hänelle *obsessiota*^[19]. Jos Sinun suunnitelmiisi
kuuluu asettaa loppu tälle koetukselle, suo minulle armo puhua
tälle *Hengelle*^[2] auktoriteetilla.

Hyvät *Henget*^[2], jotka minua autatte ja Te, hänen suojelusen-
kelinsä, auttakaa minua vapauttamaan hänet epäpuhtaasta *flui-
dista*^[10], johon hänet on verhottu.

Kaikkivaltiaan Jumalan nimeen määrään häntä piinaavaa pahaa
tekevää *Henkeä*^[2] poistumaan.

84. RUKOUS. (*Obsessiota*^[19] aiheuttavan *Hengen*^[2] puolesta.)
Äärettömän hyvä Jumala, anon hartaasti armeliaisuuttasi sen
Hengen^[2] puolesta, joka aiheuttaa *obsessiota*^[19] N:lle. Auta tätä
Henkeä^[2] näkemään vilaukselta jumalalliset kirkkaudet, jotta
se näkisi väärän tien, johon on ryhtynyt. Hyvät *Henget*^[2], autta-
kaa minua saamaan se ymmärtämään, että pahaa tekemällä sillä
on kaikki menetettävänä ja hyvää tekemällä sillä on kaikki
voitettavanaan.

Henki^[2], joka vainoat mielelläsi N:ää, kuuntele minua, sillä puhun
Jumalan nimeen.

Jos haluaisit pohtia, ymmärtäisit, että paha ei voi voittaa hyvää ja
että et voi olla Jumalaa ja hyviä *Henkiä*^[2] vahvempi.

Ne olisivat voineet suojata N:ää kaikilta sinulta tulevilta loukkauksilta. Jos ne eivät sitä tehneet, niin näin oli, koska hänellä oli koetus kestettävänä. Mutta kun tämä koetus loppuu, ne tulevat ottamaan sinulta pois kaiken vaikutuksesi häntä kohtaan. Paha, jonka olet hänelle tehnyt, ei vahingoita häntä, vaan se tulee olemaan hyödyksi hänen edistymiselleen ja hän tulee olemaan yhä onnellisempi. Näin sinun pahat tekosi tulevat olemaan sinulle puhdas menetyks ja ne tulevat kääntymään sinua vastaan.

Kaikkivoipa Jumala ja korkeimmat *Henget*^[2], Hänen valtuutetunsa, jotka ovat voimakkaampia kuin te, voivat siis asettaa lopun tälle *obsessiolle*^[19] silloin kun haluavat ja sinun sitkeytesi tulee murtumaan tämän ylimmän auktoriteetin edessä. Mutta juuri sen tosiasian vuoksi, että Jumala on hyvä, Hän haluaa antaa sinulle meriitin lopettaa se omasta tahdostasi. Se on armonaika, joka sinulle on myönnetty. Jos et käytä sitä hyväksesi, tulet kärsimään sen murheellisista seurauksista. Suuret rangaistukset ja julmat kärsimykset odottavat sinua. Tulet olemaan pakotettu anelemaan sääliä ja rukouksia uhriltasi, joka jo antaa sinulle anteeksi ja rukoilee puolestasi. Se on suuri meriitti Jumalan silmissä ja se tulee nopeuttamaan hänen vapautumistaan.

Pohdiskele siis vielä kun on aikaa, sillä Jumalan oikeudenmukaisuus tulee takertumaan sinuun, kuten kaikkiin kapinallisiin *Henkiin*^[2]. Ajattele, että paha jota teet tällä hetkellä, tulee pakostakin loppumaan, kun taas jos pysyt itsepintaisesti kiinni paatuneisuudessasi, niin kärsimyksesi tulevat kasvamaan lakkaamatta.

Kun olit maan päällä, etkö pitänytkin tyhmänä suuren hyvän uhraamista yhden pienen hetken tyydytyksen takia? Sama tapahtuu nyt, kun olet *Henkenä*^[2]. Mitä voitat tekemisilläsi? Surullisen mielihyvän ahdistaa jotain, mikä ei estä sinua olemasta onneton, vaikka et sitä myönnäkään ja se tekee sinusta vieläkin onnettomamman.

Katso, mitä sen rinnalla menetät. Katsele ympärilläsi olevia hyviä *Henkiä*^[2], eikö niiden osa olekin suotuisampi kuin sinun? Niiden nauttima onnellisuus tulee olemaan sinun osasi silloin kun haluat. Mitä tähän tarvitaan? Täytyy rukoilla hartaasti Jumalaa ja tehdä hyvää pahan sijasta. Tiedän, että et voi muuttaa itseäsi yhtäkkiä, mutta Jumala ei pyydä mahdotonta; se, mitä Hän haluaa, on hyvää tahtoa. Siispä yritä ja me autamme sinua. Toivon, että pian voimme lausua sinun hyväksesi rukouksen, joka on tarkoitettu katuville *Hengille*^[2] (kts. rukous 73) ja että sinua ei enää lasketaisi pahoihin *Henkiin*^[2] kuuluvaksi, siihen asti kunnes sinut voidaan laskea hyvien *Henkien*^[2] joukkoon.

(Kts. myös rukous 75, *rukous paatuneiden Henkien*^[2] *puolesta*.)
Huomautus: Parantumisen vakavasta *obsessiosta*^[19] vaatii

hyvin paljon kärsivällisyyttä, sinnikkyyttä ja uhrautuvaisuutta. Parantuminen vaatii myös hienotunteisuutta ja taitavuutta johdattaa hyvään *Henkiä*^[2], jotka ovat usein hyvinkin kieroutuneita, paatuneita ja ovelia, sillä on olemassa täydellisen kapinallisia *Henkiä*^[2]. Useimmissa tapauksissa on ohjattava itseään olosuhteiden mukaan. Mutta mikä tahansa onkaan *Hengen*^[2] luonteenpiirre, on varma tosiasia, että mitään ei saa aikaan pakottamalla tai uhkaamalla. Kaikki vaikutus on moraalisisessa vaikutusvallassa. Toinen samalla tavoin kokemuksen kuten myös logiikan kautta vahvistettu tosiasia on *Henkien*^[2] *pois manaamisen, kaavojen, rituaalisten puheiden, amulettien, talismaanien, ulkoisten käytäntöjen tai materiaalisten merkkien täydellinen tehottomuus*.

Pitkään jatkunut *obsessio*^[19] voi aiheuttaa tautiperäisiä häiriöitä ja vaatii elimistön toipumiseksi joskus samanaikaisen tai perättäisen *magneettisen*^[13] tai lääketieteellisen hoidon. Kun aiheuttaja on tuhottu, jäljelle jää seurauksia vastaan taisteleminen. (Katso: *Meedioiden Kirja*, Allan Kardec, luku XXIII ; Spiritistinen aikakauslehti (*Revue spirite*), helmikuun ja maaliskuun 1864 ja huhtikuun 1865 numerot, esimerkkejä *obsessiosta*^[19] paranemisesta (*exemples de cures d'obsessions*)).

Tämän kirjan kustantaja on Allan Kardecin opin ystävät ry. Sen tavoitteena on antaa ihmisille rationaalista tietoa ihmisen elämän jatkumisesta kuoleman jälkeen, sekä siihen liittyvistä, meitä jokaista koskettavista näkökulmista. Yhdistys järjestää tämän kirjan aihepiiriin liittyen opintopiirejä, kurseja sekä luentotilaisuuksia eri puolilla Suomea.

Kaikki tämän kirjan julkaisusta saatavat tuotot käytetään lyhentämättä Allan Kardecin tutkimukseen perustuvan elämäntätöarmon esille tuomiseen sekä hyväntekeväisyystööhön.

Mikäli haluat keskustella aiheesta tai olet kiinnostunut luennon ym. aihepiiriä käsittelevän tilaisuuden järjestämisestä, olet tervetullut ottamaan yhteyttä.

Sähköposti: info@allankardec.fi

Nettisivu: www.allankardec.fi

(aihepiiriä valaisevaa materiaalia: luentoja, videoita, äänikirjoja sekä tietoa opintopiireistä, tulevista tapahtumista, ym.)

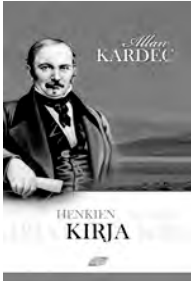
Kirjatilaukset: www.allankardec.fi

(kirjat/kirjan tilaaminen) & kirja@allankardec.fi

”Ymmärrä ensin ja tulet uskomaan myöhemmin jos niin haluat.”

(Allan Kardec, *Revue Spirite*, 1867, s. 40)

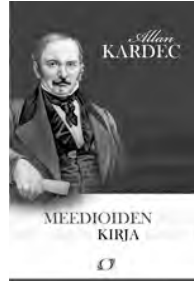
Alla suositeltavaa kirjallisuutta: (lisätiedot kirjoista ym. nettisivulta). Kyseessä on uutta suomenkielistä aineistoa (ensimmäinen julkaistiin vasta 2010).

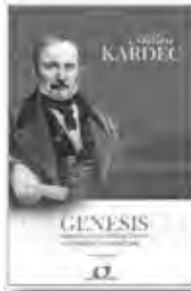
Henkien Kirja

Taivas ja Helvetti

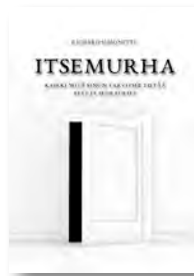
Meedioiden Kirja

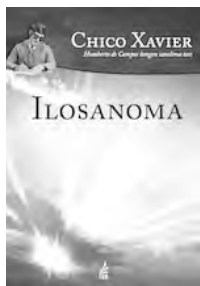
Genesis

Kuka pelkää kuolemaa?

Itsemurha: Kaikki mitä sinun tarvitsee tietää syyt ja seuraukset

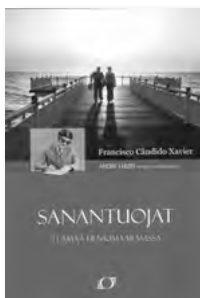
Ilosanoma

Seksi ja Kohtalo

Toiminta ja
Seuraamukset

Sanantuoja

Nosso Lar

Meediotyöskentelyn
Ulottuvuuksia

Ja Elämä
Jatkuu...

Onnellinen Elämä

Lempeät jalokivet